

ปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วย

การจัดตั้งคณะกรรมการการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

นางสาวสมปรรธนา อุปันนท์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

PROBLEMS CONCERNING THE IMPLEMENTATION OF THAILAND ' S OBLIGATIONS
UNDER AGREEMENT FOR THE ESTABLISHMENT OF
THE INDIAN OCEAN TUNA COMMISSION

Miss Somprattana Upanun

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Laws Program in Laws

Faculty of Law

Chulalongkorn University

Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทย
ภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการ
ปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

โดย

นางสาวสมปรารถนา อูปนันท

สาขาวิชา

นิติศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร บัจจุสานนท์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....คณบดีคณะนิติศาสตร์

(ศาสตราจารย์ ดร. ศักดา ธนิตกุล)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ จันตรี สิ้นสุภฤกษ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร บัจจุสานนท์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(พลเรือตรี ศิริวัฒน์ ธนะเพทย์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ดร. สมิต ธรรมเชื้อ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(นายอัศวพงศ์ เฉลิมนนท์)

สมปรารถนา อุปนันท์ : ปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (PROBLEMS CONCERNING THE IMPLEMENTATION OF THAILAND'S OBLIGATIONS UNDER AGREEMENT FOR THE ESTABLISHMENT OF THE INDIAN OCEAN TUNA COMMISSION) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
หลัก : ศ.ดร.ชুমพร บัจจุสานนท์, 300 หน้า.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงสาระสำคัญและพันธกรณีภายใต้ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียและศึกษาถึงข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียถือเป็นองค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดีย คูแลสต์ว์น้ำเป้าหมายคือทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า 16 ชนิด ถือเป็นทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลตามข้อ 64 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ทั้งนี้ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย มีพื้นที่รับผิดชอบทั้งบริเวณทะเลหลวงและเขตเศรษฐกิจจำเพาะบริเวณมหาสมุทรอินเดีย

ผลจากการศึกษาพบว่า เมื่อประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคีของความตกลงฯ ยังมีปัญหาในการปฏิบัติตามพันธกรณีอยู่ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายภายในที่เป็นกฎหมายสารบัญญัติ โดยเฉพาะ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ที่มีบทบัญญัติไม่สอดคล้องกับความตกลง, ปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ยังขาดการประสานงานกันแต่ละหน่วยงานก็จะรับผิดชอบได้เฉพาะเรื่องที่มีกฎหมายรองรับเท่านั้น, ปัญหาของชาวประมงและผู้ประกอบการที่ทำการประมงในทะเลหลวง ในด้านงบประมาณ, ขาดความเชี่ยวชาญในการทำประมงในทะเลลึก, ทำการประมงในลักษณะต่างคนต่างไป และ ปัญหาการขาดข้อมูลวิทยาศาสตร์และการจัดเก็บสถิติในการทำประมง เป็นต้น

ดังนั้น ประเทศไทยจึงสมควรปรับปรุงกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับหลักการและหลักกฎหมายตามความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย และแก้ปัญหาในทางปฏิบัติให้เป็นไปตามพันธกรณีของความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

สาขาวิชา.....นิติศาสตร์.....

ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา.....2555.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5286031234 : MAJOR LAWS

KEYWORDS : AGREEMENT FOR THE ESTABLISHMENT OF THE INDIAN OCEAN TUNA COMMISSION / HIGH SEAS / LAW OF THE SEA

SOMPRATTANA UPANUN : PROBLEMS CONCERNING THE IMPLEMENTATION OF THAILAND'S OBLIGATIONS UNDER AGREEMENT FOR THE ESTABLISHMENT OF THE INDIAN OCEAN TUNA COMMISSION. THESIS ADVISOR : PROF. CHUMPHORN PACHUSANOND, Ph.D., 295 pp.

This thesis aims to study the essence and obligations under the Agreement for the Establishment of the Indian Ocean Tuna Commission and to study the resolution and recommendations concerning the conservations and management measures of the Indian Ocean Tuna Commission. Indian Ocean Tuna Commission (IOTC) is the Regional Fisheries Management Organization (RFMO). The organization is in charge of tuna and tuna-like species in the Indian Ocean and adjacent seas. These tuna and tuna-like species are regarded as highly migratory fish stocks in terms of Article 64 under The UN Convention on the Law of the Sea : UNCLOS 1982.

The results of the study reveal that although Thailand is a party to the IOTC, there are several problems concerning implementing the measures. Also , current laws have several problems to comply with the Agreement and the conservation and management measures For example, the provision of Fisheries Act of 1947 is not compatible with the IOTC Agreement. There are the difficulties relating to the lack of cooperation between Thailand's authorities and the loophole in the law enforcement. Inexperienced fishermen, a tight budget and individual fishery pose difficulties for those who are active fishing vessels in the high seas. The lack of scientific and statistical evidence can cause inconvenience as well.

Thailand, therefore, needs to amend its laws to be compatible with the principles and the IOTC Agreement and solves its problems in enforcing the law to comply with the obligations under the Agreement.

Field of Study.....Laws.....

Student's Signature.....

Academic Year...2012.....

.Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความเมตตาและความช่วยเหลืออย่างดี ยิง จากศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร บัจจุสานนท์ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ที่ได้ให้ คำแนะนำ แนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์ และข้อคิดเห็นต่างๆที่เป็นประโยชน์ในการทำ วิทยานิพนธ์ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ จันตรี ลินสุภฤกษ์ ที่รับเป็นประธาน กรรมการวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ อีกทั้งกราบขอบพระคุณกรรมการวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.สมิท ธรรมเชื้อ ที่ให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น ความรู้ต่างๆที่เป็นประโยชน์อย่างมากในการจัดทำวิทยานิพนธ์ รวมถึงเอื้อเฟื้อเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำวิทยานิพนธ์แก่ผู้เขียน จนวิทยานิพนธ์เล่มนี้เสร็จ สมบูรณ์ อาจารย์พลเรือดรี ศิริวัฒน์ ณะเพทย์ และ อาจารย์อัครพงศ์ เฉลิมนนท์ ที่ได้เสียสละ เวลาให้คำแนะนำและความรู้ที่เป็นประโยชน์ ในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ คุณชนะชัย เลิศสุชาตวนิช คุณพวงทอง อ่อนอุระ และ เจ้าหน้าที่กรมประมง ที่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย และให้ข้อคิดเห็นที่มีประโยชน์ในการทำ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ของผู้เขียน ที่ให้กำลังใจ ช่วยเหลือและ สนับสนุน ผู้เขียนเสมอมา

ผู้เขียนขอขอบคุณญาติพี่น้อง เพื่อนๆ ในระดับปริญญาโทที่คณะนิติศาสตร์ จุฬาฯ และ เพื่อนๆทุกคน ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการจัดทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ท้ายที่สุดนี้ หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ในทางวิชาการอยู่บ้าง ผู้เขียนขอมอบ ให้เป็นกตเวทิตาแก่ บิดามารดาของผู้เขียน รวมทั้งครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาท ความรู้ให้แก่ผู้เขียน ชื่อบกพร่องใดๆ เกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่ เพียงผู้เดียว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฑ
สารบัญภาพ.....	ฒ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	7
1.4 วิธีการศึกษาวิจัย.....	8
1.5 สมมุติฐาน.....	8
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 ปัญหาการทำประมงในทะเลหลวงและเขตเศรษฐกิจจำเพาะบริเวณมหาสมุทร อินเดีย และความเป็นมาของการจัดตั้งอนุสัญญาในระดับสากลและภูมิภาค เพื่อแก้ไขปัญหาการทำประมงมวลสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และทะเลหลวงและอพยพย้ายถิ่นไกล.....	10
2.1 ปัญหาในการทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงบริเวณ มหาสมุทรอินเดีย.....	10
2.1.1 ปัญหาการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำที่มากเกินไป สูงสุดที่ให้ผลตอบแทนอย่างยั่งยืน (Maximum Sustainable Yield:	

Over fishing).....	10
2.1.2 ปัญหาเครื่องมือที่ใช้ในการทำประมงไม่เหมาะสม.....	12
2.1.3 ปัญหาการจัดสรรประโยชน์ในการทำประมงระหว่างประเทศที่ พัฒนาแล้วกับประเทศที่กำลังพัฒนาที่ไม่เท่าเทียมกัน.....	14
2.1.4 ปัญหาเรือเรือมีหลายสัญชาติ (Reflagging) และเรือชักธงสะดวก (Flags of Convenience).....	15
2.1.5 ปัญหาการเผยแพร่ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ และสถิติการทำประมงที่ ยังไม่เพียงพอหรือไม่ถูกต้องตามความจริง.....	16
2.1.6 การขาดความร่วมมือระหว่างประเทศในการอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรสัตว์น้ำในพื้นที่โดยเฉพาะบริเวณทะเลหลวง.....	16
2.1.7 ปัญหาภาวะโลกร้อนและภัยธรรมชาติ.....	17
2.1.8 ปัญหาการควบคุมรัฐอื่น ซึ่งมีใช้รัฐภาคีในความตกลงขององค์กร จัดการประมงระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ที่เข้ามา แสวงหาประโยชน์ในบริเวณพื้นที่.....	17
2.1.9 ปัญหาการขาดหลักการปกป้องสิ่งแวดล้อมในอนุสัญญาของ องค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค.....	17
2.1.10 ปัญหาการทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศอื่น.....	18
2.2 การจัดตั้งอนุสัญญาในระดับสากล เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลตามกฎหมายระหว่างประเทศ.....	19
2.2.1 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982.....	19
2.2.2 ความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ.1982 เกี่ยวกับการ การอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่าง เขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพ ย้ายถิ่นไกล ค.ศ.1995.....	26

2.2.3 ความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการ อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมงในทะเลหลวง ค.ศ.1993.....	30
2.2.4 จรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ ค.ศ.1995.....	33
2.2.5 แผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้ง และจัดการ ทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ.2001...	36
2.2.6 ความตกลงว่าด้วยมาตรการบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน ยับยั้ง และจัด การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ.2009.....	42
2.3 การจัดตั้งองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค เพื่อแก้ไขปัญหาการทำ ประมงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย.....	47
2.3.1 ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทร อินเดีย ค.ศ.1993.....	50
2.3.2 ความตกลงว่าด้วยการทำประมงในมหาสมุทรอินเดียใต้ ค.ศ.2006.....	61
2.3.3 คณะกรรมการว่าด้วยการอนุรักษ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน ค.ศ.1993.....	67
2.4 การจัดตั้งองค์การบริหารจัดการประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า ในระดับ ภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอื่นๆ.....	73
2.4.1 คณะกรรมการบริหารจัดการประมงบริเวณมหาสมุทรแปซิฟิก ตอนกลางและตะวันตก (Western and Central Pacific Fisheries Commission: WCPFC).....	73
2.4.2 คณะกรรมการปลาทูน่าเขตร้อนทวีปอเมริกา (Inter - American Tropical Tuna Commission: IATTC).....	77
2.4.3 คณะกรรมการระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ปลาทูน่าบริเวณ มหาสมุทรแอตแลนติก (International Commission for the Conservation of Atlantic Tuna: ICCAT).....	81
2.4.4 คณะกรรมการเพื่อการอนุรักษ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน (Commission For the Conservation of Southern Blue fin Tuna: CCSBT).....	83

บทสรุปท้ายบทที่ 2	87
บทที่ 3 หลักการ หลักกฎหมาย และข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการ ในการอนุรักษ์และจัดการปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าตามความตกลง ว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียและข้อมติ และข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ	91
3.1 หลักการ หลักกฎหมาย ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ตามความตกลงฯ และตามมาตรการในการอนุรักษ์ และจัดการของ คณะกรรมการจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย.....	91
3.1.1 หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนในการจัดการประมง (The Precautionary Approach).....	91
3.1.2 หลักกฎหมายเกี่ยวกับการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรปลาทูน่า.....	99
3.1.2.1 หลักการที่ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำยั่งยืนสูงสุดที่ประเมินได้ใน ทางชีวภาพ (Maximum Sustainable Yield: MSY).....	102
3.1.2.2 หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด (The best scientific evidence).....	106
3.1.2.3 กำหนดปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้ (Total Allowable Catch).....	109
3.1.3 หลักกฎหมายเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์เกี่ยวกับทรัพยากร สัตว์น้ำ.....	109
3.1.4 หลักการขอความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ.....	110
3.1.5 หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable development).....	112
3.1.6 หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ (Ecosystem approach).....	114
3.2 พันธกรณีของรัฐภาคีตามความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลา	

พู่नाแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ.1993	119
3.2.1 สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะที่เป็นรัฐเจ้าของท่าเรือ (Port state)...	119
3.2.2 สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะรัฐเจ้าของธง (Flag state).....	125
3.2.3 สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะรัฐชายฝั่ง (Coastal state)	127
3.2.4 พันธกรณีในฐานะรัฐภาคี.....	129
3.2.5 พันธกรณีในฐานะคณะกรรมการฯ.....	129
3.2.6 การระงับข้อพิพาท.....	130
3.3 สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี (Non-Contracting Parties)	
ตามความตกลงฯ.....	131
3.3.1 สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ	
(Cooperating Non-Contracting parties).....	131
3.3.2 สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี (Non-Contracting Parties).....	134
3.4 ข้อมติและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของ	
คณะกรรมการปลาพู่นาแห่งมหาสมุทรอินเดีย.....	136
3.4.1 ข้อมติ (Resolutions).....	138
3.4.1.1 ข้อมติ เพื่อป้องกัน ยับยั้งและจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย	
ขาดการรายงานและไร้การควบคุม (IUU Fishing).....	139
3.4.1.2 ข้อมติเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ.....	140
3.4.1.3 ข้อมติและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลทางสถิติ	
ในการทำการประมง.....	142
3.4.2 ข้อเสนอแนะ (Recommendations).....	142
3.4.2.1 ข้อเสนอแนะเพื่อป้องกัน ยับยั้งและจัดการทำประมงที่ผิด	
กฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม (IUU Fishing).....	142
3.4.2.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ.....	143
3.5 ปัญหาที่เกิดขึ้นกับคณะกรรมการปลาพู่นาแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC).....	144
3.5.1 ปัญหาการเมืองระหว่างประเทศ.....	146

3.5.2 ปัญหาในเรื่องอำนาจของหน่วยงานที่ก่อตั้ง.....	151
3.5.3 ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติใน ความตกลงฯ (IOTC Agreement)	
ค.ศ.1993 ที่ยังไม่ชัดเจนและไม่สอดคล้องกับหลักการสากล.....	151
3.5.4 ปัญหาในการจัดสรรผลประโยชน์ระหว่างประเทศพัฒนาแล้ว	
กับประเทศกำลังพัฒนา.....	153
3.5.5 ปัญหาในทางปฏิบัติในการควบคุมของเรือที่กระทำผิดกฎหมาย	
ในพื้นที่.....	170
บทสรุปท้ายบทที่ 3.....	181

บทที่ 4 พันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้ง

คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียกับกฎหมายไทย.....	183
4 .1 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับความตกลงว่าด้วยการจัดตั้ง	
คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC Agreement)	186
4.2 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติ (Resolutions) เกี่ยวกับ	
มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ.....	1
4.2.1 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติ เพื่อป้องกัน ยับยั้ง	
และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและ	
ไร้การควบคุม (IUU Fishing).....	1
4.2.2 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติเพื่อการอนุรักษ์และ	
จัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ.....	1
4.2.3 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติเกี่ยวกับการรวบรวม	
ข้อมูลทางสถิติในการทำประมง	1
4.3 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อเสนอแนะ (Recommendations)	
เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการ ฯ.....	1
4.3.1 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อเสนอแนะเพื่อดำเนินการ	
ป้องกันการทำประมงที่ผิดกฎหมายขาดการรายงานและไร้การควบคุม...	1

4.3.2 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อเสนอแนะเพื่อการอนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ.....	1
4.4 ปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยตามความตกลงว่า ด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย.....	199
4.4.1 ปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซีในทางกฎหมาย.....	199
4.4.2 ปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซีในเรื่องอื่นๆ.....	203
4.4.2.1 ปัญหาในเรื่องงบประมาณในการสนับสนุนเรือประมง.....	203
4.4.2.2 ปัญหาในเรื่องเครื่องมือที่ใช้ในการจับสัตว์น้ำ.....	205
4.4.2.3 ปัญหาข้อมูลและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์.....	206
4.4.2.4 ปัญหามาตรฐานกองเรือประมงของไทยต่ำกว่าที่สากลกำหนด...	206
4.4.2.5 ปัญหาการเมืองภายในประเทศและระหว่างประเทศ	206
4.4.2.6 ปัญหาการขาดทักษะการทำประมงปลาทูน่าและปลาที่ คล้ายทูน่าของคนประจำเรือ.....	207
4.4.2.7 ปัญหาการขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับ การตรวจและควบคุมเรือประมง.....	207
4.4.2.8 ปัญหาการทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศอื่น...	208
4.5 แนวทางการแก้ไขปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงฯ ของประเทศไทย.....	209
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	230
5.1 บทสรุป.....	230
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	235
รายการอ้างอิง.....	260
ภาคผนวก.....	2
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	2

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 1	ตารางแสดงองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคบริเวณ มหาสมุทรอินเดีย.....	70
ตารางที่ 2	ตารางแสดงระยะเวลาที่ปิดทำการประมง โดยเครื่องมืออวนล้อมบริเวณ มหาสมุทรแปซิฟิกตะวันออก.....	80
ตารางที่ 3	ตารางสรุปท้ายบทที่ 3 พันธกรณีของคณะกรรมการฯ ตามความตกลง ข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของ คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย.....	155
ตารางที่ 4	ตารางประเมินความสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องของกฎหมายไทย กับพันธกรณีตามความตกลง ฯ ข้อมติ และ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ มาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ	214

สารบัญภาพ

		หน้า
ภาพที่ 1	แผนที่แสดงพื้นที่รับผิดชอบของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย.....	60
ภาพที่ 2	แผนที่แสดงองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคบริเวณ มหาสมุทรอินเดีย.....	72
ภาพที่ 3	แผนที่แสดงองค์การบริหารจัดการปลาทูน่าห้าแห่งของโลก (Five Tuna RFMOs).....	86
ภาพที่ 4	แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ ระหว่าง IOTC กับความตกลงใน ระดับสากลที่เกี่ยวข้อง.....	89

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มหาสมุทรอินเดียถือเป็นบริเวณที่มีทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าที่อุดมสมบูรณ์โดยเฉพาะในบริเวณทะเลหลวง ซึ่งปลาทูน่าเป็นทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูง มีความสำคัญมากในการค้าทั้งในรูปแบบของผลิตภัณฑ์กระป๋องและปลาดิบ (Sashimi) ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่ามีวงจรชีวิตทั้งในทะเลหลวงและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เป็นทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีลักษณะเคลื่อนย้ายฝูงเร็ว มีวงจรชีวิตอยู่ได้หลายพื้นที่ทั้งเขตร้อนและเขตอบอุ่น มีหลายชนิด ดังนี้ ปลาทูน่าทองแถบ ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน ปลาทูน่าครีบลีโง ปลาทูน่าตาโต ปลาทูน่าครีบบาว และปลาที่คล้ายทูน่าเช่น ปลาโอลาย ปลาโอแถบ เป็นต้น ถือเป็นมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล (Highly Migratory Fish Stocks) ตามภาคผนวก 1 (Annex I) ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จึงเป็นสัตว์น้ำที่คาบเกี่ยวระหว่างทะเลหลวงและเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐ ดังนั้นการพิจารณาหลักในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าจึงต้องพิจารณาถึงหลักการในการอนุรักษ์และจัดการ ทั้งในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะซึ่งเป็นเขตทางทะเลที่รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยในการดูแลพื้นที่นี้ และ ทะเลหลวงซึ่งทุกรัฐมีเสรีภาพในการทำประมงควบคู่กันไป

ระบอบของทะเลหลวง มีวิวัฒนาการมาจากกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ¹ เป็นระยะเวลาอันยาวนานต่อมาพัฒนาจนกลายเป็นกฎหมายทะเลซึ่งเป็นกฎหมายที่เกิดขึ้นตั้งแต่ยุคเริ่มต้นของกฎหมายระหว่างประเทศ Hugo Grotius ซึ่งเป็นบิดาแห่งกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายทะเล ได้เขียนตำราชื่อ *Mare liberum* เพื่อสร้างหลักเสรีภาพของทะเลมาสู่ชาวโลกใน

¹กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ (Customary Law) ถือเป็นบ่อเกิดของกฎหมายระหว่างประเทศอย่างหนึ่ง ตามข้อ 38 (1) b ของธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ จารีตประเพณีระหว่างประเทศจะถือเป็นที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศได้ จะต้องมียุติประกอบ 2 ประการ คือ 1. ต้องมีการถือปฏิบัติโดยทั่วไป (general practice) และ 2. มีการยอมรับว่าเป็นกฎหมายจึงต้องปฏิบัติตาม (opinion juris sive necessitatis หรือ acceptance as law)

ค.ศ.1603 (ศตวรรษที่ 17) ทำให้คนทั่วโลกได้สัมผัสกับหลักเสรีภาพที่มีการรับรองไว้เป็นลายลักษณ์อักษร อีกทั้งเพื่อเป็นการคัดค้านอำนาจของสันตะปาปาที่ได้ยกมหาสมุทรให้เป็นของสเปนและโปรตุเกส Hugo Grotius ถือว่าทะเลไม่มีผู้ใดครอบครองเป็นเจ้าของได้แต่เป็นของส่วนรวม

หลังจากอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 เกิดขึ้นแทนที่อนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1958 ที่มีปัญหาว่าไม่สามารถตกลงกันได้ในเรื่องความกว้างของทะเลอาณาเขต และต่อมาก็มีประเทศเอกราชเกิดขึ้นใหม่อีกมากและส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฉบับนี้ องค์การสหประชาชาติจึงได้จัดการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวตลอดจนถึงเมื่อเกิดแนวความคิดให้องค์การสหประชาชาติจัดตั้ง International sea bed Authority ขึ้นมาบริหารก้นทะเลระหว่างประเทศ ในส่วนที่อยู่นอกเขตอำนาจรัฐ(ทะเลหลวง) โดยให้ถือว่าเป็นมรดกร่วมกันของมนุษยชาติ อีกทั้งประเทศกำลังพัฒนาและกลุ่มรัฐหมู่เกาะก็เกิดแนวความคิดในหลักการเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และหลักการรัฐหมู่เกาะขึ้นมา สิ่งเหล่านี้เป็นแรงกระตุ้นและผลักดันให้มีการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลครั้งที่ 3 เกิดขึ้น และจากนั้นตัวบทของอนุสัญญามีการรับรองเมื่อวันที่ 30 เมษายน ค.ศ.1982 โดยมีการลงนามรับรองโดยรัฐ 117 รัฐ ที่กรุงมอนเตเบโก ประเทศจาไมกาเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 พร้อมทั้งกรรมสารสุดท้ายของที่ประชุมซึ่งประกอบไปด้วยภาคผนวก 7 ฉบับ อนุสัญญาฉบับนี้มีผลบังคับใช้เมื่อมีรัฐให้สัตยาบันสารครบ 60 ฉบับ เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน ค.ศ.1994 สิ่งที่เกิดใหม่ในอนุสัญญา ค.ศ.1982 ที่สำคัญคือ การกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตเป็น 12 ไมล์ทะเล , ใช้หลักความเป็นธรรมในการกำหนดเขตแดนระหว่างประเทศในทะเล , หลักการเขตเศรษฐกิจจำเพาะ , หลักการรัฐหมู่เกาะ , นิยามของไหล่ทวีป , ระเบิดบเกาะ และศาลกฎหมายทะเล

ทะเลหลวง² ถือเป็นบริเวณที่ไม่อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐใด จึงเป็นบริเวณที่ทุกรัฐสามารถใช้เสรีภาพได้อย่างเต็มที่ไม่ว่ารัฐชายฝั่งหรือรัฐไร้ฝั่งทะเล โดยเสรีภาพในทะเลหลวงได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยทะเล ค.ศ.1982 ในหมวดที่ 7 ทะเลหลวง

² ทะเลหลวง (High Seas) ในความหมายตาม ข้อ 86 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 หมายถึงทุกส่วนของทะเล คือทะเลที่ไม่อยู่ภายใต้อธิปไตย หรือสิทธิอธิปไตยของรัฐใดๆ ซึ่งได้แก่ ทะเลที่อยู่นอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ทะเลอาณาเขต น่านน้ำภายใน และน่านน้ำหมู่เกาะ

ข้อ 87³ ซึ่งเสรีภาพในทะเลหลวงมีดังนี้ เสรีภาพในการเดินเรือ เสรีภาพในการบินผ่าน เสรีภาพในการวางสายเคเบิลและท่อใต้ทะเล เสรีภาพในการสร้างเกาะเทียมและสิ่งติดตั้งอื่นๆ เสรีภาพในการประมง และเสรีภาพในการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

เสรีภาพในการทำประมงก็เป็นหนึ่งในเสรีภาพในทะเลหลวงที่รัฐทุกรัฐสามารถมีได้ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 87(อี) ซึ่งหากปล่อยให้แต่ละรัฐสามารถใช้เสรีภาพในการประมงได้อย่างเต็มที่ก็อาจทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณทะเลหลวงมีจำนวนลดน้อยลง และอาจสูญพันธุ์ได้ในที่สุด นอกจากนี้ยังทำให้ระบบนิเวศขาดความสมดุล และเกิดปัญหาต่างๆ จากการทำประมงที่มากเกินไปตามมา จึงต้องมีการนำหลักในการจำกัดเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวงขึ้นมาเพื่อให้เกิดการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างยั่งยืน

ข้อจำกัดเสรีภาพในทะเลหลวงในปัจจุบันมีมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากจากทรัพยากรมีจำนวนลดลงเนื่องจากทั่วโลกมีการทำการประมงเกินจุดสูงสุดของการทำประมงที่จะให้ผลตอบแทนอย่างยั่งยืน (Maximum Sustainable Yield: MSY หรือ Over fishing) ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำและทรัพยากรที่มีชีวิตอื่นที่มีจำนวนลดลงเรื่อยๆ และสัตว์น้ำบางชนิดก็ใกล้สูญพันธุ์ จึงเกิดแนวคิดในเรื่องข้อจำกัดเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวงขึ้น ไม่ว่าจะเป็นหลักในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน หลักการของความร่วมมือระหว่างประเทศ และหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ ซึ่งจะปรากฏในอนุสัญญาทั้งในระดับสากล ระดับภูมิภาค และอนุภูมิภาคต่างๆ ที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ เพื่อจำกัดเสรีภาพของทะเลหลวง

สำหรับบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Exclusive Economic Zone) นั้น ตาม ข้อ 56 ของอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ. 1982 กล่าวว่า รัฐชายฝั่งจะมีสิทธิอธิปไตย ในการสำรวจทรัพยากรที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตในเขตนี้ ทั้งที่อยู่ในห้วงน้ำและบนและในพื้นดินใต้ท้องน้ำ รวมทั้งในการบริหารจัดการ

³ Article 87 of the 1982 Convention provide that the high seas are open to all states and that the freedom of the high seas is exercised under the conditions laid down in the Convention and by other rules of international law . It includes inter alia (a)the freedoms of navigation,(b) freedom of over flight, (c)freedom to the lay submarine cables and pipelines,(d) freedom to constructions of artificial islands and other installations permitted under international law,(e) freedom of fishing and(f) freedom of scientific research.

อนุรักษ์และแสวงประโยชน์จากทรัพยากรเหล่านั้นด้วย เขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้เป็นเขตทางทะเลที่เพิ่งเกิดขึ้นพร้อมกันอนุสัญญาปี ค.ศ.1982 หมายถึงเขตทางทะเลที่ซึ่งอยู่ประชิดกับทะเลอาณาเขตและถัดออกไปในทะเลที่มีความกว้างไม่เกิน 200 ไมล์ทะเล นับจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต ดังนั้นรัฐชายฝั่งจึงมีสิทธิอธิปไตยอย่างเต็มที่และแต่เพียงผู้เดียวในบริเวณนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และแสวงหาทรัพยากรที่มีชีวิต ดังนั้นการที่รัฐอื่นๆ จะมาขอทำการประมงในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง ได้แก่ การขอสัมปทานทำการประมงสำหรับเรือต่างชาติ หรือลงทุนร่วม หรือในลักษณะเรือเช่า เพื่อทำการประมง ในกรณีที่รัฐชายฝั่งยังมีโควตาในการทำประมงเหลืออยู่ รัฐที่เข้ามาขอทำการประมงจะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐชายฝั่งก่อน จึงจะสามารถทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งนั้นๆได้ ปัจจุบันการขออนุญาตเข้าไปทำการประมงในรัฐอื่นเป็นเรื่องที่ยุ่งยากมาก เนื่องจากทรัพยากรสัตว์น้ำมีจำนวนลดลง หลายรัฐมีการยกเลิกสัมปทานสำหรับเรือประมงต่างชาติแล้ว

อนุสัญญาในระดับสากลที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลทั้งในพื้นที่บริเวณทะเลหลวงและเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้แก่ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 , ความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ค.ศ.1995 , ความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมงในทะเลหลวง ค.ศ. 1993 , จรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ (Code of Conduct for Responsible Fisheries) , แผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ.2001 (International Plan of Action to Prevent , Deter and Eliminate Illegal ,Unreported and Unregulated fishing (IPOA-IUU)) และ ความตกลงว่าด้วยมาตรการบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ. 2009 (2009 Agreement on Port State Measures to Prevent , Deter and Eliminate Illegal , Unreported and Unregulated Fishing)

อนุสัญญาหรือความตกลงในระดับสากลที่กล่าวมานี้มีทั้งที่มีสภาพบังคับ (hard law, Lex lata) และไม่มีสภาพบังคับ (Soft Law, Lex ferenda) ซึ่งอนุสัญญาที่มีสภาพบังคับนั้นแต่ละรัฐที่เป็นภาคีของอนุสัญญาหรือความตกลง จะต้องนำพันธกรณีตามความตกลงไปอนุวัติการตามกฎหมายภายในของตน ให้สอดคล้องกับอนุสัญญาแต่ละฉบับที่รัฐตนผูกพันเข้าเป็นภาคี เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลอย่างยั่งยืน ส่วนความตกลงที่ไม่มีสภาพบังคับก็ขึ้นอยู่กับความสมัครใจของแต่ละรัฐว่าจะนำไปบังคับใช้หรือไม่ เช่น จรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ เป็นต้น แต่บางอนุสัญญาแม้ว่าจะไม่ได้เข้าเป็นภาคีก็มีสภาพบังคับ เช่นอนุสัญญาปีค.ศ.1995 เป็นต้น แต่ในปัจจุบันแนวโน้มของการนำกฎหมาย Soft law มาเป็นมาตรฐานในทางระหว่างประเทศมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

สำหรับประเทศไทยอุตสาหกรรมการแปรรูปปลาทูน่ายังต้องพึ่งการนำเข้าวัตถุดิบ ในสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ของความต้องการใช้ในประเทศ ปัจจุบันมีการนำเข้าปลาทูน่าสด แช่เย็น และแช่แข็งเป็นจำนวนมาก เพราะปลาทูน่าส่วนใหญ่ที่จับได้ในน่านน้ำไทย ส่วนใหญ่เป็นปลาทูน่าผิวน้ำ และมีขนาดเล็ก ได้แก่ ปลาโอด้า และปลาโอดาย ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องนำเข้าปลาทูน่าสายพันธุ์อื่นๆเช่น ปลาทูน่าตาโต ปลาทูน่าครีบลีลอง ปลาทูน่าทองแถบ เพื่อนำมาแปรรูปและส่งไปจำหน่ายต่างประเทศต่อไป ประกอบกับทรัพยากรสัตว์น้ำในอ่าวไทยในรอบ 5 ทศวรรษได้ลดลงเป็นอันมาก โดยพิจารณาจากอัตราการจับสัตว์น้ำจากเรือสำรวจของกรมประมงที่ลดลงจาก 297.8 กิโลกรัมต่อชั่วโมง ในปี พ.ศ.2504 (ค.ศ.1961) เป็น 17.8 กิโลกรัมต่อชั่วโมงในปี พ.ศ.2552 (ค.ศ.2009)⁴

ดังนั้นประเทศไทยจึงมีความจำเป็นในการพัฒนาการทำประมงนอกน่านน้ำโดยเฉพาะในทะเลหลวง บริเวณมหาสมุทรอินเดียซึ่งเป็นบริเวณทะเลหลวงที่ใกล้ที่สุดที่ประเทศไทยจะเข้าไปทำการประมงได้และถือเป็นแหล่งปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าขนาดใหญ่ ซึ่งในบริเวณมหาสมุทรอินเดียมีองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า คือคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission) แม้ว่าประเทศไทยจะมีอาณาเขตทางทะเลติดต่อกับทั้งบริเวณมหาสมุทร

⁴ ทวีป บุญวานิช และสุชาติ นุญภักดี, 5 ทศวรรษการประมงอวนลากไทย, (กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยและพัฒนาประมงทะเล, 2553), หน้า 92.

อินเดียและแปซิฟิก แต่กรณีมหาสมุทรแปซิฟิก การเดินทางไปเพื่อการทำประมงของชาวประมงไทยต้องเดินทางออกด้านอ่าวไทยและทะเลจีนใต้ ซึ่งประเทศเพื่อนบ้านไม่ว่าจะเป็นเวียดนาม กัมพูชา และมาเลเซีย ได้ขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะทำให้ประเทศไทยไม่มีเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่ติดต่อกับทะเลหลวงได้โดยตรง แต่จะเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่ติดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้การออกสู่ทะเลหลวงของเรือประมงไทยเกิดความยุ่งยากและไม่คุ้มค่าทางเศรษฐกิจ ส่วนมหาสมุทรแอตแลนติกเป็นไปได้ยาก เนื่องจากระยะทางในการเดินทางไปทำการประมงในมหาสมุทรแอตแลนติกห่างไกลจากประเทศไทยเป็นอย่างมาก ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง ประกอบกับเรือประมงของรัฐชายฝั่งในบริเวณนั้นก็มีการทำประมงอย่างมากอยู่แล้วแต่ในอนาคตหากแก้ปัญหาในการทำประมงในทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทรอินเดียได้ และประเทศไทยมีศักยภาพพร้อมก็สามารถพัฒนาของเรือประมงไปยังมหาสมุทรอื่นที่ใกล้เคียง เช่นมหาสมุทรแปซิฟิกได้ ดังนั้นปัจจุบันทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทรอินเดียจึงเป็นทะเลหลวงที่ใกล้ประเทศไทยมากที่สุดที่ประเทศไทยจะสามารถเข้าไปทำประมงได้ ใช้เวลาเดินทางเพียง 3-5 วันเท่านั้น หากประเทศไทยสามารถพัฒนาของเรือประมงทั้งเบ็ดราวและอวนล้อมเข้าไปทำการประมงในบริเวณพื้นที่รับผิดชอบของ IOTC ได้เป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะทำให้ลดต้นทุนในการนำเข้าปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า ตลอดจนสร้างรายได้ให้แก่อุตสาหกรรมการเดินเรือ อุตสาหกรรมแปรรูปปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าและชาวประมงของประเทศด้วย

คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียเป็นองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค (Regional Fisheries Management Organizations (RFMOs)) ที่มีความสำคัญมากที่สุด ในบริเวณมหาสมุทรอินเดีย⁵ คณะกรรมาธิการฯเกิดขึ้นจากความตกลงว่าด้วยการจัดตั้ง คณะกรรมาธิการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ.1993 (1993 Indian Ocean Tuna Commission Agreement)

⁵ William R. Edeson. "Overview of Institutional Arrangements for Fisheries and Marine Biodiversity in the Indian Ocean," in *Fisheries Exploitation in the Indian Ocean*. (Singapore : The Institute of Southeast Asian Study (ISEAS),2009), p.44

แม้ว่าประเทศไทยจะได้เข้าเป็นภาคีความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ. 1993 เมื่อวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ.2540 (ค.ศ.1997) แต่ปัญหาในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นคือ ประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีของความตกลงไม่สามารถปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงได้ในทุกเรื่อง โดยในช่วงแรกประเทศไทยเห็นว่าการเข้าเป็นภาคีจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศ เนื่องจากจะได้รับสิทธิในการเข้าไปทำการประมงในพื้นที่ที่คณะกรรมการฯ รับผิดชอบ (Area of Competence) แต่ในทางปฏิบัติประเทศไทยยังไม่มีความพร้อมและมีปัญหาหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง งบประมาณที่ส่งเสริมการทำประมงที่ไม่เพียงพอ การทำประมงในลักษณะต่างคนต่างไป การใช้เครื่องมือในการทำประมงที่ไม่เหมาะสม การไม่มีท่าเทียบเรือที่ได้มาตรฐานฯลฯ ตลอดจนถึง นโยบาย และกฎหมายสารบัญญัติซึ่งเป็นกฎหมายภายในที่ยังล้าสมัยไม่ทันต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน จึงสมควรที่ประเทศไทยต้องปรับปรุงกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องกับการประมงให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับหลักการตามความตกลง IOTC และสอดคล้องกับข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของ IOTC ที่เกิดขึ้นในแต่ละปี เพื่อแก้ไขปัญหาในการทำประมงในทะเลหลวงและบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และอนุรักษ์ทรัพยากรปลาทูน่าและคล้ายทูน่าอย่างยั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงความเป็นมาและหลักการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าของความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียรวมถึงข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่เกิดขึ้นจากการประชุมคณะกรรมการฯ ทั้ง 16 ครั้ง
2. เพื่อศึกษาถึงอนุสัญญาและความตกลงที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าทั้งในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับสากล
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาของการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ.1993

4. เพื่อศึกษาถึงวิวัฒนาการของหลักเสรีภาพในทะเลหลวงและข้อจำกัดเสรีภาพในทะเลหลวง รวมถึงหลักการและหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

5. เพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงกฎหมายภายใน รวมถึงนโยบาย และมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าให้สอดคล้องกับหลักการสากล

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

เป็นการศึกษาถึงปัญหาจากการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียรวมถึงข้อมติและข้อเสนอแนะที่เกิดจากการประชุมคณะกรรมการฯ และศึกษาว่าความตกลงฉบับนี้ว่าสามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ รวมถึงนำปัญหาที่เกิดขึ้นมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายไทยให้สอดคล้องกับความตกลงของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

1.4 วิธีการศึกษาวิจัย

เป็นการศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยการนำมาจัดรวมให้เป็นระบบ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงผลกระทบทางกฎหมาย ตลอดจนศึกษาถึงสาระสำคัญของความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียและนำมาวิเคราะห์ถึงความสอดคล้องของกฎหมายภายในของประเทศไทยตลอดจนถึงนโยบายเกี่ยวกับการประมง และมาตรการในการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรประมง

1.5 สมมุติฐาน

ประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีของความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ.1993 มีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงฯ รวมถึงมาตรการในด้านการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าของคณะกรรมการฯ แต่กฎหมายภายในของประเทศไทยยังไม่สอดคล้องกับความตกลงในระดับภูมิภาคดังกล่าว จึงสมควรที่ประเทศไทยจะต้องมีการปรับปรุงกฎหมายภายใน ตลอดจนจนถึง

นโยบายในการส่งเสริมการทำประมง และการบังคับใช้มาตรการในด้านการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวงอย่างยั่งยืนเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการสากล

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เกิดความเข้าใจในหลักการและหลักกฎหมาย ตลอดจนถึงสภาพปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการทำการประมงในบริเวณทะเลหลวง
2. ได้ทราบถึงหลักเสรีภาพในทะเลหลวงและข้อจำกัดเสรีภาพในการทำการประมงในทะเลหลวง
3. ได้ทราบและเข้าใจถึงปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติตามพันธกรณีไทยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC AGREEMENT)
4. ได้ทราบถึงอนุสัญญาในระดับสากลที่นำมาสู่การเกิดขึ้นขององค์การบริหารจัดการประมงในระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ตลอดจนได้ทราบถึงที่มาของความตกลงในส่วนภูมิภาคที่เกิดขึ้นในมหาสมุทรอินเดีย
5. เป็นแนวทางในการพัฒนามาตรการตรวจสอบบริเวณท่าเรือให้มีประสิทธิภาพ โดยมีหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย วางแผน ควบคุม และดูแลท่าเรือทั้งหมดเพื่อจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม
6. เป็นแนวทางแก้ไข หรือ ปรับปรุงกฎหมายและการประมงของประเทศไทยให้สอดคล้องกับหลักการสากล
7. ได้ทราบถึงระเบียบและวิธีการวิจัยเพื่อการปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง

บทที่ 2

ปัญหาการทำประมงในทะเลหลวง และ เขตเศรษฐกิจจำเพาะบริเวณมหาสมุทรอินเดีย และความเป็นมาของการจัดตั้งอนุสัญญาในระดับสากลและภูมิภาคเพื่อแก้ไขปัญหาการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและ ทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล

2.1 ปัญหาในการทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย

มหาสมุทรอินเดีย เป็นแหล่งทำการประมงที่มีความอุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะบริเวณทะเลหลวงซึ่งไม่อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐใด ซึ่งแต่ละรัฐก็มีเสรีภาพในการทำประมงอย่างเต็มที่ โดยเสรีภาพในการประมงนี้ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 87 ทำให้มีกองเรือประมงเข้าไปทำการประมงในบริเวณนี้อย่างเสรีเรื่อยมา เป็นผลให้ทรัพยากรสัตว์น้ำเสื่อมโทรมและลดจำนวนลงอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า ซึ่งเป็นปลาเศรษฐกิจที่มีราคาสูงในท้องตลาด ประเทศต่างๆ จึงให้ความสนใจทำการประมงปลาประเภทนี้ และเป็นแหล่งอาหารที่สำคัญสำหรับมนุษย์ ซึ่งนิยมบริโภคดิบและนำมาบรรจุกระป๋อง ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่ามีวงจรชีวิตทั้งในทะเลหลวงและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และอยู่กันเป็นฝูง ว่ายผ่านน่านน้ำเป็นบริเวณกว้าง จะอยู่ทั้งในเขตร้อนและเขตอบอุ่น¹ แม้ว่าจะมีมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณทะเลหลวง บัญญัติในข้อ 116 -119 ของอนุสัญญาฉบับนี้ เพื่อให้มีการจำกัดเสรีภาพในการประมง แต่ในทางปฏิบัติก็ยังมีปัญหาที่เกิดจากการทำประมงในบริเวณพื้นที่นี้อยู่ แม้แต่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งเป็นเขตทางทะเลที่รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยเหนือบริเวณพื้นที่ ก็มีปัญหาในการทำประมงทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าเช่นเดียวกัน ต่อไปจะเป็นการพิจารณาสภาพปัญหาที่เกิดจากการทำประมงทรัพยากร

¹ ชุมพร บัจจุสานนท์, รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่องกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการทำประมงในทะเลหลวง ผลกระทบต่อประเทศไทย, (กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.), 2543), หน้า 60,63.

สัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล บริเวณมหาสมุทรอินเดีย ดังต่อไปนี้

2.1.1 ปัญหาการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำที่มากเกินไปจนจุดสูงสุดที่ให้ผลตอบแทนอย่างยั่งยืน (Maximum Sustainable Yield: Over fishing)

หลัก Maximum Sustainable Yield: MSY² เป็นหลักการทางเศรษฐศาสตร์นำมาวัดว่าจุดสูงสุดของการทำประมง ซึ่งห้ามเลยจุดนี้ มิฉะนั้นจะทำลายทรัพยากรประมงและทำให้เกิดการสูญพันธุ์ของสัตว์น้ำ จุดหรือระดับ MSY นี้เป็นจุดที่นักเศรษฐศาสตร์ใช้เป็นตัววัดว่าการทำประมงน่าเป็นห่วงหรือไม่ โดยหลักทฤษฎีของเศรษฐศาสตร์ทรัพยากรธรรมชาติแล้ว การประมงจะต้องไม่เกินระดับ MSY เพื่อให้โอกาสทรัพยากรได้ฟื้นตัว หลัก MSY จะนำมาใช้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการทำประมงเลยจุดนี้ไป ซึ่งเมื่อใดก็ตามที่มีการทำการประมงเกินจุดสูงสุดที่ให้ผลตอบแทนอย่างยั่งยืน หรือ Over fishing จะก่อให้เกิด อันตรายต่อทรัพยากรสัตว์น้ำ เช่น การสูญพันธุ์ของสัตว์น้ำบางชนิด ส่งผลต่อแหล่งวางไข่ แหล่งที่อยู่อาศัย ขบวนการห่วงโซ่อาหาร ซึ่งทำให้การดำรงชีวิตของสัตว์น้ำ เปลี่ยนแปลงไป

ทรัพยากรประมงตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันได้ถูกนำมาใช้อย่างไร้ขอบเขต ซึ่งในอดีตมนุษย์คิดว่าทะเลและมหาสมุทรเป็นทรัพยากรที่ใช้แล้วไม่มีวันหมด เพราะมีพื้นที่มากกว่า 2/3 ของโลก เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของพืชและสัตว์ทุกชนิด ประกอบกับในปัจจุบันมีการพัฒนาเทคโนโลยีในการทำประมงที่ทันสมัย ทำการประมงโดยหวังผลประโยชน์ให้ได้มากที่สุด ส่งผลให้ระบบนิเวศเสื่อมโทรม และทรัพยากรสัตว์น้ำ บางชนิดใกล้สูญพันธุ์หรือลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว เช่น ปลาพะยูน ปลาโลมา ปลาวาฬ เต่าทะเล เป็นต้น ตลอดจนจนถึงการลักลอบทำการประมงนอกฤดูกาลที่สามารถทำการประมงได้ เนื่องจากทรัพยากรสัตว์น้ำจำเป็นต้องมีการหยุดพักการทำประมงในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อให้สัตว์น้ำได้มีโอกาสวางไข่ หรือพักตัวได้

² อุษา วิทยากร ภูมิพันธ์ภิณู, บทความเรื่องสัญญาเตือนภัยการประมงระดับโลก(Global Overfishing) , (กรุงเทพฯ : คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549), หน้า 1

สถิติผลผลิตการประมงทั่วโลกเพิ่มขึ้น 5 เท่าจากทศวรรษ 1950 เป็น 70 ล้านตัน ในปีค.ศ. 1980 และเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็น 86 ล้านตันในปีค.ศ.1985 จากนั้นผลผลิตจากการจับ ค่อนข้างคงที่โดยมีปริมาณอยู่ที่ 92-97 ล้านตัน แต่เนื่องจากประชากรโลกได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 4 พันล้านคนในปี ค.ศ 1975 เป็น 5 พันล้านคน ในปี ค.ศ.1987 และเป็น 6 พันล้านคน ในปีค.ศ.1999 โดยคาดว่าจะเพิ่มเป็น 10 พันล้านคนในปี ค.ศ.2050 แม้ว่าประชากรของโลกจะเพิ่มขึ้นและการทำประมงก็มีการพัฒนาเทคโนโลยีในการทำประมงเพื่อเพิ่มผลผลิตประมง แต่แนวโน้มของผลผลิตจะไม่เพิ่มกว่านี้ ในหลายบริเวณจะมีผลผลิตลดลง เนื่องจากชาวประมงได้ทำการประมงเกินจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้แล้ว คือทำการประมงอย่างเต็มที่และมากเกินไป จึงทำให้ปริมาณสัตว์น้ำลดลง รวมถึงแหล่งวางไข่และแหล่งอนุบาลสัตว์น้ำวัยอ่อนได้ถูกทำลายหรือเสื่อมโทรมลง ทำให้ปริมาณสัตว์น้ำรุ่นใหม่มีจำนวนลดลงและไม่สามารถแทนสัตว์น้ำรุ่นก่อนที่ตายหรือถูกจับขณะที่ลงแรงประมงก็เพิ่มขึ้น มีอุปกรณ์เดินเรือที่ทันสมัย เช่น เครื่องหาฝูงปลา เครื่องกำหนดตำแหน่งเรือ เป็นต้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าโอกาสของทรัพยากรประมงที่จะรอดพ้นจากการถูกจับลดน้อยลง ทำให้โอกาสเพิ่มปริมาณสัตว์น้ำรุ่นใหม่เข้ามาแทนสัตว์น้ำรุ่นเก่าลดน้อยลง ปริมาณพ่อแม่พันธุ์สัตว์น้ำลดลงและระบบนิเวศเสื่อมโทรมลง

องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ(FAO) ได้รายงานในปี ค.ศ. 2005 ว่า พื้นที่เขตเศรษฐกิจจำเพาะ จำนวน 10เปอร์เซ็นต์ทั่วโลกได้มีการทำประมงเกินจุดสูงสุดที่ให้ผลตอบแทนแบบยั่งยืน หรือทำการประมงมากเกินไปจนขอบเขต ได้เกิดขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1975

กลุ่มกรีนพีซ (Green Peace) ได้รายงานว่าทรัพยากรประมงได้รับผลกระทบจากการทำประมงเกินขอบเขตยังส่งผลกระทบต่อการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ของสัตว์น้ำ และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ที่มีผลต่อระบบนิเวศน์ เช่นปะการัง กลุ่มกรีนพีซได้กล่าวอีกว่า มนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญในการทำลายล้างทรัพยากรประมง และการทำลายล้างนับวันจะมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่เคยหยุดยั้ง ขาดจิตสำนึกต่อทรัพยากรประมง การทำประมงเกินขอบเขตในระดับโลกนี้ จึงเป็นสัญญาณเตือนภัยให้ทุกคนทั่วโลกได้ตระหนักและทราบถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและลด/เลิก พฤติกรรมการใช้ทรัพยากรประมงอย่างไร้เหตุผล³

³ เรื่องเดียวกัน หน้า 1-2

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าปลาทุ่นและปลาที่คล้ายทุ่น เป็นหนึ่งในทรัพยากรสัตว์น้ำทางทะเลที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจมากที่สุดของโลก และความต้องการมวลสัตว์น้ำชนิดนี้ก็มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ การทำประมงปลาทุ่นทั่วโลกเริ่มเกิดขึ้นจริงจังใน ค.ศ.1990 การจับทุ่นของโลกในปี ค.ศ. 1950 จับได้ 400, 000 ตัน และในปี ค.ศ.2002 เพิ่มขึ้นเป็น 4,000,000 ตัน หากมีการทำประมงปลาทุ่นและปลาที่คล้ายทุ่นเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และไม่ทำการประมงตามจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ ก็จะทำให้ทรัพยากรปลาทุ่นลดจำนวนลงและอาจสูญพันธุ์ในที่สุด

2.1.2 ปัญหาเครื่องมือที่ใช้ในการทำประมงไม่เหมาะสม

การใช้เครื่องมือประมงเพื่อหวังจะจับสัตว์น้ำให้ได้ปริมาณมากที่สุดโดยไม่คำนึงว่าจะทำลายระบบนิเวศอื่นๆ ในบริเวณนั้นหรือไม่ สร้างผลเสียให้แก่สิ่งแวดล้อมในบริเวณนั้นเป็นอย่างมาก

ตัวอย่างเช่น การใช้เครื่องมือประมงอวนลาก⁴ และอวนรุน⁵ ซึ่งเป็นเครื่องมือประมงที่มุ่งจับสัตว์น้ำหน้าดิน (Demersal fish) เป็นหลัก ลักษณะการทำประมงเครื่องมือจะต้อง

⁴ เครื่องมือประมงอวนลากมี 3 ชนิด คือ

1. **อวนลากแผ่นตะเฒ่า (Otter board trawl)** แผ่นตะเฒ่าจะทำหน้าที่กางปากอวนออก โดยทั่วไปอวนลากประกอบด้วยอวน 2 ผืน คือผืนล่างและผืนบน ลักษณะของปากอวนจะกางออกเป็นรูปไข่เมื่อมองจากทางด้านหน้า ปีกอวนทั้งสองจะยื่นยาวออกไปทางด้านหน้าเพื่อเพิ่มพื้นที่ในการจับปลาและนำปลาเข้าสู่อวน ถ้าแบ่งตามลักษณะของสัตว์น้ำที่จับได้จะแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คืออวนลากกึ่ง และอวนลากปลา

2. **อวนลากคู่ (Pair trawl)** เป็นการลากอวนที่ใช้เรือ 2 ลำโดยทั่วไปจะมีอวนลากคู่ขนาดเล็กคือขนาดของเรือยาวประมาณ 18 เมตร เครื่องยนต์เรือ 150 แรงม้า ถ้าใหญ่กว่านี้จัดว่าเป็นอวนคู่ขนาดใหญ่ อวนลากชนิดนี้ปากอวนกางออกโดยเรือ 2 ลำ ซึ่งเรือทั้งสองลำจะพยายามรักษาระยะห่างที่ต้องการ

3. **อวนลากคานถ่าง (Beam trawl)** เป็นอวนลากขนาดเล็ก ซึ่งเป็นต้นแบบของอวนลากชนิดอื่นๆ อุปกรณ์สำคัญคือคานถ่างหรือช้อ คานถ่างส่วนใหญ่ทำด้วยเหล็กความยาวประมาณ 2-4 เมตร

ที่มา: วิชาญ ศิริชัยเอกวัฒน์, ยุทธศาสตร์การประมงทะเลไทย, วิทยานิพนธ์ของวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

⁵ **อวนรุน** หมายถึงเครื่องมือประมงที่ใช้อวนลักษณะคล้ายถุง ปากอวนประกบกับคันทวน ติดตั้งบริเวณหัวเรือ จับสัตว์น้ำโดยวิธีผลักด้วยเครื่องยนต์

ที่มา ชุมพร ปัจจุสานนท์, รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่องกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการทำประมงในทะเลหลวง ผลกระทบต่อประเทศไทย, (กรุงเทพฯ:สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2543), หน้า95-105 นำมาจากวิชาญ ศิริชัยเอกวัฒน์, ยุทธศาสตร์การประมงทะเลไทย, วิทยานิพนธ์ของวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร หน้า163-164

ลากครูดกับผิวหน้าดินตลอดเวลา การทำประมงอวนลากทำให้ความซับซ้อนของที่อยู่อาศัยลดน้อยลง โดยทำให้พื้นเรียบและสัตว์น้ำที่อยู่ผิวหน้าดินและสิ่งมีชีวิตที่ขุดรูหรือสร้างท่อในพื้นที่ทะเลหลุดออกจากที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ โดยเฉพาะอวนลากคานต่างซึ่งมีโซ่กวาดพื้นท้องทะเลในเวลาทำการประมง จะทำให้ชนิดและความชุกชุมของชุมชนของสิ่งมีชีวิตลดลงซึ่งมีผลต่อความหลากหลายมวลชีวภาพ และโครงสร้างชุมชนของสัตว์น้ำในระบบนิเวศนั้น นอกจากนี้การลากอวนยังเป็นการกวาดตะกอนให้กลับมาแขวนลอยในน้ำ ซึ่งมีผลต่อชุมชนสิ่งมีชีวิตหน้าดินทั้งทางตรงและทางอ้อม เพราะเป็นการลดอัตราการสังเคราะห์แสงในน้ำและอาจมีผลต่อปริมาณออกซิเจนในน้ำทะเล ซึ่งอาจหยุดยั้งการกินอาหารของสิ่งมีชีวิตและเพิ่มอัตราการใช้พลังงานของสิ่งมีชีวิตในการกำจัดตะกอน⁶

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเครื่องมือประมงอวนลากเป็นเครื่องมือประมงที่ทำลายทั้งทรัพยากรสัตว์น้ำและถิ่นที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำ ทั้งนี้ เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ไม่สามารถคัดเลือกสัตว์น้ำเป้าหมายได้ (Non-selective gear) มีการใช้ตาอวนขนาด เล็กเกินไป และทำลายสภาพพื้นท้องทะเลตลอดเวลาขณะทำการประมงอีกด้วย จะเห็นได้ว่าเครื่องมือทำการประมงที่ไม่เหมาะสมส่งผลให้สัตว์น้ำลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว ถือเป็นการทำลายระบบนิเวศทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นสัตว์น้ำเป้าหมาย สัตว์น้ำพลอยได้ (By Catch)⁷ และสัตว์น้ำชนิดอื่นที่ไม่ถูกจับที่อาศัยอยู่ในระบบนิเวศเดียวกัน และยังพบว่าสัตว์น้ำพลอยได้บางส่วนถูกทิ้งไปในทะเล (Discard) เนื่องจากเป็นสัตว์น้ำที่ไม่มีตลาดรับซื้อหรือเป็นสัตว์น้ำที่มีกฎหมายคุ้มครองห้ามนำขึ้นมาจำหน่าย ซึ่งแต่ละปีสัตว์น้ำเหล่านี้ถูกทิ้งไปในปริมาณที่สูงประมาณ 27 ล้านเมตริกตันหรือประมาณ 1 ใน 3 ของสัตว์น้ำทะเลที่มนุษย์นำขึ้นมาบริโภคในปัจจุบัน กรณีของการที่สัตว์น้ำพลอยได้ถูกจับมากับเครื่องมือประมง เช่น นกทะเล ที่มักตายคาเบ็ดราว โลมาติดมากับอวนลอยขนาดใหญ่ ปลาเหลืองโพลงสัตว์น้ำพลอยได้ที่ติดมากับอวนล้อมจับปลาทูน่า และเต่าทะเลที่ติดมากับอวนลาก ซึ่งนอกจากจะทำให้

⁶ สิทธิพันธ์ ศิริรัตนชัย, เจริญ นิตธรรมมงคล, ไทยถาวร เลิศวิทยาประสิทธิ์, “หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 ประโยชน์และผลกระทบจากการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล”. *สารวิทยาศาสตร์ทางทะเล Eye on the Ocean: Bring the sea to the Classroom* อานนท์ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา, บรรณาธิการ .(กรุงเทพ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2547) หน้า260-261

⁷ By catch คือสัตว์น้ำพลอยได้ เป็นสัตว์น้ำที่ถูกจับแต่ไม่ได้เป็นเป้าหมายของการประมง เช่น เต่าทะเล นกทะเล ปลาฉลาม ที่มักติดมากับเครื่องมือประมงอวนล้อมและเบ็ดราวที่ใช้จับปลาทูน่า เป็นต้น

ทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีชีวิตลดจำนวนลงแล้ว ยังทำให้ทรัพยากรมีชีวิตอื่นๆ เช่น ปะการังและหญ้าทะเล ได้รับความเสียหายจากเครื่องมือเหล่านี้ด้วย^๘

2.1.3 ปัญหาการจัดสรรประโยชน์ในการทำประมงระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้ว กับประเทศที่กำลังพัฒนาที่ไม่เท่าเทียมกัน

เทคโนโลยีในการทำประมงที่ทันสมัยของประเทศที่พัฒนาแล้ว ทำให้สามารถแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตในบริเวณมหาสมุทรอินเดียทั้งในบริเวณทะเลหลวงซึ่งมีเสรีภาพในการทำประมง และบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะในกรณีประเทศเหล่านั้นได้รับการสัมปทานการทำประมงจากรัฐชายฝั่ง ซึ่งได้โควตาการทำประมงที่เหลือจากประเทศชายฝั่งกำลังพัฒนา ประเทศเหล่านี้จะทำการประมงได้ เป็นจำนวนมากกว่าประเทศกำลังพัฒนา ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น สหภาพยุโรป ญี่ปุ่น ไต้หวัน จะมีกองเรือที่มีเทคโนโลยีระดับสูง เครื่องมือประมงที่ทันสมัย ทำให้สามารถจับปลาได้เป็นจำนวนมาก ส่วนประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นรัฐชายฝั่งบริเวณมหาสมุทรอินเดียก็ไม่สามารถพัฒนากองเรือมาทำการประมงนอกน่านน้ำในบริเวณมหาสมุทรอินเดียได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงทำให้ประเทศกำลังพัฒนาเสียเปรียบประเทศที่พัฒนาแล้วในทุกๆ ด้าน

2.1.4 ปัญหาเรือประมงมีหลายสัญชาติ (Reflagging) และ ปัญหาเรือที่แสดงสัญชาติตรงตามสะดวก (Flags of Convenience)

สภาพปัญหาที่เกิดจากเรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวง คือการที่เรือประมงหลบเลี่ยงต่อมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่ออกมาโดยองค์การบริหารจัดการประมงในระดับภูมิภาคหรืออนุภูมิภาค โดยการชักธงหลายชาติ (Reflagging) เพื่อหลบเลี่ยงกฎหมาย เกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำบริเวณทะเลหลวงในมหาสมุทรอินเดีย โดยจะถือธงสองสัญชาติขึ้นไป และจะสลับธงไปมาในขณะที่เข้าไปทำประมงในบริเวณทะเลหลวง ทำให้เวลากระทำผิดกฎหมายเกิดขึ้นแล้ว ไม่สามารถลงโทษเรือลำนั้นได้ เพราะไม่ทราบสัญชาติที่

^๘ สตีฟสัน คีร์ตันชัย, เจริญ นิตติธรรมยง, ไทยถาวร เลิศวิทยาประสิทธิ์, “หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 ประโยชน์และผลกระทบจากการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล”. *สาระวิทยาศาสตร์ทางทะเล Eye on the Ocean: Bring the sea to the Classroom*. (กรุงเทพ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2547) หน้า 258

แท้จริง และการชักธงของรัฐที่ไม่เป็นภาคีของความตกลงเกี่ยวกับการทำประมงในระดับภูมิภาคยังเกิดปัญหาในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการลงแรงประมง จำนวนปลาที่จับได้ ตลอดจนจำนวนเรือและเครื่องมือที่เรือประมงที่ใช้ปฏิบัติการประมง จึงไม่สามารถที่จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ชัดเจนและน่าเชื่อถือได้ หากรัฐที่มีใช้คู่ภาคีของความตกลงในระดับภูมิภาคไม่ประสงค์ที่จะให้ความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนข้อมูลในเรื่องดังกล่าว

ปัญหาเกี่ยวกับการจดทะเบียนเรือชักธงเพื่อความสะดวก (Flags of Convenience) โดยการไปจดทะเบียนกับประเทศที่เปิดให้จดทะเบียนแทนที่ประเทศที่เจ้าของเรือมีสัญชาติที่แท้จริงอยู่ เริ่มเกิดขึ้นในค.ศ. 1960 และ 1970 เพื่อหลีกเลี่ยงกฎหมายหรือข้อบังคับของรัฐธงที่แท้จริงเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ⁹ โดยเฉพาะการที่รัฐธงที่แท้จริงเป็นภาคีกับองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคนั้นๆ , หลีกเลี่ยงการเสียภาษี และ หลีกเลี่ยงข้อบังคับกับลูกเรือโดยรัฐที่เปิดให้ลงทะเบียนจะให้โอกาสเจ้าของเรือลดค่าแรงคนประจำเรือโดยการจ่ายค่าแรงราคาต่ำกว่ามาตรฐาน ฯลฯ จึงมีเรือประมงไปจดทะเบียนกับประเทศที่เปิดให้จดทะเบียนเรืออย่างเสรีเหล่านี้อย่างมากมาย โดยที่ประเทศที่รับจดทะเบียนไม่มีความรับผิดชอบทางกฎหมายใดๆ ต่อเรือที่มาขอจดทะเบียนเลย ปัจจุบันเมื่อมีการบัญญัติเรื่องการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม (IUU) เกิดขึ้น ก็ช่วยแก้ปัญหาเรือต่างชาติไปจดทะเบียนเรือชักธงเพื่อความสะดวกได้ เพราะหากมีการกระทำผิดขึ้นตามคำจำกัดความของการทำประมง IUU เช่น ไม่ปฏิบัติตามมาตรการทางกฎหมายของรัฐเจ้าของธง แม้ว่าจะไม่ถูกควบคุมจากรัฐนั้นก็ตาม หรือขาดการรายงานข้อมูลการประมงที่ต้องการ ก็ถือเป็นการทำการประมง IUU แล้วไม่ว่าจะเป็นเรือประมงของรัฐภาคีขององค์การบริหารจัดการประมงหรือไม่ก็ตาม ดังนั้นเรื่อง IUU จึงเป็นแผนปฏิบัติการที่องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติจัดทำขึ้นเพื่อนำมาแก้ไขปัญหาเรือเรือมีหลายสัญชาติ และเรือแสดงสัญชาติตรงตามสะดวกได้ โดยสามารถบังคับใช้กับรัฐที่ไม่เป็นภาคีด้วย

⁹ Makoto Peter Miyake and others, Recent development in the tuna industry, First published (Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2010) , p.18.

2.1.5 ปัญหาการเผยแพร่ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ และสถิติการทำประมงที่ยังไม่เพียงพอหรือไม่ถูกต้องตามความจริง

เนื่องจากแต่ละประเทศมีมาตรฐานที่ยังไม่เท่าเทียมกัน จึงทำการจัดเก็บข้อมูลทางวิทยาศาสตร์และสถิติในการทำประมงมีมาตรฐานที่ไม่เท่าเทียมกัน โดยเฉพาะรัฐชายฝั่งที่เป็นประเทศกำลังพัฒนา เป็นผลให้ข้อมูลเกี่ยวกับการประมงที่ได้รับคลาดเคลื่อนไม่ถูกต้องตามความจริง ขาดหน่วยงานที่มาดูแลเกี่ยวกับหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดในการทำประมง และขาดนักวิทยาศาสตร์ที่มีความเชี่ยวชาญอย่างแท้จริง

2.1.6 การขาดความร่วมมือระหว่างประเทศในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในพื้นที่โดยเฉพาะบริเวณทะเลหลวง

ทะเลหลวงคือบริเวณที่ไม่อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐใด และมีทรัพยากรสัตว์น้ำเป็นจำนวนมาก ทำให้แต่ละรัฐมุ่งที่จะแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำให้ได้มากที่สุด โดยขาดความร่วมมือกันในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ทั้งระหว่างรัฐชายฝั่ง และรัฐที่มีกองเรือเข้าไปทำการประมงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย โดยพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่ปฏิบัติตามอนุสัญญาหรือข้อมติที่องค์กรประมงส่วนภูมิภาคได้จัดทำขึ้นมา จึงทำให้สัตว์น้ำในบริเวณมหาสมุทรอินเดียลดปริมาณลงอย่างรวดเร็ว และโดยเฉพาะรัฐชายฝั่งที่เป็นประเทศกำลังพัฒนามักจะขาดทรัพยากรและความสามารถที่จะปฏิบัติตามพันธกรณีขององค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค และอนุรักษ์ทรัพยากรพันธกรณีอย่างมีประสิทธิภาพ¹⁰

2.1.7 ปัญหาภาวะโลกร้อนและภัยธรรมชาติ

ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงกระแสน้ำ การพังทลายของดินตามชายฝั่งทะเล การเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิของน้ำในทะเล และการเกิดคลื่นลมอย่างรุนแรง ตลอดจนจนถึงการเกิดชีนามิในปี พ.ศ. 2547 โดยปัญหาภาวะโลกร้อนทำให้ทรัพยากรทูน่าและทรัพยากรสัตว์น้ำอื่น ๆ ลดจำนวนลง รวมถึงทำให้ปะการังฟอกขาวถือเป็นปัญหาที่เกิดกับการประมงอีกทางหนึ่ง

¹⁰ Robin Warner, *Protecting the Oceans Beyond National Jurisdiction Strengthening the International Law Framework*, (Leiden ; Boston : Martinus Nijhoff Publishers, 2009) p.126.

2.1.8 ปัญหาการควบคุมรัฐอื่น ซึ่งมีใช้รัฐภาคีในความตกลงขององค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ที่เข้ามาแสวงหาประโยชน์ในบริเวณพื้นที่

ทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย เพราะรัฐแต่ละรัฐก็มีอำนาจอธิปไตยเป็นของตัวเอง หากไม่ยอมเข้าร่วมความตกลงในการจัดการประมงระดับภูมิภาคก็ไม่สามารถลงโทษทางกฎหมายได้ เนื่องจากการทำประมงในทะเลหลวงมีเสรีภาพในการทำประมงแต่ก็จะมีข้อจำกัดในการใช้ตามแต่ละพื้นที่ โดยเฉพาะตามความตกลงขององค์กรประมงระดับภูมิภาคก็จะมีสภาพบังคับเฉพาะรัฐภาคีที่ตกลงที่จะผูกพันตามความตกลงและมีพันธกรณีที่จะปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการตามความตกลง ซึ่งไม่มีผลไปยังรัฐที่ไม่เป็นภาคี เหมือนความตกลงระดับสากลบางฉบับที่จะมีผลไปถึงรัฐที่ไม่เป็นภาคีด้วย ทั้งนี้บางรัฐเป็นประเทศมหาอำนาจที่มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยไม่ได้เข้าร่วมเป็นภาคีขององค์กรประมงระดับภูมิภาคนั้นๆ มาแย่งชิงการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำ โดยที่ไม่ได้รับการจัดสรรโควตา และจับสัตว์น้ำในปริมาณมากเกินกว่าจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ ทำให้เกิดปัญหาในการทำประมงตามมาอย่างมากมาย

2.1.9 ปัญหาการขาดหลักการปกป้องสิ่งแวดล้อมในอนุสัญญาขององค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค (RFMO Conventions)

การขาดหลักการปกป้องสิ่งแวดล้อมสมัยใหม่(modern environmental protection principles) เช่น หลักการระมัดระวังในการป้องกันไว้ก่อน (The precautionary approach) และหลักการจัดการระบบนิเวศ (ecosystem based management) ในอนุสัญญาขององค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคบางฉบับ ซึ่งจัดทำขึ้นก่อนความตกลงว่าด้วยการอนุรักษ์ทรัพยากรพันธุชาติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ.1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ค.ศ.1995 (the UN Fish Stocks Agreements) จึงทำให้ขาดหลักการปกป้องสิ่งแวดล้อมสมัยใหม่ ทำให้ภาคีของอนุสัญญานั้นๆ ไม่มีพันธกรณีที่จะปฏิบัติตามหลักการของการพัฒนาอย่างยั่งยืน และหลักการที่กล่าวมาข้างต้น

เพราะการยอมรับที่จะปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการไม่มีการบัญญัติหลักการเหล่านี้ไว้¹¹

2.1.10 ปัญหาการทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศอื่น

การขอใบอนุญาตเพื่อทำการประมงในน่านน้ำซึ่งเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศอื่นมีความยุ่งยากมากขึ้นเนื่องจากประเทศดังกล่าว มักหาช่องทางในการทำการประมงที่ดีกว่า เนื่องจากเป็นเจ้าของทรัพยากร และมีสิทธิอธิปไตยในบริเวณพื้นที่ และพื้นที่ที่อนุญาตให้สัมปทานหรือร่วมทุนทำการประมงก็มักจะมีทรัพยากรสัตว์น้ำที่อุดมสมบูรณ์น้อยกว่าพื้นที่ที่รัฐนั้นทำการประมงเอง เพราะรัฐนั้นก็ต้องสงวนทรัพยากรประมงไว้ให้แก่คนชาติของตนด้วย ทำให้เกิดปัญหาลักลอบทำการประมงในพื้นที่ที่ไม่อนุญาตตามมาด้วย เพราะผู้ประกอบการต้องการรายได้ที่คุ้มค่า และต้องการทำการประมงให้ได้ปริมาณมากที่สุด และทำประมงผิดกฎหมายเช่นใช้เครื่องมือประมงอวนลาก หรือชักธงของรัฐที่เข้าไปทำสัมปทานโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นต้น

2.2 การจัดตั้งอนุสัญญาในระดับสากล เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลตามกฎหมายระหว่างประเทศเพื่อแก้ไขปัญหาการทำประมง

สาเหตุที่ต้องมีการกล่าวถึงอนุสัญญาในระดับสากล เพราะถือเป็นอนุสัญญาที่จัดตั้งขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาการทำประมงทรัพยากรสัตว์น้ำในมหาสมุทรต่างๆทั่วโลก รวมถึงมหาสมุทรอินเดียด้วย มีบทบัญญัติที่ให้อำนาจรัฐต่างๆที่ทำการประมงในบริเวณทะเลหลวงปฏิบัติตาม รวมถึงหลักการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการที่ปรากฏในอนุสัญญาหรือความตกลงในระดับสากล นอกจากนี้ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (ต่อไปนี้จะเรียกว่าความตกลงฯ) ได้จัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียขึ้นมา (ต่อไปนี้จะเรียกว่า คณะกรรมการฯ หรือไอโอทีซี) ถือเป็นองค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคที่ดูแลทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า ที่ได้รับอำนาจการจัดตั้งมาจากองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ตามข้อ 14 ของธรรมนูญของเอฟเอโอ แต่ก็ได้รับแนวทางในการจัดทำบทบัญญัติของความตกลงมาจาก อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ปี ค.ศ. 1982 ในข้อ 64 และ 116-119 ผู้เขียนจึงต้องอธิบายให้เห็นถึงอนุสัญญาและความ

¹¹ Ibid, p. 126.

ตกลงในระดับสากลที่เกี่ยวข้องกับความตกลงฯ เพื่อให้เข้าใจว่าหลักการที่ปรากฏในความตกลงฯ ของไอโอทีซีนั้น ได้รับหลักการมาจากอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ. 1982 และนอกจากอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ. 1982 แล้ว ไอโอทีซีก็ได้นำบทบัญญัติและหลักการจากความตกลงในระดับสากลฉบับอื่นๆ มาบัญญัติไว้ในข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของ คณะกรรมาธิการฯ จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงความตกลงในระดับสากลที่เกี่ยวข้องซึ่งจะอธิบายไว้ใน หัวข้อที่ 2.2.1-2.2.6 และเพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการทำประมงในบริเวณมหาสมุทร อินเดียโดยเฉพาะบริเวณทะเลหลวง จึงต้องศึกษาถึงความตกลงในระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทร อินเดียซึ่งก่อตั้งองค์การบริหารจัดการประมงขึ้นมา ควบคู่ไปด้วย เพื่อให้มีการอนุรักษ์และจัดการ ตลอดจนการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะอธิบายไว้ในหัวข้อ 2.3 (2.3.1-2.3.3) และสุดท้ายศึกษาถึงองค์การบริหารจัดการประมงปลาหุณาในบริเวณมหาสมุทรอื่น ว่ามีการจัดตั้งและ ความเป็นมา ตลอดจนถึงหลักการ หลักกฎหมายตามอนุสัญญาหรือความตกลง และมาตรการในการ อนุรักษ์และจัดการว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างจากไอโอทีซี อย่างไรบ้าง ซึ่งอธิบายไว้ใน หัวข้อ 2.4 (2.4.1-2.4.4)

2.2.1 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

ความเป็นมาของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 สืบเนื่องมาจาก กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลหรือกฎหมายทะเลนั้น เกิดขึ้นมาเป็นระยะเวลานานแล้วตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 จนกระทั่งในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ที่นานาชาติได้จัดการประชุมเพื่อประมวลหลักกฎหมายระหว่างประเทศในเรื่องนี้ ซึ่งเรียกการประชุมนี้ว่า Hague Codification Conference ค.ศ. 1930 แต่ที่ประชุมไม่สามารถบรรลุข้อตกลงกันได้ จนเมื่อองค์การสหประชาชาติได้ถือกำเนิดขึ้นในปี ค.ศ. 1945 ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 สงบลง แทนที่องค์การสันนิบาตชาติที่ก่อตั้งภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 และล้มเลิกไป องค์การสหประชาชาติได้จัดตั้ง คณะกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศ (International Law Commission) ขึ้นในปี ค.ศ.1947 เพื่อทำหน้าที่รวบรวมกฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน และผลงานหนึ่งของกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศคือ การจัดทำร่างข้อบพว่าด้วยกฎหมายทะเลในปี ค.ศ. 1956 ซึ่งผลสุดท้าย องค์การสหประชาชาติได้ใช้ร่างนี้ในการจัดประชุมสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล (United Nations Conference on the Law of the Sea หรือ UNCLOS) ขึ้นในปี ค.ศ. 1958 ซึ่งถือได้ว่าเป็นการจัดประชุมเรื่องนี้เป็นครั้งแรกนับแต่ก่อตั้งองค์การสหประชาชาติเป็นต้นมา จึงมัก

เรียกกันว่า UNCLOS I ที่ประชุมมีมติเห็นชอบและให้การลงนามเพื่อรับหลักการของอนุสัญญา 4 ฉบับ ที่รวมเรียกว่า อนุสัญญากรุงเจนีวา ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1958 รวม 4 ฉบับ ได้แก่

1. อนุสัญญาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง
2. อนุสัญญาว่าด้วยทะเลหลวง
3. อนุสัญญาว่าด้วยการประมงและอนุรักษ์สิ่งมีชีวิตในทะเลหลวง
4. อนุสัญญาว่าด้วยไหล่ทวีป

อย่างไรก็ดี เนื่องจากการประชุม UNCLOS I ไม่สามารถหาข้อยุติเกี่ยวกับความกว้างของทะเลอาณาเขต สหประชาชาติจึงได้จัดการประชุมขึ้นอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งที่สอง เรียกกันว่า Second United Nations Conference on the Law of the Sea หรือ UNCLOS II ในปี ค.ศ. 1960 แต่การประชุมครั้งนี้ก็ล้มเหลวอีกเนื่องจากบางประเทศเสนอให้ทะเลอาณาเขตมีความกว้าง 6 ไมล์ทะเล ขณะที่บางประเทศต้องการเพิ่มเขตการทำประมง (Fishery Zone) อีก 6 ไมล์ทะเล จนในที่สุดเมื่อไม่สามารถตกลงกันได้เนื่องจากข้อเสนอทั้งหลายไม่ได้รับคะแนนเสียงข้างมาก 2 ใน 3 จึงทำให้การประชุมครั้งนั้นล้มเหลว ต่อมาหลังจากที่เอกอัครราชทูตผู้แทนถาวรของประเทศมอลตา ได้ผลักดันแนวความคิดเรื่องสมบัติของมวลมนุษยชาติ (heritage of mankind) ว่า พื้นดินท้องทะเลลึกมีก้อนแร่แมงกานีส (manganese nodules) จึงควรมีองค์การระหว่างประเทศที่ได้รับมอบหมาย (International Authority) เป็นผู้ควบคุมดูแล ด้วยเหตุนี้ สหประชาชาติจึงได้จัดประชุมเกี่ยวกับกฎหมายทะเลอีกครั้งหนึ่ง เรียกว่า Third United Nations Conference on the Law of the Sea หรือ UNCLOS III ในปี ค.ศ. 1974 ยุติลงในปี ค.ศ. 1982¹² ซึ่งทำให้เกิดการแบ่งเขตทางทะเลที่ชัดเจน โดยอนุสัญญาฉบับนี้มีผลบังคับใช้ วันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1994 ในปัจจุบัน ค.ศ. 2556 มีรัฐภาคีทั้งสิ้น 164 ประเทศและรัฐที่ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติในส่วนของ 11 มี 143 ประเทศ¹³

¹² ชุมพร บัจจุสานนท์, พรชัย ด่านวิวัฒน์ และ ธรรมนิศย์ สุมนันตกุล, รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์โครงการ การศึกษากระบวนการการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย, 2553), หน้า 1-3

¹³ Status of the United Nations Conventions on the Law of the Sea, of the Agreement relating to the Implementations of Part XI of the Convention and of the Agreement for the Implementation of the provisions of the

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 เป็นหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่กำหนดสิทธิและหน้าที่ในการใช้ทะเลแตกต่างกัน ตามเขตทางทะเล เช่น ทะเลอาณาเขต เขตต่อเนื่อง เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป เขตทะเลหลวง หรือน่านน้ำสากล หรือเขตทะเลของประเทศอื่นทั่วโลกที่สามารถทำความตกลงกันได้ เป็นอนุสัญญาเพียงฉบับเดียว แต่รวมหัวข้อทั้งหมดของกฎหมายทะเลไว้ทั้งหมดมีทั้งสิ้น 17 ภาค¹⁴ ประกอบด้วยบทบัญญัติ 320 ข้อกับอีก 9 ผนวก

สำหรับหลักการตามอนุสัญญา ค.ศ. 1982 ที่เกี่ยวกับสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลนั้นจะต้องพิจารณาถึงลักษณะของปลาทุ่นาและปลาที่คล้ายทุ่นา ตามข้อ 63 วรรค 2 และ 64 ดังนี้

ข้อ 63 มวลสัตว์น้ำที่มีภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง 2 รัฐหรือมากกว่าหรือทั้งภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและในบริเวณที่เลยหรือประชิดติดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้น ข้อ 63 วรรค 2 บัญญัติว่า

“ในกรณีที่มีมวลสัตว์น้ำชนิดเดียวกัน หรือบรรดามวลสัตว์น้ำของชนิดพันธุ์ที่อยู่ร่วมกันทั้งภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและในบริเวณที่เลยและประชิดติดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นที่ทำการประมงเช่นว่าในบริเวณที่ประชิดกันจะหาทางตกลงกันโดยตรงหรือโดยผ่านองค์การระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมในการวางมาตรการที่จำเป็นเพื่อการอนุรักษ์มวลสัตว์น้ำเหล่านั้นในบริเวณที่ประชิดกัน”

ข้อ 64 ชนิดพันธุ์ที่ย้ายถิ่นอยู่เสมอ (Highly Migratory Species)

“1. รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนชาติของตนทำการประมงอยู่ในภูมิภาคเพื่อจับชนิดพันธุ์ที่ย้ายถิ่นอยู่เสมอตามบัญชีในภาคผนวกที่ 1 จะร่วมมือกันโดยตรงหรือผ่านองค์การระหว่าง

Convention relating to the Conservation and Management of Straddling fish Stock and highly migratory fish stocks :www.un.org

¹⁴ ภาค 1 บทนำ, ภาค 2 ทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง, ภาค 3 ช่องแคบที่ใช้ในการเดินเรือระหว่างประเทศ, ภาค 4 รัฐหมู่เกาะ, ภาค 5 เขตเศรษฐกิจจำเพาะ, ภาค 6 ไหลทวีป, ภาค 7 ทะเลหลวง, ภาค 8 ระเบียบของเกาะ, ภาค 9 ทะเลเปิดหรือกึ่งเปิด, ภาค 10 สิทธิของรัฐไร้ฝั่งทะเลที่จะออกไปสู่และเข้ามาจากทะเล และเสรีภาพในการผ่าน, ภาค 11 บริเวณพื้นน้ำ, ภาค 12 การคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล, ภาค 13 การวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล, ภาค 14 การพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยี, ภาค 15 การระงับข้อพิพาท, ภาค 16 บทบัญญัติทั่วไป และภาค 17 บทบัญญัติสุดท้าย

ประเทศที่เหมาะสมโดยมุ่งที่จะประกันการอนุรักษ์ และส่งเสริมจุดประสงค์จากการใช้ประโยชน์สูงสุด (optimum utilization) จากชนิดพันธุ์เช่นว่าตลอดภูมิภาค ทั้งภายในและที่เลยเขตเศรษฐกิจจำเพาะออกไป ในภูมิภาคที่ยังไม่มีองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสม รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนชาติของตนจับชนิดพันธุ์เหล่านี้ในภูมิภาคนั้นจะร่วมกันจัดตั้งองค์การเช่นว่าและเข้าร่วมงานขององค์การ”

จากบทบัญญัติของอนุสัญญาฯ จะเห็นว่า ทรัพยากรปลาทูน่าและคล้ายทูน่าถือเป็นสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง ตามข้อ 63 วรรค 2 และอพยพย้ายถิ่นไกลตาม ข้อ 64 ของอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ. 1982 ซึ่งกำหนดให้มีการจัดตั้งองค์การระดับอนุภูมิภาคหรือระดับภูมิภาค เพื่อจัดทำมาตรการอนุรักษ์และจัดการ และตามข้อ 64 ยังได้กล่าวถึงมุ่งที่จะประกันการอนุรักษ์ (conservation) และส่งเสริมการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด (optimum utilization) จากชนิดพันธุ์ตลอดภูมิภาค ซึ่งความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ก็ได้รับหลักการในการจัดทำความตกลงฯ มาจากข้อ 64 เพราะปลาทูน่าและคล้ายทูน่าทั้ง 16 ชนิดนั้น อยู่ในสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลตามภาคผนวก 1 ชนิดพันธุ์ที่ย้ายถิ่นอยู่เสมอ ของอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ.1982 และการจัดตั้งองค์การบริหารจัดการประมงก็ได้รับแนวทางมาจากข้อนี้เช่นกัน

การอนุรักษ์และการจัดการ ทรัพยากรสัตว์น้ำนั้นจะแบ่งเป็นพื้นที่บริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะ บัญญัติไว้ในข้อ 61 และ 62 ดังนี้

ข้อ 61 การอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิต

“ 1. รัฐชายฝั่ง (Coastal States) จะพิจารณากำหนดปริมาณทรัพยากรมีชีวิตที่จะพึงอนุญาตให้จับได้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน

2. โดยคำนึงถึงหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดที่ตนมีอยู่ รัฐชายฝั่งต้องประกันโดยมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่เหมาะสมว่า การบำรุงรักษาทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะจะไม่ได้รับอันตรายจากการแสวงประโยชน์เกินควร รัฐชายฝั่งและองค์การ

ระหว่างประเทศที่มีอำนาจไม่ว่าระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลกจะร่วมมือกันเพื่อการนี้ ตามความเหมาะสม

3. จะต้องวางมาตรการเช่นว่าเพื่ออ้างไว้หรือฟื้นฟูประชากรชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับซึ่งสามารถอำนวยความสะดวกได้อย่างสูงสุดตลอดไปด้วย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง รวมถึงความจำเป็นด้านเศรษฐกิจของประชาคมประมงชายฝั่งและความต้องการพิเศษของรัฐกำลังพัฒนา และโดยคำนึงถึงแบบแผนการประมง การพึ่งพาอาศัยกันของมวลสัตว์น้ำและมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศที่เสนอแนะกันโดยทั่วไปใดๆ ไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก

4. โดยใช้มาตรการดังกล่าว รัฐชายฝั่งจะต้องคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อชนิดพันธุ์ที่สัมพันธ์หรือพึ่งพาชนิดพันธุ์ที่ถูกจับ โดยมุ่งจะอ้างไว้หรือฟื้นฟูประชากรของชนิดพันธุ์ที่สัมพันธ์หรือพึ่งพาดังกล่าวให้อยู่เหนือระดับซึ่งการแพร่พันธุ์ของชนิดพันธุ์เหล่านี้อาจถูกคุกคามอย่างร้ายแรง

5. ให้มีการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนข้อเสนอทางวิทยาศาสตร์ สถิติเกี่ยวกับการจับและกิจกรรมการประมง รวมทั้งข้อมูลอื่น ๆ ที่มีอยู่เกี่ยวกับการอนุรักษ์มวลปลาอย่างสม่ำเสมอ โดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจไม่ว่าในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก ตามที่เหมาะสมและโดยให้รัฐที่เกี่ยวข้องทั้งปวงรวมทั้งรัฐซึ่งคนชาติได้รับอนุญาตให้เข้าไปทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะมีส่วนร่วมด้วย”

จะเห็นได้ว่าการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งก็ต้องอาศัยหลักในการอนุรักษ์โดยใช้หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด การกำหนดจำนวนสัตว์น้ำที่อนุญาตให้จับได้ตามความจำเป็นของตน ทั้งสำหรับคนชาติของตนและของรัฐอื่น ซึ่งสิทธิต่างๆนี้มีผลในทะเลหลวงด้วยเพราะรัฐต้องออกมาตรการคุ้มครองชนิดพันธุ์สัตว์น้ำที่เคลื่อนย้ายถิ่นฐานเข้าไปในทะเลหลวงด้วย ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับเขตอำนาจในเรื่องนี้ทำให้มีการกระทบกระทั่งกันเกิดขึ้นได้ระหว่างรัฐที่ทำการประมงในทะเลลึกและรัฐชายฝั่งที่ต้องการอนุรักษ์ทรัพยากรประมงที่

เคลื่อนที่ย้ายถิ่นฐานเข้าไปในเขตทะเลหลวงด้วย เช่น ตัวอย่างของข้อพิพาทระหว่างสเปนกับแคนาดา จนมีการนำคดีขึ้นสู่ศาลยุติธรรมเมื่อ ค.ศ.1995¹⁵

ในส่วนเกี่ยวกับการแสวงประโยชน์ กล่าวไว้ในข้อ 62 การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรมีชีวิต (Utilization of the living resources) รัฐชายฝั่งมีหน้าที่ต้องกำหนดความสามารถของตนในการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ หากรัฐใดมีความสามารถต่ำกว่าปริมาณการจับทรัพยากรที่มีชีวิตที่สามารถยอมรับกันได้ รัฐชายฝั่งนั้นอาจอนุญาตให้รัฐอื่นเข้ามาร่วมในการจับได้ (surplus) โดยอาศัยการทำความตกลง แต่รัฐชายฝั่งก็ยังเป็นผู้ชี้ขาดโดยการกำหนดมาตรการภายในของตนเกี่ยวกับการให้สัมปทานหรือการออกใบอนุญาต รวมทั้งปริมาณที่อนุญาต ตลอดจนกฎเกณฑ์เฉพาะสำหรับชนิดพันธุ์แต่ละประเภท รัฐอาจกำหนดให้ผู้มีสังเกตการณ์บนเรือประมงดังนั้นรัฐชายฝั่งใช้ระบบการอนุญาตซึ่งขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของตน

สำหรับการอนุรักษ์สัตว์น้ำบริเวณทะเลหลวง ได้กล่าวถึงในข้อ 116 - 119 ดังนี้

เสรีภาพในการทำประมงในบริเวณทะเลหลวง (freedom of the high seas) กล่าวว่า

“รัฐทั้งปวงมีสิทธิที่คนชาติของตนจะทำการประมงในทะเลหลวงภายใต้บังคับแห่ง

(เอ) พันธกรณีตามสนธิสัญญาของตน

(บี) สิทธิและหน้าที่ รวมทั้งผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่งที่บัญญัติไว้ อาทิเช่น ในข้อ

63 วรรค 2 และข้อ 64-67

(ซี) บทบัญญัติแห่งตอนนี้ (ข้อ 116)

และการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำบริเวณ ทะเลหลวง กล่าวไว้ดังนี้

“รัฐทั้งปวงมีหน้าที่การดำเนินการหรือความร่วมมือกับรัฐอื่นในการดำเนินการมาตรการเช่นที่จำเป็นสำหรับคนชาติของตนเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง” (ข้อ 117)

“รัฐจะต้องร่วมมือกันในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง รัฐซึ่งคนชาติของตนแสวงประโยชน์จากทรัพยากรมีชีวิตประเภทเดียวกันหรือต่างประเภทในบริเวณ

¹⁵ จตุรณย์ ธีระวัฒน์, กฎหมายระหว่างประเทศ, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด, 2550) หน้า 683

เดียวกันจะต้องเจรจาเพื่อดำเนินมาตรการที่จำเป็นสำหรับการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตที่เกี่ยวข้อง รัฐเหล่านี้จะต้องร่วมมือกันจัดตั้งองค์การประมงระดับอนุภูมิภาคหรือระดับภูมิภาคตามความเหมาะสมเพื่อการนี้” (ข้อ 118)

“1. ในการพิจารณากำหนดปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้และการวางมาตรการอนุรักษ์อื่นๆสำหรับทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง รัฐจะ

(เอ) ใช้มาตรการซึ่งกำหนดขึ้น โดยอาศัยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด ซึ่งรัฐที่เกี่ยวข้องมีอยู่ เพื่ออ้างไว้หรือฟื้นฟูประชากรชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับซึ่งสามารถอำนวยความสะดวกได้อย่างสูงสุดตลอดไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา และโดยคำนึงถึงแบบแผนการประมง การพึ่งพาอาศัยกันของมวลสัตว์น้ำและมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศที่เสนอแนะกันโดยทั่วไป ไม่ว่าจะในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก

(บี) คำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อชนิดพันธุ์ที่อยู่ร่วมกันหรือพึ่งพาชนิดพันธุ์ที่ถูกจับ โดยมุ่งจะอ้างไว้หรือฟื้นฟูประชากรของชนิดพันธุ์ที่อยู่ร่วมกันหรือพึ่งพาดังกล่าวให้อยู่เหนือระดับซึ่งการแพร่พันธุ์ของชนิดพันธุ์เหล่านี้อาจถูกคุกคามอย่างร้ายแรง

2. ให้มีการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนข้อเสนอแนะทางวิทยาศาสตร์ สถิติเกี่ยวกับการจับและกิจกรรมการประมง รวมทั้งข้อมูลอื่นที่มีอยู่ซึ่งเกี่ยวกับการอนุรักษ์มวลปลาอย่างสม่ำเสมอ โดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจ ไม่ว่าจะในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก ตามที่เหมาะสม และโดยให้รัฐที่เกี่ยวข้องทั้งปวงมีส่วนร่วมด้วย

3. รัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องประกันว่ามาตรการอนุรักษ์และการบังคับใช้มาตรการนั้น ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อชาวประมง” (ข้อ 119)

จากที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงหลักในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และการให้อำนาจในการไปจัดตั้งองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค จะพบว่าอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลเป็นเพียงหลักการกว้างๆ เป็นกฎหมายแม่บทเท่านั้น เพราะกล่าวถึงเขตทางทะเลทุกๆเขต ส่วนเรื่องการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ได้กำหนดรายละเอียดว่าให้ทำอย่างไร เพียงแต่ให้องค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาคไป

ดำเนินการต่ออีกที่ ส่วนหลักการอนุรักษ์และจัดการประมงแนวใหม่จะยังไม่เกิดขึ้นในความตกลงนี้ เช่น หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน หลักบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ ซึ่งหลักการเหล่านี้จะกล่าวถึงอย่างชัดเจนในความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ.1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ค.ศ.1995 เพราะเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลโดยเฉพาะ รวมถึงปรากฏในจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ และแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการประมง

2.2.2 ความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ.1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ค.ศ.1995 (The 1995 UN Fish Stocks Agreement (UNFSA))

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 เป็นเพียงกฎหมายแม่บททางทะเลที่กล่าวถึงระบอบกฎหมายสำหรับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตทางทะเลในเขตทางทะเลต่างๆ รวมถึงสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่น¹⁶ แต่ก็ยังเกิดปัญหาในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดที่คร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งเป็นทรัพยากรสัตว์น้ำที่เกิดขึ้นเนื่องจากการพัฒนาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในการขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะจึงทำให้เกิดทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตอำนาจรัฐชายฝั่งและรัฐที่เข้ามาทำการประมงในทะเลหลวง จึงนำไปสู่ประเด็นปัญหาในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำพันธุ์ดังกล่าว เพราะอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลฉบับดังกล่าวมิได้มีการกำหนดกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนและแน่นอนเพียงพอ¹⁷ ไม่ได้กำหนดอำนาจและหน้าที่ในการ

¹⁶ Robin Allen, *International management of tuna fisheries*, (Rome :Food and Agriculture Organizations, 2010) , p.3.

¹⁷ ทศนิยม ชัยเจริญ, “ผลทางกฎหมายต่อการประมงไทยของการเข้าร่วมเป็นภาคีในความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ.1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากร

อนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำที่แน่ชัดให้แก่รัฐหรือชายฝั่งของรัฐต่างๆ ที่ทำการประมงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง โดยเฉพาะแต่จะเป็นการกำหนดให้รัฐชายฝั่งและรัฐต่างๆ ที่ทำการประมง หาทางตกลงกันหรือร่วมมือกันไม่ว่าจะเป็นการให้ความร่วมมือโดยตรงหรือโดยผ่านทางองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสมเกี่ยวกับมาตรการที่จำเป็นเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านี้

จากประเด็นปัญหาที่กล่าวมา จึงทำให้องค์การสหประชาชาติตระหนักถึงความสำคัญของการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลและสืบเนื่องจากผลการประชุม UNCED ที่กรุงริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล เดือนมิถุนายน ค.ศ. 1992 มีมติให้องค์การสหประชาชาติจัดการประชุมด่วน เพื่อแก้ไขปัญหาการประมงในทะเลหลวง ตาม Agenda 21 ,Program Area C เพื่อให้มั่นใจในการอนุรักษ์ในระยะยาวและการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดที่คร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ตามด้วยข้อมติที่ 47/192 ของ General Assembly ที่เกิดจากการประชุมขององค์การสหประชาชาติ เกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดที่คร่อมเขต และประชากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล ในปี ค.ศ.1993 และในวันที่ 4 สิงหาคม ค.ศ 1995 ที่ประชุมก็ได้มีการยอมรับและเปิดให้ลงนาม ความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ.1982 เกี่ยวกับกรอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ค.ศ.1995 ขึ้นมา ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 13 ส่วน รวม 50 ข้อ และ 2 ภาคผนวก

องค์การสหประชาชาติเปิดให้รัฐต่างๆ ลงนามความตกลงเป็นเวลา 12 เดือน นับตั้งแต่วันที่ 4 ธันวาคม ค.ศ.1995 และจะมีผลบังคับเป็นกฎหมายระหว่างประเทศเมื่อครบ 30 วัน หลังจากที่มีการยื่นสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่ 30 ต่อบริการสหประชาชาติ ความตกลงฯ ฉบับนี้มีผลบังคับใช้ (enter into force) วันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ.2001 ปัจจุบันมีรัฐภาคี รวม 79 รัฐ

สาระสำคัญของความตกลง ค.ศ.1995

ต้องตีความและปฏิบัติตาม บทบัญญัติของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 อย่างเคร่งครัด อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งสองประเภทคือ สัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล กำหนดมาตรการอนุรักษ์และจัดการโดยผ่านองค์กรประมงในระดับภูมิภาค เนื่องจากความตกลงนี้ให้ความสำคัญแก่องค์กรหรือคณะกรรมการบริหารจัดการประมงในระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาคมากในการกำหนดมาตรการการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ การกำหนดปริมาณสัตว์น้ำที่อนุญาตให้จับได้จะต้องตกลงกันในองค์กรหรือคณะกรรมการในระดับภูมิภาคหรืออนุภูมิภาคในบริเวณต่างๆ อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง บทบัญญัติของความตกลงฯ ใช้บังคับในการทำประมงในทะเลหลวง 50 ข้อ ยกเว้นข้อ 6 และ 7 ให้รัฐชายฝั่งใช้กับทะเลอาณาเขตและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และ จุดเด่นของความตกลงฉบับนี้ คือการนำเสนอแนวทางการจัดการทรัพยากรโดยใช้หลักการป้องกันไว้ก่อนเป็นครั้งแรก (Precautionary approach)¹⁸ ซึ่งแตกต่างจากความตกลงฉบับอื่นที่กำหนดแนวทางการจัดการประมงโดยอ้างอิงระดับจุดสูงสุดของผลผลิตที่ยั่งยืน (Maximum Sustainable Yield : MSY) ซึ่งวิธีหลังนี้ต้องอาศัยข้อมูลการตาย (Mortality rate) มวลสัตว์น้ำเกิดใหม่ (Spawning stock biomass) และประชากรของสัตว์น้ำวัยอ่อน (Juvenile stock) ที่แม่นยำเพื่อประกอบการจัดการ แต่ความตกลงฉบับนี้ได้บัญญัติให้รัฐต้องมีมาตรการอนุรักษ์ เช่น การประเมินและจัดการทรัพยากรในระบบนิเวศเดียวกัน (Ecosystem-Based Fisheries Management) และ ประชากรสัตว์น้ำอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กับสัตว์น้ำเป้าหมาย เพื่อปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพทั้งระบบ นอกจากนี้ยังให้แนวทางการจัดการปัญหาการมี

¹⁸ หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน (Precautionary approach) ปรากฏในข้อ 5 หลักการทั่วไปในข้อ 5 (ซี) ของความตกลงฯ ให้นำหลักการป้องกันไว้ก่อนที่ระบุไว้ในมาตรา 6 มาบังคับใช้ และข้อ 6 การปฏิบัติตามหลักการป้องกันไว้ก่อน และภาคผนวก 2 แนวทางสำหรับการประยุกต์ใช้จุดอ้างอิงของมาตรการป้องกันไว้ก่อนในการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล

เรือประมงมากเกินไปรวมถึงการทำการตรวจตราและควบคุมเรือทำการประมงโดยใช้ระบบติดตามเรือ (Vessel Monitoring Surveillance : VMS)¹⁹

อีกทั้งในระหว่างที่ทำการประมงในทะเลหลวง ความตกลงมีข้อกำหนดเกี่ยวกับเรือประมง คือ ห้ามรุกรานน่านน้ำของรัฐชายฝั่ง , หลีกเลียงการจับสัตว์น้ำอื่นๆ เกินกว่าได้รับอนุญาตเพื่อคงความหลากหลายทางชีวภาพในท้องทะเล และ หลีกเลียงการทิ้งเศษอุปกรณ์ที่จะเกิดอันตรายต่อสัตว์น้ำ หากสงสัยว่าเรือประมงฝ่าฝืนข้อบังคับ เช่น เจตนาจับสัตว์น้ำชนิดที่ห้ามจับ รัฐภาคีหรือรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้อง ขอขึ้นไปตรวจค้นบนเรือได้ หากพบหลักฐานสามารถดำเนินคดีได้ บทลงโทษผู้เจตนาฝ่าฝืนมาตรการ ให้มีการจับกุมกลางทะเลได้ และให้รัฐเจ้าของธงถอนใบอนุญาตทำการประมงชั่วคราว เรือที่ทำการตรวจค้นหรือจับกุม ต้องแจ้งให้รัฐเจ้าของธงทราบโดยทันที และรัฐเจ้าของธงต้องเร่งดำเนินการสอบสวนภายใน 3 วัน นับจากวันที่ได้รับแจ้งการกระทำผิด

นอกจากนี้ความตกลงยังได้จัดทำมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการโดยการเพิ่มประสิทธิภาพในการอนุรักษ์ในฐานะรัฐเจ้าของธง รัฐเจ้าของท่าเรือ และรัฐชายฝั่ง ต่างฝ่ายต่างมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติ เท่ากับว่าข้อตกลงฉบับนี้ได้กำหนดหน้าที่ในการอนุรักษ์ของรัฐต่างๆ เอาไว้รายละเอียดมีดังนี้

บทบาทของรัฐภาคีในฐานะของรัฐชายฝั่ง (Coastal state)

- ต้องสร้างความมั่นใจในการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ ประชากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่คร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลอย่างยั่งยืน
- ผู้กพันตนเองที่จะต้องทำการประมงด้วยความรับผิดชอบ
- พยายามให้รัฐต่างๆ ปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการประชากรสัตว์น้ำตามความตกลงอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

¹⁹ อิศระ ชาญราชกิจ และคณะ, การประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม . (กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้), หน้า20-21-

บทบาทของรัฐภาคี ในฐานะของรัฐเจ้าของธง(flag state)

- ร่วมเจรจากับรัฐชายฝั่งเพื่อกำหนดมาตรการจำเป็นเพื่อให้บังคับร่วมกันในการอนุรักษ์ ประชากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ครอบคลุมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลแบบยั่งยืนในทะเลหลวงอย่างสม่ำเสมอ
- ดำเนินการให้เรือที่ชักธงของตนปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการประมงอย่างเคร่งครัดและเหมาะสม
- สอบสวนความผิดฐานฝ่าฝืนมาตรการอนุรักษ์และแจ้งให้รัฐที่ได้รับผลกระทบจากการฝ่าฝืนได้ทราบ

บทบาทของรัฐภาคีในฐานะรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง(Distant Water Fishing Nations : DWFNs)

- ร่วมมือกับรัฐชายฝั่งกำหนดแนวทางการจัดการประชากรสัตว์น้ำชนิดเป้าหมายอย่างเหมาะสม และแจ้งให้รัฐที่เกี่ยวข้องทราบถึงมาตรการที่ตนใช้ควบคุมการทำประมงมวลสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ครอบคลุมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลแบบยั่งยืนในทะเลหลวงอย่างสม่ำเสมอ

บทบาทของรัฐภาคี ตามความตกลง ค.ศ.1995

- ร่วมมือกับองค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาค เพื่อให้มีอำนาจในการดำเนินการอย่างแท้จริงและจริงจัง กำหนดมาตรการพื้นฐานในการขึ้นและตรวจค้นเรือ (ถ้าสงสัยขึ้นไปตรวจค้นย่อมทำได้ แต่สุดท้ายหากไม่พบหลักฐานทำความผิดและเกิดความเสียหายขึ้นแก่เรือนั้นรัฐนั้นจะต้องรับผิดชอบช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการจำแนกสัญชาติเรือลำที่ถูกกล่าวหา

บทบาทของรัฐภาคี ในฐานะรัฐเจ้าของท่าเรือ (port state)

- กำหนดระเบียบในการตรวจสอบเอกสารของเรือที่เข้าเทียบท่าของตนและตรวจสอบสัตว์น้ำที่จับได้²⁰

²⁰ ศรัณย์ เพ็ชรพิรุณ, สมุทรภรณ์, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549) หน้า 223-

จากที่กล่าวมา ทั้งความเป็นมาหลักการ หลักกฎหมายที่เกิดขึ้นตามความตกลงฯ ค.ศ.1995 ถือว่าเป็นความตกลงฯ ที่กล่าวถึงสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงได้อย่างชัดเจน มีการกล่าวถึงพันธกรณีของรัฐภาคีในฐานะรัฐเจ้าของธง รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง รัฐเจ้าของท่าเรือ และในฐานะรัฐภาคีเอง และมีหลักในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำประมงนี้ไม่ว่าจะเป็นหลักการระมัดระวังในการป้องกันไว้ก่อนในการทำประมง หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน หลัก MSY หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด หลัก TAC ซึ่งจะเป็นแนวทางให้องค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินการในแต่ละบริเวณพื้นที่รับผิดชอบ ให้สอดคล้องกับพันธกรณีในความตกลงของตน เพื่อให้การอนุรักษ์และจัดการสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลมีประสิทธิภาพและเกิดการอนุรักษ์และจัดการอย่างแท้จริง

2.2.3 ความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมงในทะเลหลวง ค.ศ.1993

ความเป็นมาของความตกลง ความตกลงนี้เกิดขึ้นจากที่ประชุมสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาของสหประชาชาติ ค.ศ.1992 (The UN Conference on Environment and Development) เรียกร้องให้รัฐจัดทำกรกระทำที่มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อที่จะขจัดเรือประมงซั้งของหลายสัญชาติที่เป็นคนชาติของตน ที่มีเจตนาหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามมาตรการจัดการสำหรับกิจกรรมการทำประมงในทะเลหลวง ประเด็นนี้ได้บรรจุอยู่ในวาระของเอฟเอโอ ในที่ประชุมที่ปรึกษาเกี่ยวกับเทคนิคในเดือนกันยายน ค.ศ.1992 ผลของการประชุมก็ได้รายงานไปยังสภาเอฟเอโอ ในที่ประชุมสมัยที่ 102 ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1992 สภาของเอฟเอโอเห็นด้วยว่าต้องการที่จะจัดทำความตกลงระหว่างประเทศ จึงได้จัดทำร่างความตกลงขึ้นในเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ.1993 และจะได้นำเข้าสู่ที่ประชุมสมัยที่ 20 ของคณะกรรมการประมง (The fisheries Committee) ในเดือนถัดมาคือเดือนมีนาคม ค.ศ.1993 ร่างความตกลงและความเห็นจากคณะกรรมการประมงจะได้รับการพิจารณาเพิ่มเติมในสภาเอฟเอโอ ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1993 ประเด็นใดที่ไม่สามารถตัดสินได้โดยสภาเอฟเอโอ จะได้รับการอภิปรายในที่ประชุมอย่างไม่เป็นทางการของมวลสัตว์น้ำคร่อมเขตของสหประชาชาติ (The United Nations

Fish Stocks Conference) ที่จัดขึ้นในเวลานั้น และความตกลงนี้ได้รับการยอมรับจากที่ประชุมของ สภาเอฟเอโอ สมัยที่ 27 ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1993 มีผลใช้บังคับเมื่อประเทศที่ 25 ให้สัตยาบัน²¹

วัตถุประสงค์ของความตกลงคือการจัดการปัญหาที่มีสาเหตุมาจากเรือประมงที่ หลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการบังคับใช้บริเวณทะเลหลวงและเพื่อแก้ไข ปัญหาเรือประมงชกธงหลายสัญชาติ (Reflagging) ในทะเลหลวง ที่มีเจตนาหลีกเลี่ยงการปฏิบัติ ตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการ การชกธงหลายสัญชาตินั้นถือเป็นภัยร้ายแรงต่อการทำประมง²²

Flags of Convenience หมายถึงการที่รัฐใดๆ ได้ให้อนุญาตการจดทะเบียนแก่ เรือซึ่งมีคนต่างชาติเป็นเจ้าของหรือเรือที่มีคนต่างชาติควบคุมอยู่ ให้มีสิทธิชกธงชาติของรัฐนั้นๆ โดยรัฐที่ได้ให้อนุญาตการจดทะเบียนและให้สิทธิในการชกธงแก่เรือเช่นว่านั้นจะกำหนดเงื่อนไข บางประการ เชื้อประโยชน์แก่เจ้าของเรือและสร้างความสะดวกในการจดทะเบียนเรือแก่เจ้าของ เรือเช่นว่านั้น²³ และใน Black'law dictionary ให้คำจำกัดความไว้ว่า การที่ประเทศหนึ่งประเทศใด กระทำการรับจดทะเบียนให้แก่เรือพาณิชย์ของประเทศอื่น โดยกำหนดเงื่อนไขบางประการ อาทิ เรื่องความปลอดภัยให้มีความเข้มงวดน้อยกว่า หรือมีการกำหนดค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียน เรือที่ต่ำกว่า เป็นต้น

การที่เรือประมงชกธงหลายสัญชาติ โดยการเปลี่ยนธงชาติจากรัฐที่แท้จริงของตน เป็นการใช้งธงของเรือเพื่อความสะดวก เรือประมงมักจะกระทำการยกเลิกการจดทะเบียนจากรัฐ เจ้าของเดิมที่เข้าเป็นสมาชิกขององค์การบริหารจัดการประมงระดับอนุภูมิภาค อนุภูมิภาค หรือ ระดับสากล และไปทำการจดทะเบียนเรือกับรัฐอื่นที่มีใช้สมาชิกขององค์การประมงหรือข้อตกลงที่ เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำบริเวณทะเลหลวง การกระทำดังกล่าวทำให้

²¹ Jame Harrison. *Making the Law of the Sea A study in the Development of International Law*, First published (NY:Cambridge University Press, 2011), pp.208-209

²² Ibid, p. 209.

²³ อุบลรัตน์ สูสุข. “ การเข้าเป็นภาคีความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรในทะเลหลวง: ศึกษากรณีประเทศไทย”. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542, หน้า14 อ้างมาจาก Boczek. Flag of Convenience-An International Legal Study, Harvard University press,1962 p2.

มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการไร้มวล หรือไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำ บริเวณทะเลหลวงมีการทำประมงได้อย่างเสรี และสัตว์น้ำลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว

ปัจจุบันมี 10 ประเทศ ที่รับจดทะเบียนเรือเพื่อความสะดวก ได้แก่ ปานามา, ลิเบีย ,บาฮามาส ,หมู่เกาะมาแซล , มอลตา ,ไซปรัส, Isle of Man, Antiqua and Barbuda , เบอร์มิวดา และเซนต์วินเซนต์แอนด์เดอะเกรนาดีน (St Vincent และThe Grenadines)²⁴ ซึ่งประเทศเหล่านี้จะไม่มีควมรับผิดชอบใดๆต่อเรือต่างชาติที่มาขอจดทะเบียนที่รัฐตน

สาระสำคัญของความตกลง

ใช้บังคับกับเรือประมงทุกชนิด อย่างไรก็ตาม รัฐภาคีมีสิทธิยกเว้นเรือประมงที่มีความยาวน้อยกว่า 25 เมตร เมื่อแน่ใจว่าเรือดังกล่าวจะไม่กระทำการขัดต่อความตกลงนี้ หากกระทำการขัดต่อวัตถุประสงค์ก็จะมีมาตรการที่ได้ผลในการจัดการเรือดังกล่าว รัฐเจ้าของธงต้องรับผิดชอบจดทะเบียนและอนุญาตเรือที่ทำการประมงในทะเลหลวง เช่น ไม่อนุญาตให้เรือประมงที่มีสิทธิชักธงของตน และเคยจดทะเบียนในรัฐอื่นมาก่อนเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง ต้องแน่ใจว่าเรือประมงทั้งหมดที่มีสิทธิชักธงของตนได้มีการทำบันทึกประวัติตามมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับ รวมทั้งข้อมูลต่างๆ ต้องมีมาตรการลงโทษเรือที่ฝ่าฝืนความตกลงนี้โดยถอนใบอนุญาตทันที รัฐภาคีต้องให้ความร่วมมือแลกเปลี่ยนข้อมูลรายงานเรือที่ทำลายมาตรการอนุรักษ์และจัดการให้รัฐเจ้าของธงทราบ หรืออาจจัดการเองในฐานะรัฐเจ้าของท่าเรือ และรัฐภาคีต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณการจับ ชนิด และแหล่งที่จับของเรือประมงของตน เพื่อนำส่งให้ FAO ประมวลผลการประมงในทะเลหลวงโดยสม่ำเสมอและทันกาล

หน้าที่ของรัฐทั้งปวงในการทำการประมง

ควรมั่นใจว่าจะมีเพียงเรือที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นที่ทำการประมงในน่านน้ำของรัฐตนและเรือเหล่านั้นจะทำการประมงด้วยความรับผิดชอบ ควรดูแลและรายงานสถานการณ์ปัจจุบันเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตให้ทำการประมงได้ ควรดูแลข้อมูลทางสถิติที่ทันสมัยของการ

²⁴ Yoshifumi Tanaka, *The International Law of the Sea*, First published (Cambridge : Cambridge University Press, 2012), p. 157.

ทำประมงที่ได้รับอนุญาตทั้งหมด ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามการปฏิบัติและมาตรฐานระหว่างประเทศ และควรร่วมมือกันจัดสร้างระบบเพื่อบังคับใช้มาตรการ MCS โดยคำนึงถึงการทำประมงและ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกันนอกเขตอำนาจของรัฐ

ความตกลงฯ ฉบับนี้ถือเป็นความตกลงฯ ที่มุ่งควบคุมเรือประมงในทะเลหลวงให้ ปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการขององค์กรบริหารจัดการประมงที่ตนเป็นภาคีอยู่ หากมีการเปลี่ยนแปลงไปมาเพื่อหลีกเลี่ยงมาตรการอนุรักษ์และจัดการ หรือชักธงของรัฐที่เรือประมง ไปทำการจดทะเบียนเรือเพื่อชักธงตามสะดวก ซึ่งมีใช้รัฐที่เรือประมงมีสัญชาติที่แท้จริง แล้วทำการ ประมงโดยฝ่าฝืนมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำขององค์กรประมงระดับภูมิภาคใน พื้นที่นั้น ก็จะถูกลงโทษตามบทบัญญัติของความตกลงฯ ฉบับนี้

2.2.4 จรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ (Code of Conduct for Responsible Fisheries) ค.ศ.1995

เพื่อตอบสนองปฏิญญาสากลแห่งแคนคูน และตามข้อเสนอแนะของ คณะกรรมาธิการประมงขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ และโดยคำสั่งของคณะมนตรีขององค์การฯ คณะเลขาธิการขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ได้จัดทำร่าง จรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบขึ้นในระหว่างปี ค.ศ.1992-1995 โดยได้รับ คำปรึกษาจากกลุ่มผู้ชำนาญการในเรื่องนี้ และในที่สุดที่ประชุมใหญ่ขององค์การอาหารและเกษตร แห่งสหประชาชาติ มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบด้วยกับร่างจรรยาบรรณดังกล่าวในการประชุมสมัยที่ 28 เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม ค.ศ.1995

จรรยาบรรณฉบับนี้จัดทำขึ้นในแนวทางที่สอดคล้องกับ อนุสัญญาว่าด้วย กฎหมายทะเลค.ศ.1982 ได้นำเอาปฏิญญาแห่งแคนคูน 1992 ข้อกำหนดในแผนปฏิบัติการ สำหรับศตวรรษที่ 21 ของการประชุม UNCED 1992 ผลการประชุมทางวิชาการขององค์การ อาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ว่าด้วยความร่วมมือขององค์การสหประชาชาติเรื่องการทำ ประมงในทะเลหลวง ค.ศ. 1992 ความตกลงฯ ค.ศ. 1995 (UNFSA) และแผนกลยุทธ์ในการ จัดการประมงและพัฒนาซึ่งรับรองโดยที่ประชุมระดับโลกว่าด้วยการจัดการประมงและการพัฒนา ค.ศ. 1995 เข้ามาพิจารณาด้วย

วัตถุประสงค์ของจรรยาบรรณ

- กำหนดหลักการการทำประมงด้วยความรับผิดชอบตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยคำนึงถึงสถานะทางชีวเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการค้า
- กำหนดหลักการและบรรทัดฐานในการวางแผนเพื่อนำไปปฏิบัติในการกำหนดนโยบายของรัฐ สำหรับการอนุรักษ์ทรัพยากรประมงด้านการจัดการและการพัฒนาการประมง
- ใช้เป็นหลักอ้างอิงสำหรับรัฐในการออกกฎระเบียบและมาตรการใหม่หรือปรับปรุงกฎระเบียบ หรือมาตรการที่มีอยู่แล้ว ตามกรอบของกฎหมายในการทำประมงด้วยความรับผิดชอบ
- ใช้เป็นแนวทางในการออกบทบัญญัติและนำไปใช้บังคับของความตกลงและกฎหมายระหว่างประเทศ ทั้งที่มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายและใช้เป็นหลักการโดยไม่มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมาย
- สนับสนุน ส่งเสริม และอำนวยความสะดวกด้านวิชาการ เงินทุน และอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรประมง บริหารงานและพัฒนาประมง สนับสนุนและส่งเสริมการประมงที่ก่อให้เกิดความมั่นคงทางอาหารและคุณภาพของอาหาร โดยให้ความสำคัญความต้องการอาหารของประชากรเป็นอันดับแรกสนับสนุนและส่งเสริมการคุ้มครองทรัพยากรสัตว์น้ำและสิ่งแวดล้อมชายฝั่ง สนับสนุนและส่งเสริมการวิจัยด้านการประมงและการวิจัยสัตว์น้ำสัมพันธ์ต่อระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม

สาระสำคัญของจรรยาบรรณ

- การใช้ประโยชน์สัตว์น้ำแบบยั่งยืนโดยสอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม
- การจับและเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ จะไม่เป็นผลเสียต่อระบบนิเวศของทรัพยากรและคุณภาพของทรัพยากร
- การเพิ่มมูลค่าสัตว์น้ำโดยการแปรรูป ต้องสอดคล้องกับมาตรการทางสุขอนามัยเพื่อผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำที่มีคุณภาพสำหรับการบริโภค

- ใช้เป็นหลักการ แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์จัดการและพัฒนาการประมง เพื่อให้ประเทศต่างๆ นำไปใช้เป็นนโยบายและแผนปฏิบัติงานทางด้านการประมงของประเทศ ด้วยความรับผิดชอบด้วยความสมัครใจ (Voluntary) ไม่มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายระหว่างประเทศ (non-binding)

หน้าที่และความรับผิดชอบของรัฐ

- มาตรฐานของพฤติกรรมด้านการจัดการประมง จรรยาบรรณได้วางหลักการให้รัฐต้องกระทำ

- ต้องประกันว่าการอนุญาตให้ทำประมงโดยรัฐต้องกระทำภายในทะเลอาณาเขตและเขตเศรษฐกิจจำเพาะในลักษณะที่รับผิดชอบเท่านั้น

- ต้องประกันว่าผู้ใช้ประโยชน์ทั้งปวง ต้องอนุรักษ์และคุ้มครองระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมทางน้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความหลากหลายทางชีวภาพ

- ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายของชุมชนประมง

- ต้องยอมรับ หลักระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน (Precautionary approach) เพื่อใช้ในการจัดการประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ข้อ 7.5 ได้มีการกล่าวถึงหลัก precautionary approach ไว้ว่ารัฐภาคีต้องนำวิธีการป้องกันไว้ก่อน มาปรับใช้อย่างกว้างขวางในเรื่องการอนุรักษ์และการจัดการ และการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตทางทะเลเพื่อที่จะปกป้องและสงวนไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อมทางน้ำ และในข้อ 6 เป็นเรื่องเกี่ยวกับหลักการทั่วไป ได้มีการกล่าวถึงหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศเพิ่มเติมจากการกล่าวถึงหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน

- ต้องพัฒนาและทดสอบเครื่องมือประมง วิธีการ และการคัดเลือกชนิดพันธุ์สัตว์น้ำ หลีกเลี่ยงการจับกลุ่มที่มีไข่เป้าหมาย หรือการเททิ้งสัตว์น้ำ เพื่อลดความเสียหายและคุ้มครองแหล่งที่อยู่อาศัยและสภาวะแวดล้อมของมหาสมุทร

- ต้องประกันว่า การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจะไม่ทำให้แหล่งประมงชุมชนท้องถิ่นเสีย

ไป²⁵

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าหลักการ หลักกฎหมายของจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ แม้ว่าจะเป็นความตกลงที่ไม่มีสภาพบังคับแต่ก็ค้ำึงถึงการทำประมงอย่างรับผิดชอบตามกฎหมายระหว่างประเทศ มิได้มีเฉพาะการทำประมงอย่างรับผิดชอบในบริเวณทะเลหลวงเท่านั้น แต่รวมถึงการกระทำอย่างรับผิดชอบในเขตทางทะเลอื่นๆและภาคประมงต่างๆ ด้วย ซึ่งแต่ละรัฐควรนำไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างยั่งยืน ในหลักการบางอย่างของจรรยาบรรณอาจมีการทับซ้อนกับความตกลงระหว่างประเทศฉบับอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง เช่น ในหลักการทั่วไปของจรรยาบรรณฯ มีการกล่าวไว้ในอารัมภบทของความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการบริเวณทะเลหลวง (the Compliance Agreement) เรียกร้องให้รัฐใช้เขตอำนาจเหนือเรือประมงที่ชักธงของตนอย่างมีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับความต้องการให้รัฐเจ้าของธงบันทึกเรือประมงที่ได้รับอนุญาตทุกลำที่ใช้สำหรับการทำประมง แต่ก็จะมีข้อแตกต่างกันบ้าง เช่น ข้อ 8.2 ของจรรยาบรรณ มีความหมายกว้างกว่า ความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการบริเวณทะเลหลวง ซึ่งเป็นเรื่องที่ว่าด้วยกิจกรรมของเรือประมงทุกชนิด และไม่ใช่แค่การทำประมงในทะเลหลวงเท่านั้น²⁶ และในจรรยาบรรณก็ยังมีกล่าวถึงหน้าที่ของรัฐเจ้าของธงในการทำประมง และหน้าที่ของรัฐเจ้าของท่าเรือ ไว้ด้วย

2.2.5 หลักการตามแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้ง และจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (International Plan of Action to Prevent , Deter and Eliminate Illegal ,Unreported and Unregulated fishing (IPOA-IUU)) ค.ศ.2001

²⁵ ศรัณย์ เพ็ชรพิรุณ, สมุทธภรณ์, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,2549) หน้า225-227

²⁶ Jame Harrison. *Making the Law of the Sea A study in the Development of International Law*, First published (NY:Cambridge University Press, 2011), p 218.

ความเป็นมาของแผนปฏิบัติการฉบับนี้ สืบเนื่องมาจากทั่วโลกได้ตระหนักและมีความพยายามในการอนุรักษ์ทรัพยากรประมงและสิ่งแวดล้อมของโลก เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการและใช้ประโยชน์ทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน อันจะมีผลสืบเนื่องไปถึงความมั่นคงทางอาหารสำหรับทรัพยากรของโลก องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) เป็นองค์กรหนึ่งที่ได้เล็งเห็นความสำคัญในเรื่องนี้ โดยได้กำหนดแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศในเรื่องต่างๆ ที่เห็นว่ามีควมจำเป็นเร่งด่วน ได้แก่ IPOA for Reduction Incidental Catch at Sea Birds in LongLine Fisheries ,IPOA for Conservation and Management of Sharks, IPOA of Management for Fishing Capacity และ IPOA to Prevent , Deter and Eliminate Illegal ,Unreported and Unregulated fishing ซึ่งแผนปฏิบัติการเหล่านี้ใช้เป็นเครื่องมือให้แก่ทุกประเทศในโลกได้นำไปใช้ปฏิบัติในประเทศและภูมิภาคของตน สำหรับประเทศไทยอยู่ในระหว่างดำเนินการเพื่อจัดทำ NPOA-IUU

IPOA-IUU เป็นแผนปฏิบัติการให้แก่ทุกรัฐและทุกประเทศนำไปปรับใช้บนพื้นฐานของความเข้าใจ มีวัตถุประสงค์ เพื่อป้องกันต่อต้าน และจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม โดยกำหนดมาตรการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส ให้แต่ละประเทศรวมทั้งองค์การบริหารจัดการประมงในภูมิภาคต่างๆ นำไปปฏิบัติ มาตรการต่างๆที่กำหนดขึ้นภายใต้แผนปฏิบัติการนี้ มุ่งเน้นในเรื่องมาตรการสำหรับรัฐเจ้าของธง (Flag State Measures) รัฐท่าเรือ (Port State Measures) รัฐชายฝั่งเจ้าของทรัพยากร (Coastal State Measures) และมาตรการที่เกี่ยวข้องในด้านการค้าระหว่างประเทศ (Internationally Agreed Marketing-Related Measures)

มาตรการสำหรับรัฐเจ้าของธง (Flag State Measures) รัฐเจ้าของธงต้องดำเนินการจดทะเบียนเรือประมงที่ชักธงของตนทุกลำ โดยให้มีระบบการจดทะเบียน พัก หรือถอนทะเบียนอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ต้องเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเรือประมง และการทำประมงของเรือดังกล่าวไว้อย่างครบถ้วน มีระบบการออกใบอนุญาตการทำประมง การพักและถอนใบอนุญาตทำการประมง มีระบบ VMS เพื่อตรวจสอบ ติดตามการทำประมงของเรือเหล่านั้น มีการให้รายงานข้อมูลการทำประมงด้วย

มาตรการสำหรับรัฐเจ้าของท่าเรือ (Port State Measures) รัฐท่าเรือควร กำหนดมาตรการให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ ในการควบคุมเรือประมงเข้าเทียบท่า ต้องมีระบบตรวจสอบหลักฐานการทำประมงของเรือประมงหรือสินค้าประมงว่ามาจากการทำ ประมง IUU หรือไม่ และต้องปฏิเสธการนำเข้าสินค้าประมงจากเรือประมง IUU หรือที่เกี่ยวข้องกับ การดำเนินการต่างๆ ของเรือประมง IUU เหล่านี้ เช่น การเติมน้ำมัน เสีบียง การเข้าท่าขนถ่ายสัตว์ น้ำที่ท่าเรือของรัฐตน นอกจากนี้ควรแจ้งไปยังรัฐเจ้าของธงด้วย

มาตรการสำหรับรัฐชายฝั่งเจ้าของทรัพยากร (Coastal State Measures) ให้ รัฐชายฝั่งเจ้าของทรัพยากรปฏิบัติและดำเนินการตามกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ในเรื่องการอนุรักษ์ ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด โดยควรกำหนดมาตรการป้องกัน IUU Fishing โดยควร ปรับปรุงกฎหมายภายในให้สอดคล้องและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่นวางระเบียบการทำประมงใน รัฐตน มีระบบติดตาม ควบคุม และเฝ้าระวัง (Monitoring Control and Surveillances : MCS) เพื่อตรวจสอบการทำประมงในน่านน้ำอธิปไตย มีระบบป้องกันและลงโทษการทำประมง IUU

มาตรการที่เกี่ยวข้องในด้านการค้าระหว่างประเทศ (Internationally Agreed Marketing-Related Measures) รัฐควรดำเนินการสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศในการ ป้องกัน IUU โดยป้องกันมิให้สินค้าประมงจากการประมง IUU เข้าสู่ตลาดค้าขายและขึ้นท่าได้ รัฐ ควรให้ความร่วมมือกับ RFMOs ที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินมาตรการด้านการค้าในการต่อต้าน IUU โดยให้สอดคล้องกับกฎระเบียบของWTO มาตรการด้านการค้าเพื่อต่อต้าน IUU รวมถึงควร กำหนดให้สินค้าผ่านการรับรองหรือมีเอกสารการจับสัตว์น้ำแนบ โดยเอกสารที่กำหนดควรเป็นที่ ยอมรับและควรพัฒนาให้ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์เพื่อมีประสิทธิภาพและไม่เป็นอุปสรรคทางการค้า ควรมีมาตรการห้ามและควบคุมการนำเข้า-ส่งออกสินค้า IUU รัฐควรปรับปรุงระบบตลาดใน ประเทศตนเพื่อสามารถสืบย้อนกลับถึงที่มาของสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์ หากจำเป็นอาจต้องกำหนด มาตรการทางการค้าเฉพาะชนิดสัตว์น้ำเพื่อต่อต้าน IUU Fishing รัฐควรใช้ระบบรหัสสินค้าซึ่งเป็น ที่ยอมรับกันเพื่อช่วยสนับสนุนการดำเนินการตาม IPOA

พฤติกรรมการทำงานประมงที่เข้าข่ายการทำงานประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม(IUU)²⁷ นอกเหนือจากการทำประมงโดยเรือประมงที่ไม่ได้จดทะเบียนเรือ ไม่มี อนุญาตบัตรการทำงานประมง หรือจับสัตว์น้ำในเขตพื้นที่ห้ามจับ หรือใช้เครื่องมือต้องห้ามแล้ว พฤติกรรมที่เรือประมงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำประมงแบบไอยูยู ได้แก่

1. การจับสัตว์น้ำที่ใช้ใบอนุญาตที่หมดอายุ หรือมิได้รับสิทธิ หรือมิได้รับอนุญาตจากรัฐเจ้าของธง หรือจากรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้อง
2. ไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีที่ต้องบันทึกและรายงานข้อมูลสัตว์น้ำที่จับได้ หรือข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสัตว์น้ำที่จับได้ รวมถึงตลอดถึงข้อมูลที่ได้จากระบบติดตามเรือ
3. การทำประมงในบริเวณพื้นที่ห้าม หรือระหว่างในช่วงฤดูห้ามทำการประมงหรือ โดยไม่ได้รับโควตา หรือจับเกินจำนวนโควตาที่ได้รับจัดสรร
4. มีส่วนร่วมโดยตรงในการจับสัตว์น้ำชนิดที่ต้องห้ามทำการประมงชั่วคราว หรือ การทำประมงต้องห้าม
5. ใช้เครื่องมือประมงที่ต้องห้ามหรือที่ไม่เป็นไปตามที่กำหนด
6. ปลอมแปลงหรือปกปิดเครื่องหมาย รูปพรรณ หรือทะเบียนใดๆ
7. ปกปิด ยุงเกี่ยวโดยไม่มีอำนาจ หรือก่อกำจัดหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวน
8. ขัดขวางการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบการปฏิบัติตามมาตรการการอนุรักษ์และจัดการที่เกี่ยวข้อง หรือการทำงานของผู้สังเกตการณ์ที่ปฏิบัติหน้าที่ในการสังเกตการณ์ตามข้อกำหนดของประชาคมฯ ที่บังคับใช้อยู่
9. นำสัตว์น้ำที่มีขนาดเล็กเกินกว่ามาตรฐานขั้นต่ำเรือ ขนถ่ายระหว่างเรือ หรือนำขึ้นฝั่ง ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายที่บังคับใช้อยู่
10. ขนถ่ายสินค้าระหว่างเรือหรือเข้ามีส่วนร่วมทำประมง ร่วมสนับสนุน หรือ จัดหาสิ่งจำเป็นเพิ่มเติมให้แก่เรือประมง ที่ถูกระบุว่ามีส่วนร่วมในการทำประมงไอยูยู โดยเฉพาะ

²⁷ กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. คู่มือปฏิบัติเพื่อรองรับกฎระเบียบของสหภาพยุโรป ว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้งและจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม. (กรุงเทพฯ: กรมประมงกระทรวงเกษตรและสหกรณ์), หน้า 22.

อย่างยิ่งเรือประมงที่อยู่ในบัญชีรายชื่อเรือประมงไอยูยูของประชาคมฯ หรือขององค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาค

11. ทำการประมงในพื้นที่ที่องค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาคดูแลในลักษณะที่ไม่เป็นไปตามมาตรการในการอนุรักษ์และการจัดการขององค์กรนั้นๆ หรือฝ่าฝืนมาตรการดังกล่าวและชักธงของประเทศที่ไม่ได้เป็นสมาชิกขององค์กรนั้นๆ หรือไม่ได้ให้ความร่วมมือกับองค์กรตามที่องค์กรนั้นกำหนด

12. เรือประมงที่ไม่มีสัญชาติ โดยเป็นเรือที่ไม่สังกัดรัฐใด ตามกฎหมายระหว่างประเทศ

โดยกิจกรรมการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุมที่กล่าวมานี้ทำให้สามารถลงโทษกับเรือประมงที่ทำการประมง IUU ได้ชัดเจนขึ้น

ประชาคมยุโรปได้สนับสนุนมาตรการต่างๆ ของ IPOA-IUU จวบจนปัจจุบันพบว่าการป้องกัน ขจัด และยับยั้ง การทำประมง IUU โดยมาตรการภายใต้แผนปฏิบัติการ Flag State, Port State และ Coastal State ดังกล่าวยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ส่วนหนึ่งเนื่องจากเป็นการดำเนินการตามความสมัครใจ ปัจจุบันการทำประมง IUU ยังคงมีอยู่และมีการค้าขายสินค้าประมงที่ได้จากการประมง IUU ทั่วโลก สหภาพยุโรปจึงได้นำมาตรการทางด้านการค้ามาเป็นเครื่องมือในการควบคุมสินค้าประมง IUU ไม่ให้เข้าสู่ตลาดประชาคมยุโรป ซึ่งเป็นตลาดใหญ่ของสินค้าประมงโลก อันเป็นการป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการประมง IUU ได้ระดับหนึ่ง ซึ่งคาดหวังว่าเมื่อประเทศต่างๆ มีการบริหารจัดการประมงให้ถูกต้อง และมีระบบการตรวจสอบและควบคุมการทำประมงของตน ระบบนี้จะขยายและช่วยป้องกันและกำจัดการประมง IUU ให้หมดไปได้

สหภาพยุโรปมุ่งเน้นที่จะสกัดกั้นจับสัตว์น้ำผิดกฎหมายในน่านน้ำต่างๆ โดยมีเป้าประสงค์เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ และใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน นอกจากนี้สหภาพยุโรปยังเห็นว่าการนำเข้าสู่สัตว์น้ำจากการทำประมง IUU เป็นการค้าที่ไม่เป็นธรรม และควรระงับการค้าจากแหล่งดังกล่าว สหภาพยุโรปโดยคณะกรรมาธิการยุโรปจึงได้ออกระเบียบ เกี่ยวกับการป้องกันและกำจัดการทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ฉบับที่ 1005/2008 ลงวันที่ 29 กันยายน 2551 เพื่อต่อต้านการทำประมงที่ผิดกฎหมาย โดยประสงค์ใช้บังคับกับประเทศสมาชิกในประชาคมยุโรปและประเทศอื่นๆทั่วโลก กำหนดจะบังคับใช้ระเบียบฉบับใหม่ตั้งแต่วันที่

1 มกราคม 2553 เป็นต้นไป โดยปัจจุบัน พ.ศ.2556 (ค.ศ.2013) ถือว่าระเบียบเกี่ยวกับการป้องกันและกำจัดการทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ฉบับที่ 1005/2008 ลงวันที่ 29 กันยายน 2551 มีผลบังคับใช้แล้ว

ในอนาตประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีการออกระเบียบในลักษณะเช่นเดียวกับสหภาพยุโรป ประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกาประกาศเสนอออกกฎระเบียบเกี่ยวกับ IUU ออกมาอย่างที่ได้ประกาศไว้ โดยในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาหน่วยงาน National Ocean and Atmospheric Administration หรือ NOAA ภายใต้กระทรวงพาณิชย์สหรัฐอเมริกา ได้เสนอออกกฎระเบียบ (proposed rule) เกี่ยวกับ IUU จำนวน 2 ฉบับ คือ

1. กฎระเบียบ Implementation and Certification Procedures to Address IUU Fishing and Bycatch of Protected Living Marine Resources (PLMRSs) (การดำเนินการและขั้นตอนการรับรองเกี่ยวกับการทำการประมง IUU และ การจับสัตว์น้ำคุ้มครองเป็นสัตว์น้ำพลอยได้ (Bycatch)) การระบุประเทศที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง IUU และการทำประมงสัตว์น้ำพลอยได้ (Bycatch) สัตว์น้ำคุ้มครองนั้น สหรัฐฯจะวิเคราะห์ข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับจากรัฐบาลสหรัฐฯ จากประเทศต่างๆ องค์การบริหารจัดการในระดับภูมิภาค (RFMOs) ต่างๆ ซึ่งก่อนการระบุ สหรัฐฯ จะติดต่อประเทศนั้น หรือประเทศอื่นๆ เพื่อหาหลักฐานเพิ่มเติมก่อนทำการระบุ การระบุจะทำการทุกๆ 2 ปีปฏิทิน ซึ่งในปี 2552 สหรัฐฯได้ระบุประเทศ ฝรั่งเศส อิตาลี ลิเบีย ปานามา จีน และตูนิเซีย ว่าเป็นประเทศที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง IUU

2. กฎระเบียบ Implementation of Regional Fishery Management Organizations' Measures Pertaining to Vessel that Engaged in Illegal, Unregulated and Unreported Fishing Activities (การดำเนินการตามมาตรการขององค์การบริหารจัดการประมงในระดับภูมิภาคเกี่ยวกับเรือประมง IUU) กฎระเบียบฉบับนี้ สหรัฐอเมริกาจะอ้างอิงรายชื่อเรือประมง หรือเรือบรรทุกสินค้าที่เกี่ยวข้องกับการประมง IUU ขององค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค (RFMOs) จำนวน 5 องค์การ²⁸ ที่สหรัฐอเมริกาเป็นภาคีอยู่ โดยขณะนี้เรือ IUU ขึ้นบัญชีรายชื่อของ RFMOs ทั้ง 5 แห่ง รวมทั้งสิ้นประมาณ 80-90 ลำ

²⁸ องค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคที่สหรัฐอเมริกาเป็นภาคี 5 แห่ง ได้แก่ International Commission for the Conservation of Atlantic Tunas (ICCAT), Commission for the Conservation of the Antarctic Marine Living Resources (CCAMLR), Northwest Atlantic Fisheries Organization (NAFO), Western and Central Pacific Fisheries Commission (WCPFC) และ Inter-American Tropical Tuna Commission (IATTC)

กฎระเบียบ IUU ของสหรัฐฯ ไม่เหมือนกับของสหภาพยุโรป เนื่องจากระเบียบฯ ของสหภาพยุโรปจะห้ามนำเข้าโดยจะอนุญาตให้นำเข้าเป็นรายๆไปหากมีใบรับรองการจับสัตว์น้ำแนบ แต่ระเบียบของสหรัฐฯ จะอนุญาตนำเข้าได้ยกเว้นเฉพาะประเทศที่มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อ IUU โดยจะมีการหารือกับประเทศนั้นๆ ก่อนด้วย ดังนั้นระเบียบ IUU ของสหรัฐฯ จะไม่ยุ่งยากและไม่น่ากังวลมากเท่าของสหภาพยุโรป²⁹

ทั้งนี้ องค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค (RFMO) มีบทบาทในการดำเนินการให้สอดคล้องกับแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อป้องกันการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม (IPOA-IUU) ส่งเสริมให้ดำเนินการภายใต้บัญญัติต่างๆของ FAO ได้แก่

1. องค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค (RFMO) ควรดำเนินการรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการประมง IUU ในภูมิภาคของตน
2. องค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค (RFMO) ควรกำหนดมาตรฐานการจำแนกเรือประมงที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง IUU และประสานงานเพื่อใช้มาตรการต่างๆในการกำจัดเรือเหล่านี้ออกไป
3. เร่งรัดให้รัฐภาคีที่ยังมีเรือที่เกี่ยวข้องกับการประมง IUU ไม่ว่าจะ เป็นเรือทำประมงหรือเรือสนับสนุนการทำประมง ดำเนินการให้เรือเหล่านั้นยุติกิจกรรมการประมง IUU โดยเร็ว
4. เรียกร้องให้รัฐภาคีทำการต่อต้านเรือไม่แจ้งสัญชาติที่เข้ามาทำการประมงในภูมิภาค
5. รับรองข้อบังคับต่างๆเพื่อให้มั่นใจว่าจะไม่มีการเข้าเรือใดๆออกไปทำการประมง IUU

²⁹ กลุ่มความร่วมมือกับต่างประเทศ กองประมงต่างประเทศ กรมประมง , กฎระเบียบ IUU ของสหรัฐอเมริกา, (กรุงเทพฯ : กลุ่มความร่วมมือกับต่างประเทศ กองประมงต่างประเทศ กรมประมง, 2553), หน้า 1-3.

6. รับรองแผนตรวจสอบที่ทำเทียบเรือ กำหนดข้อจำกัดในการขนถ่ายสัตว์น้ำในทะเลและข้อกำหนดเพื่อห้ามเรือประมงของประเทศที่ไม่ได้เป็นภาคีสมาชิกขององค์การวิ่งเข้ามาทำการประมงในภูมิภาคที่องค์การนั้นดูแลอยู่นำสัตว์น้ำมาขึ้นที่ท่าเรือของรัฐภาคี

7. รับรองวิธีการออกใบรับรองสัตว์น้ำที่จับได้ และ/หรือ เอกสารที่ใช้ในการค้าสินค้าสัตว์น้ำและ

8. องค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค (RFMO) ควรรับรองมาตรการทางการค้าที่จะนำมาใช้ต่อต้านการประมง IUU³⁰

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อป้องกัน ยับยั้งและจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม เป็นสิ่งที่เอฟโอไอ ได้ตระหนักถึงอันตรายของการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ซึ่งในอนุสัญญา ค.ศ. 1982 และความตกลงปี 1995 ไม่ได้กล่าวไว้ จึงเป็นตัวเสริมในเรื่องการทำประมง IUU หากมีการทำประมงเหล่านี้แล้วจะทำอย่างไร จะมีวิธีการลงโทษอย่างไรบ้าง ซึ่งถือเป็นแผนปฏิบัติการที่แต่ละรัฐควรนำไปบังคับใช้ แม้ว่าจะไม่มีสภาพบังคับก็ตาม ซึ่งหากรัฐใดไม่ปฏิบัติตามก็จะมีโทษด้วยการกีดกันทางการค้าหรือห้ามนำเข้าสินค้า โดยเฉพาะประเทศมหาอำนาจ เช่นสหภาพยุโรป และสหรัฐอเมริกา มักจะกีดกันประเทศที่นำเข้าที่เป็นประเทศกำลังพัฒนา หากแหล่งกำเนิดของผลิตภัณฑ์มาจากการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และผลกระทบที่เป็นผลร้ายกับรัฐที่ทำการประมง IUU เองก็คือ ทรัพยากรสัตว์น้ำบริเวณทะเลหลวงหรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะก็จะลดลง และอาจสูญพันธุ์ในที่สุด และเกิดผลกระทบต่อทรัพยากรสัตว์น้ำทั่วโลก

2.2.6 หลักการตามความตกลงว่าด้วยมาตรการบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน ยับยั้ง ขจัด การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ. 2009 (2009 Agreement on Port State Measures to Prevent, Deter and Eliminate Illegal , Unreported and Unregulated Fishing)

³⁰ อิศระ ชาญราชกิจ และคณะ, การประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม . (กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้), หน้า 44 – 45.

ความตกลงฉบับนี้ จัดตั้งขึ้นโดยองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ได้รับการยอมรับในที่ประชุมเอฟเอโอ ในเดือน พฤศจิกายน ค.ศ. 2009 มีจุดเริ่มต้นมาจาก แผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ. 2001 (IPOA on IUU Fishing) ที่เรียกร้องให้รัฐใช้ มาตรการตามกฎหมายระหว่างประเทศ สำหรับการควบคุมรัฐท่าเรือเพื่อที่จะป้องกันการกระทำประมง ที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม โครงการต้นแบบ (The Model Scheme) สำหรับการควบคุมบริเวณท่าเรือได้รับการพัฒนาภายใต้ความดูแลของคณะกรรมการประมง (the Committee on Fisheries) โครงการต้นแบบส่งเสริมรัฐภาคีขององค์การอาหารและเกษตรแห่ง สหประชาชาติ (เอฟเอโอ) ให้ “รักษาระบบที่มีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการควบคุมบริเวณท่าเรือ สำหรับเรือประมงต่างชาติ ที่เข้ามาจอดเทียบท่าและ มีเจตนาส่งเสริมความมีประสิทธิภาพของ มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่เกี่ยวข้อง” รวมถึงการห้ามใช้สิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณ ท่าเรือแก่เรือที่มีพฤติกรรมน่าสงสัยว่าจะสนับสนุนการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ในที่ประชุมสมัยที่ 27 ในปีค.ศ.2007 คณะกรรมการประมงตัดสินใจ ดำเนินการตามร่างกฎหมายที่มีสภาพบังคับเรื่องใหม่ (a new legally binding instrument) บน พื้นฐานของโครงการต้นแบบ ร่างความตกลงฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ (expert consultation) และภายหลังส่งต่อไปยังที่ปรึกษาทางเทคนิค(technical Consultation) ที่ปรึกษา ทางเทคนิคที่เข้าร่วมทำร่างความตกลงมาจากรัฐภาคีของเอฟเอโอทั้งหมด 92 คน โดยหนึ่งคนมา จากสมาชิกสมทบของเอฟเอโอ, ตัวแทนจาก 3 ทบวงการชำนัญพิเศษของเอฟเอโอ และผู้ สังกัดการอื่นจาก 20 องค์การระหว่างรัฐบาลและองค์กรเอกชนระหว่างประเทศ ที่ปรึกษาทางเทคนิค ตรวจสอบรายละเอียดร่างความตกลงอย่างรอบคอบ จากนั้นจะส่งไปยังที่ประชุมเอฟเอโอให้เพื่อรับ เอา(for adoption)ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.2009³¹

³¹ Jame Harrison, *Making the Law of the Sea A study in the Development of International Law*, First Published. (Cambridge , UK ; New York : Cambridge University Press, 2011), pp.221-222

วัตถุประสงค์หลัก ของความตกลงฉบับนี้คือ เพื่อที่จะสนับสนุนการตรวจสอบเรือประมงที่เข้ามาบริเวณท่าเรือของรัฐภาคีเพื่อที่จะตรวจสอบว่าเรือประมงที่เข้ามาจอดเทียบท่าเกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุมหรือไม่³² ความตกลงฉบับนี้จะไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างเขตอำนาจของกฎหมายทะเลและความตกลงกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “ไม่มีเจตนาที่จะกระทบถึงสิทธิ เขตอำนาจ และหน้าที่ของรัฐภาคีภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ” ความตกลงมีเจตนาเพียงแค่จัดทำมาตรฐานขั้นต่ำ (minimum standards of port state control) ของการควบคุมบริเวณท่าเรือและรัฐอาจจัดทำมาตรการควบคุมบริเวณท่าเรือที่เข้มงวดมากกว่าก็ได้โดยได้รับอนุญาตตามกฎหมายระหว่างประเทศ

การเข้าเทียบท่าเรือ (entry in to port)

ความตกลงเรียกร้องรัฐภาคีจัดทำมาตรการที่เฉพาะเจาะจงเพื่อจัดการทำประมงไอยูยู และบริเวณท่าเรือนั้นความตกลงเรียกร้องให้รัฐภาคีกำหนดท่าเทียบเรือตามข้อ 7 ของความตกลง โดยแต่ละภาคีจะต้องกำหนดและเผยแพร่หรือโฆษณาท่าเทียบเรือที่ซึ่งเรือทั้งหลายอาจร้องขอเข้าเทียบท่า แต่ละภาคีจะจัดส่งบัญชีรายชื่อท่าเทียบเรือของรัฐตนให้แก่เอฟเอโอ เพื่อทำการเผยแพร่ให้รับรู้เป็นการทั่วไปและรัฐภาคีจะต้องทำให้แน่ใจว่าท่าเทียบเรือทุกแห่งได้รับการกำหนดและเผยแพร่แก่สาธารณะแล้ว เรือประมงที่จะเข้ามาจอดเทียบท่า จะต้องแจ้งขอเข้าเทียบท่าล่วงหน้า ตามข้อ 8 ของความตกลง รัฐภาคีจะต้องขอให้มีการส่งมอบข้อมูลตามที่ระบุไว้ในภาคผนวกเอ ซึ่งเกี่ยวกับข้อมูลเรือที่จะขอเข้าเทียบท่าต้องจัดส่งให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐเจ้าของเรือ ประกอบด้วย 1.ท่าเรือที่ประสงค์จะเข้าเทียบ 2. รัฐเจ้าของท่าเรือ 3. วัน เวลาที่คาดว่าจะเข้าเทียบท่า 4. จุดประสงค์ในการเข้าท่า 5. ชื่อของท่าเทียบเรือที่เข้าก่อนหน้าและเวลาที่เข้าท่าดังกล่าว 6. ชื่อเรือ 7. รัฐเจ้าของธง 8. ประเภทของเรือ 9. นามเรียกขานวิทยุสากล 10. ข้อมูลที่ใช้ติดต่อกับเรือ 11. ชื่อเจ้าของเรือ 12. ใบรับรองการจดทะเบียน 13. บัตรประจำตัวเรือที่ออกโดย IMO (ถ้ามี) 14. บัตรประจำตัวเรือที่แสดงด้านนอก (ถ้ามี) 15. บัตรประจำตัวเรือที่ออกโดย RFMO (ถ้ามี) 16. อุปกรณ์เรือ 17. ขนาดเรือ 18. ผู้ควบคุมเรือพร้อมสัญชาติ 19. สิทธิในการทำประมงที่เกี่ยวข้อง 20. สิทธิในการขนถ่ายที่เกี่ยวข้อง 21. ข้อมูลการขนถ่ายสัตว์น้ำที่เกี่ยวข้องกับเรือจับ 22.

³² Article 2 of 2009 Agreement on Port State Measure

ปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้ทั้งหมดบนเรือ และ 23. สัตว์น้ำที่จะนำขึ้นท่า โดยแบบฟอร์มดูได้จาก ภาคผนวก 1 ที่แนบมากับความตกลง โดยรัฐภาคีจะต้องขอข้อมูลที่อ้างไว้ในภาคผนวกเอ ให้จัดส่งล่วงหน้าภายในระยะเวลาที่มากพอที่รัฐเจ้าของท่าเรือจะมีเวลาเพียงพอในการตรวจสอบข้อมูลดังกล่าว หลังจากได้รับข้อมูลที่กล่าวมาแล้ว หรือข้อมูลอื่นๆ เพื่อตัดสินใจว่าเรือที่ต้องการจะเทียบท่า นั้นได้ทำการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุมมาก่อนที่จะเข้าเทียบท่า หรือ กิจกรรมกรรมประมงอื่นที่สนับสนุนการทำประมงประเภทดังกล่าว รัฐภาคีจะต้องตัดสินใจว่าจะ อนุญาตหรือปฏิเสธการขอเข้าเทียบท่า และจะต้องแจ้งการตัดสินใจนี้ให้แก่เรือหรือผู้แทน ของเรือลำนันทราบด้วย³³

ในกรณีที่อนุญาตให้นำเรือเข้าเทียบท่าได้ พนักงานจะเรียกให้ผู้ควบคุมเรือหรือ ผู้แทนเรือนำใบอนุญาตเข้าเทียบท่ามาแสดงต่อพนักงานผู้มีอำนาจของภาคีขณะที่เรือเดินทาง มาถึงท่าเทียบเรือแล้ว

ในกรณีที่รัฐภาคีปฏิเสธไม่ให้นำเรือเข้าเทียบท่า ภาคีจะต้องแจ้งการตัดสินใจนั้น ตามความในวรรค 1 ของมาตรานี้ไปยังรัฐเจ้าของธงของเรือลำนันทราบ รัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้อง องค์กร จัดการประมงระดับภูมิภาคและองค์การระหว่างประเทศอื่น ให้ทราบอย่างเหมาะสมและเท่าที่จะ เป็นไปได้ เช่นถ้ารัฐภาคีสงสัยว่าเรือประมงมีส่วนเกี่ยวข้องในการทำประมงไอยูยู โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเรือประมงอยู่ในบัญชีดำขององค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค รัฐภาคีจะปฏิเสธการ เข้าเทียบท่าก็ได้

การใช้ท่าเทียบเรือ³⁴ (Use of Ports)

เมื่อเรือได้เข้าเทียบท่าเรือของรัฐภาคีแล้ว รัฐภาคีจะปฏิเสธ ตามบทบัญญัติของ กฎหมายหรือกฎข้อบังคับ และเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งความตกลงนี้ ซึ่งเรือใช้ ท่าเทียบเรือเพื่อนำขึ้นท่า ขนถ่าย บรรจุหีบห่อ และแปรรูปสัตว์น้ำซึ่งยังไม่เคยนำขึ้นท่าใดมาก่อน เลยและยังไม่เคยใช้บริการจากท่าเทียบเรือมาก่อน รวมทั้ง การเติมน้ำมัน ซ่อมบำรุงและนำเรือเข้า ู่ หากพบพฤติกรรมของเรือประมงดังนี้คือ

³³ Article 9 Port entry, authorization or denial of Agreement on Port State Measures to Prevent, Deter and Eliminate Illegal, Unreported and Unregulated Fishing

³⁴ Ibid., Article 11 Use of ports

- รัฐภาคีพบว่าเรือลำนั้นไม่มีใบอนุญาตให้ทำการประมงหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องซึ่งออกโดยรัฐเจ้าของธงของเรือลำดังกล่าว
- รัฐภาคีพบว่าเรือลำนั้นไม่มีใบอนุญาตให้ทำการประมงหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องตามที่รัฐชายฝั่งกำหนดในการทำการประมงภายในเขตอำนาจของรัฐชายฝั่งนั้น
- รัฐภาคีได้รับพยานหลักฐานที่ชัดเจนว่าสัตว์น้ำที่อยู่บนเรือถูกจับด้วยวิธีการที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดของรัฐชายฝั่งที่ใช้บังคับอยู่ภายในบริเวณที่รัฐนั้นมีเขตอำนาจ
- รัฐเจ้าธงมิได้ยืนยันภายในเวลาที่เหมาะสมตามที่รัฐเจ้าของธงร้องขอ ว่าสัตว์น้ำบนเรือถูกจับตามข้อกำหนดขององค์การจัดการประมงระดับภูมิภาคที่เกี่ยวข้องที่ใช้บังคับอยู่ ทั้งนี้ให้นำความในวรรค 2 และ 3 ของมาตรา 4 มาพิจารณาด้วย หรือ

- ภาคีมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เรือได้ทำการประมง IUU มา หรือทำกิจกรรมที่สนับสนุนการทำการประมงเช่นนั้น รวมถึงการให้การสนับสนุนเรือตามความในวรรค 4 ของมาตรา 9 เว้นแต่เรือนั้นจะสามารถแสดงได้ว่าได้กระทำในวิถีทางที่สอดคล้องกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่เกี่ยวข้อง หรือในกรณี ของการจับหาคูปลาทู น้ำมัน เครื่องมือ และสิ่งจำเป็นอื่นในทะเล มิได้ เป็นไปตามความในวรรค 4 ของมาตรา 9 แต่อย่างใด

แม้ว่ารัฐภาคีจะปฏิเสธการเข้าเทียบท่าเรือได้ดังที่กล่าวมา แต่รัฐภาคีจะต้องไม่ปฏิเสธการเข้าเทียบท่าเรือในกรณีเพื่อความปลอดภัยหรือสุขภาพอนามัยของลูกเรือ หรือความปลอดภัยของตัวเรือในกรณีที่มีความจำเป็นอย่างชัดเจน หรือ เพื่อประโยชน์ในการเก็บซากเรือในกรณีที่เหมาะสม

หากรัฐภาคีปฏิเสธการใช้ท่าเทียบเรือ รัฐภาคีจะต้องแจ้งการปฏิเสธนั้นให้รัฐเจ้าของธงทราบโดยทันที และเท่าที่เป็นการเหมาะสม ควรแจ้งรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้อง องค์การจัดการประมงระดับภูมิภาค และองค์การระหว่างประเทศอื่นที่เกี่ยวข้องให้ทราบด้วย

บทบาทของรัฐภาคีในฐานะรัฐเจ้าของธง³⁵

1. แต่ละภาคีจะต้องกำหนดให้เรือทั้งหลายแสดงธงเรือของรัฐตน เพื่อให้ความร่วมมือกับรัฐเจ้าของท่าเรือในการตรวจสอบให้เป็นไปตามความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้

³⁵ Ibid Article 20 Role of flag States

2. เมื่อภาคีมีพยานหลักฐานชัดเจนเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่าเรือที่ชักธงของรัฐตนได้ทำการประมง IUU หรือทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง IUU และพยายามที่จะขอเข้าเทียบท่าเรือ หรืออยู่ในท่าเทียบเรือของรัฐอื่น ภาคีจะต้องร้องขอให้รัฐทำการตรวจสอบเรือหรือนำมาตรการอื่นที่สอดคล้องกับความตกลงนี้มาใช้

3. แต่ละภาคีจะต้องกระตุ้นให้เรือทั้งหลายที่ชักธงของรัฐตน นำขึ้นท่า ขนถ่าย บรรจุและแปรรูปสัตว์น้ำ และใช้บริการอื่นของท่าเทียบเรือของรัฐซึ่งมีมาตรการที่สอดคล้องกับความตกลงนี้ ภาคีทั้งหลายได้รับการส่งเสริมให้ทำการพัฒนา รวมทั้งผ่านองค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาค และเอฟ เอ โอ โดยใช้กระบวนการที่เป็นธรรม โปร่งใส และไม่เลือกปฏิบัติ ในการแยกประเภทรัฐที่อาจจะไม่ปฏิบัติตาม หรือปฏิบัติไม่สอดคล้องกับความตกลงนี้

4. หลังจากการตรวจสอบของรัฐเจ้าท่าเรือ ที่ซึ่งภาคีที่เป็นรัฐเจ้าของธงได้รับรายงานผลการตรวจสอบซึ่งชี้ว่ามีพยานหลักฐานที่เชื่อได้ว่าเรือที่ชักธงของรัฐตน เข้าไปทำการประมง IUU หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประมง IUU รัฐเจ้าของธงซึ่งเป็นภาคีนั้นจะต้องทำการสอบสวนโดยทันทีและเต็มรูปแบบถึงกรณีดังกล่าว และจะต้องกระทำบังคับใช้กฎหมายโดยมิชักช้า ภายใต้พยานหลักฐานที่เพียงพอ ทั้งนี้ เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายและกฎข้อบังคับของ

5. แต่ละภาคีจะต้องรายงานให้รัฐอื่น รัฐเจ้าของท่าเรือที่เกี่ยวข้อง และรัฐที่เกี่ยวข้องอื่นทราบ องค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาค และเอฟ เอ โอ ทั้งนี้ เป็นไปตามความสามารถของรัฐเจ้าของธง ได้รับทราบเกี่ยวกับการปฏิบัติการต่อเรือที่ชักธงของรัฐตน อนึ่ง ผลของการใช้มาตรการของรัฐเจ้าของท่าเรือตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ได้ถูกตัดสินว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำการประมง IUU หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง IUU

6. ภาคีจะต้องทำให้มั่นใจว่ามาตรการต่างๆ ที่ใช้บังคับกับเรือที่ชักธงของรัฐตน มีผลอย่างน้อยเพื่อป้องกัน ยับยั้ง และจัดการทำการประมง IUU และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงที่เป็นการสนับสนุนการทำการประมงดังกล่าวในฐานะมาตรการที่ใช้กับเรือที่ได้กล่าวอ้างไว้ในวรรค 1 ของ ข้อ 3³⁶

³⁶ ข้อ 3 การนำไปบังคับใช้ (Article 3 Application)

(1) รัฐภาคีแต่ละรัฐจะได้นำความตกลงนี้ไปใช้บังคับกับเรือต่างชาติทั้งหลายที่ได้ชักธงของรัฐตนซึ่งขอเข้าเทียบท่าหรือจอดเรืออยู่ในท่าเรือแล้ว เว้นแต่ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามความสามารถของรัฐเจ้าของท่าเรือ

ความตกลงฉบับนี้ มีผลไปยังรัฐที่ไม่เป็นภาคีด้วย (non-parties) มาตรการที่จัดทำบริเวณท่าเรือที่รัฐภาคีของความตกลงจะต้องนำไปบังคับใช้กับเรือประมงของตนทุกลำ ความตกลงกล่าวโดยชัดแจ้งว่าจะนำไปใช้ในลักษณะที่เป็นธรรม โปร่งใส และไม่เลือกปฏิบัติ การนำไปใช้บังคับกับเรือประมงของรัฐที่ไม่เป็นภาคีย่อมมีผลกระทบจากการบังคับใช้ความตกลงฉบับนี้ แม้ว่ายังไม่มีสภาพบังคับแก่รัฐที่ไม่เป็นภาคีก็ตาม

ปัจจุบันความตกลงฉบับนี้ยังไม่มีผลบังคับใช้ จะมีผลบังคับใช้เมื่อครบ 30 วัน หลังจากประเทศที่ 25 เข้าร่วมเป็นภาคีของความตกลงโดยการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือ ภาควานูวัติ ขณะนี้มี 16 รัฐที่ลงนาม (signed) ความตกลงได้แก่ Angola, Australia, Brazil, Chile, the European Union, Gabon, Iceland, Indonesia, New Zealand, Norway, Peru, the Russian Federation, Samoa, Sierra Leone, the United States of America and Uruguay.³⁷

2.3 การจัดตั้งองค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค เพื่อแก้ไขปัญหาการทำประมงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย

มหาสมุทรอินเดียเป็นผืนน้ำที่มีขนาดกว้างใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลก³⁸ กินพื้นที่ประมาณ 20% ของพื้นน้ำในโลก ทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ถือเป็นบริเวณที่ไม่อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐใด จึงเป็นบริเวณที่มีทรัพยากรสัตว์น้ำที่อุดมสมบูรณ์และมีค่าทางเศรษฐกิจไม่ว่าจะเป็นปลาทูน่าหรือปลาที่คล้ายทูน่า ปลาแซลมอน รวมถึงทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกกุ้งกั้งปู หอย และปลาหมึก ฯลฯ จากการสำรวจของเรือประมงจุฬารักษ์ และมหิตล เรือสำรวจประมงจุฬารักษ์ทำการสำรวจและวิจัยในทะเลลึกและน่านน้ำสากลในมหาสมุทรอินเดียตั้งแต่ ปี พ.ศ.2531 ส่วนเรือประมงมหิตลทำการสำรวจและวิจัยในมหาสมุทรอินเดีย ตั้งแต่ปี พ.ศ.2538 ปรากฏว่าแหล่งทำ

เอ) เรือของรัฐเพื่อนบ้านซึ่งทำการประมงเพื่อการยังชีพ ให้ความร่วมมือแก่รัฐเจ้าของท่าเรือและรัฐเจ้าของธง เพื่อให้มั่นใจว่าเรือลำนั้นๆ ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำการประมงแบบ IUU Fishing หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องที่สนับสนุนการทำการประมงดังกล่าว และ

บี) เรือขนส่งซึ่งไม่มีสัตว์น้ำ หรือหากบรรทุกสัตว์น้ำ แต่เป็นเพียงสัตว์น้ำซึ่งเคยนำขึ้นท่ามาก่อนแล้ว ต้องแจ้งให้ทราบว่ามีพยานหลักฐานที่ชัดเจนที่จะมีเหตุอันควรสงสัยว่าเรือลำดังกล่าวได้เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องในด้านการสนับสนุนการทำการประมงแบบ IUU

³⁷ <http://www.daff.gov.au/fisheries/iuu/port-state-measures>

³⁸ วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, มหาสมุทรอินเดีย [online], 25 พฤษภาคม 2555. แหล่งที่มา <http://th.wikipedia.org/wiki>

การประมงที่มีความอุดมสมบูรณ์ได้แก่ทะเลอันดามันในบริเวณชายฝั่งทะเล Rakhine พื้นที่ปากแม่น้ำ และชายฝั่งทะเล Taninthayi มหาสมุทรอินเดียตะวันออกบริเวณแนวสันเขาใต้น้ำ Ninety East Ridge มหาสมุทรอินเดียตะวันตกบริเวณแนวสันเขาใต้น้ำ Carlsberg Ridge บริเวณ Malha Bank และหมู่เกาะซีเชลส์ และเครื่องมืออวนล้อมปลาทุ่นน้ำและเบ็ดราวทุ่นน้ำลึกเป็นเครื่องมือการทำประมงที่เหมาะสมในการทำประมงปลาทุ่นน้ำและปลาที่คล้ายทุ่นน้ำบริเวณทะเลหลวงในมหาสมุทรอินเดีย³⁹

ประเทศที่เข้ามาทำประมงในภูมิภาคนี้โดยเฉพาะบริเวณทะเลหลวงในมหาสมุทรอินเดีย เช่น สหภาพยุโรป อินโดนีเซีย ใต้หวัน ญี่ปุ่น จีน เป็นต้น ที่นำกองเรือมาทำการประมงในบริเวณนี้เป็นจำนวนมากและมีเครื่องมือทำการประมงที่ทันสมัย แต่ในปัจจุบันทรัพยากรสัตว์น้ำมีจำนวนลดลงอย่างมาก ซึ่งหากไม่มีองค์กรใดๆเข้ามาดูแลจัดการการประมงในระดับภูมิภาคก็จะทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณพื้นที่นี้ลดลงและอาจสูญพันธุ์ไปในที่สุด

จึงเกิดความคิดในการที่จะต้องมีองค์กรประมงระดับภูมิภาคขึ้น⁴⁰ และองค์กรดังกล่าวนี้มักจะทำการสนับสนุนในด้านการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในภูมิภาคต่างๆ ในโลก ด้วยเหตุนี้ในปัจจุบันจึงมีองค์กรจัดการประมงอยู่ในมหาสมุทรต่างๆ ในโลกนี้ ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าองค์กรระดับภูมิภาคบางองค์กรจะดูแลในเรื่องการอนุรักษ์จัดการทั้งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงด้วย

³⁹ สมิท ธรรมเชื้อ, การพัฒนาการทำประมงปลาทุ่นน้ำของไทยในทะเลหลวง, เอกสารทางวิชาการฉบับที่ 17, (กรุงเทพฯ: กองประมงต่างประเทศ กรมประมง, 2548), หน้า 48.

⁴⁰ ปัจจุบันมีองค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคประมาณ 44 แห่งกระจายอยู่ในทุกมหาสมุทรทั่วโลก ซึ่งแต่ละองค์กรก็จะมีรูปแบบและหน้าที่แตกต่างกันออกไป อำนาจขององค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค ประกอบด้วย “การรวบรวม, วิเคราะห์ และการเผยแพร่ข้อมูลและสถิติ เพื่อที่จะประสานกับการจัดการประมง ตลอดจนถึงโครงการและกลไกในการร่วมมือกัน เพื่อที่จะทำคำตัดสิน (decision making) ให้สอดคล้องกับการอนุรักษ์, การจัดการ, การพัฒนา และความรับผิดชอบในการใช้ทรัพยากร : อ้างมาจาก Jame Harrison, Making the Law of the Sea A study in the Development of International Law, First Published (Cambridge , UK ; New York : Cambridge University Press, 2011), p.227

ความตกลงในระดับสากลที่ให้ความสำคัญกับการจัดตั้งองค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาคปรากฏใน จรรยาบรรณในการทำประมงด้วยความรับผิดชอบ ความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการในทะเลหลวง และ ข้อ 9 และ 10 ของความตกลงฯ ค.ศ.1995 (UN Fish stock agreement) จะเน้นความสำคัญของความร่วมมือระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาคเอาไว้ ข้อ 9 กล่าวถึงองค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาคและข้อตกลงอื่น และข้อ10 หน้าที่ขององค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาคและข้อตกลงอื่น องค์กรประมงระดับภูมิภาคเหล่านี้จัดตั้งขึ้นจากความตกลงระหว่างประเทศนั้นๆ หรือตามข้อมติของเอฟเอโอ

โดยเป้าหมายของอนุสัญญาในระดับภูมิภาค แบ่งวัตถุประสงค์ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การอนุรักษ์จัดการทรัพยากรสัตว์น้ำบางประเภทบริเวณมหาสมุทรนั้นๆ ส่วนวัตถุประสงค์อีกประเภทหนึ่งคือ การอนุรักษ์จัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณที่รับผิดชอบอยู่⁴¹ ดังนั้นเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการทำประมงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีอนุสัญญาในระดับภูมิภาคขึ้นเพื่อช่วยทำให้เกิดการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวงอย่างมีระบบ เนื่องจากทะเลหลวงมีความกว้างใหญ่ไพศาลจึงควรมีองค์กรจัดการระดับภูมิภาคที่มาดูแลการประมงในบริเวณทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทรนั้นๆ เพื่อช่วยให้เกิดการปฏิบัติตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 รวมถึงอนุสัญญาในระดับสากลอื่นๆที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อให้รัฐภาคี รวมถึงรัฐที่เข้ามาทำการประมงและรัฐชายฝั่งปฏิบัติตามกฎหมาย และมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่สอดคล้องกับหลักการสากล

ทั้งนี้บริเวณมหาสมุทรอินเดีย มีความตกลงเพื่อจัดตั้งองค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคที่สำคัญ 3 ความตกลงคือ ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ. 1993 (IOTC Agreement) , ความตกลงว่าด้วยการทำประมงใน

⁴¹ ชุมพร บัจจุสานนท์. "กฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการทำประมงในทะเลหลวง" ,ใน วารสารวิชาการ ดร.อรุณ ภาณุพงศ์, ศาสตราจารย์ ดร.จตุรนต์ ธิระวัฒน์, บรรณาธิการ. (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550), หน้า 344

มหาสมุทรอินเดียใต้ ค.ศ.2006 (Southern Indian Ocean Fisheries Agreement : SIOFA) และ คณะกรรมาธิการเพื่อการอนุรักษ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน (Commission for the Conservation of Southern Bluefin Tuna :CCSBT) ซึ่งแต่ละความตกลงก็จะมีเป้าหมายของการอนุรักษ์สัตว์น้ำที่แตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับตราสารในการก่อตั้งองค์กรที่จะระบุไว้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3.1 ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมาธิการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ.1993 (IOTC Agreement)

ความตกลงฉบับนี้ เกิดขึ้นเพื่อจัดตั้งคณะกรรมาธิการเกี่ยวกับทรัพยากรปลาทูน่า⁴² และปลาที่คล้ายกับทูน่า(Tuna and Tuna-like species) จำนวนทั้งหมด 16 ชนิด⁴³ ในบริเวณมหาสมุทรอินเดีย⁴⁴ และทะเลใกล้เคียง ให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับหลักการสากล สัตว์น้ำเป้าหมายภายใต้ความรับผิดชอบของคณะกรรมาธิการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียทั้ง 16 ชนิด ได้แก่ ปลาทูน่าครีบลีลอง ปลาทูน่าทองแถบ ปลาทูน่าตาโต ปลาทูน่าครีวยาว ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน ปลาโอดำหรือโอหม้อ ปลาโอลาย ปลาโอขาวหรือโอแถบ ปลาโอหลอด หรือโอกล้วย

⁴² ปลาทูน่า(Tunas) เป็นทรัพยากรสัตว์น้ำที่สำคัญที่สุดในทะเลเปิด เส้นทางในการเดินทางจะไขว้สลับกันไปมาในมหาสมุทร โดยเฉพาะในเขตร้อน (tropical) เป็นปลาที่มีราคาสูง จำหน่ายในประเทศที่ร่ำรวย บริโภคเป็นปลาดิบ(Sashimi) หรือบรรจุกระป๋อง(canned) จับโดยกองเรือที่ทันสมัยมีเครื่องทำความเย็น (freezer) และใช้เครื่องมือหาฝูงปลาทำการประมงบริเวณกลางมหาสมุทร (mid – ocean) เครื่องมือจับปลาทูน่า ได้แก่ อวนล้อมขนาดใหญ่ (large purse seines) เบ็ดราว(longlines) หรืออวนลอย (gill nets) ที่มา :ศรีธัญ เพ็ชรพิรุณ, สมุทรกรรม, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,2549),หน้า 30

⁴³ Report of the IOTC Performance Review panel ,2009, p.14

⁴⁴ อุตสาหกรรมประมงเบ็ดราวทูน่า (Industrial longline fishing) เริ่มเกิดขึ้นในมหาสมุทรอินเดียในช่วงต้น ค.ศ.1950 ต่อมาในปี ค.ศ. 1998 การทำประมงปลาทูน่าตาโตด้วยเครื่องมือเบ็ดราว ถึงจุดสูงสุดที่ 112, 000ตัน ปีค.ศ.1993 การจับปลาทูน่าครีบลีลองถึงจุดสูงสุดที่ 196, 000 ตัน เครื่องมือการทำประมงเบ็ดราวเป็นเครื่องมือหลักในการจับปลาทูน่าครีวยาว(Albacore) ในปีค.ศ. 2001 มีปริมาณการจับสูงสุดที่ 39,000 ตัน หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 2006 ลดลงอยู่ที่ 22,000 ตัน

การทำประมงด้วยเครื่องมืออวนล้อม (Purse Seine) เริ่มเกิดขึ้นในมหาสมุทรอินเดียในช่วงหลัง ค.ศ 1970 และทำประมงโดยเครื่องมืออวนล้อม ในปี ค.ศ.2003 การจับปลาทูน่าครีบลีลองมีการจับเพิ่มขึ้น 223,000 ตัน และการรายงานข้อมูลล่าสุด การจับปลาทูน่าทองแถบมีจำนวน 258,000 ตัน การทำประมงพื้นบ้านบริเวณมหาสมุทรอินเดียก็มีอัตราส่วนมากกว่าในบริเวณพื้นที่อื่นๆ ซึ่งเครื่องมือทำการประมงที่เหมาะสมสำหรับการทำประมงปลาทูน่าในทะเลลึกและทะเลหลวง คือ อวนล้อมทูน่าและเบ็ดราวทูน่า

ปลาอินทรีบั้ง ปลาอินทรีจุด กระโทงแทงขาว กระโทงแทงดำ กระโทงแทงฝั่งแปซิฟิก กระโทงแทง
ร่มหรืออินทรีร่ม และกระโทงแทงดาบ

คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (ต่อไปนี้จะเรียกว่า
คณะกรรมการฯ หรือไอโอทีซี) ถือเป็นองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค(RFMOs)⁴⁵ ที่
มีความสำคัญมากที่สุด ในบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลขององค์การอาหารและ
เกษตรแห่งสหประชาชาติ (under the auspices of the FAO) ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้รับอำนาจ
จากความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ.1993

สาเหตุที่ต้องมีความตกลงฉบับนี้เนื่องจากการเพิ่มจำนวนการจับทรัพยากรปลาทู
น่าและปลาที่คล้ายทูน่าอย่างรวดเร็วตั้งแต่ ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา⁴⁶ ซึ่งหน่วยงานที่เริ่มมีการ
อภิปรายในเรื่องนี้คือ คณะกรรมการประมงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย (the Indian Ocean
Fisheries Commission (IOFC)) ในสมัยประชุมครั้งที่ 9 และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ IOFC ไม่มี
อำนาจในการบังคับใช้กฎหมายอีกต่อไป วาระของการประชุมได้นำไปสู่การร่างความตกลงว่าด้วย
การจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Draft Agreement for the
Establishment of the Indian Ocean Tuna Commission) ตั้งขึ้นภายใต้มาตรา 14⁴⁷ ของ
ธรรมนูญขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ(Article VIX of FAO Constitute) ในเดือน
เมษายน ค.ศ. 1989

⁴⁵ องค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค หมายถึง องค์กรหรือการจัดการประมงในระหว่างรัฐบาลซึ่งมี
ความสามารถในการจัดทำมาตรการอนุรักษ์และจัดการ เท่าที่จะเป็นการเหมาะสม

⁴⁶ Jane Mbendo and Martin Tsamenyi. "Regional Cooperation : A case Study of the Western Indian
Ocean Tuna fisheries,"in *Fisheries exploitation in the Indian Ocean*, First Published (Singapore: Institute of southeast
asia studies, 2009), pp.285-286.

⁴⁷ สภาพบังคับของข้อ 14 (Article XIV) ของธรรมนูญขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (Article XIV
Conventions and Agreements of the FAO Constitution) ถือเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศโดยทั่วไป เมื่อจดทะเบียน
สนธิสัญญากับองค์การสหประชาชาติแล้วจะทำให้สนธิสัญญานี้มีผลบังคับใช้ กล่าวได้ว่าสนธิสัญญาที่เกิดขึ้นอยู่ภายใต้กรอบ
FAO จะกลายเป็นระบอบของสนธิสัญญา (treaty regime) โดยที่รัฐภาคีมีพันธกรณี ที่จะยอมรับการมีสภาพบังคับของมาตรการ
อนุรักษ์และจัดการ ตัวอย่างขององค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามข้อ14 เช่น the Regional Committee for Fisheries (RECOFI),the General
Fisheries Commission for the Mediterranean (GFCM),The Indian Ocean Tuna Commission (IOTC) และ the Asia –
Pacific Fisheries Commission (APFIC)

ซึ่งจะแตกต่างจากข้อ 6 (Article VI)ของธรรมนูญ ที่เป็นเพียงองค์กรที่ให้คำปรึกษา ซึ่งมีอำนาจเพียงแค่ให้คำแนะนำ ไม่
มีสภาพบังคับและองค์กรนั้นๆ ก็ไม่มีอำนาจจัดทำมาตรการอนุรักษ์และจัดการสำหรับประชากรสัตว์น้ำที่องค์กรมีความรับผิดชอบ
อยู่ เช่นThe Fisheries Committee for the Eastern Central Atlantic (CECAF) และ the Western Central Atlantic Fishery
(WECAFC)

ต่อมาร่างความตกลงนี้ได้ข้อสรุปและได้รับการยอมรับเป็นข้อตกลง โดยที่ประชุมสภาองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO Council) สมัยที่ 105 ได้ให้การรับรองความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี วันที่ 25 พฤศจิกายน ค.ศ.1993 และเปิดโอกาสให้ประเทศต่างๆ เข้าเป็นภาคีความตกลงฯ ฉบับนี้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 27 มีนาคม ค.ศ.1996 หลังจากที่ 10 ประเทศเข้าร่วมเป็นภาคีตามความตกลงฯ เมื่อความตกลงมีผลบังคับใช้ทำให้คณะกรรมการฯ มีอำนาจในการรับเอามาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่มีสภาพบังคับ และจัดทำบทบัญญัติเพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามแต่ละมาตรการ ประกอบด้วยบทบัญญัติสำหรับการระงับข้อพิพาท และการบริหารการเงินของ IOTC ภายใต้การบริหารการเงินที่เป็นอิสระ⁴⁸

ซึ่งในระยะเริ่มก่อตั้งองค์การนี้ยังไม่มีอำนาจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าอย่างชัดเจน จนกระทั่งเกิดความตกลงว่าด้วยการอนุวัติการบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ค.ศ.1995 หรือ อนุสัญญาฯ ปีค.ศ.1995 (UN Fish Stock Agreement) ซึ่งเป็นความตกลงในระดับสากลที่มีความชัดเจนในเรื่องการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลทั้งหลักการบริหารจัดการประมงสมัยใหม่ และหลักกฎหมายตามความตกลงที่กำหนดสิทธิหน้าที่ของรัฐชายฝั่ง รัฐเจ้าของธง รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง และรัฐเจ้าของท่าเรือไว้อย่างชัดเจน โดย IOTC ก็ได้ยึดแนวทางของความตกลงฯ ในปีค.ศ.1995 มาบังคับใช้เกี่ยวกับการจัดการประมงในระดับภูมิภาคเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นแม้ว่าจะไม่ปรากฏในความตกลงฯ แต่จะปรากฏในข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ

⁴⁸ Jane Mbendo and Martin Tsamenyi. "Regional Cooperation : A case Study of the Western Indian Ocean Tuna fisheries,"in *Fisheries exploitation in the Indian Ocean*, First Published (Singapore: Institute of southeast asia studies, 2009), p.285.

คณะกรรมการฯ ถือเป็นองค์การระหว่างรัฐ(inter - governmental) มีหน้าที่ดำเนินการจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า ในพื้นที่ FAO 51 และ 57 การอยู่ภายใต้ความดูแลของเอฟเอทำให้รัฐภาคีได้รับความช่วยเหลือทั้งทางด้านการเงินและด้านเทคนิคจากเอฟเอโอ⁴⁹ ซึ่งรัฐภาคีจะจำกัดเฉพาะรัฐชายฝั่งซึ่งมีเนื้อที่ทั้งหมดหรือบางส่วนอยู่บริเวณมหาสมุทรอินเดีย หรือองค์การเศรษฐกิจระดับภูมิภาคที่มีเนื้อที่หรือเรือประมงทำการประมงในพื้นที่ไอโอทีซี หรือ รัฐอื่นที่ไม่ได้เป็นภาคีของเอฟเอโอแต่เป็นภาคีขององค์การสหประชาชาติหรือองค์การชำนาญพิเศษ (specialized agencies) ที่ทำการประมงปลาทูน่าในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีตามข้อ 4(2) ของความตกลงฯ

คณะกรรมการฯ จะมีการจัดการประชุมเป็นประจำทุกๆ ปี รัฐภาคีจะส่งผู้แทนเข้าร่วมการประชุมต่างๆ ของคณะกรรมการฯ ปัจจุบันมีการประชุมคณะกรรมการฯ ไปแล้วทั้งหมด 16 ครั้ง โดยที่ประชุมได้ออกข้อมติและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการทั้งหมด 98 ข้อ และที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน (Active Conservation and Management Measures for the Indian Ocean Tuna Commission) 61 ข้อ⁵⁰ โดยข้อมติและข้อเสนอแนะเริ่มเกิดขึ้นในสมัยการประชุมครั้งที่ 3 ปีพ.ศ.2541 (ค.ศ.1998) - สมัยการประชุมครั้งที่ 16 พ.ศ.2555 (ค.ศ.2012)

โครงสร้างของคณะกรรมการฯ คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย คือคณะกรรมการหลัก (Principal body) ซึ่งมาจากตัวแทนจากรัฐภาคีทุกๆ รัฐเป็นตัวแทนเข้าร่วมประชุมประจำปี โดยคณะกรรมการจะมีอำนาจในการจัดทำข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการ รัฐภาคีมีสิทธิออกเสียงได้เพียง 1 เสียง เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจในการอนุรักษ์กลุ่มทรัพยากรสัตว์น้ำตามความตกลงฉบับนี้ ซึ่งต้องมีจำนวนเสียงข้างมาก 2/3 สนับสนุนจึงจะเป็นข้อมติหรือข้อเสนอแนะที่มีผลต่อรัฐภาคีหรือรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ อย่างไรก็ตาม โดยปกติรัฐภาคีจะพิจารณามาตรการอนุรักษ์และจัดการ บนพื้นฐานฉันทามติเป็นหลักทั้งนี้เพื่อให้ทุกประเทศมีสิทธิในการเสนอแนะความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระและปรับเปลี่ยนจนเกิดความพอใจและรับได้ในที่สุด การใช้สิทธิออกเสียงจะเกิดขึ้นเฉพาะ

⁴⁹ Ibid p.286.

⁵⁰ Indian Ocean Tuna Commission . Collection of Active Conservation and Management Measures for the Indian Ocean Tuna Commission. (Rome :Food and Agriculture Organizations) , 2012

การเจรจาที่ล้มเหลว ไม่ได้ข้อยุติ และการมีผลบังคับใช้อาจส่งผลเสียต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น จึงขอให้มีการใช้สิทธิดังกล่าว

คณะกรรมการวิชาการ ประกอบด้วย 3 คณะกรรมการ ได้แก่

1. **คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ (Scientific Committee)** ก่อตั้งขึ้นตามผลการประชุมคณะกรรมการฯ สมัยที่ 1 ในปี ค.ศ.1996 โดยกำหนดให้คณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ทำหน้าที่พิจารณาข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสถานการณ์และแนวโน้มของทรัพยากรปลาทูน่า ให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อมูลทรัพยากรสัตว์น้ำ ตลอดจนเสนอแนะมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าแก่คณะกรรมการฯ ภายใต้คณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ ได้มีการจัดตั้งคณะทำงานอีก 7 คณะเพื่อช่วยในการดำเนินงานของคณะกรรมการฯ ได้แก่

- คณะทำงานปลาทูน่าเขตร้อน (Working Party on Tropical Tunas)
- คณะทำงานปลาทูน่าเขตอบอุ่น (Working Party on Temperate Tunas)
- คณะทำงานปลาทูน่าขนาดเล็ก (Working Party on Neritic Tunas)
- คณะทำงานด้านการเก็บข้อมูลและสถิติ (Working Party on Data Collection and Statistic)
- คณะทำงานด้านวิธีการประเมิน (Working Party on Methods)
- คณะทำงานปลาโทงเทง (Working Party on Billfish)
- คณะทำงานระบบนิเวศและสัตว์น้ำพลอยได้ (Working Party on Ecosystems and Bycatch)

2. **คณะกรรมการควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อมติของคณะกรรมการวิชาการ (Compliance Committee)** จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ.2002 โดยข้อมติที่ 02/03 ซึ่งปัจจุบันแทนที่ด้วยข้อมติที่ 10/09 เกี่ยวกับหน้าที่ของคณะกรรมการควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อมติของคณะกรรมการฯ มีหน้าที่ดังนี้

- พิจารณาทบทวนให้มีการปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการ พร้อมทั้งติดตามตรวจสอบและควบคุม ให้เป็นไปตามแนวทางที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการฯ
- กำหนด พัฒนา และจัดทำข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการควบคุมและการตรวจสอบให้แก่คณะกรรมการฯ

- ติดตาม ทบทวน และวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการของประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกซึ่งละเมิดข้อมติของคณะกรรมการฯ โดยเฉพาะการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ตลอดจนเสนอแนะการดำเนินการของคณะกรรมการฯ เพื่อให้การละเมิดยุติลง

3. คณะกรรมการด้านการบริหารและการเงิน (Standing Committee on Administration and Finance)

- รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหาร และการเงินขององค์กร และพิจารณาตรวจสอบงบประมาณในแต่ละปี ตลอดจนจัดทำร่างงบประมาณในปีถัดไป

- จัดทำรายงานการประชุม และนำเสนอคณะกรรมการฯ เพื่อการพิจารณารับรอง

ทั้งนี้ การประชุมคณะกรรมการทั้งสอง จะมีขึ้นในระหว่างการประชุมประจำปี ของคณะกรรมการฯ

หน่วยงานลำดับรอง คือ เลขานุการ (Secretary) ซึ่งมีความรับผิดชอบในการกำหนดนโยบายและกิจกรรมต่างๆ ของคณะกรรมการฯ และจะต้องรายงานให้คณะกรรมการฯ ทราบด้วย ในกรณีจำเป็นเลขานุการอาจต้องทำหน้าที่เลขานุการของหน่วยงานลำดับรองที่คณะกรรมการฯ ได้จัดตั้งขึ้น⁵¹ และยังมีหน้าที่รับข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ตามข้อมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับสถิติ และการจัดตั้งโปรแกรมผู้สังเกตการณ์ เป็นต้น นอกจากนี้คณะกรรมการฯ ยังมีสิทธิในการจัดตั้งหน่วยงานลำดับรอง (subsidiary bodies) อื่นๆ ถ้าหากมีความจำเป็นก็ได้

ในส่วนของความตกลงนั้น ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ประกอบด้วยบทบัญญัติทั้งหมด 24 ข้อ ดังนี้ ข้อ 1 การจัดตั้ง , ข้อ 2 พื้นที่รับผิดชอบ, ข้อ 3 ชนิดสัตว์น้ำและกลุ่มประชากร, ข้อ 4 สมาชิกภาพ , ข้อ 5 วัตถุประสงค์ หน้าที่ และความรับผิดชอบของคณะกรรมการ, ข้อ 6 สมัยประชุมของคณะกรรมการ , ข้อ 7 ผู้สังเกตการณ์, ข้อ 8 การบริหารงาน, ข้อ 9 การดำเนินการเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการ , ข้อ 10 การปฏิบัติตามความตกลง, ข้อ 11 ข้อมูลข่าวสาร, ข้อ 12 หน่วยงานสาขา, ข้อ 13 การเงิน , ข้อ 14 สำนักงานใหญ่, ข้อ 15 ความร่วมมือกับองค์กรและสถาบันอื่น, ข้อ 16 สิทธิของรัฐชายฝั่ง, ข้อ 17

⁵¹ Article 8 Administration Of IOTC Agreement

การให้การรับรอง, ข้อ 18 การมีผลบังคับใช้, ข้อ 19 ข้อสงวน, ข้อ 20 การแก้ไข, ข้อ 21 การถอนตัว, ข้อ 22 การสิ้นสุด, ข้อ 23 การตีความและการยุติข้อพิพาท และ ข้อ 24 ผู้เก็บรักษาความตกลง

วัตถุประสงค์ของความตกลงว่าด้วยคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC Agreement) คือ การส่งเสริมและสนับสนุนความร่วมมือระหว่างรัฐภาคี ในการทำให้เกิดความมั่นใจว่า มีการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำภายใต้ความตกลงอย่างสูงสุด รวมทั้งส่งเสริมการใช้ประโยชน์ที่ยั่งยืนของทรัพยากรสัตว์น้ำโดยมีการจัดการที่เหมาะสม⁵² ซึ่งรวมถึงการกำหนดโควตาการจับปลาทูน่าและคล้ายทูน่าในมหาสมุทรอินเดีย โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศกำลังพัฒนาในมหาสมุทรอินเดียที่จะได้รับจากการใช้ทรัพยากรอย่างเสมอภาคกัน กำหนดอัตราค่าเงินสมทบประจำปีของรัฐภาคีของความตกลงฯ ควบคุมจำนวนเรือประมงที่จะเข้าไปทำประมงบริเวณมหาสมุทรอินเดียโดยอาศัยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดซึ่งรัฐที่เกี่ยวข้องมีอยู่ เพื่ออ่าวไว้หรือฟื้นฟูปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าให้อยู่ในระดับสูงสุดของผลผลิตที่สามารถรักษาให้คงไว้ได้

พื้นที่รับผิดชอบหรือเขตการปฏิบัติงาน (Area of Competence) คือมหาสมุทรอินเดีย ตามความมุ่งหมายของความตกลงนี้ให้หมายถึงบริเวณพื้นที่ 51 และ 57 ของ FAO และทะเลต่อเนื่องเขต รวมถึงเขตทางเหนือของแนวขั้วโลกใต้⁵³ ซึ่งจำเป็นต้องครอบคลุมทะเลดังกล่าวก็เพื่อวัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่เคลื่อนย้ายเข้ามาหรือออกนอกมหาสมุทรอินเดีย ดังนั้นพื้นที่ที่คณะกรรมการฯ รับผิดชอบจึงเป็นพื้นที่ที่เป็นบริเวณทะเลหลวง (High seas) ซึ่งไม่อยู่ในอำนาจอธิปไตยของรัฐใดและพื้นที่ที่อยู่ในน่านน้ำของรัฐ (National waters) โดยพื้นที่รับผิดชอบที่อยู่ในน่านน้ำของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไอโอซีซีคือ คือบริเวณเขต

⁵² Article V. Objectives, Functions and Responsibilities of the Commission

1. The Commission shall promote cooperation among its Members with a view to ensuring, through appropriate management, the conservation and optimum utilization of stocks covered by this Agreement and encouraging sustainable development of fisheries based on such stocks.

⁵³ Article II. Area of Competence

The area of competence of the Commission (hereinafter referred to as the "Area") shall be the Indian Ocean (defined for the purpose of this Agreement as being FAO statistical areas 51 and 57 as shown on the map set out in Annex A to this Agreement) and adjacent seas, north of the Antarctic Convergence, insofar as it is necessary to cover such seas for the purpose of conserving and managing stocks that migrate into or out of the Indian Ocean.

เศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งรัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยในการควบคุมดูแลเรือประมงที่เข้ามาปฏิบัติการในพื้นที่ และบริเวณท่าเรือ เมื่อเรือประมงมาจอดขึ้นท่าหรือขนถ่าย

จากที่กล่าวมาข้างต้นว่าพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีคือบริเวณพื้นที่ 51 และ 57 ของFAO บริเวณมหาสมุทรอินเดียนั้น องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ยังได้จัดทำแผนที่เขตการประมงของโลกเป็นส่วนสำคัญในมหาสมุทรต่างๆ เพื่อประโยชน์ทางสถิติ โดยจะรวบรวมข้อมูลการทำประมงจากประเทศสมาชิกทั่วโลกเพื่อจัดทำสถิติการประมงของโลกทุกๆ สองปีครั้ง เรียกว่า “FAO Yearbook for Fisheries Statistics” นอกจากนี้ยังทำให้ทราบว่าองค์กรระหว่างประเทศระดับภูมิภาคในเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำก่อตั้งขึ้นขึ้นโดยความตกลงระหว่างประเทศระดับภูมิภาค หรือโดยข้อมติของเอฟเอโอ จะรับผิดชอบดูแลทรัพยากรสัตว์น้ำในเขตรับผิดชอบใด โดยแบ่งเขตการประมงเป็น 18 เขต ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะบริเวณมหาสมุทรอินเดียคือพื้นที่ ดังนี้คือ

1. พื้นที่รับผิดชอบที่ 51 บริเวณ Western Indian Ocean มีองค์กรประมงระดับภูมิภาคที่รับผิดชอบ ได้แก่

- WIOTO: Western Indian Ocean Tuna Organization
- IOTC: Indian Ocean Tuna Commission

2. พื้นที่รับผิดชอบที่ 57 บริเวณ Eastern Indian Ocean มีองค์กรประมงระดับภูมิภาคที่รับผิดชอบ ได้แก่

- IOTC: Indian Ocean Tuna Commission
- APFIC: Asia Pacific Fishery Commission

3. พื้นที่รับผิดชอบที่ 58 บริเวณ Indian Ocean Antarctic มีองค์กรประมงระดับภูมิภาคที่รับผิดชอบ ได้แก่

- IOTC: Indian Ocean Tuna Commission
- CCAMLR: Commission for the Conservation of Antarctic Marine Living

Resources

- ICSEAF: International Commission for the Southeast Atlantic Fisheries

ปัจจุบัน คณะกรรมาธิการ ประกอบด้วยรัฐภาคี (Members Of The Indian Ocean Tuna Commission) 29 รัฐและ 1 เขตเศรษฐกิจ⁵⁴ ได้แก่ ออสเตรเลีย เบลีซ จีน โคโมโรส เอิริเทรีย ฝรั่งเศส กินี(Guinea) อินเดีย อินโดนีเซีย สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน ญี่ปุ่น เคนยา เกาหลีใต้ โอมาน มาดากัสการ์ มาเลเซีย มอริเชียส ปากีสถาน ฟิลิปปินส์ ซีเชลล์(Seychelles) ซีลาเลโอน (Sierra Leone) ศรีลังกา ซูดาน ทานซาเนีย ไทย อังกฤษ วานาตู มัลดีฟ โมซัมบิก และสหภาพยุโรป(European Union)

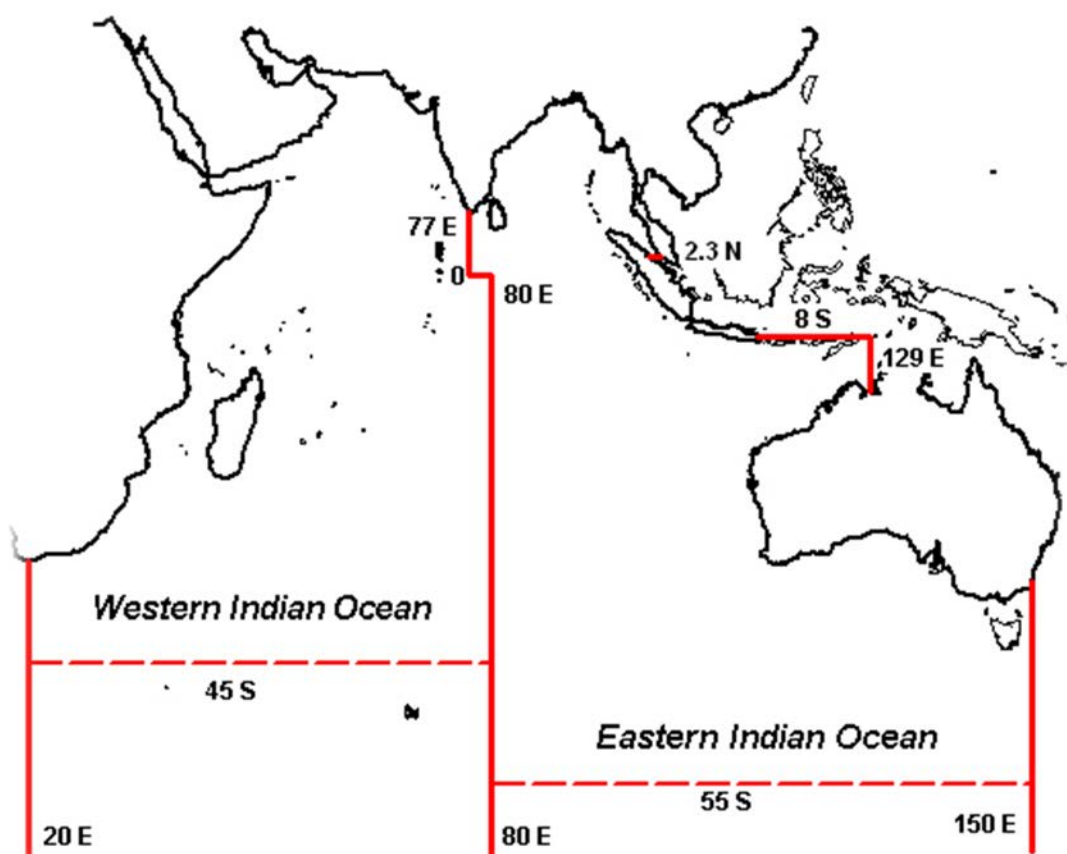
รัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ (Cooperating Non-Contracting Parties)

2 รัฐ ได้แก่ เซเนกัล และ แอฟริกาใต้

มีข้อสงสัยเกี่ยวกับ รัฐชายฝั่งบริเวณมหาสมุทรอินเดียตะวันตก ที่ไม่ได้เข้าร่วมเป็นภาคีของความตกลงฯ ทั้งๆที่มีพื้นที่อยู่ติดกับมหาสมุทรอินเดีย ได้แก่ โซมาเลีย ซึ่งอาจเป็นเหตุผลทางการเมืองระหว่างประเทศ โซมาเลีย มีปัญหาโจรสลัดเรื่อยมา สืบเนื่องจากปัญหาการเมืองภายในประเทศที่รัฐบาลไม่มั่นคง และเกิดกบฏขึ้นมาสู้กับรัฐบาล รวมถึงการที่โจรสลัดยึดเรือประมงของรัฐอื่นที่ผ่านน่านน้ำของตนด้วย และรัฐชายฝั่งที่มีพื้นที่ติดกับมหาสมุทรอินเดียที่ยังไม่ได้เข้าเป็นภาคีและอยู่ในทวีปเอเชีย ได้แก่ บังคลาเทศ และ พม่า ซึ่งมีปัญหาในเรื่องงบประมาณที่จะสนับสนุนกองเรือเข้าทำการประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าบริเวณทะเลหลวงในมหาสมุทรอินเดีย ส่วนรัฐที่ทำการประมงในบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งเป็นเรือประมงระยะไกลที่มีประสิทธิภาพ และ ให้ความร่วมมือกับไอโอทีซีในทุกๆเรื่อง คือ ใต้หวัน ก็ไม่สามารถเข้าร่วมเป็นภาคีของไอโอทีซีได้เพราะไม่มีสภาพความเป็นรัฐและไม่ได้เป็นภาคีขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO)

⁵⁴ Indian Ocean Tuna Commission. Report of the Sixteenth Session of the Indian Ocean Tuna Commission (Rome : Food and Agriculture Organization, 2012) p.3.

แผนที่แสดงพื้นที่รับผิดชอบของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

ที่มา: IOTC Agreement

2.3.2 ความตกลงว่าด้วยการทำประมงในมหาสมุทรอินเดียใต้ ค.ศ.2006 (Southern Indian Ocean Fisheries Agreement: SIOFA)

ความตกลงฉบับนี้ก่อตั้งขึ้นตามธรรมนูญขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ตาม มาตรา14 (the FAO Constitution) เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ.2006 ณ สำนักงานขององค์การเกษตรและสหประชาชาติ กรุงโรม ประเทศอิตาลี

วัตถุประสงค์ของความตกลงนี้ คือปกป้องระบบนิเวศวิทยาประมงในระยะยาวในเขตทางตอนใต้ของคาบสมุทรอินเดีย การถนอมใช้ทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตทางตอนใต้ของคาบสมุทรอินเดีย ตลอดจนความร่วมมือระหว่างรัฐภาคี ในสนับสนุนการพัฒนาการทำประมงอย่างยั่งยืนในบริเวณพื้นที่นี้⁵⁵

สัตว์น้ำเป้าหมาย ที่ได้รับความคุ้มครองตามความตกลงฉบับนี้บัญญัติไว้ในข้อ 1 (เอฟ)⁵⁶ หมายถึง ปลา สัตว์จำพวกหอยและปลาหมึก (molluscs)⁵⁷ สัตว์จำพวกกุ้ง กั้ง ปู (crustaceans) และสัตว์ชนิดอื่นๆที่อยู่ประจำบริเวณพื้นที่นี้ (sedentary species) ยกเว้น

(1) สัตว์ชนิดอื่นๆที่อยู่ประจำที่ภายใต้บังคับแห่งเขตอำนาจการประมงของรัฐชายฝั่งตามข้อ 77 (4) ของ อนุสัญญาปี1982

(2) สัตว์ที่อพยพย้ายถิ่นไกล (highly migratory species) รายการตาม Annex I ของอนุสัญญา ปี1982

กล่าวโดยสรุปคือ ความตกลงฉบับนี้ ให้คำนิยามว่าทรัพยากรสัตว์น้ำ รวมปลา และมวลสัตว์น้ำทุกชนิดที่อยู่ในบริเวณพื้นที่มหาสมุทรอินเดียตอนใต้ ยกเว้นปลาทูน่าที่เป็นสัตว์น้ำ

⁵⁵ Article 2 of SIOFA Agreement

⁵⁶(f) "fishery resources" means resources of fish, molluscs, crustaceans and other sedentary species within the Area, but excluding:

(i) sedentary species subject to the fishery jurisdiction of coastal States pursuant to Article 77(4) of the 1982 Convention; and

(ii) highly migratory species listed in Annex I of the 1982 Convention;

⁵⁷ หมึก ในทะเลหลวงมีหมึกหลายประเภทแต่มี 2 กลุ่ม ที่สำคัญคือ Loligenidae และ Omastrephidae ประเภทแรกเป็นพวกที่อาศัยอยู่ในบริเวณไหล่ทวีป ส่วนในประเภทที่ 2 จะมีความสำคัญต่อการประมงในทะเลหลวง

อพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC) อยู่แล้ว และไม่รวมทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐ⁵⁸

ซึ่งทรัพยากรสัตว์น้ำที่เป็นสัตว์น้ำเป้าหมายของความตกลงฯ (SIOFA) ถือว่าเป็น สัตว์น้ำที่มีราคาสูงและมีค่าทางเศรษฐกิจเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็น ปลาชนิดต่างๆ เช่น ปลาแซลมอน⁵⁹ ปลากระบอก ปลาลิ้นหมา ปลาอินทรี ฯลฯ พวก Molluscs เป็นสัตว์น้ำราคาสูงรอง จากปลา ได้แก่ หมึกชนิดต่างๆ เช่น หมึกกล้วย หมึกกระดอง หมึกสาย หอย เช่น หอยสองฝา หอย นางรม หอยแมลงภู่ หอยเชลล์ และเป่าหื้อ หรือพวก Crustaceans เป็นกลุ่มที่มีราคาสูง นิยม บริโภคทั่วโลก ได้แก่ กุ้ง (shrimp) ชนิดต่างๆ กุ้งมังกร (lobsters), ปูสีน้ำเงิน, ปูราชา และปูดำเงินเนส ตลอดจนจนถึงกลุ่มชนิดอื่นๆ ที่นิยมบริโภคเฉพาะแห่ง ได้แก่ สหรัวย เม่นทะเล ปลิงทะเล แมงกระพุน เพรียง ไข่เดือนทะเล เต่าทะเล แมวน้ำ และปลาวาฬ⁶⁰

พื้นที่รับผิดชอบ (Area of Competence) บัญญัติไว้ตามข้อ 3 ของความตกลงฯ บริเวณพื้นที่ที่ความตกลงฯ รับผิดชอบจะอยู่ในบริเวณมหาสมุทรอินเดียตอนใต้ และเป็นพื้นที่ ทะเลหลวงในมหาสมุทรอินเดียบริเวณตั้งแต่ทวีปแอฟริกาตะวันออกจนถึงฝั่งตะวันตกของประเทศ ออสเตรเลีย

การลงนาม ให้สัตยาบัน การยอมรับและการให้ความเห็นชอบ บัญญัติไว้ตามข้อ 22 ของความตกลง (signature ratification, acceptance and approval) ซึ่งความตกลงฉบับนี้ ได้บัญญัติให้การลงนามมีการเปิดให้ลงนามเป็นระยะเวลา 12 เดือน โดยเริ่มเปิดให้ลงนามในวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 2006 ถึง วันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ. 2007 โดยเปิดการลงนามให้รัฐทุกรัฐและ องค์การทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (The regional economic integration organization) ที่มีการ ทำประมงในบริเวณพื้นที่รับผิดชอบตามข้อ 3 ของความตกลง และทำการประมงทรัพยากรสัตว์น้ำ ตามข้อ 1 (f) หรือรัฐที่มีเขตอำนาจเหนือ่านน้ำที่ประชิดติดกับพื้นที่ โดยรัฐที่มีการลงนามความ

⁵⁸ William R. Edeson. "Overview of Institutional Arrangements for Fisheries and Marine Biodiversity in Indian Ocean". in *Fisheries Exploitation in the Indian Ocean*, First Published (Singapore : Institute of southeast asia studies, 2009), p.46.

⁵⁹ ปลาแซลมอน เป็นปลาที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจสูง มีผู้นิยมบริโภคมาก เป็นปลาที่มีลักษณะจำเพาะที่เรียกว่า anadromous fish เนื่องจากมีวงจรชีวิตอยู่ในน้ำจืดและน้ำเค็ม โดยพบทั้งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและในทะเลหลวง

⁶⁰ ศรันย์ เพ็ชรพิฑูณ. *สมุทรภรณ์ (Marine Affairs)*, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549) หน้า 29-31, 204-207.

ตกลงฉบับนี้ มีทั้งหมด 9 รัฐ และ 1 เขตเศรษฐกิจ ได้แก่ ออสเตรเลีย โคโมโรส สหภาพยุโรป ฝรั่งเศส เคนย่า มาดากัสกา มารีติอุส โมซัมบิก นิวซีแลนด์ และซีเชลล์

การมีผลบังคับใช้ของความตกลง ความตกลงจะมีผลบังคับใช้ภายใน 90 วันนับจากวันที่ได้รับการยื่นตราสารของ 4 ประเทศไม่ว่าจะเป็นการให้สัตยาบัน(Ratification)หรือภาคยานุวัติ (Accession) หรือให้ความเห็นชอบ(Approval) และอย่างน้อยที่สุด 2 รัฐที่เป็นรัฐภาคีจะต้องเป็นรัฐชายฝั่งที่มีพื้นที่ในบริเวณนี้ด้วย ตามข้อ 24 ของความตกลง⁶¹

ในปัจจุบันรัฐภาคีของความตกลงประกอบด้วย 4 รัฐ และ 1 เขตเศรษฐกิจ⁶² ได้แก่ ซีเชลล์ (The Seychells) , หมู่เกาะค็อก (Cook Islands) ,สหภาพยุโรป(European Union), มารีติอุส (Maritius) และออสเตรเลีย ความตกลงฉบับนี้มีผลบังคับใช้ (entry in to force) เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน ค.ศ.2012

มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ บัญญัติไว้ในมาตรา 4 หลักการทั่วไป ของความตกลงดังนี้ “การกล่าวถึงผลกระทบไปยังหน้าที่ที่จะร่วมมือกับอนุสัญญาปี 1982 และกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐภาคีควรจะปฏิบัติตามหลักการดังนี้

(ก) มาตรการควรได้รับการยอมรับอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด เพื่อให้มั่นใจว่าจะมีการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำในระยะยาว ตระหนักถึงการใช้ทรัพยากรแต่ละชนิดอย่างยั่งยืน (sustainable use) และการนำไปบังคับใช้ให้เกิดผลในด้านการจัดการของหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ (ecosystem approach)

⁶¹ Article 24 Entry into force

“(1) This Agreement shall enter into force ninety (90) days from the date of receipt by the Depository of the fourth instrument of ratification, acceptance or approval, at least two of which have been deposited by coastal States bordering the Area”

⁶² เว็บไซต์ขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ <http://www.fao.org/fishery/rfb/siofa/en>

ซีเชลล์ ลงนามวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ.2006	ให้สัตยาบัน(Ratification) วันที่ 5 พฤศจิกายน ค.ศ.2007
หมู่เกาะค็อก ไม่มีการลงนาม	ภาคยานุวัติ(Accession) วันที่ 5 มิถุนายน ค.ศ.2008
สหภาพยุโรป ลงนามวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ.2006	ให้ความเห็นชอบ (Aporoval) วันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ.2006
มารีติอุส ลงนามวันที่ 5 กรกฎาคม ค.ศ.2006	ให้สัตยาบัน (Ratification) วันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ.2010
ออสเตรเลีย ลงนามวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ.2006	ให้สัตยาบัน (Ratification) วันที่ 23 มีนาคม ค.ศ.2012

(ข) มาตรการควรทำให้แน่ใจว่าระดับของการทำประมงได้สัดส่วนกับการใช้ประโยชน์ทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างยั่งยืน (sustainable use)

(ค) วิธีการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน (the precautionary approach) ควรนำไปบังคับใช้ตามจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ(The Code of Conduct) และความตกลงปี 1995 (the 1995 Agreement) ด้วยเหตุที่การขาดข้อมูลวิทยาศาสตร์ไม่ควรนำมาเป็นเหตุผลสำหรับการขยายระยะเวลาหรือการไม่นำมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการมาบังคับใช้

(ง) ทรัพยากรสัตว์น้ำ ควรได้รับการจัดการ ดังนั้น ต้องรักษาระดับที่สามารถจับได้โดยไม่เกินจุดสูงสุดที่ประเมินได้ในทางชีวภาพของการทำการประมง(Maximum Sustainable Yield) และหากมีการทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำลดลงควรได้รับการเพาะพันธุ์ตามระดับที่กล่าวมาอย่างเหมาะสม

(จ) ธรรมเนียมในการประมงและมาตรการในการจัดการ ควรได้รับผลกระทบที่ให้โทษอย่างน้อยที่สุด โดยกิจกรรมการประมงควรมีการรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลด้วย

(ฉ) ความหลากหลายทางชีวภาพ (biodiversity) ในสิ่งแวดล้อมทางทะเล ควรได้รับการปกป้อง และ

(ช) ความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา มีพื้นที่รอบๆบริเวณพื้นที่รับผิดชอบ ซึ่งเป็นรัฐภาคีของความตกลง การพัฒนาขั้นต่ำระหว่างประเทศกำลังพัฒนาและรัฐหมู่เกาะที่กำลังพัฒนา ควรได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่ ”

ส่วนพันธกรณีในฐานะที่เป็นรัฐธงและรัฐท่าเรือก็ได้กำหนดไว้ดังนี้

อำนาจหน้าที่ของรัฐธง (Flag state) บัญญัติไว้ในมาตรา 11 ของความตกลง มีสาระสำคัญดังนี้คือ เรือประมงของรัฐภาคี ควรปฏิบัติตามมาตรการที่จำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่า

เรือประมงที่ชักธงของรัฐภาคี ทำการประมงในพื้นที่ได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้และมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่ได้รับเอาในที่ประชุมรัฐภาคีและเรือประมงไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ทำลายประสิทธิภาพของแต่ละมาตรการ

เรือประมงที่ชักธงรัฐภาคี จะไม่ได้รับอำนาจในการทำการประมงภายในน่านน้ำภายใต้เขตอำนาจของรัฐทะเลใกล้เคียง เว้นแต่ เรือประมงจะพัฒนาและใช้ระบบดาวเทียมติดตามเรือเรือ (a satellite vessel monitoring) สำหรับเรือประมงที่ชักธงของรัฐภาคีและทำการประมงในพื้นที่

รัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี (Non- Contracting Party) ควรอนุญาตให้เรือประมงใดๆ ที่ใช้สิทธิชักธงของรัฐภาคีทำการประมงในบริเวณพื้นที่ หากไม่อนุญาตเรือประมงก็ได้รับอนุญาตให้ทำการประมงได้โดยหน่วยงานที่เหมาะสมหรือได้รับอำนาจในการทำการประมงจากหน่วยงานของรัฐภาคี

รัฐภาคีแต่ละรัฐอนุญาตให้เรือประมงที่ชักธงของรัฐตน ทำการประมงในน่านน้ำนอกเขตอำนาจรัฐ (In waters beyond national jurisdiction) เท่าที่จะสามารถทำการประมงได้อย่างมีประสิทธิภาพและความรับผิดชอบของเรือที่ชักธงภายใต้ความตกลงนี้และตามกฎหมายระหว่างประเทศ

จัดเก็บสถิติของเรือประมงที่ใช้สิทธิชักธงของรัฐภาคีและอนุญาตให้ทำประมงประชากรสัตว์น้ำและทำให้แน่ใจว่าข้อมูลเรือประมง และข้อมูลต่างๆ ได้มีการบันทึกไว้และนำไปแจ้งในที่ประชุมรัฐภาคี ทั้งนี้อาจมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลการทำประมงในที่ประชุมรัฐภาคีก็ได้

สะสมและแลกเปลี่ยน ข้อมูลที่สมบูรณ์และถูกต้องเกี่ยวกับกิจกรรมการประมง โดยเรือประมงที่ชักธงของรัฐภาคีและปฏิบัติการในพื้นที่ โดยเฉพาะตำแหน่งของเรือ, การจับสัตว์น้ำไว้ในเรือ, การทิ้งสัตว์น้ำจากการจับลงทะเล (discarded catch) และการลงแรงประมง (fishing effort) ตามระบบการรักษาความลับของข้อมูล สัมพันธ์กับกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้อง

อำนาจหน้าที่ของรัฐท่าเรือ (port state) บัญญัติไว้ในมาตรา 12 ของความตกลง มีสาระสำคัญดังนี้คือ ให้รัฐท่าเรือที่เป็นภาคีของความตกลงฉบับนี้ ปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อสนับสนุนความมีประสิทธิภาพของการบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมงขององค์กรในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับโลก เมื่อมีการใช้มาตรการบริเวณท่าเรือ รัฐภาคีควรใช้รูปแบบที่ไม่เลือกปฏิบัติกับเรือประมงของรัฐต่างๆ

รัฐทำเรือที่เป็นรัฐที่เป็นภาคีควร

- ดำเนินการตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการรับรองโดยที่ประชุมรัฐภาคี ต้องมีการตรวจสอบเอกสารอย่างละเอียด , เครื่องมือประมง , ผลการจับปลาบนเรือประมง เมื่อเรือประมงมาจอดเทียบท่า หรือบริเวณนอกชายฝั่ง

- ไม่อนุญาตให้นำเรือมาจอดขึ้นท่า หรือขนถ่าย หรือจัดหาบริการใดๆเกี่ยวกับเรือประมง หากเรือประมงนั้นไม่ปฏิบัติตามมาตรการที่เหมาะสมในการอนุรักษ์และจัดการซึ่งรับรองโดยที่ประชุมรัฐภาคี และ

- ให้ความช่วยเหลือกับรัฐซึ่งเป็นรัฐภาคี โดยปฏิบัติอย่างมีเหตุผล ตามกฎหมายภายในและกฎหมายระหว่างประเทศ เมื่อเรือประมงมาจอดบริเวณท่าเรือหรือนอกชายฝั่ง และรัฐธงของเรือร้องขอให้รัฐทำเรือให้ความช่วยเหลือแก่เรือประมงตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการยอมรับโดยที่ประชุมรัฐภาคี

- ในเหตุการณ์ที่รัฐทำเรือซึ่งเป็นรัฐภาคีพิจารณาว่าเรือประมงของรัฐภาคีอื่นๆ มาจอดยังบริเวณท่าเรือหรือนอกชายฝั่ง มีการละเมิดบทบัญญัติของความตกลงนี้ หรือมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่ได้รับการรับรองโดยที่ประชุมของรัฐภาคี ควรนำเรื่องนี้ไปสู่การพิจารณาของรัฐธงที่เกี่ยวข้องและของรัฐภาคี ซึ่งจะต้องมีการบันทึกและตรวจสอบอย่างละเอียด

- ผลกระทบจากการทำประมงใดๆนอกเหนือจากที่บัญญัติในมาตรานี้ของรัฐภาคี ซึ่งมีอำนาจอธิปไตยเหนือรัฐทำเรือ ให้ปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ

จากที่กล่าวมา ความตกลงฉบับนี้ได้บัญญัติเกี่ยวกับการทำประมงได้อย่างสมบูรณ์มีการบัญญัติถึงสิทธิหน้าที่ของรัฐต่างๆในฐานะรัฐเจ้าของธง รัฐเจ้าของท่าเรือ และรัฐภาคี หลักการในการอนุรักษ์และจัดการของความตกลงฉบับนี้ ถือเป็นหลักการในการอนุรักษ์และจัดการประมงแนวใหม่ เพราะได้มีการกล่าวถึง หลักการะมัดระวังในการป้องกันไว้ก่อน, หลักการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ, มาตรการติดตามควบคุมและเฝ้าระวัง ที่มีประสิทธิภาพ (Monitoring Controil and Surveillance) , การป้องกันกันทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (IUU Fishing) เนื่องจากเป็นความตกลงที่เพิ่งเกิดใหม่ในปี ค.ศ. 2006 จึงทำให้เนื้อหาของความตกลงค่อนข้างจะสมบูรณ์และมีความเข้มข้นสอดคล้องกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในปัจจุบัน ต่างจากความตกลง

ของไอโอทีซี ค.ศ.1993 ที่จะไม่ได้อำนาจให้คณะกรรมการอนุรักษ์และจัดการประมงแนวใหม่ที่เกิดขึ้น หลังจากอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จัดตั้งขึ้นและภายหลังความตกลง ๙ ค.ศ.1995 จึงต้องไปกล่าวไว้ในข้อมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการแทน และนำหลักการจากกฎหมายแม่บทในระดับสากลเหล่านี้มาบังคับใช้กับความตกลงในระดับภูมิภาคนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการสากล

2.3.3 ความเป็นมาของคณะกรรมการว่าด้วยการอนุรักษ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน

ค.ศ. 1993 (Commission for the Conservation of Southern Bluefin Tuna (CCSBT))

คณะกรรมการเพื่อการอนุรักษ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน เป็นองค์การระหว่างรัฐ (inter-governmental) รับผิดชอบสำหรับการจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำคือปลาทูน่าครีบน้ำเงิน

มีวัตถุประสงค์ คือ ทำให้มั่นใจว่าจะมีการจัดการที่เหมาะสม การอนุรักษ์และใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของปลาทูน่าครีบน้ำเงิน

ความเป็นมาของคณะกรรมการ เกิดขึ้นเนื่องจาก ในอดีตทรัพยากรปลาทูน่าครีบน้ำเงิน (Southern Bluefin Tuna (SBT)) มีการทำการประมงอย่างมากมาย ปริมาณการจับในแต่ละปีสูงถึง 80,000 ตันในช่วงต้นปี ค.ศ.1960 โดยการทำการประมงอย่างมากมายนี้เป็นเหตุผลที่สำคัญที่ลดจำนวนของปลาทูน่าโตเต็มที่ (mature fish) และปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้ในแต่ละปีก็มีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว เนื่องจากจำนวนทรัพยากรปลาทูน่าที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง ในช่วงกลาง ค.ศ.1980 ข้อมูลปรากฏชัดเจนว่า มวลปลาทูน่าครีบน้ำเงินทางตอนใต้อยู่ในระดับที่ลดลง เป็นเหตุให้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการจะต้องมีขึ้น และต้องการกลไกที่จะจำกัดการจับสัตว์น้ำ ซึ่งประเทศหลักที่ทำการประมงทูน่าครีบน้ำเงินในขณะนั้น คือ ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และ นิวซีแลนด์ ได้เล็งเห็นว่าการทำการประมงนั้นมีการจับสัตว์น้ำอย่างมากมายและเกินจุดสูงสุดที่จะทำการประมงได้ในทางชีวภาพ (Maximum Sustainable Yield) จึงทำให้ประเทศทั้งสามนี้ เริ่มต้นบังคับใช้โควตาที่เข้มงวด ไปยังกองเรือประมงที่ซีกองของประเทศทั้งสาม และในปีค.ศ.1985 มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการมวลสัตว์น้ำครีบน้ำเงินก็ได้เกิดขึ้น

ในวันที่ 20 เมษายน ค.ศ.1994 อาสาสมัครที่แท้จริงเพื่อการจัดการปลาทูน่าครีบน้ำเงิน ระหว่างประเทศออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และนิวซีแลนด์ ก็ได้มีการทำให้เป็นระเบียบแบบแผนที่ชัดเจน เมื่อทั้งสามประเทศ มีการลงนามอนุสัญญา ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1993 และทำให้อนุสัญญามีผลบังคับใช้ (came in to force) ซึ่งอนุสัญญาฉบับนี้ได้สร้างคณะกรรมการสำหรับการอนุรักษ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน (Commission for the Conservation of Southern Bluefin Tuna (CCSBT) ขึ้นมา จะเห็นได้ว่าคณะกรรมการได้เริ่มก่อตั้งมาจากประเทศออสเตรเลีย ญี่ปุ่นและนิวซีแลนด์ ที่ได้ลงนามอนุสัญญานั้นเอง

ต่อมาประเทศเกาหลีใต้ เข้าร่วมเป็นภาคีกับคณะกรรมการในวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ.2001 อินโดนีเซีย วันที่ 8 เมษายน ค.ศ. 2008 ตามลำดับ ส่วนไต้หวันเข้าร่วมในวันที่ 30 สิงหาคม ค.ศ.2002 ในที่ประชุมคณะกรรมการในปี ค.ศ. 2003

คณะกรรมการปลาทูน่าครีบน้ำเงิน ตกลงที่จะเชิญชวนประเทศที่มีความสนใจที่จะเข้าร่วมในการทำประมง ให้มาเข้าร่วมในกิจกรรมที่เป็นทางการในฐานะของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี แต่ให้ความร่วมมือ (Cooperating Non -Members) รัฐที่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในทางธุรกิจของคณะกรรมการ แต่ไม่สามารถออกเสียง (vote) ได้

ปัจจุบันมีรัฐภาคี⁶³ 6 รัฐ ดังนี้ คือ ออสเตรเลีย อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น นิวซีแลนด์ เกาหลีใต้ และไต้หวัน

ส่วนรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ (as Cooperating Non-Members) ประกอบด้วย 3 รัฐ ได้แก่ ฟิลิปปินส์ แอฟริกาใต้ และสหภาพยุโรป ระยะเวลาในการเข้าเป็นรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือมีดังนี้ ฟิลิปปินส์ 2 สิงหาคม ค.ศ. 2004 , แอฟริกาใต้ 24 สิงหาคม ค.ศ.2006 สหภาพยุโรป 13 ตุลาคม ค.ศ.2006

คณะกรรมการปลาทูน่าครีบน้ำเงิน มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ Canberra, Australia และ เป็นองค์กรจัดการปลาทูน่าเพียงแห่งเดียวที่มีการอนุรักษ์ปลาทูน่าซึ่งเป็นสัตว์น้ำเป้าหมายเพียงชนิดเดียว คือ ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน (Southern Bluefin Tuna:SBT) เท่านั้น

⁶³ FAO, Precautionary approach to fisheries management [online], 2012, December 9 . Available from www.ccsbt.org/docs/about.html

คณะกรรมการวิชาการ มีอำนาจบริหารจัดการในบริเวณมหาสมุทร 3 แห่ง คือ มหาสมุทรแอตแลนติก มหาสมุทรอินเดีย และมหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งจะอยู่ในบริเวณตอนใต้และ เหตุที่มีอำนาจจัดการในมหาสมุทรหลายแห่งจึงทำให้มีปัญหาอำนาจทับซ้อน (overlapping) กับ องค์การประมงระดับภูมิภาคที่รับผิดชอบในบริเวณนั้นด้วย ได้แก่

1. CCAMLR หรือ Commission for the Conservation of Atlantic Marine Living Resource ซึ่งมีพื้นที่รับผิดชอบที่ 58 บริเวณ Indian Ocean Antarctic และ 88 ในบริเวณ ทะเลหลวงในมหาสมุทร Antarctic

2. WCPFC หรือ Western Central Pacific Fisheries Commission มีพื้นที่ รับผิดชอบบริเวณมหาสมุทรแปซิฟิกตอนกลางและตะวันตก

3. IOTC คณะกรรมาธิการ มีอำนาจในการอนุรักษ์ปลาทูน่าและคัลลายทูน่า 16 ชนิด บริเวณมหาสมุทรอินเดีย รวมถึงปลาทูน่าครีบน้ำเงินในบริเวณพื้นที่ที่องค์กรเหล่านี้รับผิดชอบ เช่นกัน⁶⁴

4. ICCAT คณะกรรมาธิการระหว่างประเทศว่าด้วยการอนุรักษ์ปลาทูน่าบริเวณ มหาสมุทรแอตแลนติก คณะกรรมาธิการปลาทูน่าครีบน้ำเงินจะทับซ้อนกับ ICCAT ในบริเวณ มหาสมุทรแอตแลนติกทางตอนใต้ ซึ่งปลาทูน่าครีบน้ำเงินก็เป็นสัตว์น้ำเป้าหมายขององค์กรนี้ เช่นกัน

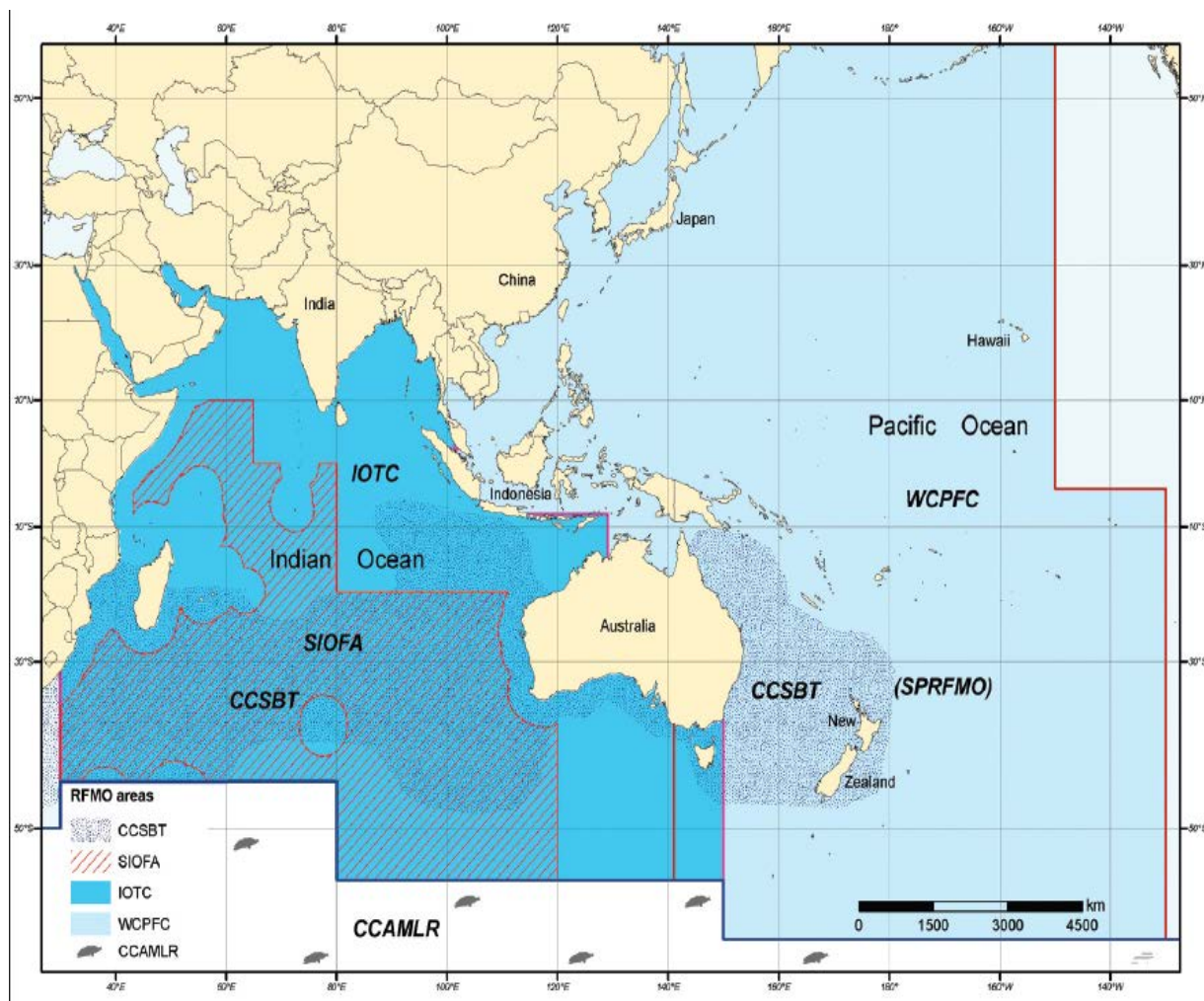
⁶⁴ | Stobutzki and Others, International fishery management arrangements, (Australia : Fishery Status Reports, 2008), p.276.

ตารางแสดงองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดีย

องค์กรจัดการ ประมงระดับ ภูมิภาค	สัตว์น้ำเป้าหมาย	บริเวณพื้นที่ที่อยู่ใน ความรับผิดชอบ (Area of Competence)	ปัญหาพื้นที่ทับซ้อน (Over-Lapping)
คณะกรรมการ ปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย: IOTC	ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทู น่า 16 ชนิดได้แก่ ปลาทูน่า ครีบบเหลือง ปลาทูน่าทอง แถบ ปลาทูน่าตาโต ปลาทู น่าครีบบยาว ปลาทูน่าครีบน้ำ เงิน ปลาโอดำหรือโอหม้อ ปลาโกลาย ปลาโอขาวหรือ โอเกลบ ปลาโอหลอด หรือ โอกล้วย ปลาอินทรียั้ง ปลา อินทรียัด กระจังแทงขาว กระจังแทงดำ กระจังแทง ฝั่งแปซิฟิก กระจังแทงร่วม หรืออินทรีร่วม และกระจัง แทงดาบ	พื้นที่ 51 และ 57ตามการ แบ่งเขตทางสถิติของFAO และทะเลต่อเนื่องเขต รวมถึงเขตทางเหนือของ แนว ขั้ว โลก ใต้ ซึ่ง จำเป็นต้องครอบคลุมทะเล ดังกล่าวเพื่อวัตถุประสงค์ ในการอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากร สัตว์น้ำที่ เคลื่อนย้ายเข้ามาหรือออก จากมหาสมุทรอินเดีย	ทับซ้อนกับCCSBTหาก เป็นปลาทูน่าครีบน้ำเงิน ในทางตอนใต้ที่เป็นพื้นที่ ที่รับผิดชอบของ CCSBT เนื่องจาก สัตว์น้ำ เป้าหมาย 16 ชนิดของ IOTC ก็รวมปลาทูน่าครีบ น้ำเงินเป็นสัตว์น้ำที่ เป้าหมายด้วย
ความตกลงว่าด้วย การทำประมงใน มหาสมุทรอินเดีย ได้: SIOFA	ปลา สัตว์จำพวกหอยและ ปลาหมึก (mollusks) สัตว์ จำพวก กุ้ง กั้ง ปู (crustaceans) และสัตว์ ชนิดอื่นๆ ที่อยู่ประจำบริเวณ พื้นที่นี้(sedentary species)	บัญญัติไว้ในมาตรา 3 ของ ความตกลง ซึ่งจะอยู่ บริเวณมหาสมุทรอินเดีย ตอนใต้	ไม่มีเนื่องจากเป็นการ คุ้มครองทรัพยากรสัตว์ น้ำทุกชนิด ยกเว้นปลาทู น่าและปลาที่คล้ายทูน่า จึงไม่มีอำนาจทับซ้อนกับ องค์กรใดๆ ใน ส่วน ภูมิภาค
คณะกรรมการ เพื่อการอนุรักษ์ ปลาทูน่าครีบน้ำ เงิน: CCSBT	ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน (Southern Bluefin Tuna)	มหาสมุทรแอตแลนติก มหาสมุทรอินเดียตอนใต้ และมหาสมุทรแปซิฟิก	จะทับซ้อนกับIOTC หาก เป็นปลาทูน่าครีบน้ำเงินที่ อยู่ภายในพื้นที่รับผิดชอบ ของ CCSBT

องค์กรจัดการ ประมงระดับ ภูมิภาค	มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ
IOTC	บัญญัติไว้ตามมาตรา 9 ของความตกลงฯ และในข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของที่ประชุมคณะกรรมาธิการบริหารจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียทั้ง 16 ครั้ง
SIOFA	บัญญัติไว้ในมาตรา 4 หลักการทั่วไปและมาตรา 6 หน้าที่ในที่ประชุมรัฐภาคี
CCSBT	บัญญัติไว้ในมาตรา 8 (9) ของความตกลงฯ และในมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าครีบน้ำเงิน

แผนที่แสดงองค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดีย
(Regional fisheries management organization in Indian Oceans)

ที่มา: Fishery status reports 2010: status of fish stocks and fisheries managed by the Australian Government , australian bureau of agricultural and resource economics and Sciences, canberra.

2.4 การจัดตั้งองค์กรบริหารจัดการปลาทูน่าระดับภูมิภาคในบริเวณมหาสมุทรอื่นๆ

มหาสมุทรทั้งสามแห่งในโลกไม่ว่าจะเป็นมหาสมุทรแปซิฟิก แอตแลนติก และอินเดีย จะมีองค์กรบริหารจัดการปลาทูน่าระดับภูมิภาคทั้งหมด 5 แห่ง ดูแลทรัพยากรปลาทูน่าและคัลลายทูน่า (The five tuna RFMOs) เนื่องจากปลาทูน่าเป็นปลาเศรษฐกิจที่มีราคาสูงในท้องตลาด ได้แก่ Western and Central Pacific Fisheries Commission (WCPFC), Inter-American Tropical Tuna Commission (IATTC), International Commission for the Conservation of Atlantic Tuna (ICCAT), Indian Ocean Tuna Commission (IOTC) และ Commission for the Conservation of Southern Bluefin Tuna (CCSBT) โดยจะมีการออกมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่ที่องค์กรรับผิดชอบ ซึ่งไอโอทีซี ก็เป็นหนึ่งในองค์กรบริหารจัดการปลาทูน่าแห่งหนึ่งของโลกบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งได้กล่าวไว้ในหัวข้อ 2.3.1 แล้วไม่อธิบายในส่วนนี้อีก ส่วนคณะกรรมการเพื่อการอนุรักษ์ปลาทูน่าคิริบะน้ำเงินตอนใต้ นั้น จะกล่าวถึงเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมหาสมุทรอื่นๆและมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการรายละเอียดขององค์กรบริหารจัดการปลาทูน่าปรากฏดังนี้

2.4.1 คณะกรรมการประมงบริเวณมหาสมุทรแปซิฟิกตอนกลางและตะวันตก

(The Western and Central Pacific Fisheries Commission : WCPFC)

คณะกรรมการฯ จัดตั้งขึ้นโดย ความตกลงว่าด้วยการอนุรักษ์และจัดการมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลบริเวณมหาสมุทรแปซิฟิกตอนกลางและตะวันตก มีผลบังคับใช้ (entered into force) วันที่ 19 มิถุนายน ค.ศ.2004⁶⁵ ซึ่งเป็นองค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาคเพียงแห่งเดียวที่จัดตั้งขึ้นภายหลังอนุสัญญา ค.ศ.1995 (UN Fish Stock Agreement) ทำให้อนุสัญญาสร้างบทบัญญัติที่เข้มขึ้นถือเป็นองค์ประกอบใหม่ของการประมงโลก⁶⁶ อนุสัญญาได้รับข้อสรุปหลังจาก 6 ปีของการเจรจา และการให้ความเห็นในปี ค.ศ. 1994

อนุสัญญานี้จัดทำขึ้นจากเนื้อหาของบทบัญญัติหลายข้อของความตกลง ค.ศ.1995 (UN Fish Stock Agreement) ในเวลาเดียวกันก็สะท้อนให้เห็นถึง การเมือง, สังคม

⁶⁵ <http://www.wcpfc.int/about-wcpfc>

⁶⁶ Robin Allen, *International management of tuna fisheries*, (Rome:Food and Agriculture Organization of the United Nations,2010), p.4.

และเศรษฐศาสตร์, ภูมิศาสตร์ และลักษณะพิเศษเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ของมหาสมุทรแปซิฟิก
ตอนกลางและตะวันตก

วัตถุประสงค์ คือ เพื่อที่จะทำให้มั่นใจ ตลอดจนถึงการจัดการที่มีประสิทธิภาพ
การอนุรักษ์ในระยะยาวและการใช้อย่างยั่งยืนของมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลในบริเวณ
มหาสมุทรแปซิฟิกตอนกลางและตะวันตก ตามอนุสัญญาปี ค.ศ.1982 และอนุสัญญาปีค.ศ.1995
สำหรับวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้ อนุสัญญาได้จัดตั้งคณะกรรมการการประมงบริเวณมหาสมุทร
แปซิฟิกตอนกลางและตะวันตก ⁶⁷

คณะกรรมการฯ ประกอบด้วย คณะกรรมการหลัก ซึ่งจะมีการจัดการประชุม
ในทุกๆปี คณะกรรมการวิทยาศาสตร์, คณะกรรมการทางเทคนิคและปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อมติ
ของคณะกรรมการฯ, คณะกรรมการทางตอนเหนือ (The Northern Committee), กลุ่มภารกิจ
สำคัญ (Task Group) และเลขาธิการ

รัฐภาคีประกอบด้วย ออสเตรเลีย, จีน, แคนาดา, หมู่เกาะค็อก, สหภาพยุโรป,
สาธารณรัฐไมโครนีเชีย, ฟิลิปปินส์, ฝรั่งเศส, ญี่ปุ่น, คิริบาติ, สาธารณรัฐเกาหลี, สาธารณรัฐหมู่เกาะมาแชล,
นาอูรู, นิวซีแลนด์, Nieu, Palau, ปาปัวนิวกินี, ฟิลิปปินส์, ซามัว, หมู่เกาะโซโลมอน , ใต้หวัน , ตองกา
, ตาวาลู , สหรัฐอเมริกา , วานาตู

ดินแดนในอารักขาที่ให้ความร่วมมือ (Participating Territories) ได้แก่
American Samoa, Commonwealth of the Northern Mariana Islands, French Polynesia,
Guam, New Caledonia, Tokelau, Wallis และ Futuna

รัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ได้แก่ เบลีซ, เกาหลีใต้, เอกวาดอร์, เอลซา
วาดอร์, อินโดนีเซีย, เม็กซิโก, เซเนกัล, เซนต์คิต แอนด์ เนวิส, ปานามา, ไทย และเวียดนาม

ในส่วนของอนุสัญญา Convention on The Conservation and Management of
Highly Migratory Fish Stocks in The Western and Central Pacific Ocean นั้นภาคที่ 2 การ

⁶⁷ Article II : Convention on the Conservation and Management of Highly Migratory Fish Stocks in the
Western and Central Pacific Ocean.

อนุรักษ์และจัดการมรดกสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ข้อ 5 ได้กล่าวถึงหลักการและมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ดังนี้⁶⁸

(เอ) รับเอามาตรการเพื่อทำให้มั่นใจการใช้ประโยชน์ในระยะยาวอย่างยั่งยืนของมรดกสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลในพื้นที่รับผิดชอบของอนุสัญญาและสนับสนุนวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่า

(บี) ทำให้มั่นใจว่าแต่ละมาตรการตั้งอยู่บนหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด (The best scientific evidence) ซึ่งออกแบบเพื่อรักษาหรือฟื้นฟูระดับมรดกสัตว์น้ำให้สามารถสร้างจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ในทางชีวภาพ (MSY) ที่สัมพันธ์กับปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อเรียกร้องของประเทศกำลังพัฒนาที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของอนุสัญญา โดยเฉพาะข้อเรียกร้องของรัฐหมู่เกาะขนาดเล็กที่กำลังพัฒนา และตระหนักถึงแบบแผนในการทำประมง ประชากรสัตว์น้ำที่พึ่งพาอาศัยกัน และข้อเสนอมาตรฐานในทางระหว่างประเทศไม่ว่าจะเป็นในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก

(ซี) นำหลักการป้องกันไว้ก่อน (The Precautionary Approach) มาบังคับใช้ตามที่ปรากฏในอนุสัญญาฉบับนี้ และความตกลงในทางระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

(ดี) การเข้าถึงผลกระทบของการทำประมง , กิจกรรมของมนุษย์ และปัจจัยเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของสัตว์น้ำเป้าหมายและไม่ใช่เป้าหมายและมรดกสัตว์น้ำที่อยู่ในระบบนิเวศเดียวกันหรือขึ้นอยู่กับหรือเกี่ยวข้องกับมรดกสัตว์น้ำเป้าหมาย

(อี) รับเอามาตรการที่จะลดของเสีย สิ่งปฏิกูล, การเททิ้งสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย , การใช้เครื่องมือประมงที่ไม่ได้มาตรฐาน , มลภาวะที่เกิดจากเรือประมง, การจับสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย และสนับสนุนการพัฒนา รวมถึงเทคนิคในการใช้เครื่องมือประมงที่มีประสิทธิภาพ

(เอฟ) ปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพ (protect biodiversity) ในสิ่งแวดล้อมทางทะเล

⁶⁸ Ibid, Article 5 Principles and measures for conservation and management

(จี) จัดทำมาตรการเพื่อป้องกันหรือจำกัดการทำประมงที่มากเกินไป (Over-fishing) และการมีกำลังผลิตส่วนเกิน (excess fishing capacity) และเพื่อให้มั่นใจถึงระดับการลงแรงประมงที่จะไม่เกินและได้สัดส่วนกับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของทรัพยากรสัตว์น้ำ

(เฮช) ตระหนักถึงผลประโยชน์ของการทำประมงพื้นบ้านและการทำประมงแบบยั่งยืน

(ไอ) สะสมและแลกเปลี่ยนข้อมูล เกี่ยวกับกิจกรรมการทำประมง เกี่ยวกับตำแหน่งเรือ, การจับสัตว์น้ำเป้าหมาย และไม่ใช้เป้าหมาย และการลงแรงประมง เช่นเดียวกับข้อมูลการวิจัยระดับชาติและในทางระหว่างประเทศ

(เจ) อนุวัติการและบังคับใช้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการตลอดจนถึงการใช้ระบบติดตาม ควบคุม และเฝ้าระวัง (monitoring, control and surveillance) ที่มีประสิทธิภาพ และข้อ 6 ได้กล่าวถึงการนำหลักในการป้องกันไว้ก่อนในการประมงมาบังคับใช้ (Application of the precautionary approach) ว่าควรคำนึงถึงขนาดและการผลิตมวลสัตว์น้ำ, จุดที่อ้างอิง (Reference point), เงื่อนไขของมวลสัตว์น้ำที่สัมพันธ์กับจุดที่อ้างอิง, ระดับและสัดส่วนอัตราการตายจากการทำประมง (fishing mortality) และผลกระทบจากการทำประมงสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมายที่เกี่ยวข้อง, สิ่งแวดล้อมและเงื่อนไขทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง

จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติของอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการมวลปลาหูฉลามและปลาที่คล้ายหูฉลาม ได้กล่าวถึงหลักการหลักกฎหมายที่คำนึงถึงหลักการประมงสมัยใหม่ไว้อย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนในการทำประมง, หลักการเข้าถึงระบบนิเวศ โดยคำนึงถึงกิจกรรมของมนุษย์ และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐศาสตร์ สิ่งแวดล้อม ความต้องการพิเศษของรัฐและหมู่เกาะขนาดเล็กที่กำลังพัฒนา เป็นต้น, หลักการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำโดยคำนึงถึงจุดสูงสุดที่ประเมินได้ในทางชีวภาพ หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด และหลักการพัฒนาและการใช้อย่างยั่งยืน

ในส่วนข้อมติและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของ WCPFC ได้แก่ การป้องกัน ยับยั้งและขจัดการทำประมง IUU, การติดตั้งระบบติดตามเรือ (VMS), การลดการจับโดยไม่ได้ตั้งใจของสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย เช่น เต่าทะเล นกทะเล ปลาฉลาม, หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด, ความต้องการของรัฐหมู่เกาะและดินแดนที่กำลังพัฒนา, การ

บันทึกเรือประมงที่ได้อนุญาตให้ทำการประมงในพื้นที่ และข้อมติที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์น้ำ เป้าหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการฯ เช่น pacific bluefin tuna, swordfish, south pacific albacore, bigeye, yellowfin tuna, skipjack ฯลฯ ,การปฏิบัติต่อเรือประมงที่ไร้สัญชาติ ,การเตือนการทำประมงบริเวณทุ่นลอยน้ำ,การจัดตั้งผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค,ความร่วมมือกับรัฐที่ไม่เป็นภาคี เป็นต้น

2.4.2 คณะกรรมการปลาทูน่าเขตร้อนทวีปอเมริกา (Inter - American Tropical Tuna Commission : IATTC)

คณะกรรมการฯ จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1950 ถือเป็นองค์กรปลาทูน่าระดับภูมิภาคที่จัดตั้งขึ้นเป็นแห่งแรกของโลก มีความรับผิดชอบในการอนุรักษ์และจัดการปลาทูน่าและทรัพยากรทางทะเลอื่นๆ ในบริเวณมหาสมุทรแปซิฟิกตะวันออก⁶⁹

ในปี ค.ศ.1950 การทำประมงปลาทูน่าบริเวณมหาสมุทรแปซิฟิกตะวันออกเพิ่มขึ้นอย่างมาก โดยเฉพาะกองเรือประมงเบ็ดตัวด ของสหรัฐอเมริกา (pole - and - line fishing vessels) ทำการประมงปลาทูน่าครีบน้ำเงินและปลาทูน่าทองแถบบริเวณชายฝั่งของเม็กซิโกและอเมริกากลาง และรวมถึงกองเรือประมงของญี่ปุ่นที่ขยายมายังฝั่งตะวันออกจากพื้นที่ทำการประมงเดิมคือมหาสมุทรแปซิฟิกตะวันตก หลังจากค.ศ. 1961 กองเรือประมงเบ็ดตัวดก็เปลี่ยนเครื่องมือมาเป็นอวนล้อมและพัฒนาวิธีการและเทคโนโลยีในการทำประมงเพื่อจับปลาทูน่าครีบน้ำเงินขนาดใหญ่ ในช่วงต้น ค.ศ.1990 การทำประมงด้วยเครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง (Fish Aggregating Devices: FADs) กลายเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพต่อเครื่องมือประมงอวนล้อมเพื่อจะจับปลาทูน่าทองแถบ ตามมาด้วยปริมาณการจับที่เพิ่มมากขึ้นของทูน่าตาโตขนาดเล็กและครีบน้ำเงิน

รัฐภาคี ประกอบด้วยด้วย เบลีซ ,สหภาพยุโรป,นิคารากัว,แคนาดา,ฝรั่งเศส,ปานามา,จีน, กัวเตมาลา, เปรู,โคลอมเบีย,ญี่ปุ่น,ไต้หวัน,คอ스타ริกา,คิริบาตี (Kiribati),สหรัฐอเมริกา,เอกวาดอร์,เกาหลีใต้,วานาอาตู,เอลซาลวาดอร์,เม็กซิโก และเวเนซุเอล่า

⁶⁹ Robin Allen, *International management of tuna fisheries*, (Rome:Food and Agriculture Organization of the United Nations,2010), p.7.

รัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ คือหมู่เกาะค็อก⁷⁰

วัตถุประสงค์ของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการสำหรับคณะกรรมการฯ คือ เพื่อที่จะรักษาประชากรสัตว์น้ำที่อยู่ภายใต้อนุสัญญาให้อยู่ในระดับที่อุดมสมบูรณ์ที่จะอนุญาตให้จับได้ในระดับสูงสุดที่ประเมินได้ในทางชีวภาพ

ความตกลงของคณะกรรมการฯ มีทั้งหมด 2 ฉบับ ฉบับแรก คือ Convention for the Establishment of an Inter-American Tropical Tuna Commission, 1949 ต่อมา คณะกรรมการฯ ยอมรับความตกลงฉบับใหม่ในปี ค.ศ. 2003 และมีสภาพบังคับในปี ค.ศ. 2010 คือ Convention for the Strengthening of the Inter-American Tropical Tuna Commission “Antiqua Convention”

Antiqua Convention มีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้มั่นใจการอนุรักษ์ระยะยาวและการใช้ที่ยั่งยืนของมวลสัตว์น้ำที่ดูแลโดยความตกลงนี้ ตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของกฎหมายระหว่างประเทศ อนุสัญญาฉบับนี้ ได้กล่าวถึงหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน⁷¹ และความสอดคล้องของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ⁷² โดยในส่วนของความสอดคล้องของมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการนั้น ได้กล่าวว่า

1. รับทราบว่าอนุสัญญาบัญญัติถึงอำนาจอธิปไตยและสิทธิอธิปไตยของชายฝั่ง สัมพันธ์กับการสำรวจและการแสวงหา, การอนุรักษ์และจัดการสิ่งมีชีวิตในทะเลภายในพื้นที่ภายใต้เขตอำนาจรัฐที่กล่าวไว้ใน UNCLOS หรือสิทธิสำหรับรัฐทุกรัฐในการให้คนชาติทำการประมงในทะเลหลวงภายใต้ UNCLOS

2. มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการจัดทำขึ้นสำหรับบริเวณทะเลหลวงและได้รับเอาพื้นที่ภายใต้เขตอำนาจรัฐควรสอดคล้องกันเพื่อให้มั่นใจถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการมวลสัตว์น้ำภายใต้อนุสัญญานี้

⁷⁰ IATTC. The members of the IATTC [online], 2013, June 10 . available from :http://www.iattc.org

⁷¹ Article 4 Application of the Precautionary Approach of Antiqua Convention

⁷² Ibid, Article 5 Compatibility of Conservation and Management Measures

ทั้งนี้ คณะกรรมการวิชาการ ได้จัดทำมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการปลาทูน่าในพื้นที่ ข้อมูลที่สำคัญที่ช่วยรักษาระดับสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ คือ ข้อมูลที่ C-06-02 เริ่มบังคับใช้ใน ค.ศ.2004-2007 เนื่องจากในปี ค.ศ. 2002 คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ กล่าวว่ามวลสัตว์น้ำบริเวณพื้นที่รับผิดชอบลดจำนวนลงและอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าระดับที่จะสนับสนุนหลัก MSY คณะกรรมการวิทยาศาสตร์แนะนำว่าอัตราสัตว์น้ำที่ตายจากการทำประมง (fishing mortality) ควรลดลง 16 เปอร์เซ็นต์ แต่คำแนะนำก็ไม่ได้รับการปฏิบัติตาม ปีต่อมาคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ก็แนะนำให้ลดการทำประมงลงซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นต่อการอนุรักษ์มวลสัตว์น้ำ ในปี ค.ศ. 2004 จึงเกิดข้อมตินี้ขึ้น เรียกร้องเรือประมงอวนล้อมหยุดการทำประมงเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ในแต่ละปีเพื่อรักษาระดับสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้(Maximum Sustainable Yield) สำหรับปลาทูน่าครีบน้ำเงินและตาโต และจำกัดพื้นที่ทำการประมงสำหรับเรือประมงเบ็ดราว เพื่อที่จะลดจำนวนการทำประมงลง 50 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งการหยุดการทำประมงเพื่อให้ทรัพยากรปลาทูน่าได้หยุดพักนี้ ทำให้มวลปลาทูน่าอยู่ในระดับที่สร้างจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ ทั้งนี้เรือประมงจับปลาได้น้อยลงกว่าตอนที่ไม่มีมาตรการนี้ โดยลดลงจาก 413,000 ตันในปี ค.ศ.2003 เป็น 173,413 ตันในปี ค.ศ.2007⁷³ และในปี ค.ศ. 2009 ที่ประชุมของ IATTC ก็ได้มีการยอมรับข้อมติที่ C-09-01 บัญญัติว่าให้ปิดทำการทำการประมงอวนล้อม 59 วัน ในปี ค.ศ.2009 62 วันในปี ค.ศ. 2010 และ 73 วัน ในปี ค.ศ. 2011

⁷³ Robin Allen, *International management of tuna fisheries*, (Rome:Food and Agriculture Organization of the United Nations,2010) pp.6,12-15.

ตารางแสดงระยะเวลาที่ปิดทำการประมงโดยเครื่องมืออวนล้อมบริเวณมหาสมุทรแปซิฟิก ตะวันออก เปรียบเทียบระหว่างคำแนะนำของคณะกรรมการวิชาการวิทยาศาสตร์ และ ระยะเวลาที่ปิดจริง

ปี	คำแนะนำของคณะกรรมการ วิทยาศาสตร์	ระยะเวลาที่ปิดจริง
2003	2 เดือน	42 วัน
2004	2 เดือน	42 วัน
2005	ไม่มีคำแนะนำ	42 วัน
2006	69 วัน	42 วัน
2007	74 วัน	42 วัน
2008	12 สัปดาห์	ด้วยความสมัครใจ 42 วัน

จากตารางจะเห็นว่าระยะเวลาที่ปิดการทำประมงอวนล้อมจริงกับที่ คณะกรรมการวิทยาศาสตร์แนะนำไม่เหมือนกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไปสองปี องค์การนี้ก็ปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ได้⁷⁴ แต่ระยะเวลาที่ปิดทำการประมงนั้นก็ ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำในพื้นที่รับผิดชอบฟื้นตัว และสามารถสร้างจุดสูงสุดที่สามารถทำการ ประมงได้ในทางชีวภาพ

และข้อมติที่ C- 12- 01 มาตรการนี้บังคับใช้ในปี ค.ศ.2011-2013 กับเรือประมง อวนล้อม และเบ็ดราวทำการประมงปลาทูน่าครีบลีโอง ตาโตและทองแถบ ในพื้นที่รับผิดชอบ เรือประมงอวนล้อมจะต้องหยุดทำการประมงเป็นระยะเวลา 62 วัน ตั้งแต่ปี ค.ศ.2011,2012 และ 2013 ดังนี้ ปี ค.ศ.2011 เริ่มปิดวันที่29 กรกฎาคม ถึง28 กันยายน หรือเริ่มจากวันที่18 พฤศจิกายน ถึง 18 มกราคม ค.ศ.2012, ปี ค.ศ.2012 และ 2013 ก็เริ่มในช่วงระยะเวลาเดียวกัน

ส่วนข้อมติที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำรายชื่อเรือประมงที่ทำการประมงผิดกฎหมาย ขาด การรายงาน และไร้การควบคุมนั้น เกิดขึ้นในปี ค.ศ.2005 ข้อมติที่ C-05-07 รายชื่อเรือประมงที่ทำการประมง IUU มีทั้งหมด 14 ลำ

⁷⁴ Ibid, p.15

สำหรับข้อมติที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์สัตว์น้ำเป้าหมายและสัตว์น้ำที่เป็นผลพลอยได้ ได้แก่ เอกสารทางสถิติเกี่ยวกับปลาทูน่าตาโต, northern albacore tuna, การอนุรักษ์ทูน่าครีบน้ำเงินหรือทูน่าน้ำลึก(Bluefin tuna), การอนุรักษ์ปลาค้างคาวน้ำลึก(Oceanic whitetip sharks), การอนุรักษ์ปลาค้างคาว และเต่าทะเล

ข้อมติอื่นๆ ได้แก่ ผู้สังเกตการณ์บนเรือประมง, การเตือนการทำประมงบริเวณทุ่นลอยน้ำ, ระบบติดตามเรือ, ความร่วมมือกับรัฐที่ไม่เป็นภาคี ฯลฯ ทั้งหมดก็ล้วนแต่เป็นการส่งเสริมให้การทำประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าบริเวณพื้นที่รับผิดชอบเป็นไปอย่างยั่งยืน และสอดคล้องกับหลักการตามอนุสัญญา

2.4.3 คณะกรรมาธิการระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ปลาทูน่าบริเวณมหาสมุทรแอตแลนติก (International Commission for the Conservation of Atlantic Tunas : ICCAT)

คณะกรรมาธิการระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ปลาทูน่าบริเวณมหาสมุทรแอตแลนติก มีความรับผิดชอบสำหรับการอนุรักษ์ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าบริเวณมหาสมุทรแอตแลนติก และทะเลใกล้เคียง องค์การได้รับการจัดตั้งในที่ประชุมของ Plenipotentiaries ซึ่งจัดเตรียมและยอมรับอนุสัญญาระหว่างประเทศ สำหรับการอนุรักษ์ปลาทูน่าบริเวณมหาสมุทรแอตแลนติก ประกอบด้วยอนุสัญญาที่ลงนามที่ริโอ เดอจาเนโร ประเทศบราซิล ในปี ค.ศ.1966 หลังจากกระบวนการให้สัตยาบัน อนุสัญญามีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการ ใน ค.ศ.1969

พื้นที่รับผิดชอบคือบริเวณทะเลหลวงและน่านน้ำภายในเขตอำนาจรัฐบริเวณมหาสมุทรแอตแลนติกและทะเลใกล้เคียง⁷⁵

⁷⁵Article I “The area to which this Convention shall apply, hereinafter referred to as the “Convention area”, shall be all waters of the Atlantic Ocean, including the adjacent Seas.”

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงประชากรของทูน่าหรือประชากรที่มีลักษณะคล้ายทูน่า จัดทำข้อเสนอแนะเพื่อมุ่งรักษาประชากรให้อยู่ในระดับที่จับแล้วยังสามารถมีการพัฒนาชนิดพันธุ์ได้อย่างต่อเนื่อง

สัตว์น้ำเป้าหมาย ตามความตกลง มีประมาณ 30 ชนิด คือ Atlantic Bluefin, Skipjack, yellowfin, Bigeye, swordfish , albacore ,southern bluefin, Billfishes เช่น white marlin, blue marlin, sailfish และ spearfish ตระกูล mackerels เช่น spotted Spanish mackerel และ King mackerel และปลาทูน่าขนาดเล็ก black skipjack, frigate tuna และ Atlantic bonito

โครงสร้างของคณะกรรมการ ประกอบด้วย

1. **หน่วยงานหลัก(Principal body)** คือคณะกรรมการฯ ซึ่งมีหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับองค์กร มีตัวแทนจากรัฐภาคีทุกรัฐ ซึ่งจะมีการจัดการประชุมในทุกๆ ปี

2. **หน่วยงานลำดับรอง(Subsidiary Bodies)** ได้แก่

2.1 panel ประกอบด้วยคณะทำงานเกี่ยวกับ Tropical Tunas (yellowfin, skipjack and bigeye), Northern Temperate Tunas (albacore and bluefin), Southern Temperate Tunas (albacore and southern bluefin), และสายพันธุ์อื่นๆ ;

2.2 Standing Committee on Finance and Administration (STACFAD)

2.3 Standing Committee on Research and Statistics (SCRS)

2.4 Permanent Working for the Improvement of ICCAT Statistics and Conservation Measures (PWG)

2.5 Conservation and Management Measures Compliance Committee

2.6 Special Working Groups

3. เลขานุการ (Secretariat) เลขานุการมีหน้าที่ช่วยเหลือการทำงานของ คณะกรรมาธิการฯ ให้สำเร็จลุล่วง เลขานุการต้องเตรียมฐานข้อมูล จัดทำการวิเคราะห์ข้อมูล จัดเตรียมการเผยแพร่ข้อมูล ฯลฯ

รัฐภาคีประกอบด้วย สหรัฐอเมริกา, ญี่ปุ่น, แอฟริกาใต้, กานา, แคนาดา, ฝรั่งเศส, บราซิล, มารอค, เกาหลีใต้, CÔTE D'IVOIRE, แอนโกลา, รัสเซีย, กาบอง, CAP-VERT, อูรุกวัย, SĂO TOMÉ E PRINCIPE, เวเนซุเอลา, GUINEA ECUATORIAL, GUINÉE REP, อังกฤษ, ลิเบีย, จีน, โครเอเชีย, สหภาพยุโรป, ตูนิเซีย, ปานามา, ตรินิแดดแอนด์โตแบโก, นามิเบีย, บาบาดอส, ฮอนดูรัส, แอลจีเรีย, เม็กซิโก, กวานาตุ, ไอซ์แลนด์, ตุรกี, ฟิลิปปินส์, นอร์เวย์, นิคารากัว, กัวเตมาลา, เซเนกัล, เบลีซ, ซีเรีย, เซนต์วินเซนต์ แอนด์ เดอะเกรนาดีน, ไนจีเรีย, อียิปต์, อัลบาเนีย, ซิลาเลโอน และ มอริทาเนีย

รัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ประกอบด้วย ใต้หวัน, โคลัมเบีย, เอลซาวาดอร์, ชูรินัม และ คูราเกา

2.4.4 คณะกรรมาธิการเพื่อการอนุรักษ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน (Commission for the Conservation of Southern Bluefin Tuna : CCSBT)

ความเป็นมา วัตถุประสงค์ และรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ได้กล่าวถึงไว้ในส่วนของความตกลงในระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดียในข้อ 2.3.3 แล้ว ในส่วนนี้จะกล่าวถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ดังนี้

ในส่วนข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการนั้น คณะกรรมาธิการฯ คำนึงถึงหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน มีการจัดตั้ง กระบวนการจัดการ (A Management Procedures) เพื่อใช้เป็นแนวทางจัดตั้ง the SBT global total allowable catch (TAC) เพื่อให้มั่นใจว่า มวลสัตว์น้ำทางชีวภาพที่เกิดและเติบโตและจะสามารถสร้างใหม่ได้ โดยมีเป้าหมายที่ 20 เปอร์เซ็นต์ ของมวลสัตว์น้ำที่มีชีวิต หลังจากการจัดตั้งกระบวนการ

จัดการแล้ว การกำหนดปริมาณที่อนุญาตให้จับได้เริ่มขึ้น โดยจัดทำเป็น 3 ระยะ คือ ในปี ค.ศ. 2012-2014 ดังนี้

ปี ค.ศ.2012 10,449 ตัน ,ปี ค.ศ.2013 10,949 ตัน และ ปี ค.ศ. 2014 12,449 ตัน⁷⁶

หลักการในการอนุรักษ์ที่มีการกำหนดปริมาณที่อนุญาตให้จับได้ (Total Allowable catch) ปรากฏตาม Resolution on the Allocation of the Global Total Allowable Catch และ Resolution on Limited Carry-forward of Unfished Annual Total Allowable Catch of Southern Bluefin Tuna within Three Year Quota Blocks (ทั้งสองข้อมติได้รับการยอมรับใน สมัยประชุมครั้งที่ 18 วันที่ 10-13 ตุลาคม ค.ศ. 2011)

การจัดสรรโควตาของรัฐภาคี (Allocation to Members)

	<u>2012</u>	<u>2013</u>	<u>2014</u> ^{*1}
Japan	2,519	2,689	3,366 ^{*1}
Australia	4,528	4,698	5,147
Republic of Korea	911	945	1,036
Fishing Entity of Taiwan	911	945	1,036
New Zealand	800	830	909
Indonesia	685	707	750

¹ The allocations shown for 2014 and the proportional allocation shown for Japan are dependent on the TAC for 2014 (these figures assume a TAC of 12,449t) and a compliance review at CCSBT 20 (2013) as described in the

การจัดสรรโควตาของรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ (Allocation to Cooperating Non-Members)

	<u>2012</u>	<u>2013</u>	<u>2014</u>
Philippines	45	45	45
South Africa	40	80 ^{*2}	150 ^{*2}
European Community	10	10	10

² The increased allocation to South Africa in 2013 and 2014 is subject to its accession to the Convention for the Conservation of Southern Bluefin Tuna. If South Africa does not accede by 31 May 2013, its allocation for 2013 will remain at 40t and the other 40t will be distributed amongst Members according to their nominal catch percentage levels in accordance with the Resolution on Allocation of the Global Total Allowable Catch.

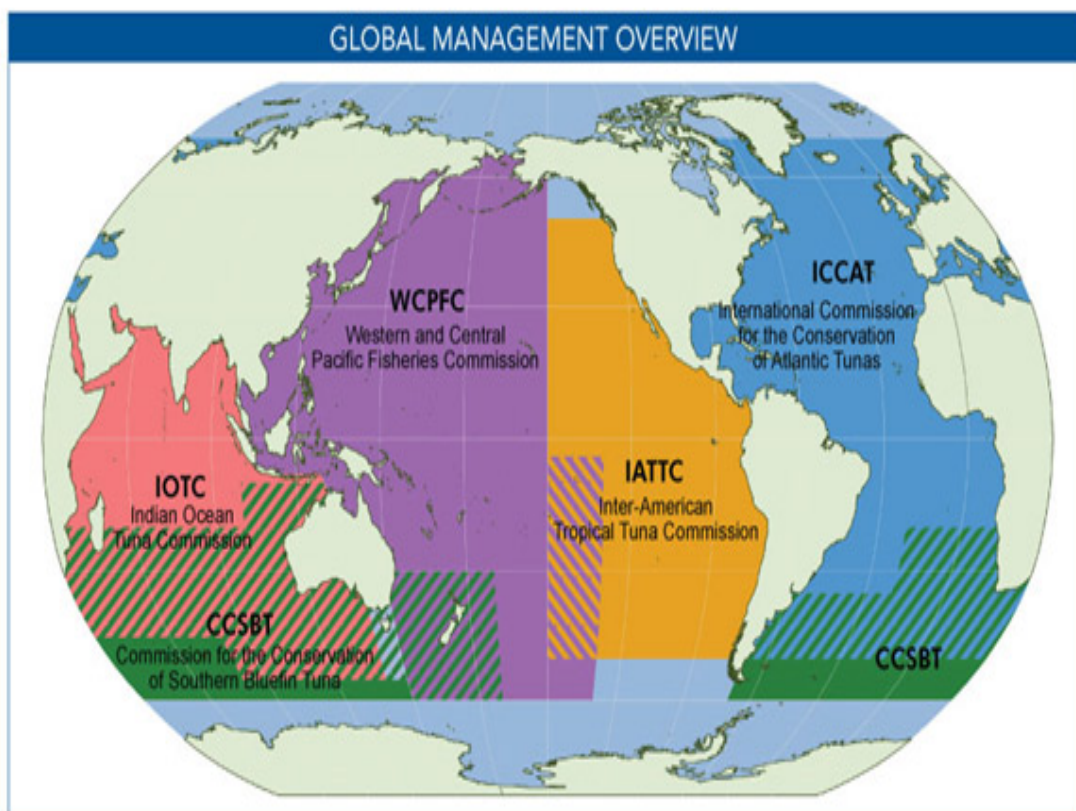
⁷⁶ CCSBT. Total Allowable Catch [online], 2013, February 10 . available from www.ccsbt.org/site/total_allowable_catch.php

และยังมีมาตรการอนุรักษ์และจัดการในเรื่องอื่นๆ ได้แก่ ข้อมติเกี่ยวกับการพัฒนา และนำไปบังคับใช้การจัดตั้งระบบติดตามเรือ VMS มีสภาพบังคับในสมัยประชุมครั้งที่ 15 วันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 2008, กระบวนการจัดการ (Management Procedure), ระบบติดตาม ควบคุม ตรวจสอบตำแหน่งเรือ, การลดการจับสัตว์น้ำพลอยได้

กล่าวโดยสรุป องค์การบริหารจัดการประมงปลาทูน่าทั้ง 5 แห่งในโลก มีคณะกรรมการจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC) เพียงแห่งเดียวที่ตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 14 ของ ธรรมนูญเอฟเอโอ และอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของเอฟเอโอ ส่วนองค์การบริหารจัดการปลาทูน่า อีก 4 แห่ง ตั้งอยู่นอกกรอบการดูแลของเอฟเอโอ โดยก่อตั้งองค์กรขึ้นเองอย่างเป็นอิสระส่วนใหญ่ก็จะเริ่มก่อตั้งโดยประเทศที่อยู่ในบริเวณพื้นที่มหาสมุทรเหล่านั้น ได้แก่ WCPFC, IATTC, ICCAT และCCSBT บางองค์กรแม้ไม่ได้อยู่ภายใต้กรอบของเอฟเอโอ แต่ก็มีความร่วมมือเกี่ยวกับความตกลงกับเอฟเอโอ เช่น ในกรณีของICCAT

สำหรับการควบคุมการทำประมงไม่ให้เกิดการประมงมากเกินไป(Over-fishing) แต่ละองค์กรก็จะมีกรอบปฏิบัติหลักการอนุรักษ์และจัดการไว้ในความตกลง จะมีมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ เพื่อให้การจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าไม่เกินจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ และมีการทำการประมงอย่างยั่งยืน ความตกลงที่เกิดขึ้นในระยะหลัง เช่น WCPFC จะมีหลักการประมงสมัยใหม่ที่ชัดเจน และสอดคล้องกับความตกลงในระดับสากล ซึ่งองค์การบริหารจัดการปลาทูน่าแห่งอื่นๆควรนำไปเป็นแบบอย่าง เพื่อปรับปรุงความตกลงขององค์กรให้บังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แผนที่แสดงองค์กรบริหารจัดการปลาทูน่าทั้งห้าแห่งของโลก (Five Tuna RMFOs)

ที่มา : <http://www.pewenvironment.org/news-room/fact-sheets/faq-what-is-a-regional-fishery-management-organization-85899371934>

บทสรุปท้ายบทที่ 2

1. ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าถือเป็นมรดกสัตว์น้ำมรดกสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล (Highly Migratory Species) ซึ่งจะมีอนุสัญญาในระดับสากลเข้ามาเพื่อแก้ปัญหาในการทำประมงในทะเลหลวงและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เช่นปัญหาการทำประมงมากเกินไปจนจุดสูงสุดที่ทำให้การประมงได้ในทางชีวภาพ, ปัญหาการใช้เครื่องมือประมงที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น และสร้างหลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในบริเวณพื้นที่ทะเลหลวง รวมถึงการบังคับใช้กฎหมายในกรณีที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น

1.1 อนุสัญญาที่มีสภาพบังคับ(Hard law) ได้แก่ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982, ความตกลงสำหรับการปฏิบัติตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกล ค.ศ.1995, ความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมงในทะเลหลวง ค.ศ.1993 และความตกลงว่าด้วยมาตรการบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน ยับยั้ง และขจัด การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ. 2009 (ปัจจุบันยังไม่มีผลบังคับใช้)

1.2 อนุสัญญาที่ไม่มีสภาพบังคับ (soft law) ขึ้นอยู่กับความสมัครใจ ได้แก่ จรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ ค.ศ.1995 และ แผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ.2001

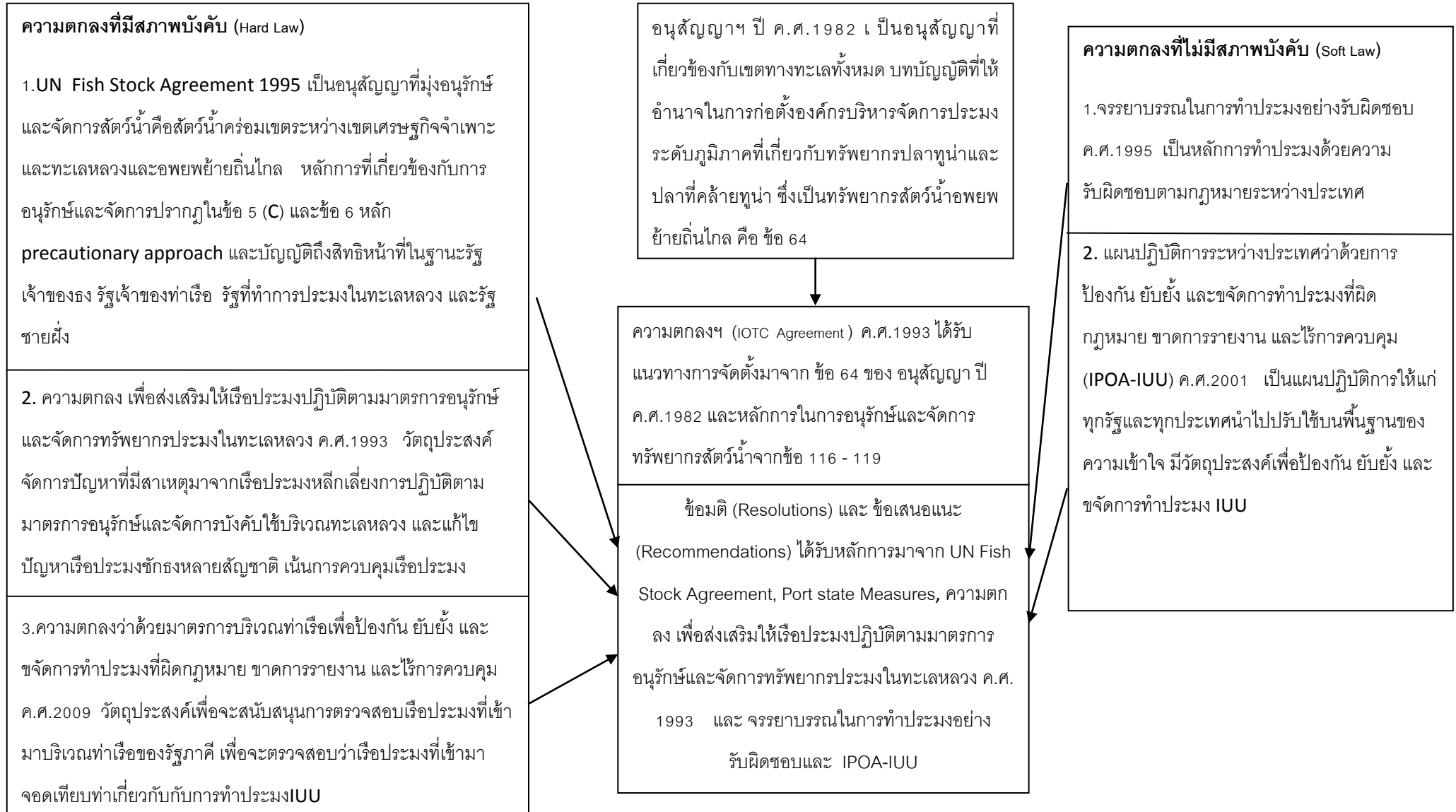
2. ความตกลงขององค์กรบริหารจัดการประมงในระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ได้แก่ ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ.1993 : IOTC, ความตกลงว่าด้วยการทำประมงในมหาสมุทรอินเดียใต้ ค.ศ.2006 : SIOFA และ คณะกรรมการว่าด้วยการอนุรักษ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน ค.ศ. 1993 : CCSBT ซึ่งเป็นความตกลงในระดับภูมิภาคที่มีสภาพบังคับทั้งสิ้น ทั้งนี้ความตกลงของคณะกรรมการการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียและความตกลงว่าด้วยการทำประมงในมหาสมุทรอินเดียใต้ เป็นความตกลงที่จัดตั้ง

ชั้นโดยองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ส่วนคณะกรรมการพิจารณาว่าด้วยการอนุรักษ์ปลา
ทูน่าครีบน้ำเงิน นั้นเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นเองอย่างเป็นอิสระ

3. ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าเป็นปลาที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ และมีการทำประมง
เป็นจำนวนมาก โดยไม่มีองค์กรใดมาควบคุม จึงมีการจัดตั้งองค์กรบริหารจัดการปลาทูน่า 5 แห่ง
ขึ้นในโลกเพื่อมาควบคุมเรือประมงและกิจกรรมการทำประมง เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากร
ปลาทูน่าอย่างยั่งยืน องค์กรบริหารจัดการปลาทูน่าทั้ง 5 แห่งได้แก่ 1. IOTC มีพื้นที่รับผิดชอบ
บริเวณมหาสมุทรอินเดีย 2. WCPFC มีพื้นที่รับผิดชอบบริเวณทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทร
แปซิฟิกตอนกลางและตะวันตก 3. IATTC มีพื้นที่รับผิดชอบบริเวณมหาสมุทรแปซิฟิกตะวันออก 4.
ICCAT มีพื้นที่รับผิดชอบในบริเวณมหาสมุทรแอตแลนติก และ 5. CCSBT มีพื้นที่รับผิดชอบ
บริเวณมหาสมุทรอินเดีย แปซิฟิก และแอตแลนติกทางตอนใต้ โดยมีการดูแลสัตว์น้ำเป้าหมายคือ
ทูน่าครีบน้ำเงินเพียงชนิดเดียว เมื่อพิจารณาถึงอำนาจในจัดตั้งองค์กรขึ้นมา นั้นจากการศึกษา
พบว่า IOTC เป็นเพียงองค์กรปลาทูน่าเพียงแห่งเดียวที่ตั้งขึ้นภายใต้กรอบของเอฟเอโอ ส่วนอีก 4
องค์กรนั้นก่อตั้งขึ้นเองโดยอิสระจากประเทศที่มีพื้นที่รอบมหาสมุทรนั้นๆ

ในบทต่อไปจะเป็นการศึกษาถึงหลักการหลักกฎหมายที่เกิดจากความตกลงฯ ข้อมติและ
ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ รวมถึงจากความตกลงในระดับสากลที่
เกี่ยวข้อง พันธกรณีตามความตกลงฯ และพันธกรณีตามข้อมติและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับ
มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย และ
ศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นกับคณะกรรมการฯ

แผนภูมิ (Flow Chart) แสดงความสัมพันธ์ของ IOTC กับ ความตกลงในระดับสากลที่เกี่ยวข้อง

จากแผนภูมิที่กล่าวมา สามารถกล่าวได้ว่าอนุสัญญาในระดับสากล ได้ควบคุม การทำ ประมงในบริเวณทะเลหลวงดังนี้

- ควบคุมพื้นที่การทำประมง (Area) จะควบคุมทั้งบริเวณทะเลหลวง เขตเศรษฐกิจจำเพาะ และการขึ้นท่าและขนถ่ายบริเวณท่าเรือของรัฐชายฝั่ง รวมถึงการขนถ่าย บริเวณทะเล
- ควบคุมเรือประมง (Fishing Vessels)
- ควบคุมเครื่องมือประมง (Fishing Gears)
- ควบคุมทรัพยากรสัตว์น้ำ โดยมีการควบคุมความประพฤติของรัฐที่มีต่อสัตว์น้ำนั้น
- ควบคุมฤดูกาลในการทำประมง
- ควบคุมระยะเวลาในการลงแรงประมง (Fishing Effort)
- ควบคุมการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำ โดยมีการกล่าวถึงหลักการอนุรักษ์ และจัดการ ทรัพยากรสัตว์น้ำ ได้แก่ หลัก MSY หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด และหลัก TAC รวมถึงหลักการต่างๆที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการ เช่น หลักการในการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน หลักการพัฒนอย่างยั่งยืน และหลักการบูรณาการ จัดการประมงและระบบนิเวศ

ซึ่งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ก็ได้รับหลักการและแนวทางในการ จัดทำความตกลงฯ มาจากอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 และนำ หลักการจากความตกลงฉบับอื่นในระดับสากลทั้งที่มีสภาพบังคับและไม่มีสภาพบังคับ มา บัญญัติไว้ในข้อมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ เนื่องจากความตกลงฉบับเดิม ไม่ สามารถแก้ไขได้ จึงต้องนำหลักการ หลักกฎหมายต่างๆ มาบัญญัติไว้ในข้อมติและข้อเสนอแนะ แทน

บทที่ 3

หลักการ หลักกฎหมาย และมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าตามความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียและซอมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ

3.1 หลักการ และหลักกฎหมายในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำตามความตกลงฯ และตามมาตรการในการอนุรักษ์ และจัดการของคณะกรรมการจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

เนื่องจากความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย เป็นความตกลงในระดับภูมิภาค ที่ได้รับอำนาจการจัดตั้งมาจากเอฟโอไอ และเป็นการดูแลสัตว์น้ำเป้าหมายคือปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าทั้ง 16 ชนิด ซึ่งถือเป็นสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล (highly migratory fish stocks) ดังนั้นในหลักการและหลักกฎหมายของความตกลงฯ และตามข้อมติเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ จึงมีการกล่าวถึงอนุสัญญาในระดับสากลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นอนุสัญญาที่มีสภาพบังคับหรือไม่มีสภาพบังคับในทางระหว่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตามของไอโอทีซี ซึ่งเป็นองค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดีย เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าอย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริงและแก้ไขปัญหาการทำประมงในบริเวณนี้ได้ หลักการและหลักกฎหมายที่ใช้มีดังนี้

3.1.1 หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนในการจัดการประมง (The Precautionary Approach in Fisheries Management)

ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ.1993 ไม่มีบทบัญญัติโดยเฉพาะที่กล่าวถึงหลักการว่าด้วยการป้องกันไว้ก่อนในการจัดการประมง (Precautionary Approach) เนื่องจากความตกลงฉบับนี้เกิดขึ้นก่อนความตกลงปี ค.ศ.1995 (UN Fish Stock Agreement) ซึ่งจะมีหลักการนี้ระบุไว้อย่างชัดเจนเป็นแนวทางให้องค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคหรืออนุภูมิภาคนำไปใช้สำหรับการอนุรักษ์และจัดการ

ทรัพยากรประมงอย่างเหมาะสม และในขณะที่ก่อตั้งความตกลงหลักการนี้ยังไม่มีผลสำคัญ และยังไม่ปรากฏชัดเจน ซึ่งในปัจจุบันยังเป็นประเด็นปัญหาว่าจะร่างความตกลงฉบับนี้ขึ้นใหม่ เนื่องจากยังขาดหลักการในการอนุรักษ์และจัดการที่ชัดเจนและทันสมัยต่อการทำประมงในสมัยใหม่

ดังนั้นการจะพิจารณาถึงหลักการนี้จึงต้องนำหลักการข้อ 5 หลักการทั่วไปในข้อ 5 (C) และข้อ 6 (application of the precautionary approach) หลักการระมัดระวังในการป้องกันไว้ก่อน ในความตกลงเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล วันที่ 10 ธันวาคม 1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และการจัดการมวลสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่คร่อมเขตทางทะเลและมวลสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ย้ายถิ่นอยู่เสมอ ค.ศ.1995: UN Fish Stocks Agreement (ความตกลง ค.ศ.1995), ข้อ 7.5 ในจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ และปัจจุบันปรากฏในข้อมติเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของไอโอทีซีข้อที่ 12/01 On the Implementation of the Precautionary Approach ค.ศ.2012 มาบังคับใช้ดังนี้

ตามความตกลง ค.ศ. 1995 ข้อ 5 เพื่อที่จะอนุรักษ์และจัดการมวลสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลรัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง ควร “ยอมรับมาตรการเพื่อให้มั่นใจในการอนุรักษ์ในระยะยาว และยั่งยืน และสนับสนุนวัตถุประสงค์ของการใช้อย่างสูงสุด (Optimum Utilization) ควรทำให้มั่นใจว่ามาตรการได้รับการจัดทำเพื่อรักษาหรือฟื้นฟูมวลสัตว์น้ำในระดับที่สามารถเจริญเติบโตได้ตามหลักสูงสุดที่ประเมินได้ในทางชีวภาพ รวมถึงความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนาและพิจารณารูปแบบการทำประมง, การพึ่งพาอาศัยของมวลสัตว์น้ำและคำแนะนำเกี่ยวกับมาตรฐานขั้นต่ำในทางระหว่างประเทศ โดยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก

แม้ว่าความตกลง ค.ศ.1995 จะเริ่มต้นโดยการอ้างถึงแนวคิดจุดสูงสุดที่ประเมินได้ในทางชีวภาพ (MSY) ที่เหมาะสม ความตกลงนี้ก็ยังมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์ที่นอกเหนือจากอนุสัญญา ค.ศ.1982 ในเรื่องการบังคับใช้หลัก precautionary approach ในข้อ 5 (C) ข้อ 6 และ ในภาคผนวก 2 (Annex ii) ของความตกลงกล่าวถึงแนวทางสำหรับการประยุกต์ใช้จุดอ้างอิงของหลักการการป้องกันไว้ก่อน (Guideline for the Applications for the Application of Precautionary Referent Point) ในการอนุรักษ์และจัดการมวลสัตว์น้ำคร่อมเขต

และอพยพย้ายถิ่นไกล มวลสัตว์น้ำได้มีการอธิบายบทบัญญัติของ MSY ภายใต้ความตกลงภาคผนวกจำแนกได้เป็นสองแบบ (i) จุดอ้างอิง(Reference points)ในการอนุรักษ์หรือขอบเขตแบบขอบเขตกำหนดขอบเขตพื้นที่ซึ่งจำกัดปริมาณการจับสัตว์น้ำ ระบุการจำกัดเกี่ยวกับชีววิทยาที่ปลอดภัยสำหรับการทำประมงซึ่งประชากรสามารถก่อให้เกิดปริมาณผลผลิตแบบยั่งยืนสูงสุดได้ และ (ii) จุดอ้างอิงในการจัดการหรือเป้าหมาย จุดอ้างอิงแบบเป้าหมายมุ่ง อธิบายวัตถุประสงค์การจัดการภายใต้การจัดการชีววิทยาที่ปลอดภัย ดังนั้นแต่ละรัฐต้องไม่ทำการประมงเกินระดับสูงสุดที่ทำการประมงได้ สำหรับเศรษฐกิจหรือเหตุผลอื่นๆ ภายใต้ความตกลงนี้

ข้อ 6 ของความตกลงฯ ค.ศ.1995 ได้ระบุพันธกรณีแก่รัฐอย่างชัดเจนในการนำหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนไปบังคับใช้ว่า ¹

1.รัฐจักต้องนำเอาหลักการป้องกันไว้ก่อนมาปฏิบัติอย่างทั่วถึง เพื่อการอนุรักษ์จัดการและการใช้ประโยชน์ของทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตและชนิดพันธุ์สัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นอยู่เสมอ เพื่อที่จะปกป้องทรัพยากรทางทะเลที่มีชีวิต และสงวนรักษาสภาวะแวดล้อมทางทะเล

2.รัฐจักต้องระมัดระวังให้มากในกรณีที่ข้อมูลไม่แน่นอน ไม่น่าเชื่อถือหรือมีไม่เพียงพอ การขาดข้อสนเทศทางวิทยาศาสตร์อย่างพอเพียงนั้น ไม่อาจนำมาอ้างเหตุผลในการเลื่อนกำหนดหรือละเว้นการปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรได้

3.ในการนำเอาหลักการป้องกันไว้ก่อนมาใช้ปฏิบัตินั้น รัฐจะต้อง

(ก) ปรับปรุงกระบวนการตัดสินใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมงโดยการเสาะหาและแลกเปลี่ยนข้อสนเทศทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่และนำเอาวิธีการที่ปรับปรุงแล้วมาใช้เกี่ยวกับความเสี่ยงและความไม่แน่นอน

(ข) นำเอาแนวทางปฏิบัติตามที่แจ้งไว้ในภาคผนวก 2 มาใช้และกำหนดจุดอ้างอิงเฉพาะสำหรับประเภทของสัตว์น้ำนั้นๆ โดยอาศัยข้อสนเทศทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่และการดำเนินการที่จำเป็นเมื่อมีการจับสัตว์น้ำเกินไปกว่าจุดอ้างอิงนั้นๆ

¹ ชุมพร บัจจุสานนท์. กฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการทำประมงในทะเลหลวง : ผลกระทบต่อประเทศไทย .วารสารกฎหมาย หน้า.281-282.

(ค) พิจารณาถึงความไม่แน่นอนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับขนาดและผลิตภาพของประชากรของสัตว์น้ำ, จุดอ้างอิง, สถานะของประชากรสัตว์น้ำเทียบกับจุดอ้างอิงที่วานั้น, ระดับและการแพร่กระจายของการสูญเสียสัตว์น้ำที่เกิดจากการประมงและผลกระทบของการประมงที่มีต่อสัตว์น้ำที่มีชุกชุมเป้าหมาย และชนิดที่เกี่ยวข้องหรือชนิดที่ต้องพึ่งพากัน ตลอดจนสถานะทางสมุทรศาสตร์ สิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจทั้งที่เป็นอยู่หรือที่พยากรณ์ไว้ และ

(ง) พัฒนาการรวบรวมข้อมูลและโครงการวิจัยเพื่อประเมินผลกระทบของการประมงที่มีต่อสัตว์น้ำชนิดที่มีเป้าหมาย และชนิดที่เกี่ยวข้องหรือชนิดที่ต้องพึ่งพากัน กับสภาพแวดล้อมของสัตว์น้ำเหล่านั้น และจัดทำแผนงานที่จำเป็นเพื่อให้มั่นใจในการอนุรักษ์สัตว์น้ำประเภทดังกล่าว และเพื่อปกป้องแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำ

4. รัฐจักต้องใช้มาตรการเมื่อปริมาณจับสัตว์น้ำเข้าใกล้จุดอ้างอิงแล้ว เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีการจับเกินกว่าจุดอ้างอิงนั้น ในกรณีการจับเกินจุดอ้างอิง รัฐจักต้องดำเนินการโดยทันที ตามวรรค 3 (ข) เพื่อฟื้นฟูประชากรสัตว์น้ำนั้น

5. เมื่อเกิดข้อห่วงใยเกี่ยวกับสถานะของประชากรสัตว์น้ำชนิดที่เป็นเป้าหมายหรือชนิดที่มีเป้าหมาย หรือชนิดที่เกี่ยวข้องหรือชนิดที่ต้องพึ่งพากัน รัฐจักต้องเพิ่มการตรวจสอบเกี่ยวกับประชากรและชนิดของสัตว์น้ำนั้นๆ เพื่อทบทวนสถานะ และควมมีประสิทธิภาพของมาตรการอนุรักษ์และจัดการ รัฐจักต้องแก้ไขมาตรการเหล่านั้นอย่างสม่ำเสมอโดยอาศัยข้อเสนอแนะเพิ่มขึ้น

6. สำหรับการประมงที่เริ่มใหม่ หรือการสำรวจแหล่งประมงนั้น รัฐจักต้องเร่งใช้มาตรการอนุรักษ์และจัดการเบื้องต้นโดยเร็วที่สุด รวมถึงการจำกัดปริมาณการจับ และการจำกัดการลงแรงประมง

7. หากเกิดปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่ก่อผลเสียต่อสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำที่ครอบคลุมเขตและชนิดพันธุ์สัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล รัฐจักต้องนำมาตราการฉุกเฉินเพื่ออนุรักษ์และจัดการมาใช้เพื่อทำให้มั่นใจถึงการประมงจะไม่ขยายผลเสียหายให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่าหลักการนี้ถือเป็นหลักการที่สำคัญเพื่อป้องกันมิให้ทำการประมงมากเกินไป จุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ โดยเป็นการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน เพื่อให้การอนุรักษ์และจัดการประมงในทะเลหลวงมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปรากฏในจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ ได้กล่าวถึงหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน ในข้อ 7.5 ดังนี้

ข้อ 7.5 ได้มีการกล่าวถึงหลัก precautionary approach ไว้ว่ารัฐภาคีต้องนำวิธีการป้องกันไว้ก่อน มาปรับใช้อย่างกว้างขวางในเรื่องการอนุรักษ์และการจัดการ และการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตทางทะเลเพื่อที่จะปกป้องและสงวนไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อมทางน้ำ รายละเอียดต่างๆจะสอดคล้องกับความตกลงปี ค.ศ.1995

ปัจจุบันที่หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนปรากฏในข้อมติเกี่ยวกับการอนุรักษ์และการจัดการในสมัยการประชุมครั้งที่ 16 ค.ศ.2012 “ การอนุวัติการหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน”(Resolution 12/01 On the Implementation of the Precautionary Approach) ข้อมตินี้ในส่วนอารัมภบทได้กล่าวถึงหลักการความตกลงปี ค.ศ.1995 ในข้อ 5 (C) ซึ่งกล่าวถึงการนำไปบังคับใช้ของหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน ในฐานะที่เป็นหลักการทั่วไปสำหรับการจัดการประมงที่สมบูรณ์ ข้อ 6 และภาคผนวก 2 ได้จัดหาแนวทางสำหรับอนุวัติการ รวมถึงการยอมรับบทบัญญัติจุดที่อ้างอิง(Referent points) เมื่อข้อมูลสำหรับจัดทำจุดที่อ้างอิงขาดหรือไม่ดี รับทราบว่าจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ การนำไปปฏิบัติให้เกิดผลของหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน วางไว้บนพื้นฐานของ stock-based tarket และ Limit reference points สาระสำคัญของข้อมติดังนี้

- เพื่อนำหลักการป้องกันไว้ก่อนไปบังคับใช้ตามมาตรฐานในทางระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะแนวทางตามอนุสัญญา ค.ศ.1995 และเพื่อจะใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่าและยั่งยืนของทรัพยากรสัตว์น้ำ กล่าวถึงในข้อ 5 ของความตกลง

- การนำไปบังคับใช้ของหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน คณะกรรมาธิการยอมรับหลังจากพิจารณาข้อเสนอแนะอย่างถูกต้องจัดทำโดยคณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ ดังนี้

(เอ) จุดอ้างอิง ของมวลสัตว์น้ำเฉพาะเจาะจง เกี่ยวข้องกับสัตว์น้ำที่ตายจากการทำประมงและมวลสัตว์น้ำที่ยังมีชีวิต และ

(บี) กฎการควบคุมการทำประมงที่เชื่อมโยงกัน คือการจัดการที่นำจุดที่อ้างอิงสำหรับสถานะมวลสัตว์น้ำมาปฏิบัติหรือถ้าเกิดการละเมิดจุดอ้างอิง และกฎการควบคุมการทำประมง ดังนั้นตามหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด ความเสี่ยงซึ่งเป็นผลกระทบทางลบของความยั่งยืนของทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในมหาสมุทรอินเดีย จะต้องลดน้อยลง

- การตัดสินใจของจุดอ้างอิงที่เหมาะสม และกฎการควบคุมการทำประมง การพิจารณาต้องให้นำหนักต่อความไม่แน่นอนเป็นปัจจัยหลัก ประกอบด้วย ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับสถานะของมวลสัตว์น้ำสัมพันธ์กับจุดอ้างอิง ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับชีววิทยา, สิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์ทางสังคมและเศรษฐกิจ และผลกระทบของกิจกรรมการทำประมงมวลสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย และมวลสัตว์น้ำที่เกี่ยวข้องหรือพึ่งพาอาศัยกัน

- ถ้าเหตุการณ์ความไม่แน่นอน เช่น ปรากฏการณ์ธรรมชาติ ซึ่งมีผลกระทบในทางลบเกี่ยวกับสถานะของมวลสัตว์น้ำหรือที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม คณะกรรมาธิการฯควรยอมรับมาตรการอนุรักษ์และจัดการ ภาวะฉุกเฉินพื้นฐาน (an emergency basis) เพื่อให้มั่นใจว่ากิจกรรมประมงจะไม่เลวร้ายลงจากผลกระทบในทางลบนั้น

- ในขั้นต้น และในฐานะมาตรการชั่วคราว คณะกรรมาธิการฯควรยอมรับบทบัญญัติจุดอ้างอิงและกฎการควบคุมการทำประมง พิจารณาคำแนะนำของคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ มาตรการแต่ละอย่างควรรักษาระดับปัจจุบันไว้ จนกระทั่งถึงช่วงระยะเวลาที่ คณะกรรมาธิการฯจะเลือกมาเพื่อปรับปรุงให้ทันสมัย

- คำแนะนำจากคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ เพื่อประเมินค่า ตลอดจนจนถึงขั้นตอนการประเมินผลแผนการจัดการ แผนปฏิบัติการจุดอ้างอิงประกอบด้วย จุดที่อ้างอิงชั่วคราว (interim reference point) และกฎการควบคุมการทำประมงที่มีศักยภาพ

- หลักจากการประเมินผลแผนการจัดการเสร็จสิ้น คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ควรทำคำแนะนำแก่คณะกรรมาธิการ จุดอ้างอิงสำหรับมวลสัตว์น้ำทุกชนิด และคำแนะนำการคาดการณ์ในอนาคตเกี่ยวกับสถานะมวลสัตว์น้ำสัมพันธ์กับการยอมรับจุดอ้างอิง บนพื้นฐานของพยานหลักฐานที่ดีที่สุด

กรณีตัวอย่างของการนำหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนมาบังคับใช้ในการระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศ **ปรากฏในคดี The South Pacific Bluefin Tuna Case 1999 (New Zealand v. Japan ; Australia v. Japan)** ข้อเท็จจริงมีดังนี้ ประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ได้นำเรื่องขึ้นฟ้องศาลอนุญาโตตุลาการซึ่งเป็นข้อตกลงภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ระหว่างการพิจารณาของอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในกฎหมายทะเล(International Tribunal for the Law of the Sea :ITLOS) มีการร้องขอใช้การคุ้มครองชั่วคราวให้ญี่ปุ่นยุติการทดลองเกี่ยวกับการประมงพันธุ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงินทางตอนใต้หรือเรียกว่า Southern Bluefin Tuna :SBT และในวันที่ 27 สิงหาคม ค.ศ.1999 ก็มีคำสั่งดังกล่าวซึ่งมาจากการตัดสินขององค์คณะนี้โดยได้อ้างถึงหลักการป้องกันไว้ก่อนๆ ทำให้นักวิชาการบางคนให้ความเห็นว่าคำพิพากษานี้เป็นการก่อตั้งหลักการป้องกันไว้ก่อนๆ ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

การแสดงออกฝ่ายเดียวของญี่ปุ่นในการยืนยันการดำเนินการทดลองขัดต่อการทำตามพันธกรณีข้อ 64 ,116-119 และ 300 ของอนุสัญญากฎหมายทะเล ค.ศ.1982 และอนุสัญญาเพื่อการอนุรักษ์ปลาทูน่าครีบน้ำเงินทางตอนใต้(CCSBT Convention) ซึ่งเป็นการตกลงโดยสามประเทศ คือออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และ นิวซีแลนด์ในการตกลงเรื่องปริมาณที่พึงจับได้(Total Allowable Catch) แต่ญี่ปุ่นเองก็ยังจับปลาเกินโควตาที่ตกลงไว้โดยเรียกว่าเป็นการทดลองในมหาสมุทรอินเดียเป็นจำนวนถึง 1400 ตัน และที่สำคัญญี่ปุ่นได้ละเมิดหลักการป้องกันไว้ก่อนๆ ซึ่งประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ได้ยกขึ้นอ้างในฐานะกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศซึ่งทุกประเทศห้ามละเมิด ประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ต้องการให้ญี่ปุ่นดำเนินการโดยการประกอบด้วยหลักการป้องกันไว้ก่อนในการประมงสำหรับการพิจารณาคดี หมายความว่าให้ใช้แนวทางป้องกันไว้ก่อนเป็นมาตรการชั่วคราวในระหว่างการดำเนินคดี เนื่องจากเกิดการคัดค้านความเห็นของนักวิทยาศาสตร์ว่าการทดลองของชาวญี่ปุ่นเป็นอันตรายต่อฝูงปลาในอนาคตหรือไม่ ยังไม่เป็นที่แน่ชัด ดังนั้นจึงควรระงับการทดลองไว้ก่อน (ซึ่งข้ออ้างของออสเตรเลียและนิวซีแลนด์กล่าวไว้บนหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ แต่ญี่ปุ่นโต้แย้งว่า การทดลองจำเป็นที่จะต้องบรรลุและการประมงก็สามารถเชื่อถือได้ว่าศักยภาพของฝูงปลาที่ฟื้นฟูได้นั้นมีแนวโน้มสูง (ญี่ปุ่นเองก็กล่าวอ้างบนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์เช่นเดียวกัน)

องค์คณะพิจารณาว่าประเทศทั้งคู่ควรดำเนินการเพื่อเอื้ออำนวยประโยชน์และเตือนเพื่อให้แน่ใจว่ามาตรการอนุรักษ์ที่มีประสิทธิภาพต้องถูกนำมาใช้ปกป้องอันตรายที่รุนแรงต่อฝูงปลา “องค์คณะไม่สามารถประเมินอย่างสรุปในหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่แสดงโดยรัฐภาคีแต่ได้

หามาตรการอื่นที่ควรนำมาใช้กับเรื่องเร่งด่วนเพื่อสงวนสิทธิของประเทศคู่กรณี และคุ้มครองผู้ปลาทูน่าไว้ก่อน” ผู้พิพากษา Lainig จากบราซิลออกความเห็นว่าเป็นคำสั่งนี้ไม่ได้เรียกว่าหลักการป้องกันไว้ก่อน (precautionary principle) แต่เป็นวิธีการป้องกัน มากกว่า (precautionary approach) สุดท้ายแล้วตัดสินโดยใช้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 และอนุสัญญา ค.ศ. 1993 ไม่ได้กล่าวว่าเป็นการใช้วิธีการป้องกันไว้ก่อน แต่เป็นการกล่าวถึงมาตรการคุ้มครองชั่วคราวตาม ข้อ 290 (1) ของ อนุสัญญา ค.ศ. 1982 ว่าต้องมีการพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้ที่เหมาะสมภายใต้สถานการณ์ที่ต้องป้องกันอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล และข้อ 295 (2) ก็บอกว่าองค์คณะผู้พิจารณาข้อพิพาทอาจใช้มาตรการชั่วคราว เมื่อมีสถานการณ์ที่เร่งรีบที่ต้องกำหนดมาตรการใดๆ ออกมาใช้ในทันที เพื่อไม่ให้ความเสียหายเกิดขึ้นหรือทวีคูณขึ้น ดังนั้นการปรับใช้วิธีการป้องกันไว้ก่อนนี้ถือเป็นมาตรการชั่วคราวตามอนุสัญญา ปี ค.ศ. 1982 หรือไม่ องค์คณะผู้พิพากษายังไม่ได้ลงรายละเอียดในประเด็นนี้

แม้ว่าในคดีนี้ไม่ระบุชัดเจนว่าวิธีการป้องกันไว้ก่อนเป็นหลักหนึ่งที่ถูกวิวัฒนาการเข้าไปอยู่ในกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศหรือไม่ แต่การทดลองของญี่ปุ่นนั้น ถือได้ว่า การดำเนินการของญี่ปุ่นขัดต่อหลักสุจริต หลักนี้แสดงอยู่ในข้อ 300 ของอนุสัญญา ค.ศ. 1982 และข้อ 18 (a) และ (b) ของอนุสัญญากรุงเวียนนา 1969 ซึ่งในข้อ 18 ระบุว่าประเทศมีพันธกรณีที่จะระงับกิจกรรมซึ่งเป็นผลเสียโดยภายใต้การยอมรับโดยการลงนาม การให้สัตยาบัน และการยอมรับของประเทศต่ออนุสัญญาจนกว่าจะได้เข้ามาเป็นภาคีโดยสมบูรณ์ และข้อ 2 ของ UNFSA หรือความตกลงฯ ค.ศ. 1995 การอนุวัติการสัตว์น้ำคุ้มครองเขตและอพยพย้ายถิ่นไกล มีว่าเพื่อให้แน่ใจในการอนุรักษ์ในระยะยาวและการใช้ทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างยั่งยืน สองเจตนารมณ์ของทั้งสองอนุสัญญานั้น องค์คณะจึงมีคำสั่งให้ญี่ปุ่นยุติโปรแกรม EFP ของญี่ปุ่นไว้ คำตัดสินนี้ไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนถึงวิธีการป้องกันไว้ก่อน ไม่มีบริบทคำอธิบาย แต่หลักการนี้เป็นการอ้างอิงถึงการใช้ความรู้สำนักทั่วไป หรือเป็นหลักการที่ถูกร้องขอโดยศีลธรรม

จากคำตัดสินขององค์คณะ เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม ค.ศ. 1999 มีข้อสังเกตที่เด่นชัดคือ ประการแรก เกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิตทางทะเล เป็นครั้งแรกในกฎหมายสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศที่องค์คณะตัดสินระหว่างประเทศได้อภิปรายในการดำเนินการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการเผชิญหน้ากับความไม่แน่นอนทางวิทยาศาสตร์ ประการที่สอง เป็นการกำหนดตัวอย่างสำหรับการประมงของชาติต่อความร่วมมือในการจัดการและการอนุรักษ์ผู้ปลาทู โดยสนธิสัญญาหลายฝ่ายในฐานะถูกจัดตั้งเพื่อขยายแนวทางปฏิบัติในอนุสัญญา ค.ศ. 1982 ประการที่สาม คดีนี้สามารถจัดหาแนวทางสำหรับการตั้งขอบเขตการดำเนินการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมว่าด้วยกระบวนการและระดับ

ความสำคัญทางกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิตทางทะเล ประการที่สี่คำสั่งขององค์คณะได้แสดงประเด็นที่น่าสนใจในการปฏิบัติของกฎหมายระหว่างประเทศ แม้ว่าองค์คณะในคดีนี้ได้ให้ใจทักได้รับผลประโยชน์จากความสงสัย แต่ก็ยังคงไม่ชัดเจนว่าด้วยอะไรเป็นพื้นฐานที่สำคัญของกฎหมายที่คำสั่งนี้ถูกนำมาใช้ สิ่งนี้จากข้อเท็จจริงไม่มีการกล่าวถึงอย่างชัดเจนในวิธีการป้องกันไว้ก่อน ไม่มีการแยกแยะมาตรฐานและบริบทของมัน มันง่ายที่จะถูกนำไปปรับใช้ในแนวทางของสามัญสำนึกหรือหลักการที่ถูกกำหนดขึ้นโดยศีลธรรม²

จะเห็นได้ว่าคดีนี้เป็น การแสดงให้เห็นว่าองค์คณะระงับข้อพิพาทด้วยสามัญสำนึกและศีลธรรมในการอนุรักษ์พันธุ์ปลาโดยยังใช้วิธีการป้องกันไว้ก่อนมาใช้แม้ยังไม่มีกรอบรับสถานะของหลักการนี้เท่าไร และในปีที่คดีนี้เกิด ความตกลงฯ ค.ศ.1995 ยังไม่มีผลบังคับใช้ จึงยิ่งทำให้ไม่มีความชัดเจนในการนำวิธีการป้องกันไว้ก่อนมาใช้ของสิ่งเหล่านี้ แม้ว่าคดีนี้จะไม่ได้ตัดสินโดยใช้วิธีการป้องกันไว้ก่อนแต่ถือเป็นการนำวิธีการมาใช้โดยอ้อมกับปลาที่น้ำเงินในตอนที่และเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาหลักการป้องกันไว้ก่อนในการจัดการประมงและสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ต่อมาหลักการนี้ได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็วในหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย แอฟริกาใต้ ซึ่งหลักการป้องกันไว้ก่อนนี้มีคำจำกัดความที่กว้างมาก ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางชีวภาพ และการนำไปบังคับให้สมดุลระหว่างความต้องการทางสังคมและทางเศรษฐกิจ³

และปรากฏในคดีล่าสุด คือ Case Concerning Pulp Mills on the River Uruguay (Argentina v. Uruguay) ค.ศ.2010 คดีนี้ผู้พิพากษากล่าวอย่างชัดแจ้งว่า หลักการระมัดระวังป้องกันไว้ก่อน (a precautionary approach) เกี่ยวข้องกับการตีความและการนำไปบังคับใช้ของบทบัญญัติของข้อบังคับของ the River Uruguay ⁴

3.1.2 หลักกฎหมายเกี่ยวกับการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรปลาทูน่า

เนื่องจากทะเลหลวงนอกจากจะมีเสรีภาพในการทำประมงแล้วก็มีข้อจำกัดต่างๆ โดยที่สำคัญคือการอนุรักษ์ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าของไอโอทีซี ซึ่งเป็นองค์กรบริหาร

² นิซุคา เศรษฐศาสตร์, “ หลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าในกฎหมายทะเล ศักยภาพประมง,” (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551), หน้า 98-102.

³ FAO, Precautionary approach to fisheries management [online], 2012, December 9 . Available from www.fao.org/fishery/topic/13302/en

⁴ Yoshifumi Tanaka, *The International Law of the Sea*, First published (Cambridge: Cambridge University Press, 2012), p.242.

จัดการประมงระดับภูมิภาคบริเวณมหาสมุทรอินเดีย โดยได้รับอำนาจในการก่อตั้งมาจาก มาตรา 14 ของธรรมนูญของเอฟเอโอ ดังนั้นการพิจารณาการหลักกฎหมายเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่านั้น จึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติของความตกลงและจากข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการวิชาการ ซึ่งตามบทบัญญัติของความตกลงนั้น การอนุรักษ์ บัญญัติไว้ในข้อ 5 วัตถุประสงค์ หน้าที่ และความรับผิดชอบของคณะกรรมการ ดังนี้

“ 1. คณะกรรมการวิชาการ จะส่งเสริมความร่วมมือในกลุ่มสมาชิก เพื่อให้เกิดหลักประกันว่าจะมีการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุดจากทรัพยากรสัตว์น้ำภายใต้ความตกลงนี้ รวมทั้งมีการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการประมงที่ยั่งยืน โดยการจัดการที่เหมาะสม

2. เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เหล่านี้ และเพื่อให้เป็นไปตามหลักการต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล คณะกรรมการวิชาการ มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

ก. ทบทวนสภาวะและแนวโน้มของกลุ่มประชากร รวบรวม วิเคราะห์และเผยแพร่ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ สถิติการจับและการลงแรงทำประมง และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรรวมถึงการทำประมงกลุ่มทรัพยากรสัตว์น้ำภายใต้ความตกลงฉบับนี้

ข. สนับสนุน เสนอแนะ และประสานงานในการวิจัย และพัฒนาเกี่ยวกับกลุ่มทรัพยากรสัตว์น้ำและการทำประมงภายใต้ความตกลงนี้ และกิจกรรมอื่นที่คณะกรรมการ อาจพิจารณาเห็นว่าเหมาะสม รวมทั้งกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดเทคโนโลยี การฝึกอบรม และการเพิ่มพูนความรู้ โดยคำนึงถึงความจำเป็นเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าสมาชิกของคณะกรรมการสามารถมีส่วนร่วมในการทำประมงอย่างเสมอภาค รวมทั้งคำนึงถึงผลประโยชน์พิเศษและความต้องการของสมาชิกที่เป็นประเทศกำลังพัฒนา

ค. กำหนดมาตรการอนุรักษ์และจัดการ เพื่อให้เกิดความมั่นใจการอนุรักษ์กลุ่มประชากรสัตว์น้ำตามความตกลงฉบับนี้ และเพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด (Optimum Utilization) ในบริเวณดังกล่าว โดยเป็นไปตามบทบัญญัติข้อ 9 และมีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์สนับสนุน

ง. ทบทวนด้านเศรษฐกิจและสังคมที่เกี่ยวกับการจับสัตว์น้ำตามความตกลงฉบับนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้คำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่งที่เป็นประเทศกำลังพัฒนา

และกำหนดไว้ในข้อ 9 ของความตกลง IOTC กล่าวถึง การดำเนินการเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการ โดยข้อ 9 (1)(2)(3) กล่าวว่าภายใต้บทบัญญัติวรรค 2 คณะกรรมการฯ อาจกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ซึ่งผูกพันบรรดาสมาชิกของคณะกรรมการฯ ตามบทบัญญัติข้อนี้ โดยคะแนนเสียงข้างมาก 2 ใน 3 ของสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมและลงคะแนนเสียงในการประชุม มาตรการอนุรักษ์และจัดการกลุ่มประชากรสัตว์น้ำซึ่งคณะอนุกรรมการฯ ได้กำหนดขึ้นตามบทบัญญัติในวรรค 2 ข้อ 12 จะต้องนำมาปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของอนุกรรมการฯ เหล่านั้น นอกจากนี้เลขาธิการจะต้องแจ้งให้บรรดาสมาชิกของคณะกรรมการฯ ทราบถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ซึ่งได้รับการรับรองโดยคณะกรรมการฯ โดยไม่ชักช้า

มาตรการอนุรักษ์และจัดการจะมีผลผูกพันรัฐภาคี หลังจาก 120 วัน นับจากวันที่เลขานุการได้ระบุไว้ในประกาศ หรือวันอื่นใดที่คณะกรรมการฯ ได้กำหนดขึ้น (ข้อ 9 (4)) และรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งของคณะกรรมการฯ อาจคัดค้านมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้รับรองไว้แล้วในวรรค 14 ได้ภายในระยะเวลา 120 วัน นับจากวันที่ระบุไว้หรือภายในช่วงระยะเวลาอื่น รัฐภาคีที่คัดค้านข้อมติใด ย่อมไม่มีผลผูกพันต่อมาตรการข้อนั้น สมาชิกอื่นๆ ของคณะกรรมการฯ อาจคัดค้านได้อีก ภายในเวลา 60 วัน หลังจากระยะเวลา 120 วัน ได้ผ่านพ้นไปแล้ว อนึ่ง รัฐภาคีอาจเพิกถอนการคัดค้านของตนได้ตลอดเวลา

และข้อ 9 (6) กล่าวถึงการคัดค้านมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ดังนี้คือ

“ กรณีสมาชิกของคณะกรรมการฯ จำนวนมากกว่า 1 ใน 3 ของสมาชิกทั้งหมดคัดค้านมาตรการที่ได้รับการยอมรับตามความใน(1) สมาชิกอื่นๆ ก็จะไม่ถูกผูกพัน โดยมาตรการที่ถูกคัดค้านนั้นด้วย แต่การคัดค้านดังกล่าวจะไม่ทำให้มาตรการอื่น หรือมาตรการทั้งหมดพ้นจากการมีผลบังคับใช้ตามกฎหมาย ”

โดยให้เลขานุการแจ้งแก่สมาชิกของคณะกรรมการฯ แต่ละประเทศให้ทราบถึงการแจ้ง คัดค้านหรือการเพิกถอนการคัดค้านแต่ละครั้งโดยทันที ตาม ข้อ 9 (7) ของความตกลงฉบับนี้

3.1.2.1 หลักการที่ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำยั่งยืนสูงสุดที่ประเมินได้ในทางชีวภาพ (Maximum Sustainable Yield : MSY)

หลักการสำคัญของการอนุรักษ์สัตว์น้ำในทะเลหลวงและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ คือ หลักกำหนดปริมาณการจับ โดยยึดหลักให้ชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับสูงสุดของผลผลิตที่รักษาไว้ให้คงไว้ได้ หรือ Maximum Sustainable Yield หลัก Maximum Sustainable Yield ได้เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางและได้ถูกนำมาบรรจุไว้ในความตกลงหลายฉบับเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ หลักการกำหนดจุดหรือระดับซึ่งสามารถอำนวยผลผลิตได้อย่างสูงสุด (Maximum Sustainable Yield) นี้ เป็นหลักการของวิชาการประมงเกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์น้ำที่มีอัตราการเจริญเติบโตสูงขึ้น จนในที่สุดก็ต้องตาย ถ้าไม่มีการจับสัตว์น้ำมาใช้ประโยชน์ สัตว์น้ำก็จะต้องตายลงตามธรรมชาติ ดังนั้นถ้าชาวประมงจับสัตว์น้ำได้สัดส่วนเท่ากับอัตราการเจริญเติบโตสูงสุดตามธรรมชาติ กล่าวคือ อัตราการเกิดรวมกับอัตราการเจริญเติบโต ลบด้วยอัตราการตายตามธรรมชาติของสัตว์น้ำ จะทำให้ประชากรสัตว์น้ำที่มีสมดุล (Equilibrium population) หรือมีขนาดคงที่ หรือมีระดับคงที่⁵ สมการที่แสดงดุลยภาพของการจับสัตว์น้ำที่เหมาะสม ได้แก่

$$\text{อัตราการจับสัตว์น้ำของชาวประมง} = \text{ดุลยภาพของอัตราการเจริญเติบโตสุทธิตามธรรมชาติ (อัตราการเกิด + อัตราการเติบโตของสัตว์น้ำ) - (อัตราการตายตามธรรมชาติของสัตว์น้ำ)}^6$$

อัตราการจับสัตว์น้ำของชาวประมงขึ้นอยู่กับอัตราการใช้กำลังลงแรงประมง (Fishing effort) และสัมพันธ์กับขนาดของประชากรสัตว์น้ำ ดุลยภาพของประชากรสัตว์น้ำจะ

⁵ ชุมพร บัจจุสานนท์, รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่องกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการทำประมงในทะเลหลวงผลกระทบต่อประเทศไทย, (กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2543) หน้า 204-205

⁶ เรื่องเดียวกัน หน้า 205 อ้างมาจาก ธันวา จิตต์สงวน, เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรประมง, (กรุงเทพฯ: ภาควิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526) หน้า 41

สามารถรักษาไว้ได้ หากมีการใช้การลงแรงประมงในระดับที่เหมาะสมกับอัตราความเจริญเติบโตส
 ุทธิตามธรรมชาติของสัตว์น้ำ โดยทั้งขนาดของการลงแรงประมงและขนาดของประชากรสัตว์น้ำ ทั้ง
 สองส่วนนี้จะต้องมีขนาดเท่ากัน คือ จะต้องม้อัตราการจับเท่ากับอัตราการเพิ่มของประชากรสัตว์
 น้ำจึงจะทำให้ประชากรสัตว์น้ำอยู่ในสมดุลคือมีขนาดคงที่ได้ หากอัตราทั้งสองมีขนาดไม่เท่ากัน
 แล้วสัตว์น้ำก็จะไม่อยู่ในสมดุล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ง่ายขึ้น จะแสดงสมการของความเกี่ยวพันระหว่างอัตรา
 การจับสัตว์น้ำที่เหมาะสมเพื่อเกิดดุลยภาพ การใช้กำลังลงแรงประมงและอัตราการเจริญสุทธิตาม
 ธรรมชาติ การใช้กำลังลงแรงประมงขึ้นอยู่กับปริมาณสัตว์น้ำที่สามารถจะจับได้และยังคงเกิดดุลย
 ภาพ

จุดดุลยภาพของปริมาณสัตว์น้ำ = อัตราการเจริญเติบโตตามธรรมชาติ (อัตราการเกิด+อัตราการ
 เติบโตของสัตว์น้ำ)-(อัตราการตายตามธรรมชาติของสัตว์น้ำ)

กล่าวได้ว่าจุดหรือระดับดุลยภาพที่ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำยั่งยืนสูงสุดอันเป็น
 ปริมาณที่ประเมินได้ในทางชีวภาพหมายถึง จุดหรือระดับซึ่งปริมาณสัตว์น้ำสามารถจะจับ
 ขึ้นมาได้สูงสุดโดยที่ทรัพยากรสัตว์น้ำนั้นยังคงอยู่อย่างต่อเนื่องยั่งยืน การประมงที่มากเกินไปจุด
 นี้จะมีผลทำให้ทรัพยากรเสื่อมโทรม หมายความว่าระดับของการลงแรงประมง (จำนวนเรือประมง
 หรือชาวประมง) ที่คงไว้ในระดับต่างๆ เป็นระยะยาวแล้ว สัตว์น้ำแต่ละกลุ่มก็จะให้ผลผลิตที่ยั่งยืนที่
 ระดับต่างๆ กัน

กล่าวโดยสรุป หลัก Maximum Sustainable Yield หมายถึงจุดดุลยภาพที่
 กำหนดปริมาณการจับ โดยคำนึงถึงอัตราการเกิด อัตราการเจริญเติบโต และอัตราการตายของ
 ทรัพยากรสัตว์น้ำให้สามารถอยู่ได้อย่างต่อเนื่องและคงที่ จุดดุลยภาพหรือระดับดุลยภาพนี้เองจะ
 เป็นตัวกำหนดปริมาณสัตว์น้ำที่พึงจับได้ ปริมาณสัตว์น้ำที่พึงจับได้นี้จะเป็นตัวกำหนดการลงแรงป
 รมง และเมื่อทราบว่าการลงแรงประมงอยู่ในระดับใดก็สามารถควบคุมเรือประมง เครื่องมือ

แรงงานประมง ซึ่งล้วนแต่มีส่วนในการกำหนดมาตรการอนุรักษ์ทั้งสิ้น ดังนั้นจุดที่ให้ผลผลิตยั่งยืนสูงสุด จะเป็นจุดที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาประโยชน์ กับการอนุรักษ์

การที่จะทราบอัตราการเกิดของสัตว์น้ำในแต่ละพันธุ์ อัตราการตายของสัตว์น้ำในแต่ละชนิดพันธุ์ และอัตราการเจริญเติบโตทางธรรมชาติของแต่ละชนิดพันธุ์ เป็นสิ่งที่ล่วงรู้ได้ยาก จะต้องทำการวิจัยค้นคว้าทางด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเล ซึ่งจะต้องอาศัยทั้งเงินทุนและความร่วมมือกันของรัฐ และเป็นสิ่งที่มิได้ทำโดยง่าย

ตามข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของไอโอทีซี ได้กล่าวถึง หลัก MSY ไว้ในข้อมติที่ 12/13 การอนุรักษ์และจัดการมวลงปลาทูน่าเขตร้อนในพื้นที่รับผิดชอบของ IOTC⁷ โดยในอารัมภบทนั้น ได้ตระหนักถึงการประชุมคณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ครั้งที่ 12 ที่ซีเชลล์ ระหว่างวันที่ 30 พฤศจิกายน ถึง 4 ธันวาคม ค.ศ. 2009 คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ได้แนะนำว่า ปลาทูน่าครีบน้ำเงินและทูน่าตาโต ปริมาณการจับไม่ควรเกินกว่าระดับสูงสุดที่ประเมินได้ในทางชีวภาพ (MSY) โดยค่าประเมินของปลาทูน่าครีบน้ำเงินอยู่ที่ 300,000 ตัน และปลาทูน่าตาโต 110,000 ตัน หากทำการประมงเกินระดับนี้ก็จะเป็อันตรายเป็นต่อมวลงปลาทูน่าเขตร้อนเหล่านี้

นอกจากการกำหนดปริมาณการจับแล้วคณะกรรมการวิชาการ ยังต้องการลดการจับสัตว์น้ำเป้าหมายโดยเฉพาะปลาทูน่าครีบน้ำเงินและทูน่าตาโต ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2011, 2012 , 2013 และ 2014 โดยกำหนดระยะเวลาที่ทะเลเปิดเอาไว้บริเวณแถบไซมาเลีย พื้นที่ 0 องศา ถึง 10 องศา เหนือ และ 40 องศา และ 60 องศาตะวันออก (0° - 10° North and 40° and 60° East) โดยจะปิดสำหรับเรือประมงทูน่าเบ็ดราว(Long Line Tunas vessels) ในแต่ละปี ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ ถึง 1 มีนาคม และสำหรับเรือประมงอวนล้อม (Purse-seine) จะปิดในช่วงวันที่ 1 พฤศจิกายน ถึง 1 ธันวาคม เพื่อให้เกิดการฟื้นตัวของทรัพยากรสัตว์น้ำและทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำมีความอุดมสมบูรณ์

และยังกล่าวไว้ในข้อเสนอแนะที่ 12/14 เป้าหมายชั่วคราวและการจำกัดจุดอ้างอิง (On the Interim Target And Limit Reference Points) สมัยการประชุมครั้งที่ 16 ค.ศ. 2012

⁷ Resolution 12/13 For the Conservation and Management of Tropical Tunas Stocks in the IOTC Area of Competence สมัยการประชุมครั้งที่ 16 ค.ศ. 2012

ดังนั้น คณะกรรมการวิทยาศาสตร์นำเป้าหมายชั่วคราวและการจำกัดจุดอ้างอิงสำหรับมวลปลาทูน่า และปลาที่คล้ายทูน่า ตามรายการที่เขียนไว้ในตาราง 1 Bmsy อ้างถึง ระดับอัตราการเกิดและเติบโต(มวลชีวภาพ)ที่จะสร้าง the Maximum Sustainable Yield และ Fmsy อ้างถึงอัตราการตายของสัตว์น้ำจากการทำประมง(fishing mortality) ที่จะสร้าง the Maximum Sustainable Yield

ตาราง 1 เป้าหมายชั่วคราวและการจำกัดจุดอ้างอิง (Interim target and Limit reference points)

มวลสัตว์น้ำ	เป้าหมายจุดที่อ้างอิง	การจำกัดจุดอ้างอิง
Albacore tuna	Bmsy;Fmsy	40% of Bmsy ;40%เหนือ Fmsy
Bigeye tuna	Bmsy;Fmsy	50% of Bmsy;30% เหนือ Fmsy
Skipjack tuna	Bmsy;Fmsy	40% of Bmsy ;50%เหนือ Fmsy
Yellowfin tuna	Bmsy;Fmsy	40% of Bmsy ;40%เหนือ Fmsy
Swordfish	Bmsy;Fmsy	40% of Bmsy ;40%เหนือ Fmsy

ดังนั้นการทำประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า ที่จะไม่เกินจุดสูงสุดที่จะสามารถทำการประมงได้ บริเวณมหาสมุทรอินเดีย ไม่ว่าจะเป็นปลาทูน่าครีบบยาว ทูน่าตาโต ปลาทูน่าท้องแถบ ปลาทูน่าครีบลีเอียง และปลากะโทงแทงดาบ จะต้องเป็นไปตามระดับของ Interim target และ Limit reference point ตามตารางที่ 1 ที่กล่าวมา จึงจะไม่เป็นการทำประมงที่มากเกินไป เพื่อให้ทรัพยากรปลาทูน่าได้มีการขยายพันธุ์ เติบโต และตายตามธรรมชาติ โดยไม่เป็นอันตรายต่อมวลสัตว์น้ำเหล่านี้

และจากรายงานของคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ ได้กล่าวถึงสถานะของมวลสัตว์น้ำในพื้นที่เอโอทีซีว่า

ปลาทูน่าครีบบยาว(Albacore tuna) ในปี ค.ศ.2008 การวิเคราะห์ในเบื้องต้นโดย คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ ชี้แจงว่า อัตราการเกิดและเติบโตของมวลสัตว์น้ำสูงกว่าระดับBmsy

และทำให้อัตราการตายต่ำกว่าระดับ Fmsy นักวิทยาศาสตร์แนะนำว่า ไอโอทีซียังไม่มี การจัดทำ การจัดการใดๆโดยตรงในการทำประมงปลาทูน่าครีบน้ำเงิน

ปลาทูน่าตาโต (Bigeye tuna) ในปี ค.ศ.2005 และ 2006 การจับทูน่าตาโต อยู่ในระดับMSY ค่าประเมินที่จะอยู่ในระดับ MSY อยู่ที่ 110, 000 ตัน แต่ปริมาณการจับในอดีต คือปีค.ศ. 1996 ถึง 2004 เกินระดับ MSY

ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน (Yellowfin tuna) ในปี ค.ศ.2003 รายงานของ คณะกรรมการวิทยาศาสตร์กล่าวว่าอยู่ในระดับที่เกินจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ และควร หลีกเลี่ยงการเพิ่มการลงแรงประมงและการทำการประมงในอย่างเช่นในปี ค.ศ.2000 นักวิทยาศาสตร์แนะนำว่าการทำการประมงควรลดระดับลงให้ได้เหมือนก่อน ปี ค.ศ.2003 และ ความสามารถในการทำประมงไม่ควรมากกว่าระดับในปัจจุบัน⁸

3.1.2.2 หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด (The best scientific evidence)

IOTC มีการจัดตั้งคณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ (The Scientific Committee (SC)) ให้ทำหน้าที่พิจารณาข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสถานการณ์และแนวโน้มของ ทรัพยากรทูน่า ให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อมูลทรัพยากรสัตว์น้ำ ตลอดจนเสนอแนะมาตรการอนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าแก่คณะกรรมการฯ เพื่อการตัดสินใจบังคับใช้ต่อไป เพื่อให้การ ดำเนินงานของคณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์เกิดประสิทธิผลสูงสุด จึงมีการพิจารณาจัดตั้ง คณะทำงานขึ้นจำนวน 7 คณะ ได้แก่ 1.คณะทำงานปลาทูน่าเขตร้อน 2.คณะทำงานปลาทูน่าเขต อบอุ่น 3.คณะทำงานปลาทูน่าขนาดเล็ก 4.คณะทำงานด้านการเก็บข้อมูลและสถิติ 5. คณะทำงานด้านวิธีการประเมิน 6.คณะทำงานปลากะโทงแทง และ 7.คณะทำงานระบบนิเวศ และสัตว์น้ำที่เป็นผลพลอยได้

⁸ Robin Allen, *International management of tuna fisheries*, Technical paper 536 (Rome: Food and Agriculture Organization of United Nations,2010) pp.23-24

ปัจจุบันมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด บัญญัติไว้ในข้อ
มติและข้อเสนอแนะเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่า ข้อเสนอแนะที่ 12/15 On The
Best Available Science ดังนี้

1. จัดทำมาตรการที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสม พัฒนาการสื่อสารระหว่างรัฐภาคีและ
รัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ คณะกรรมาธิการและคณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ ทำ
การอภิปรายอย่างต่อเนื่องให้เกิดผลที่เป็นไปได้ เช่น ด้วยวิธีการใช้กลุ่มอภิปรายทางอิเล็กทรอนิกส์
และ การประชุมวิธีทางไกล (tele- video conference) , พัฒนา สะสม และส่งข้อมูลไปยัง
เลขาธิการ ซึ่งรวมข้อมูลสัตว์น้ำที่มีไข่อุปทาน, สนับสนุนโปรแกรมการวิจัย และแผนงานที่สัมพันธ์
กับข้อมูลที่ต้องการของคณะกรรมาธิการ, สนับสนุนการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์
รุ่นใหม่

2. สนับสนุนคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ที่มีความเชี่ยวชาญมีอิสระทางความคิด
และเป็นคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ที่มีความสามารถ รวมถึงคณะทำงานด้วย และ สิ่งที่เกี่ยวข้อง
กับการทำงาน โดยเฉพาะข้อมูลที่คณะกรรมาธิการต้องการ ดังนี้

2.1 ปรับปรุงการมีส่วนร่วมของนักวิทยาศาสตร์ ในที่ประชุม
คณะกรรมการวิทยาศาสตร์และคณะทำงาน รวมถึงนักวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับองค์การบริหาร
จัดการปลาทูน่าอื่นๆ และหน่วยงานทางวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

2.2 ร่างจรรยาบรรณของคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ รวมถึงคณะทำงาน
เพื่อให้คณะกรรมาธิการเห็นชอบ สำหรับวัตถุประสงค์นี้ คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ อาจพัฒนา
กฎเพื่อหลีกเลี่ยงการขัดแย้งผลประโยชน์เพื่อทำให้มั่นใจถึงคุณภาพ และความเป็นอิสระของ
กิจกรรมทางวิทยาศาสตร์

2.3 ร่างแผนกลยุทธ์ สำหรับคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ ประกอบด้วย
คณะทำงาน เพื่อให้คณะกรรมาธิการเห็นชอบ แผนกลยุทธ์ควรใช้เป็นแนวทางการทำงานของ
คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ และคณะทำงาน ในการช่วยให้การทำงานของคณะกรรมาธิการเป็นไป
อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

2.4 ทำให้มั่นใจว่าความเชี่ยวชาญที่เป็นอิสระ และวัตถุประสงค์ คำแนะนำทางวิทยาศาสตร์ ตั้งอยู่บนหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ใช้ได้ดีที่สุด และการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ที่มีการทบทวนมาอย่างดีแล้ว

2.5 ทำให้มั่นใจว่าแหล่งที่มาและประวัติของการแก้ไขเอกสารที่ส่งมอบ ทั้งหมด ซึ่งกำหนดโดยคณะกรรมการวิทยาศาสตร์และคณะทำงานเป็นเอกสารที่สมบูรณ์

2.6 จัดหาข้อมูลที่ชัดเจน โปร่งใสและเป็นมาตรฐานเดียวกัน สำหรับ บทบัญญัติของคำแนะนำที่ส่งให้แก่คณะกรรมการวิชาการ

2.7 จัดทำคำแนะนำทางวิทยาศาสตร์ไปยังคณะกรรมการฯ เพื่อ สนับสนุนความสอดคล้องและความโปร่งใส

3. การสร้างกลไกที่เข้มแข็งโดยการเชิญผู้เชี่ยวชาญจากองค์กรบริหารจัดการ ประมงระดับภูมิภาคแห่งอื่นๆ หรือจากองค์กรที่เกี่ยวข้องในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการ วิทยาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้ควรอยู่ภายใต้กฎข้อมูลที่เป็นความลับและกระบวนการที่ใช้บังคับ แล้วในไอโอทีซี

4. เพื่อสนับสนุนการเริ่มดำเนินงานของคณะกรรมการวิทยาศาสตร์เพื่อที่จะ จัดพิมพ์การวิจัยทางวิทยาศาสตร์

5. เจตนาของที่ประชุมข้างต้นมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งกองทุนการเข้าร่วมในที่ ประชุม สำหรับรัฐกำลังพัฒนาของไอโอทีซี สำหรับการอนุวัติการข้อมตินี้ เพื่อจะช่วยยกระดับ ความสามารถของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เป็นประเทศกำลังพัฒนา และ เพื่อปรับปรุงการมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพในการทำงานของคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ และ คณะทำงาน และจัดหาทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับคณะกรรมการวิทยาศาสตร์และคณะทำงาน

จากที่กล่าวมาข้อเสนอแนะคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ ทำให้เกิดการปรับปรุง หน่วยงานของคณะกรรมการวิชาการ ให้ดีขึ้น จะทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์น้ำมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยทำให้คณะกรรมการฯ เข้มแข็งและมีบุคลากรที่มีความสามารถ รวมถึงร่วมมือกับองค์กร ประมงปลาทูน่าอื่นๆ ก็จะทำให้ได้หลักฐานทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับมวลงปลาทูน่าและปลาที่ คล้ายทูน่าที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3.1.2.3 กำหนดปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้ (Total Allowable Catch:TAC)

กล่าวไว้ในข้อมติที่เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่ 12/13 สำหรับการอนุรักษ์และจัดการมวปลาทูน่าเขตร้อนในพื้นที่รับผิดชอบของ IOTC ในสมัยการประชุมครั้งที่ 16 ค.ศ.2012 ดังนี้ คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ของ IOTC กล่าวโดยสรุปว่า มวปลาทูน่าครีบเหลืองและตาโต ใกล้จะแสวงหาประโยชน์อย่างเต็มที่ (Fully Exploited) ในไม่กี่ปีนี้ โดยปริมาณการจับปลาทูน่าครีบเหลืองและตาโตไม่ควรเกินระดับ MSY โดยปลาทูน่าครีบเหลือง ค่าประเมินอยู่ที่ 300,000 ตัน และทูน่าตาโต 110,000 ตัน

ข้อมตินี้ยอมรับการปฏิบัติตามการกำหนดปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้ (TAC) โดยต้องจัดสรรโควตาอย่างเป็นธรรม ระหว่างรัฐภาคี รัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี ทั้งนี้หลักจุดดุลยภาพหรือระดับดุลยภาพ (MSY) จะเป็นตัวกำหนดปริมาณสัตว์น้ำที่พึงจับได้ รวมถึงปัจจัยด้านอื่นๆ เช่น เศรษฐกิจ สังคม และ สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องบริเวณภูมิภาคนั้นๆ

3.1.3 หลักกฎหมายเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์เกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำ

ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 กล่าวถึง การแสวงหาประโยชน์เกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะไว้ตามข้อ 62 และทะเลหลวง ข้อ 87 เสรีภาพแห่งทะเลหลวง (อี) เสรีภาพในการทำประมง

และความตกลงของไอทีซีในส่วนของอาร์มบพ ได้กล่าวว่าภาคีแห่งความตกลงนี้ “ปรารถนาที่จะร่วมมือกัน เพื่อให้เกิดหลักประกันว่ามีการอนุรักษ์ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่มีลักษณะคล้ายทูน่าในมหาสมุทรอินเดีย และส่งเสริมการใช้ทรัพยากรเหล่านั้นให้เกิดประโยชน์สูงสุด (optimum utilization) ตลอดจนการพัฒนาการประมงที่ยั่งยืน” และข้อ 5 (2)(C) เพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด ในพื้นที่รับผิดชอบของไอทีซี โดยเป็นไปตามบทบัญญัติข้อ 9 ของความตกลง และมีหลักฐานวิทยาศาสตร์สนับสนุน ก็ได้ให้รัฐภาคีทำการประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่ภายใต้ความรับผิดชอบของคณะกรรมการ และอนุญาตให้เรือประมงของรัฐภาคีเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง ทั้งนี้ เรือประมงที่ไม่ได้รับ

อนุญาตจากรัฐภาคี แล้วเข้าไปทำการประมงปลาทูน่าและคล้ายทูน่าในพื้นที่รับผิดชอบของ คณะกรรมาธิการฯ จะถือว่าเป็นการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม

3.1.4 หลักการขอความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอนุรักษ์จัดการ ทรัพยากรสัตว์น้ำ (Cooperation)

หลักการขอความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ในทะเลหลวง ปรากฏเด่นชัดในข้อ 117 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 โดยกำหนดให้รัฐทั้งปวงมีหน้าที่ในการดำเนินหรือร่วมมือกับรัฐอื่นในการดำเนินมาตรการ เช่นที่จำเป็นสำหรับคนชาติของตน เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง ข้อ 117 กำหนด หน้าที่ทั่วไปของรัฐที่จะต้องร่วมมือกับรัฐอื่น เพื่อออกมาตรการในการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรมี ชีวิตในทะเลหลวง

ความร่วมมือจะมีหลายรูปแบบก็ได้ ไม่จำเป็นต้องมีรูปแบบเดียว อาจออกมาในรูปแบบ ข้อตกลงระหว่างประเทศ ระดับภูมิภาค หรือระดับอนุภูมิภาค หรือการกำหนดนโยบาย หรือทำที่ ร่วมกัน การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน การพิจารณาถกเถียงถึงประเด็นที่ เกี่ยวข้อง การสำรวจทางวิทยาศาสตร์ร่วมกัน ทั้งนี้แล้วแต่ว่าจะใช้รูปแบบใด

ความร่วมมือระหว่างประเทศ ได้ปรากฏในคดี Fisheries Jurisdiction Case ศาลถือ ว่าเป็นหน้าที่ของสหราชอาณาจักรและไอซ์แลนด์ที่จะต้องร่วมมือกันเกี่ยวกับการเจรจาในเรื่องการ ทำประมงในทะเลหลวงเพื่อหาทางระงับข้อพิพาท และศาลก็ได้กล่าวเน้นหลักการเรื่องการเจรจาว่า เป็นวิธีการที่สอดคล้องกับข้อ 33 ของกฎบัตรสหประชาชาติว่าเป็นวิธีการที่เหมาะสมในการขจัดข้อ พิพาทในคดี North Sea Continental Shelf

ส่วนหลักการในการขอความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอนุรักษ์จัดการ ทรัพยากรสัตว์น้ำในส่วนของความตกลงของคณะกรรมาธิการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย หรือ ไอโอทีซี ค.ศ. 1993 ก็ได้กล่าวไว้ในความตกลงดังนี้

ในส่วนของอารัมภบท กล่าวว่า “ คำหนึ่งว่า การอนุรักษ์ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่มี ลักษณะคล้ายทูน่า และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปลาทูน่าในมหาสมุทรอินเดียอย่างยั่งยืน และมีเหตุผลจะได้รับการส่งเสริม โดยการสร้างมาตรการความร่วมมือทั้งจากรัฐชายฝั่งใน

มหาสมุทรอินเดียและรัฐอื่น (coastal states of the Indian Ocean and other States) ซึ่งคนในชาติของตนทำการประมงปลาทูน่าและปลาที่มีลักษณะคล้ายทูน่าในภูมิภาคนี้” จะเห็นได้ว่า อารัมภบทของความตกลงก็ได้สนับสนุนให้รัฐชายฝั่งบริเวณมหาสมุทรอินเดียและรัฐอื่นที่ทำการประมงในบริเวณพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี สร้างมาตรการความร่วมมือขึ้น เพื่อช่วยให้การอนุรักษ์ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

และ ข้อ 15 ของความตกลงฯ กล่าวถึง ความร่วมมือกับองค์กรและสถาบันอื่น ดังนี้

“1. คณะกรรมาธิการฯ จะต้องร่วมมือและดำเนินการร่วมกับองค์กรระหว่างรัฐบาลและสถาบันอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์กรหรือสถาบันที่ดำเนินการด้านการประมง ซึ่งอาจช่วยการทำงานและสนับสนุนวัตถุประสงค์ของคณะกรรมาธิการฯ โดยเฉพาะจะร่วมมือกับองค์กรระหว่างรัฐบาลหรือสถาบันที่ดำเนินการเกี่ยวกับปลาทูน่าในเขต ทั้งนี้ คณะกรรมาธิการฯ อาจทำความตกลงกับองค์กรและสถาบันเหล่านั้นได้ ความตกลงเช่นว่านั้นจะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมให้เกิดความสมบูรณ์ และเพื่อหลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อน อีกทั้งความขัดแย้งกับคณะกรรมาธิการฯ และองค์กรดังกล่าวตามความในวรรค 2

2. ไม่มีข้อห้ามใดในความตกลงฉบับนี้ที่จะก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิทธิและความรับผิดชอบขององค์กรระหว่างรัฐบาลหรือสถาบันอื่น ที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับปลาทูน่าหรือปลาที่มีลักษณะคล้ายทูน่าในเขตหรือมาตรการใดๆ ซึ่งองค์กรหรือสถาบันดังกล่าวได้นำมาใช้”

และนอกจากความร่วมมือกับองค์กรอื่นๆตามข้อ 15 ของความตกลงแล้ว คณะกรรมาธิการฯ ยังมีความรับผิดชอบอยู่ภายใต้หลักการ ของความร่วมมือระหว่างรัฐภาคีในการอนุรักษ์ จัดการ และใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่า ของมวลปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าด้วย

ตัวอย่างของความร่วมมือของ IOTC กับองค์กรบริหารจัดการประมงอื่นๆ ได้แก่ บันทึกความเข้าใจ (MOU) ระหว่าง IOTC กับ WCPFC

3.1.5 หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable development)

หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน คือแนวคิดในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ รวมถึงทรัพยากรมีชีวิตทางทะเล อย่างยั่งยืน แนวคิดนี้เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายดังนี้

รายงานของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (The world Commission on Environment and Development : WCED) กล่าวถึงสิ่งที่จะมีร่วมกันในอนาคต ในรายงานของคณะกรรมการฯ กำหนดแนวความคิดนี้ว่า “วิธีการทำให้สมดุลระหว่างการพัฒนาในปัจจุบันที่ไม่สิ้นสุดและการปกป้องสิ่งแวดล้อม ซึ่งไม่เพียงแต่สำหรับประชากรในปัจจุบันเท่านั้นแต่ยังรวมถึงประชากรในรุ่นต่อไปด้วย”⁹ ดังนั้นแนวคิดของการพัฒนาที่ยั่งยืนจึงมีสาระสำคัญคือเพื่อให้ตกลงกันได้ระหว่างความต้องการการพัฒนา กับการปกป้องสิ่งแวดล้อม

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประมงนั้นจากหลักที่ว่าการทำงานประมงไม่ว่าจะเป็นการทำประมงในน่านน้ำที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐชายฝั่ง หรือในน่านน้ำสากลที่มีได้อยู่ได้เขตอำนาจของรัฐชายฝั่งก็ตาม จะต้องเป็นการทำประมงในลักษณะที่ยั่งยืน (sustainable) ไม่ทำให้ปริมาณทรัพยากรสัตว์น้ำร่อยหรอหมดสิ้นไป กล่าวคือ จะต้องเปิดโอกาสให้ทรัพยากรสัตว์น้ำเหล่านี้สามารถแพร่พันธุ์สืบต่อไปได้ ซึ่งจะเน้นหนักในด้านปริมาณการจับสัตว์น้ำว่า โดยภาพรวมจะต้องทำการประมงภายในกรอบที่ไม่เกินปริมาณเท่าใดจึงจะไม่ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำร่อยหรอจนหมดไปที่สุดในที่สุด นอกจากนี้จะจำกัดโควตาการจับสัตว์น้ำแล้วยังต้องควบคุมเรื่องขนาดของปลาและทรัพยากรประมงต่างๆ ด้วย นอกจากนี้ยังเน้นในด้านเครื่องมือประมงที่จะต้องควบคุมให้อยู่ในเกณฑ์ที่จะไม่ก่อให้เกิดการทิ้งเปล่า และเพื่อมิให้ทรัพยากรสัตว์น้ำที่ไม่ได้ขนาดพลอยถูกจับไปด้วย และยังได้กำหนดให้ศึกษาวัฏจักรของชีวิตสัตว์น้ำเพื่อให้ทราบว่าคุณสมบัติเป็นฤดูผสมพันธุ์และวางไข่ก็จะให้ละเว้นการประมงในช่วงระยะเวลาดังกล่าวด้วย และที่สำคัญที่สุดคือจะต้องอนุรักษ์และคุ้มครองตัวอ่อนของทรัพยากรประมงด้วย¹⁰

หลักการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable development) หรือการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน (sustainable use) มีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น หลักการนี้มักจะรวมเข้าไว้ในอนุสัญญาที่มี

⁹ Erika J. Techera, *Marine Environmental Governance*, First published (USA and Canada : A GlassHouse Book, 2012), p.21

¹⁰ ศาสตราจารย์ ดร.จาดุรนต์ ธีระวัฒน์, *อาณาเขตทางทะเลของประเทศไทยปัญหากฎหมายในทางปฏิบัติในส่วนของเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านและประชาคมระหว่างประเทศ*, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547), หน้า 168

สภาพบังคับและรวมอยู่ในตราสารที่ไม่มีสภาพบังคับที่สัมพันธ์กับการอนุรักษ์ทรัพยากรสิ่งมีชีวิตทางทะเล¹¹

ตัวอย่างของอนุสัญญาที่นำหลักนี้ไปใช้บังคับกับมวลสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ได้แก่ ข้อ 2 ของความตกลงปี ค.ศ. 1995 ได้กำหนดเงื่อนไขว่า วัตถุประสงค์ของความตกลงฉบับนี้คือการทำให้มั่นใจว่าจะมีการอนุรักษ์ในระยะยาวและการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน (sustainable use) ของมวลสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ด้วยวิธีการนำบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญาไปบังคับใช้ให้เกิดผลอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ 5 (เอ) เรียกร้องให้รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง “ยอมรับมาตรการเพื่อทำให้มั่นใจการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของมวลสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล และส่งเสริมวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด (optimum utilisation)

และข้อ 5 (เอช) กำหนดเพิ่มเติมให้รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง มีหน้าที่ “ต้องจัดทำมาตรการเพื่อป้องกันและขจัด การทำประมงที่มากเกินไปจนจุดสูงสุดที่ทำการประมงได้ (over-fishing) และการมีกำลังผลิตส่วนเกิน (excess fishing capacity) และเพื่อให้มั่นใจว่าระดับของการลงแรงประมง (fishing effort) จะไม่เกินหรือเท่ากับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของทรัพยากรประมง

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ ตราสารที่ไม่มีสภาพบังคับ (non - binding documents) แนวคิดของการพัฒนาอย่างยั่งยืน หรือการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน ปรากฏใน บทที่ 17 ของ Agenda 21 ค.ศ. 1992 ,จรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ ค.ศ.1995 ,ประกาศกรุงโรมเกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์น้ำในทะเลหลวงในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ ค.ศ.1999, คำประกาศ Reyjavik เกี่ยวกับการทำประมงอย่างรับผิดชอบในระบบนิเวศทางทะเล ค.ศ.2001

¹¹ Yoshifumi Tanaka, *The International Law of the Sea*, First published (Cambridge: Cambridge University Press, 2012), p 236.

สำหรับความตกลงของไอโอทีซีเอง ก็ได้มีการกล่าวไว้ในส่วนอารัมภบทว่า “ปรารถนาที่จะร่วมมือกัน เพื่อให้เกิดหลักประกันว่ามีการอนุรักษ์ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่มีลักษณะคล้ายทูน่าในมหาสมุทรอินเดีย และส่งเสริมการใช้ทรัพยากรเหล่านั้นให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด (Optimum Utilization) ตลอดจนการพัฒนาการประมงที่ยั่งยืน (Sustainable development of the fisheries)” และบัญญัติไว้ใน ข้อ 5 (1) ของความตกลง ดังนี้ “คณะกรรมการวิชาการ จะส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐภาคี เพื่อให้เกิดหลักประกันว่ามีการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์สูงสุดจากประชากรสัตว์น้ำภายใต้ความตกลงฉบับนี้ รวมทั้งมีการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการประมงที่ยั่งยืน โดยการจัดการที่เหมาะสม”

กล่าวได้ว่าหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป็นหลักการที่ได้กล่าวถึงในบทบัญญัติของไอโอทีซี ดังนั้นการนำหลักการนี้ไปบังคับใช้ก็สามารถกระทำได้ โดยปรากฏในมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการในหลายๆ เรื่อง

3.1.6 หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ (The Ecosystem Approach)

หลักการนี้เป็นตัวแทนของการพัฒนาที่สำคัญของกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อควบคุมการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตทางทะเล คำจำกัดความของหลักการนี้มีหลากหลาย ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ

คณะกรรมการความหลากหลายทางชีวภาพ ของ the 1992 Convention for the Protection of the Marine Environment of the North-East Atlantic ได้ให้คำนิยามหลักการนี้ว่า “ การจัดการที่บูรณาการ กิจกรรมของมนุษย์ ตั้งอยู่บนหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด (human activities based on the best available scientific) ความรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศและพลวัตต่างๆ (ecosystem and its dynamics) เพื่อที่จะระบุและจัดการกระทำที่มีผลกระทบต่อวิถีอันตรรกของสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศทางทะเล ด้วยวิธีการการบรรลุผลการใช้อย่างยั่งยืนของระบบนิเวศที่ดี และการบริการและดูแลรักษาระบบนิเวศอย่างบูรณาการ ”

จึงกล่าวได้ว่าหลักการนี้ไม่เหมือนหลักการปกป้องมวลสัตว์น้ำแบบดั้งเดิม หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ มีเจตนาที่จะอนุรักษ์โครงสร้างระบบนิเวศ และหน้าที่เกี่ยวกับระบบนิเวศ ซึ่งมีความหมายและขอบเขตด้วยวิธีการแบบบูรณาการ (integrated manner)

ในรายงานของเลขาธิการสหประชาชาติกล่าวไว้ในปี ค.ศ.2006 ว่า “ ลักษณะที่แตกต่างของหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศคือ การบูรณาการแบบองค์รวม(integrated and holistic) โดยพิจารณาองค์ประกอบทั้งหมดของระบบนิเวศ ทั้งทางกายภาพและชีวภาพ(both physical and biological) ของการมีปฏิสัมพันธ์ และของกิจกรรมทั้งหมดที่มีผลกระทบต่อระบบนิเวศ ในความหมายนี้หลักการได้สร้างองค์ประกอบของวิธีการจัดการแบบบูรณาการ (integrated management approach) ”

หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ ได้บัญญัติไว้ในความตกลงในทางระหว่างประเทศต่างๆ ที่สัมพันธ์กับการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตทางทะเล เช่น

- อนุสัญญาฯ ค.ศ.1995 (the 1995 Fish Stock Agreement) กล่าวโดยชัดแจ้งว่า ความต้องการหลีกเลี่ยงผลกระทบที่เป็นอันตรายหรือผลร้ายต่อสิ่งแวดล้อมทางทะเล, การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ, รักษาความสมบูรณ์ของระบบนิเวศทางทะเลและลดความเสี่ยงระยะยาวหรือผลกระทบที่ไม่สามารถคืนสู่สภาพปกติของการทำการประมง ข้อ 5 (จี) จัดทำพันธกรณีของรัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงเพื่อปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพในสิ่งแวดล้อมทางทะเล

- ข้อ 4 (เอ) ของ the 2006 Southern Indian Ocean Fisheries Agreement บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า มาตรการควรได้รับการยอมรับบนพื้นฐานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดนำมาบังคับใช้เพื่อให้มั่นใจถึงการอนุรักษ์ในระยะยาวของทรัพยากรสัตว์น้ำ พิจารณาถึงการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของทรัพยากรแต่ละชนิดและอนุวัติการหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ (an ecosystem approach) ไปยังการจัดการด้วย

ในความตกลงไอโอทีซีไม่มีการกล่าวถึงหลักการนี้ แต่ในข้อมติที่ 12/01 on the Implement of the Precautionary Approach จัดทำขึ้นในปี ค.ศ.2012 ซึ่งบทบัญญัติข้อนี้แม้จะกล่าวถึงหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนในการประมง แต่ก็มีกล่าวถึงการพิจารณาถึง

ระบบนิเวศในรูปแบบของผลกระทบของสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย และเป็นมวลสัตว์น้ำที่เกี่ยวข้องหรือพึ่งพาอาศัยกันสิ่งแวดล้อมในบริเวณนั้น หรือผลกระทบของเหตุการณ์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นแบบไม่ได้คาดคิดไว้(unanticipated)¹²

ในส่วนของตราสารที่ไม่มีสภาพบังคับ (As for non-binding document) ปรากฏใน 1999 Rome Declaration เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในการประมงอย่างรับผิดชอบ กล่าวว่า “ การพิจารณาที่ดีที่สุด ควรให้การพัฒนาหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศนี้ อย่างเหมาะสมไปยังการพัฒนาและการจัดการประมง” ความต้องการรวมการพิจารณาเกี่ยวกับระบบนิเวศกล่าวไว้อย่างเข้มงวดในประกาศเรจาวิก ปีค.ศ.2001 (the 2001 Reykjavik Declaration)

ทั้งนี้ แม้ว่าหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศจะมีความสำคัญต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตทางทะเลตามกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ก็ยังมีประเด็นที่ต้องพิจารณาเพิ่มเติม คือ

ประเด็นแรก หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ ไม่สามารถสร้างกฎเกณฑ์สำหรับกำหนดมาตรการที่เฉพาะเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำทางทะเล ไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์เนื้อหาของหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ ดังที่ได้กล่าวถึงคำนิยามในข้างต้น ซึ่งไม่ได้อธิบายว่าวิธีการจัดการให้ทำอย่างไรบ้าง ดังนั้น หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศอาจตีความได้หลายอย่างในบริบทที่ไม่เหมือนกัน ถ้าหลักการนี้ได้รับการปกป้องเป็นพิเศษจากอนุสัญญา ก็จะเป็นประเด็นถกเถียงว่า ขอบเขตของหลักการนี้จะบังคับตามกฎหมายของรัฐในฐานะ rule of conduct ได้หรือไม่

ประเด็นที่สอง มาตรการเฉพาะภายใต้หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ ได้รับการกำหนดจากหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิทยาศาสตร์, เศรษฐศาสตร์ และค่านึงถึงปัจจัยทางด้านสังคม สิ่งเหล่านี้คือสาระสำคัญของนโยบายแห่งรัฐ (national policy) ดังนั้น หลักการนี้เป็นสิ่งที่ยาก ถ้าไม่พันวิสัย สำหรับศาลระหว่างประเทศและศาลยุติธรรม ที่จะตัดสินการ

¹² Indian Ocean Tuna Commission , Report of the Sixteenth Session of the Indian Ocean Tuna Commission, (Rome : Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2012) , p.16.

ละเมิดพันธกรณี เพื่อจะบังคับหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ เมื่อสามารถบังคับใช้หลักการนี้แล้วเกิดข้อพิพาทระหว่างรัฐขึ้น เกิดประเด็นคำถามว่า หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศสามารถเป็นกฎที่เป็นอิสระสำหรับการตัดสินได้หรือไม่ ในความเป็นจริงยังไม่มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีของการบังคับใช้ที่แท้จริง หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศอยู่ในฐานะกฎของกฎหมายระหว่างประเทศ(rule of International law) ที่มีสภาพบังคับเหนือรัฐ

ประเด็นที่สาม ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นคือ ความสอดคล้อง(compatibility)ของมาตรการอนุรักษ์บนพื้นฐานของหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ ระหว่างเขตทางทะเลภายใต้และนอกเขตอำนาจรัฐ ประเด็นปัญหาคือความสัมพันธ์กับมาตรการอนุรักษ์มวลสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งข้อ 7 (2) ของ ความตกลงปี ค.ศ.1995 กล่าวว่า มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ บัญญัติไว้เพื่อบังคับใช้ในทะเลหลวงและน่านน้ำภายใต้เขตอำนาจของรัฐ จะต้องสอดคล้องกัน เพื่อให้มั่นใจถึงมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกล เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์นี้รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวงมีหน้าที่ที่จะร่วมมือกัน กำหนดมาตรการที่สอดคล้องกันสำหรับประชากรของสัตว์น้ำแต่ละชนิด จากบทบัญญัติของความตกลงนี้ รัฐแต่ละรัฐจึงมีพันธกรณีที่จะจัดทำมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่สอดคล้องกันภายในระยะเวลาที่เหมาะสมตามข้อ 7 (3) ทั้งนี้การที่ข้อ 7(2) ได้แยกแยะปัจจัยหลายอย่าง ที่พิจารณาเพื่อกำหนดความสอดคล้องของมาตรการอนุรักษ์และจัดการ ถึงอย่างไรก็ตามก็ยังเกิดความไม่ชัดเจนว่าจะสร้างสมดุลระหว่างองค์ประกอบเหล่านี้ให้เกิดขึ้นได้อย่างไร เพราะโดยส่วนใหญ่มีข้อโต้แย้งว่าบทบัญญัติข้อนี้จะนำไปสู่การสนับสนุนมาตรการให้กับรัฐชายฝั่งมากกว่า รัฐที่ทำการประมงในทะเลหลวง¹³

จะเห็นได้ว่าหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศนี้เป็นหลักการทำประมงสมัยใหม่ที่คำนึงถึง มนุษย์ เศรษฐกิจ และทรัพยากร ด้วย ไม่ได้มองแค่ตัวทรัพยากรหลักในการทำประมงเท่านั้น เช่น ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าที่เป็นเป้าหมายหลักแต่เพียงอย่างเดียว แต่มองสิ่งต่างๆ แบบบูรณาการ เพราะถือเป็นระบบนิเวศเดียวกัน ที่เกี่ยวข้องกันหมด เช่น สัตว์น้ำพลอย

¹³ Yoshifumi Tanaka, *The International Law of the Sea*, First published (Cambridge : Cambridge University Press, 2012), pp.238-239.

ได้ , สิ่งมีชีวิตทางธรรมชาติที่อยู่ในระบบนิเวศเดียวกันอื่นๆ เช่น สำหรับทะเล ภูเขาทะเล และมนุษย์ที่ทำการประมง เป็นต้น ซึ่งหากไอโอทีซีจะร่างความตกลงฉบับใหม่ก็ควรบรรจุหลักการนี้เข้าไปด้วยเพราะในข้อนี้ก็มีการกล่าวถึงหลักการนี้ไว้แล้ว

นอกจากนี้ ตามที่ได้อธิบายหลักการและหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการปกป้องสิ่งแวดล้อมทางทะเลบริเวณทะเลหลวงนั้น ทั้งที่ปรากฏในความตกลงของไอโอทีซี และปรากฏในความตกลงในระดับสากลทั้งที่มีสภาพบังคับและไม่มีสภาพบังคับ ตลอดจนถึงความตกลงขององค์กรประมงระดับภูมิภาคนั้น จะเห็นว่า หลักการที่สำคัญ 3 เรื่อง คือ หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนในการจัดการประมง และหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ เป็นหลักการที่ได้รับการพัฒนามาหลักจากการเกิดขึ้นของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ถือเป็นหลักการจัดการประมงสมัยใหม่ที่มีความสำคัญอย่างมากในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าในความตกลงขององค์กรประมงที่เกิดขึ้นในระยะหลังก็จะมี การบัญญัติหลักการเหล่านี้เข้าไปด้วย ส่วนหลักการที่ปรากฏในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 นั้น จะปรากฏหลักการ หลักกฎหมายเกี่ยวกับอนุรักษ์ทรัพยากรประมง หลักกฎหมายเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์เกี่ยวกับทรัพยากรสัตว์น้ำ และหลักการขอความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ เป็นผลให้ความตกลงของไอโอทีซีได้มีการบัญญัติหลักการตาม อนุสัญญาฯ ค.ศ.1982 ไว้ด้วย เพราะความตกลงฯ ได้นำหลักการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำมาจากอนุสัญญาฯ ค.ศ.1982 แต่จะมีหลักการเพิ่มเติมคือ หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน

3.2 พันธกรณีของรัฐภาคีตามความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ค.ศ.1993 (Agreement for the Establishment of the Indian Ocean Tuna Commission 1993)

เมื่อรัฐใดเข้าเป็นภาคีของความตกลงฉบับนี้แล้ว ก็มีสิทธิและหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามที่ความตกลงฉบับนี้บัญญัติไว้ แต่ในส่วนของความตกลงไม่ได้แยกสิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะรัฐธง และรัฐเจ้าของท่าเรือไว้อย่างชัดเจนอย่างเช่นความตกลงค.ศ. 1995 กล่าวไว้แต่เพียงสิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งเท่านั้น ซึ่งการจะแยกเป็นสิทธิของรัฐเจ้าของธงและรัฐเจ้าของท่าเรือ

ผู้เขียนก็ได้นำบทบัญญัติมาจากความตกลงในระดับสากลที่เกี่ยวข้อง และนำมาจากข้อมติเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่จะกล่าวถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐเจ้าของธงและรัฐเจ้าของท่าเรือไว้อย่างชัดเจน ส่วนสิทธิของรัฐชายฝั่งได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนในความตกลงข้อที่ 16 และมีการกล่าวถึงพันธกรณีในฐานะรัฐภาคีตามความตกลงฯ ดังนี้

3.2.1 สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะที่เป็นรัฐท่าเรือ (port state)

สิทธิ คือรัฐภาคีสามารถให้เรือประมงที่เข้าไปทำการประมงในพื้นที่รับผิดชอบของความตกลงฯ ตามข้อ 2 ของความตกลงและจับสัตว์น้ำที่อยู่ในความดูแลของความตกลง สามารถนำเรือประมงมาจอดขึ้นท่า ขนถ่าย หรือกิจกรรมอื่นใด บริเวณท่าเรือที่เป็นของรัฐภาคีของความตกลงฯ ได้

หน้าที่ต้องปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อป้องกันการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม IPOA – IUU ของ FAO เพื่อให้การขนถ่ายสัตว์น้ำบริเวณท่าเรือเป็นไปอย่างถูกต้อง และมีการรายงาน ควบคุม และตรวจสอบที่เกี่ยวกับสัตว์น้ำที่เรือประมงได้จับมาอย่างชัดเจน เพื่อป้องกันการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ดังนี้

มาตรการสำหรับรัฐท่าเรือ (Port State Measures) รัฐท่าเรือควรกำหนดมาตรการให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ ในการควบคุมเรือประมงเข้าเทียบท่า ต้องมีระบบตรวจสอบหลักฐานการทำประมงของเรือประมงหรือสินค้าประมงว่ามาจากการทำประมง IUU หรือไม่ และต้องปฏิเสธการนำเข้าสินค้าประมงจากเรือประมง IUU หรือที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการต่างๆ ของเรือประมง IUU เหล่านี้ เช่น การเติมน้ำมัน เสียียง การขึ้นท่า การขนถ่ายสัตว์น้ำที่ท่าเรือของรัฐตน นอกจากนี้ควรแจ้งไปยังรัฐเจ้าของธงด้วย

และปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงปี.ศ.1995 ดังนี้ กำหนดระเบียบในการตรวจสอบเอกสารของเรือที่เข้าเทียบท่าของตนและตรวจสอบสัตว์น้ำที่จับได้

ปัจจุบันพันธกรณีของรัฐท่าเรือได้ปรากฏในข้อมติเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการข้อที่ 10/11 มาตรการของรัฐท่าเรือเพื่อที่จะป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำประมงที่ผิดกฎหมาย

ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม¹⁴ ซึ่งเกิดขึ้นในสมัยการประชุมครั้งที่ 14 จัดขึ้นที่ เมืองปูซาน ประเทศเกาหลีใต้ ในปี ค.ศ.2010 โดยหลักการต่างๆจะสอดคล้องกับความตกลงว่าด้วยมาตรการ บริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน ยับยั้ง ขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้ควบคุม ค.ศ. 2009 ดังนี้

ข้อมตินี้แบ่งเป็น 7 ส่วนดังนี้

ส่วนที่1 บทบัญญัติทั่วไป (General Provision)

1. การใช้บทบัญญัติ (Use of Terms) บอกคำนิยามของมวลสัตว์น้ำ ว่าปลาหมายถึง มวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล (species of highly migratory fish stocks) ที่อยู่ภายใต้ความตกลงฯ, การทำประมง หมายถึง การค้นหา การล่อ การกำหนดตำแหน่ง การจับ การนำขึ้นมา หรือ กิจกรรมการจับสัตว์น้ำ ซึ่งถูกคาดหมายได้ว่าเป็นผลมาจากการค้นหา การล่อ การกำหนดตำแหน่ง การจับ นำขึ้นมาหรือกิจกรรมการจับสัตว์น้ำนั้น , กิจกรรมที่สัมพันธ์กับการทำประมง หมายถึง การปฏิบัติใดๆเพื่อสนับสนุนหรือจัดเตรียมการทำประมง ซึ่งหมายรวมถึง การนำขึ้นท่า บรรจุหีบห่อ แปรรูป การขนถ่าย หรือการขนส่งสัตว์น้ำที่ยัง ที่ไม่เคยนำขึ้นท่าที่ใดมาก่อนเลย ตลอดจนการ จัดหาบุคลากร,น้ำมันเชื้อเพลิง,เครื่องมือประมง,และสิ่งจำเป็นอื่นๆ ที่ใช้ในทะเล

- การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 1 ของข้อมติ 09/03 on establishing a list of vessels presumed to have carried out illegal,unreported and unregulated fishing in the IOTC Area

- ท่าเรือ รวมท่าเทียบเรือนอกชายฝั่ง และบริเวณอื่นๆ ที่ใช้ขึ้นท่า ,ขนถ่าย , บรรจุหีบห่อ, แปรรูป, เติมน้ำมัน หรือเติมเสบียง และ เรือ หมายถึง เรือใดๆ เรือทุกประเภทหรือเรือที่ถูกนำมาใช้ หรือได้รับการติดตั้งอุปกรณ์ที่นำมาใช้ หรือมีความตั้งใจที่ใช้สำหรับการทำประมง หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง

¹⁴ Resolution 10/11 On Port State Measures to Prevent,Deter and Eliminate Illegal ,Unreported and Unregulated Fishing.fourteen session of the IOTC.Busan Republic of Korea,2010

2. วัตถุประสงค์ ของข้อมติ คือเพื่อจะป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม ตลอดจนถึงการอนุวัติการมาตรการที่มีประสิทธิภาพไปปฏิบัติ บริเวณรัฐท่าเรือ เพื่อควบคุมการทำประมงในพื้นที่โอโอทีซี และเพื่อที่จะทำให้มั่นใจว่าจะมีการ อนุรักษ์ และการใช้ที่ยั่งยืน(sustainable use) ของทรัพยากรและระบบนิเวศทางทะเล(marine ecosystem)อย่างยั่งยืนและยาวนาน

นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการนำไปบังคับใช้ ว่าต้องมีความยุติธรรม โปร่งใส และไม่เลือกปฏิบัติ สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ และการบูรณาการและความร่วมมือในระดับชาติ รัฐภาคีควรบูรณาการ หรือร่วมมือการทำประมง สัมพันธ์กับ มาตรการที่รัฐท่าเรือกับระบบที่ กว้างขวางของการควบคุมบริเวณท่าเรือ

ส่วนที่ 2 การมีผลบังคับใช้บริเวณท่าเรือ

1. รัฐภาคีต้องกำหนดและประกาศรายชื่อท่าเรือทั้งหลายไปยังเรือประมงที่ขอเข้ามาเทียบท่าตามข้อมตินี้ รัฐภาคีควรจัดทำรายชื่อท่าเรือไปยังเลขาธิการโอโอทีซี ก่อนวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ.2010 และรัฐภาคีควรประกาศรายชื่อรัฐท่าเรือบนเว็บไซต์เพื่อให้รับรู้เป็นการทั่วไป

2. การแจ้งขอเข้าเทียบท่าล่วงหน้า รัฐภาคีควรแจ้งให้เรือประมงที่จะเข้าเทียบท่าส่งข้อมูลเรือประมง ภายใน 24 ชั่วโมงก่อนเข้าเทียบท่าเรือ

3. การเข้าเทียบท่าเรือ การอนุญาต หรือปฏิเสธคำขอ หลังจากได้รับข้อมูลการขอเข้าเทียบท่าเรือแล้ว หากพบว่าเรือประมงที่จะขอเข้าเทียบท่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำประมงไอยูยู หรือกิจกรรมที่สนับสนุนการทำประมงไอยูยู รัฐภาคีจะอนุญาต หรือปฏิเสธการเข้าเทียบเรือ และแจ้งคำตัดสินไปยังเรือประมงหรือตัวแทนของเรือประมง

ในกรณีที่อนุญาตให้เข้าเทียบท่า ผู้ควบคุมเรือหรือผู้แทนของเรือประมง ควรแสดงใบอนุญาตเข้าเทียบท่าได้รับอนุญาตแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐภาคีเมื่อเรือมาเทียบท่าเรือ

ในกรณีปฏิเสธการให้เทียบท่าเรือ รัฐภาคีควรแจ้งไปยังรัฐธงของเรือประมง และแจ้งไปยังรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องและเลขาธิการโอโอทีซีให้ทราบอย่างเหมาะสม และเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งหากรัฐภาคีพบว่าเรือประมงมีการทำการประมงไอยูยูจริง รัฐภาคีก็สามารถปฏิเสธการเข้าเทียบท่าเรือได้

4. เหตุสุดวิสัย (Force majeure) หรือ ภัยพิบัติ (Distress) ข้อมตินี้ไม่กระทบต่อการเข้าเทียบท่าของเรือ ตามบทบัญญัติของกฎหมายระหว่างประเทศ ในกรณีเกิดเหตุสุดวิสัย หรือภัยพิบัติ หรือมีผลกระทบต่อการที่รัฐเจ้าของท่าเรือจะอนุญาตให้เรือเข้าเทียบท่ารัฐตนในกรณีพิเศษ เพื่อให้ความช่วยเหลือต่อบุคคล เรือ หรืออากาศยานที่กำลังอยู่ในอันตรายหรือภัยพิบัติ

ส่วนที่ 3 การใช้ท่าเทียบเรือ (Use of Ports)

เมื่อเรือประมงได้เข้าเทียบท่าเรือของรัฐภาคี รัฐภาคีจะปฏิเสธการเข้าเทียบท่าก็ได้ ถ้าพบว่า เรือลำนั้นไม่มีใบอนุญาตให้ทำการประมงหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งออกให้โดยรัฐเจ้าของธงดังกล่าว รัฐภาคีพบว่าเรือลำนั้นไม่มีใบอนุญาตให้ทำการประมงหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องตามที่รัฐชายฝั่งกำหนดในการทำการประมงภายในเขตอำนาจของรัฐชายฝั่งนั้น หรือรัฐภาคีได้รับพยานหลักฐานที่ชี้ชัดว่าสัตว์น้ำที่อยู่บนเรือถูกจับด้วยวิธีการที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดของรัฐชายฝั่งที่ใช้บังคับอยู่ภายในบริเวณที่รัฐนั้นมีเขตอำนาจ หรือรัฐเจ้าของธงไม่ได้ยื่นยันภายในเวลาที่เหมาะสมตามที่รัฐท่าเรือร้องขอ ว่าสัตว์น้ำบนเรือถูกจับมาตามข้อกำหนดองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคที่ใช้บังคับอยู่ หรือรัฐภาคีมีเหตุอันควรเชื่อว่า เรือได้ทำการประมงผิดกฎหมาย(IUU) มา

รัฐภาคีจะไม่ปฏิเสธการเข้าเทียบท่าเรือ ได้ในกรณีต่อไปนี้

- เพื่อความปลอดภัยหรือสุขภาพของลูกเรือ หรือความปลอดภัยในตัวเรือ ในกรณีที่มีความจำเป็นอย่างชัดเจน หรือ เพื่อประโยชน์ในการเก็บซากเรือในกรณีที่เหมาะสม
- หากรัฐภาคีปฏิเสธการใช้ท่าเทียบเรือ ต้องแจ้งการปฏิเสธนั้นให้รัฐเจ้าของธงทราบโดยทันที และเท่าที่จะเป็นการเหมาะสม ควรแจ้งรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้อง องค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค และองค์การระหว่างประเทศอื่นที่เกี่ยวข้องให้ทราบด้วย
- รัฐภาคีต้องเพิกถอนการปฏิเสธการใช้ท่าเทียบเรือ ที่กล่าวมาข้างต้น เมื่อปรากฏภายหลังว่าหลักฐานที่ทำให้ภาคีเชื่อได้ว่ามีเหตุอันควรสงสัยนั้นไม่เพียงพอ ผิดพลาด หรือไม่สามารถนำมาใช้ได้อีกต่อไป หลักจากรัฐภาคีเพิกถอนการปฏิเสธการใช้ท่าเทียบเรือ ต้องแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายที่ได้เคยแจ้งการปฏิเสธไว้

ส่วนที่ 4 การตรวจสอบ และการปฏิบัติการต่อเนื่อง

รัฐภาคีต้องตรวจสอบ (inspections) อย่างน้อยที่สุด 5 เปอร์เซ็นต์ ของการขึ้นท่าหรือการขนถ่าย บริเวณท่าเรือในการรายงานแต่ละปี ผู้ตรวจสอบจะต้องตรวจและบันทึกปริมาณสัตว์น้ำที่อยู่บนเรือหากเป็นเรือประมงของรัฐภาคีอื่น ผู้ตรวจสอบนอกจากจะเป็นคนของรัฐภาคีแล้วจะเชิญชวนผู้ตรวจสอบจากภาคีอื่นๆ และมีผู้สังเกตการณ์ในการตรวจสอบกิจกรรมการขึ้นท่าหรือขนถ่ายทรัพยากรสัตว์น้ำก็ได้ การตรวจสอบเรือนั้น จะต้องตรวจสอบโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีความสามารถเฉพาะและได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ตรวจสอบเป็นการเฉพาะและมีการฝึกอบรมมาอย่างดีแล้ว และทำให้มั่นใจว่าการตรวจสอบได้กระทำอย่างเป็นธรรม โปร่งใส และไม่เลือกปฏิบัติ และไม่ก่อความยุ่งยากแก่เรือลำที่ตรวจสอบ ผลของการตรวจสอบ รัฐภาคีจะต้องนำข้อมูลต่างๆ ที่กำหนดไว้มารวมไว้ในรายงานผลการตรวจสอบของการตรวจสอบทุกครั้งในฐานะที่เป็นมาตรฐานขั้นต่ำ และรัฐภาคีจะต้องส่งผลของการตรวจสอบเรือแต่ละครั้งไปให้รัฐเจ้าของธงของเรือลำที่ได้รับการตรวจ ทราบ และหากเป็นการเหมาะสม ส่งให้ภาคีที่เกี่ยวข้องและรัฐต่างๆ รวมถึงเจ้าของเรือ ผู้ทำการประมง รัฐที่ผู้ควบคุมเรือถือสัญชาติ ทราบด้วย

ส่วนที่ 5 ข้อบังคับของรัฐธง (Role of Flag States)

1. รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือเรียกเรือประมงที่ชักธงของตนให้ ความร่วมมือกับรัฐท่าเรือในการตรวจสอบให้เป็นไปตามความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้
2. เมื่อรัฐภาคีมีเหตุผลที่ชัดเจนที่ทำให้มั่นใจว่าเรือประมงที่ชักธงของรัฐตนมีส่วนร่วมใน การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม หรือทำประมงโดยมีกิจกรรมที่ สนับสนุนเรือประมงที่ผิดกฎหมายและมีเจตนาที่จะเข้าเทียบท่าเรือของรัฐอื่น รัฐภาคีต้องร้องขอให้ รัฐทำการตรวจสอบเรือหรือนำมาตรการอื่นที่สอดคล้องกับความตกลงนี้มาใช้

ส่วนที่ 6 ความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรให้ความสำคัญอย่างเต็มที่ต่อความ ต้องการพิเศษของรัฐภาคีหรือไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เป็นประเทศกำลังพัฒนา ตามการอนุ

วัตถุประสงค์ของข้อนี้ ไอโอทีซีควรให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษแก่ประเทศกำลังพัฒนาเหล่านี้ เพื่อที่จะ

(เอ) เพิ่มความสามารถของประเทศกำลังพัฒนาและรัฐหมู่เกาะขนาดเล็กที่กำลังพัฒนา เพื่อพัฒนาโครงสร้างทางกฎหมายและความสามารถในการนำมาตราการของรัฐท่าเรือไปบังคับใช้อย่างได้ผล

(บี) เข้าร่วมองค์การระหว่างประเทศที่สนับสนุนการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพและนำมาตราการบริเวณท่าเรือไปบังคับใช้ให้เกิดผล

(ซี) ให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคเพื่อทำให้การพัฒนาและบังคับใช้ให้เกิดผลของมาตราการบริเวณท่าเรือ โดยร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ 7 หน้าที่ของเลขาธิการไอโอทีซี

เลขาธิการควรประกาศสิ่งต่อไปในในเว็บไซต์ของคณะกรรมการฯ โดยเร็ว

(เอ) รายชื่อของท่าเรือที่กำหนดไว้

(บี) ระยะเวลาแจ้งเตือนที่ส่งมาก่อน โดยรัฐภาคีแต่ละรัฐ

(ซี) ข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงานที่รับผิดชอบในแต่ละรัฐท่าเรือ ของภาคี

(ดี) สำเนาของรูปแบบรายงานการตรวจสอบบริเวณท่าเรือ

บทบัญญัติของข้อนี้ที่กล่าวมานี้ รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือของไอโอทีซี ควรนำไปปฏิบัติบริเวณท่าเรือตน เพื่อให้มีการตรวจสอบบริเวณท่าเรือที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความตกลงของคณะกรรมการฯ และความตกลงในระดับสากลที่เกี่ยวข้อง

3.2.2 สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะรัฐเจ้าของธง (flag state)

เนื่องจากในความตกลงฯ ไม่ได้บัญญัติสิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะรัฐเจ้าของธงไว้ ดังนั้น หน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะรัฐธง จึงต้องปฏิบัติตามอนุสัญญาที่สร้างองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค ปฏิบัติตามมาตรการที่รับรองโดยองค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค และภายใต้อนุสัญญาระดับสากล ไม่ว่าจะเป็นอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย

กฎหมายทะเล ค.ศ.1982 , ความตกลงฯ ปีค.ศ.1995 (UN Fish Stock Agreement) และ the 1993 FAO Compliance Agreement ในส่วนที่สามารถบังคับใช้ได้

สิทธิของรัฐภาคีในฐานะรัฐเจ้าของธง

เมื่อเข้าร่วมเป็นภาคีของความตกลงแล้ว รัฐภาคีก็มีสิทธิให้เรือประมงที่ชักธงของรัฐตนเข้าไปทำการประมงในพื้นที่ที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของคณะกรรมการ ซึ่งพื้นที่รับผิดชอบนั้นปรากฏในมาตรา 3 ของความตกลง คือบริเวณมหาสมุทรอินเดียในพื้นที่ 51 และ 57 ตามการแบ่งเขตของเอฟเคไอ และทะเลใกล้เคียง

หน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะรัฐเจ้าของธง

คณะกรรมการฯ รับรอง ข้อมติ 2 เรื่อง ที่กล่าวถึงข้อบังคับ (Requirement) ของรัฐเจ้าของธง ได้รับแนวทางมาจาก ความตกลงฯ ปี ค.ศ.1995 และอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ. 1982

1. ข้อมติ 07/02 การจัดทำบันทึกเกี่ยวกับบัญชีรายชื่อเรือประมงที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาปฏิบัติการในพื้นที่ IOTC (Concerning the establishment of an IOTC record of vessels authorised to operate in the Indian Ocean Area) เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 2007 กล่าวถึงหน้าที่ของรัฐเจ้าของธง ดังนี้

- ให้คณะกรรมการฯ อนุญาตเรือประมงทำการประมง เมื่อมั่นใจว่าเรือประมงปฏิบัติตามกฎระเบียบและสามารถปฏิบัติตามข้อมติของคณะกรรมการ, ดำเนินการเพื่อให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการ, กำหนดให้เรือประมงมีใบทะเบียนเรือ และอาชญาบัตรทำการประมง และหรือบันทึกการขนถ่ายปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่ไอโอทีซี อยู่บนเรือประมงด้วย

- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เป็นรัฐเจ้าของธงที่ได้รับอนุญาต ควรทำให้มั่นใจว่า เรือประมงไม่มีประวัติเกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม (vessels have no history of IUU fishing activity) หรือหากเรือประมงมีประวัติเกี่ยวข้องมาก่อน ต้องทำให้มั่นใจว่าเจ้าของเรือคนใหม่ มีหลักฐานเพียงพอที่จะแสดงว่าเจ้าของเรือหรือผู้ประกอบการคนเดิมไม่มีความผูกพันทางกฎหมาย ไม่มีผลประโยชน์ร่วมกัน ไม่สนับสนุนทาง

การเงิน ไม่มีอำนาจควบคุมเรือ หรือมีความเกี่ยวข้องใดๆ นอกจากนี้ควรทำให้มั่นใจว่า ภายหลังจากพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เรือประมงจะไม่เกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม

- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจัดทำมาตรการ ภายใต้กฎหมาย ภายในที่สามารถบังคับใช้ได้ เพื่อห้าม (prohibit) การทำประมง มีไว้บนเรือประมง (retaining on board) การขนถ่าย (transshipment) การขึ้นท่า (landing) และการขนส่งปลาสดและปลาที่ คล้ายปลาที่จับโดยเรือประมงที่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อของคณะกรรมการฯ นอกจากนี้ปลาสด ที่นำเข้ามาจะต้องมีเอกสารสถิติของปลาสดกำกับด้วย ทั้งนี้ประเทศที่นำเข้ามาต้องร่วมมือกับ ประเทศที่จับปลาสด เพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีการจัดทำเอกสารปลอม หรือมีข้อมูลไม่ถูกต้อง

- ในกรณีที่มีข้อมูล ที่มั่นใจว่าเรือประมงที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อของ คณะกรรมการฯ แต่กลับทำการประมงอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย รัฐภาคีต้องแจ้งให้สำนักงาน เลขาธิการทราบ และหากเป็นเรือของรัฐภาคี หรือรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ สำนัก เลขาธิการฯ ต้องประสานงานกับรัฐภาคีนั้นๆ เพื่อให้ดำเนินการแก้ไขโดยเร็ว แต่หากไม่สามารถ ระบุประเทศและเป็นเรือของรัฐที่ไม่เป็นภาคี สำนักงานเลขาธิการฯ ต้องรวบรวมรายละเอียด เพื่อ นำเสนอคณะกรรมการฯ พิจารณาต่อไป

2. ข้อมติ 01/02 การควบคุมการทำประมง (Relating to the control of fishing activities) เกิดขึ้นในปี ค.ศ.2001 ข้อมตินี้จะเป็นการสนับสนุนข้อมติ 07/02 รายละเอียดมีดังนี้

แจ้งสำนักงานเลขาธิการฯ เป็นประจำทุกปี ภายในวันที่ 31 มกราคม หรือแจ้งก่อนที่ เรือประมงจะทำการประมง สำหรับการอนุญาตให้เรือประมงที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตร ทำการประมงปลาสด พร้อมกับแจ้งด้วยว่าอนุญาตให้จับปลาสดประเภทใด โดยแจ้ง รายละเอียดดังนี้

- ชื่อเรือและทะเบียนเรือ
- ชักธงประเทศใดมาก่อนหรือไม่
- สัญญาดการติดต่อทางวิทยุ
- ประเภทเรือ ขนาดความยาว และน้ำหนัก

- ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของเรือ และ/หรือ ผู้เช่าเรือ และ/หรือ ผู้ใช้เรือ
- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องกำหนดให้เรือประมงที่ชักธงของตนเก็บเอกสารเหล่านี้ไว้ที่เรือประมง ใบอนุญาตทำการประมง, ชื่อเรือ ,ท่าเรือที่ขึ้นทะเบียน และหมายเลข, สัญญาการติดต่อทางวิทยุ, ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของเรือ และผู้เช่า (ในกรณีที่เหมาะสม ,ขนาดความยาวเรือ และกำลังเครื่องยนต์
- เรือที่ได้รับอนุญาตต้องทำเครื่องหมายที่เห็นได้ชัดและเป็นไปตามมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับ เช่น มาตรฐานการทำเครื่องหมายขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ นอกจากนี้ต้องมีการทำเครื่องหมายที่เครื่องมือทำการประมงและอุปกรณ์ ที่ชัดเจนด้วย รวมทั้งเครื่องมือล่อฝูงปลา
- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องกำหนดให้เรือประมงที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตร ต้องมีสมุดปูมเรือ (fishing logbook) ไว้กับเรือประมง เพื่อเก็บรายละเอียดผลการจับในรอบหนึ่งปี

3.2.3 สิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะรัฐชายฝั่ง (Coastal state)

สิทธิบัญญัติไว้ตามข้อ 16 ของความตกลงฯ ดังนี้

“ความตกลงนี้ จะไม่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อการใช้สิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง ตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเล เพื่อการสำรวจ การใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรที่มีชีวิต ซึ่งรวมทั้งสัตว์น้ำที่มีการอพยพย้ายถิ่นไกล ภายในน่านน้ำที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐนั้นๆ ที่ไม่เกิน 200 ไมล์ทะเล¹⁵”

¹⁵ Article XVI. COASTAL STATES' RIGHTS

This Agreement shall not prejudice the exercise of sovereign rights of a coastal state in accordance with the international law of the sea for the purposes of exploring and exploiting, conserving and managing the living resources, including the highly migratory species, within a zone of up to 200 nautical miles under its jurisdiction.

ดังนั้นสิทธิของรัฐชายฝั่งจึงมีสิทธิอธิปไตยเหนือเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ตามการแบ่งเขตทางทะเลตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 เขตเศรษฐกิจจำเพาะคือบริเวณที่วัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตไม่เกิน 200 ไมล์ทะเล และรัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตย ในการสำรวจและการแสวงหาประโยชน์ การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติทั้งที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิต ในน้ำเหนือพื้นดินท้องทะเล และในพื้นที่ดินท้องทะเลกับดินใต้ผิวดินของพื้นดินท้องทะเลนั้น ในกรณีของความตกลงนี้ก็คือสิทธิอธิปไตยในการทำประมงปลาทุ่นและปลาที่คล้ายทุ่นและการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทุ่นและปลาที่คล้ายทุ่น 16 ชนิดที่เป็นสัตว์น้ำที่อยู่ในความดูแลของความตกลงฯ ซึ่งสิทธิของรัฐชายฝั่งนี้จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับกรณีที่เกี่ยวข้องของรัฐต้นทำการประมงในทะเลหลวงที่ประชิดติดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งตน หรือการอนุญาตให้รัฐภาคีอื่นมาทำสัมปทานการทำประมงบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐตน หรือการที่รัฐชายฝั่งทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน จะต้องสอดคล้องกับบทบัญญัตินี้ด้วย

หน้าที่ของรัฐชายฝั่ง

- ปฏิบัติตามความตกลงฯ และข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของไอโอทีซี

3.2.4 พันธกรณีในฐานะรัฐภาคี

รัฐภาคีของคณะกรรมการฯ จะต้องทำให้มั่นใจว่าจะมีการดำเนินการเท่าที่จำเป็นภายใต้กฎหมายภายในของแต่ละประเทศ รวมทั้งมีการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมในกรณีที่มีการฝ่าฝืน เพื่อให้บทบัญญัติของความตกลงนี้มีผลบังคับใช้

รัฐภาคีจะต้องส่งรายงานการดำเนินงานประจำปีที่ได้ดำเนินการตามกฎหมายภายใน แก่คณะกรรมการฯ รายงานจะต้องส่งถึงเลขานุการของคณะกรรมการฯ ไม่เกิน 60 วันก่อนการประชุมคณะกรรมการฯ ประจำปีจะเริ่มขึ้น

รัฐภาคีของคณะกรรมการฯ ต้องร่วมมือกันในการจัดตั้งระบบที่เหมาะสม เพื่อตรวจสอบ การดำเนินงานตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการ ซึ่งได้รับการรับรองแล้ว คำนึงถึงเครื่องมือ และ วิธีการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพที่จะใช้ในการติดตาม ตรวจสอบการทำประมง และรวบรวม ข้อมูลข่าวสารทางวิทยาศาสตร์เพื่อจุดมุ่งหมายของความตกลงนี้

รัฐภาคีของคณะกรรมการฯ ต้องร่วมมือในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการทำ ประมงกลุ่มประชากรสัตว์น้ำตามความตกลงฉบับนี้ โดยชาวประมงของรัฐใดรัฐหนึ่ง หรือโดย องค์กรที่มีได้เป็นภาคีของคณะกรรมการฯ

3.2.5 พันธกรณีในฐานะคณะกรรมการฯ

ตามความตกลงฯ ข้อ 5.1 วัตถุประสงค์ของความตกลง คณะกรรมการฯ จะส่งเสริม ความร่วมมือในกลุ่มสมาชิก เพื่อให้เกิดหลักประกันว่าจะมีการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์สูงสุดจาก ประชากรสัตว์น้ำภายใต้ความตกลงฉบับนี้ รวมทั้งมีการสนับสนุนให้เกิดการทำประมงที่ยั่งยืน โดย การจัดการที่เหมาะสม

ข้อ 5.2 (ซี) กำหนดมาตรการอนุรักษ์และจัดการ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการอนุรักษ์ กลุ่มประชากรสัตว์น้ำตามความตกลงและเพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด ในบริเวณดังกล่าว โดยเป็นไปตามข้อ 9 และมีหลักฐานวิทยาศาสตร์สนับสนุน

ตามบทบัญญัติข้อ 9 คณะกรรมการฯ จะกำหนดข้อมติ (Resolution) ที่มีผลผูกพัน (binding) บัญญัติไว้ในข้อ 9 .1 ของความตกลงฯ คณะกรรมการฯ อาจกำหนดมาตรการอนุรักษ์ และจัดการ ซึ่งผูกพันบรรดาสมาชิกของคณะกรรมการฯ โดยคะแนนเสียงข้างมาก 2 ใน 3 ของ สมาชิกที่เข้าร่วมประชุมและลงคะแนนเสียงในที่ประชุม มาตรการอนุรักษ์และจัดการซึ่ง คณะกรรมการฯ ได้ให้การรับรองไว้ตามความในวรรค 1 นั้น จะมีผลผูกพันรัฐภาคีภายใน 120 วัน นับจากวันที่เลขานุการได้ระบุไว้ในประกาศ หรือวันอื่นใดที่คณะกรรมการฯ ได้กำหนดขึ้น รัฐ ภาคใดอาจคัดค้านมาตรการอนุรักษ์และจัดการ ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้รับรองแล้ว ภายใน 120 วัน

ข้อ เสนอแนะ (Recommendation) จะปรากฏในข้อ 9.8 ของความตกลงฯ คณะกรรมการฯ อาจให้การยอมรับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการกลุ่มประชากร

สัตว์น้ำเพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้ โดยคะแนนเสียงข้างมาก ของสมาชิกที่เข้าร่วมประชุม

3. 2. 6 การระงับข้อพิพาท

ข้อพิพาทใดๆที่เกี่ยวกับการตีความหรือการบังคับใช้ความตกลงฉบับนี้ ซึ่งไม่สามารถยุติได้โดยคณะกรรมการฯ จะยุติโดยกระบวนการไกล่เกลี่ย ซึ่งได้รับการยอมรับจากคณะกรรมการฯ ผลของการประนีประนอม แม้ว่าจะไม่ถูกผูกพันทางกฎหมายแต่จะเป็นพื้นฐานสำหรับคู่กรณีเมื่อต้องการพิจารณาข้อพิพาทใหม่ หากข้อพิพาทยังไม่ยุติ ก็อาจเสนอศาลโลกพิจารณา ภายใต้บทบัญญัติของศาลโลก เว้นแต่คู่กรณีจะตกลงที่จะยุติข้อพิพาทโดยวิธีอื่น¹⁶

ความตกลงฯ ได้กำหนดให้เป็นพันธกรณีของรัฐภาคีที่จะต้องระงับข้อพิพาทระหว่างกัน ไม่ว่าจะเป็ข้อพิพาทใดๆที่เกี่ยวกับการตีความหรือการบังคับใช้ความตกลงฯ จะต้องระงับข้อพิพาทโดยคณะกรรมการเสียก่อน ถ้าไม่สามารถยุติได้โดยคณะกรรมการฯ ก็ต้องระงับข้อพิพาทโดยกระบวนการประนีประนอม ถ้าไม่สามารถระงับข้อพิพาทโดยกระบวนการประนีประนอม ก็ต้องนำผลของการประนีประนอมนั้นเสนอต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศให้พิจารณาพิพากษาตามที่รัฐคู่กรณียินยอมที่จะผูกพันตามคำพิพากษา หรือถ้ารัฐคู่กรณีไม่สามารถยุติข้อพิพาทด้วยกระบวนการประนีประนอม จะตกลงกันใช้วิธีอื่นระงับข้อพิพาทโดยไม่เสนอศาลยุติธรรมระหว่างประเทศให้พิจารณาพิพากษาก็ได้ แล้วแต่ความยินยอมของรัฐคู่กรณีที่จะระงับข้อพิพาทต่อกันด้วยวิธีสันติวิธีอื่น เช่นเดียวกับการยุติข้อพิพาทตามบทบัญญัติของอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ.1982 ข้อ 279 และความตกลง ปีค.ศ.1995 ข้อ 27

3.3 สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี (Non-Contracting Parties) ตามความตกลงฯ

รัฐที่ไม่เป็นภาคียอมไม่มีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติตามความตกลง แต่เนื่องจากความตกลงฉบับนี้ครอบคลุมในเรื่องการบริหารจัดการปลาทูน่าในบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งลักษณะเฉพาะของปลาทูน่าคือเป็นสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง

¹⁶ Article 23 Interpretation and Settlement of Disputes of IOTC Agreement.

ตามข้อ 63 วรรคสอง ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล และอพยพย้ายถิ่นไกล ตามข้อ 64 ซึ่งในทะเลหลวงก็จะมีเสรีภาพในการทำประมงและข้อจำกัดเสรีภาพไว้ ซึ่งแม้ว่าจะไม่ได้เป็นภาคีแต่ก็มีข้อจำกัดในการทำประมงในทะเลหลวงไว้ ซึ่งหากละเมิดความตกลงก็อาจถูก ลงโทษได้

3.3.1 สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ (Cooperating Non- Contracting Parties)

ปัจจุบันรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือมีอยู่ 2 ประเทศ คือ แอฟริกาใต้ เข้ามาร่วมมือเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2005 และ เซเนกัล เข้ามาร่วมมือเดือน พฤษภาคม ค.ศ. 2006

นอกจากนี้จากรายงานของคณะกรรมการควบคุมให้เป็นไปตามข้อมติของ คณะกรรมการฯ สมัยที่ 9 (Report of the nine session of the Compliance Committee) ปรากฏในรายงานการประชุมสมัยที่ 16 ของไอโอทีซี ในปี ค.ศ.2012 รายงานว่า ประเทศเกาหลีเหนือ (the Democratic People’s Republic of Korea’s (DPRK)) มีการยื่นข้อเสนอเพื่อเข้ามา เป็นรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ (paper IOTC–2012–CoC09–CNC01) โดยจะ ปฏิบัติตามความตกลงฯและข้อมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ แม้ว่าในปัจจุบันจะยัง ไม่มีการนำกองเรือประมงมาทำประมงในพื้นที่ไอโอทีซีบริเวณมหาสมุทรอินเดียก็ตามก็ตาม แต่ใน อนาคตเมื่อได้เข้ามาเป็นรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือกับไอโอทีซีแล้ว ก็จะมีการพัฒนา และนำกองเรือประมงทั้งหมด 13 ลำเข้ามาทำการประมงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี¹⁷

สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ นั้น จะมีลักษณะคล้าย กับรัฐที่เป็นภาคี โดยต้องปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการตามความตกลงฯ

ส่วนการเข้าร่วมประชุมประจำปีนั้น บัญญัติไว้ในมาตรา 7 ข้อ 1 ของความตกลง ดังนี้คือ

“สมาชิกใดๆ หรือสมาชิกสมทบของ เอฟเอโอ ที่มีได้เป็น สมาชิกของคณะกรรมการฯ อาจได้รับเชิญเข้าร่วมประชุมใน การประชุมต่างๆ ของคณะกรรมการฯ ในฐานะผู้สังเกตการณ์

¹⁷ Indian Ocean Tuna Commission, Report of the nine session of the Compliance Committee in Report of the Sixteenth Session of the Indian Ocean Tuna Commission, (Rome: Food and Agriculture Organization, 2012) p. 14.

หากมีการขอรับรองโดยสมาชิกประเภทนี้ อาจยื่นบันทึกช่วยจำและ
เข้าร่วมประชุมได้ โดยไม่มีสิทธิออกเสียง”

จะเห็นได้ว่ารัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือก็มีสิทธิในการเข้าร่วมประชุม หากมีความประสงค์ที่จะเข้าร่วมประชุมประจำปีของคณะกรรมการฯ ด้วย แต่จะถูกจำกัดสิทธิในการแสดงความคิดเห็นและการออกเสียง มีฐานะเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น ซึ่งตามข้อมติของการประชุมในหลายๆ ครั้งที่ผ่านมาก็มีการกำหนดข้อมติและข้อเสนอแนะในการเชิญชวนให้รัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือเข้ามาเป็นภาคีของความตกลงโดยเร็ว เพื่อที่จะมีสิทธิและหน้าที่อย่างเต็มที่เหมือนอย่างรัฐภาคีอื่นๆ

และตามข้อมติและข้อเสนอแนะนั้นได้ปรากฏในสมัยการประชุมคณะกรรมการ IOTC สมัยที่ 4 ค.ศ.1999 ในข้อ 99/04 สถานะของประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกแต่ให้ความร่วมมือ¹⁸ ไว้ดังนี้

ก. รัฐที่ไม่เป็นภาคี แต่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่าได้ดำเนินการสอดคล้องกับ
มาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ ถือว่าเป็นรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ

ข. ให้สำนักงานเลขานุการฯ ประสานงานกับรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่มีเรือทำการประมง
สัตว์น้ำ ภายใต้ความรับผิดชอบของคณะกรรมการฯ สมัครเข้าเป็นรัฐภาคีหรือเข้าร่วมในฐานะรัฐ
ที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ

ค. ในการขอเข้าร่วมเป็นรัฐที่ไม่ใช่ภาคีแต่ให้ความร่วมมือ จะต้องแจ้งความ
ประสงค์แก่สำนักงานเลขานุการฯ เป็นทางการและต้องแสดงเอกสารประกอบ เพื่อแสดงว่าได้
ดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรการต่างๆ ของคณะกรรมการฯ ทั้งนี้ให้ยื่นความประสงค์อย่าง
น้อย 90 วัน ก่อนการประชุมประจำปี ซึ่งที่ประชุมจะพิจารณาว่าจะให้เข้าร่วมได้หรือไม่ และทุกปี
จะมีการประเมินการปฏิบัติ เพื่อพิจารณาว่าจะให้ดำรงสถานะต่อไป หรือยกเลิก เนื่องจากไม่
ปฏิบัติตามข้อมติของคณะกรรมการฯ

¹⁸ ที่มา Resolution 99/04 On the Status of Cooperating Non-contracting Parties สมัยการประชุมครั้งที่ 4 จัดขึ้น
ที่ Kyoto, Japan ค.ศ.1999

ง. สำหรับรัฐที่ไม่ใช่ภาคี แต่ยังคงทำการประมงในมหาสมุทรอินเดีย และไม่แสดงความสนใจเข้าร่วมกับคณะกรรมการฯ ถือว่ากระทำการละเมิดมาตรการของคณะกรรมการฯ และในการประชุมสมัยหน้าขอให้พิจารณามาตรการที่จะใช้ตอบโต้กับประเทศดังกล่าว

ในภายหลังข้อมตินี้ถูกแทนที่ด้วยข้อมติที่ 03/02 หลักเกณฑ์ในการได้รับการพิจารณาให้เป็นประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกแต่ให้ความร่วมมือ¹⁹ ดังนี้

ก. ในแต่ละปี เลขชาติการฯ ต้องติดต่อและเชิญชวนให้ประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกที่ทำการประมงอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย เข้าร่วมเป็นสมาชิก หรือเป็นประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกแต่ให้ความร่วมมือ พร้อมทั้งแจ้งข้อมติและข้อเสนอแนะให้ทราบด้วย

ข. ประเทศที่ไม่ใช่สมาชิก สามารถสมัครขอเข้าร่วมเป็นประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกแต่ให้ความร่วมมือที่เลขานุการฯ โดยดำเนินการ 90 วัน ล่วงหน้าการประชุมคณะกรรมการฯ เพื่อพิจารณาอนุมัติ และต้องแสดงหลักฐานดังนี้

- ข้อมูลการทำประมงในมหาสมุทรอินเดีย ในระยะเวลาที่ผ่านมา ที่รวมถึง ผลจับจำนวนและประเภทของเรือ รายชื่อเรือ เครื่องมือทำการประมงและกำลังลงแรง

- ข้อมูลต่างๆ ที่ประเทศสมาชิกต้องจัดส่งให้กับคณะกรรมการฯ ตามข้อมติ

- ข้อมูลการประมงในปัจจุบัน จำนวนเรือและรายละเอียด

- ข้อมูลและผลการวิจัย

ค. ประเทศที่ประสงค์จะเข้าร่วมตาม ข. ต้องยืนยันที่จะปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ และแจ้งให้คณะกรรมการฯ ทราบถึงการดำเนินการตามหน้าที่ดังกล่าว

ง. คณะกรรมการควบคุม มีหน้าที่ในการพิจารณาทบทวน สถานะของประเทศที่สมัครจะเข้าร่วม ตามข้อ ข. โดยอาศัยข้อมูลจากองค์กรที่จัดการปลาทูน่าอื่นๆ ด้วย ในการนี้ต้องระมัดระวังไม่ให้เรือประมงที่เกี่ยวข้องกับการประมงที่ผิดกฎหมาย และขาดการรายงาน และไร้การควบคุม เข้ามาทำการประมงในมหาสมุทรอินเดีย

¹⁹ ที่มา : Resolution 03/02 On criteria for attaining the status of co-operating non-contracting party สมัยการประชุมครั้งที่ 8 จัดขึ้นที่ Victoria, Seychelles ค.ศ.2003

จ. คณะกรรมาธิการฯ จะพิจารณาบทพจนานุกรมสถานะของประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกแต่ให้ความร่วมมือทุกปี และอนุมัติให้คงสถานะต่อไป เว้นแต่คณะกรรมาธิการฯ เห็นชอบร่วมกันในการยกเลิกสถานะ เนื่องจากละเมิดมาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมาธิการฯ

ฉ. ให้ยกเลิกข้อมติที่ 99/04 และใช้ข้อมตินี้แทน

และรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือก็มีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติร่วมกับรัฐภาคีในหลายๆเรื่อง ที่เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของ IOTC

3.3.2 สิทธิและหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี (Non Contracting Parties)

รัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี แต่เข้ามาทำการประมงในพื้นที่รับผิดชอบของ IOTC ไม่มีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติตามความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมาธิการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย แต่จะได้รับการเชิญชวนให้เข้ามาเป็นภาคี ข้อมติที่เชิญชวนให้เข้าร่วมเป็นภาคีกับคณะกรรมาธิการฯ ได้กล่าวไว้ในข้อมติที่ 98/05 ความร่วมมือกับรัฐที่ไม่เป็นภาคี²⁰ ดังนี้

ก. ขอให้ประธานการประชุมคณะกรรมาธิการฯ มีหนังสือถึงรัฐที่ไม่เป็นภาคี แต่มีเรือทำการประมงปลาทูน่าในมหาสมุทรอินเดีย เพื่อเชิญชวนให้สมัครเข้าเป็นสมาชิก

ข. ขอให้เลขานุการฯ แจงข้อมติและข้อเสนอแนะของการประชุมนี้ แก่รัฐที่ไม่เป็นภาคีด้วย

ส่วนเรื่องเรือประมงของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่เข้ามาทำการประมงในพื้นที่รับผิดชอบของ IOTC ให้ปฏิบัติตามข้อมติที่ 01/03 การดำเนินตามมติของ IOTC โดยเรือประมงของรัฐที่ไม่ใช่ภาคี²¹ ดังนี้

²⁰ ที่มา : Resolution 98/05 On cooperation with non-Contracting Parties สมัยการประชุมครั้งที่ 3 จัดขึ้นที่ Victoria, Seychelles ค.ศ.1998

²¹ ที่มา : Resolution 01/03 Establishing a Scheme to promote compliance by Non-Contracting Party vessels with resolution established by IOTC สมัยการประชุมครั้งที่ 6 จัดขึ้นที่ Victoria, Seychelles ค.ศ.2001

ก. เมื่อรัฐภาคีพบเรือหรืออากาศยานของรัฐที่ไม่เป็นภาคี กำลังทำการประมงโดยฝ่าฝืนหรือละเมิดข้อมติของ IOTC ต้องดำเนินการแจ้งประเทศเจ้าของธงเรือนั้นโดยทันทีเพื่อให้เกิดการตรวจสอบ ในขณะเดียวกันให้รัฐภาคีแจ้งให้สำนักงานเลขาธิการ ทราบเพื่อแจ้งให้รัฐภาคีอื่นทราบโดยทั่วกัน ในการนี้เรือที่ถูกพบเห็นถือว่าการกระทำอันเป็นเหตุให้มาตรการอนุรักษ์และจัดการไว้ผล

ข. เมื่อเรือลำดังกล่าวเข้าเทียบท่าเรือของประเทศสมาชิก จะต้องได้รับการตรวจค้นโดยเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีความเข้าใจถึงมาตรการอนุรักษ์ของคณะกรรมการวิชาการ เป็นอย่างดี และเรือประมงนั้น ต้องไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นปลาที่ทำเรือ หรือขนถ่ายไปยังที่อื่นจนกว่าการตรวจสอบจะเสร็จสิ้น รัฐภาคีจะทำการตรวจสอบเอกสารของเรือ สมุดปูมเรือ เครื่องมือประมง ปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้ และกิจกรรมของเรือประมงที่เกี่ยวข้อง

ค. ถ้าการตรวจสอบพบว่ามีสัตว์น้ำที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการวิชาการบนเรือของรัฐที่ไม่เป็นภาคี และไม่สามารถแสดงว่าสัตว์น้ำนั้นจับมาจากนอกมหาสมุทรอินเดีย รัฐภาคีจะไม่อนุญาตให้ขึ้นปลาที่ทำเรือหรือขนถ่ายไปยังที่อื่น

ง. จะต้องรายงานผลการตรวจสอบไปยังสำนักงานเลขาธิการ โดยด่วน เพื่อแจ้งให้รัฐภาคีอื่นๆ ทราบตลอดจนแจ้งรัฐเจ้าของธงด้วย

และจากความตกลงของ IOTC (IOTC Agreements) รัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีหากได้เข้าร่วมในที่ประชุมในที่ประชุมจะไม่มีสิทธิออกเสียงและแสดงความคิดเห็นใดๆ ทั้งสิ้น บัญญัติไว้ในมาตรา 7 วรรค ข้อ 2 ของความตกลงดังนี้คือ

“ รัฐซึ่งมิได้เป็นภาคีของคณะกรรมการ และมีได้เป็นสมาชิกหรือสมาชิกสมทบของ เอฟเอโอ แต่เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ หรือเป็นสมาชิกขององค์การชำนาญพิเศษของสหประชาชาติหรือเป็นสมาชิกขององค์การพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ อาจได้รับเชิญเข้า

ร่วมการประชุมของคณะกรรมการวิชาการ ในฐานะผู้สังเกตการณ์ ซึ่งในที่ประชุมใหญ่ เอฟเอไอ ได้ให้การยอมรับแล้ว ”

นอกจากนี้ คณะกรรมการวิชาการ อาจจะใช้ของค์กรระหว่างรัฐบาลหรือองค์กรเอกชนที่มีความสามารถพิเศษเกี่ยวกับกิจกรรมของคณะกรรมการวิชาการ ให้เข้าร่วมการประชุมตามที่คณะกรรมการกำหนด หากได้รับการร้องขอจากองค์กรดังกล่าวได้ บัญญัติไว้ตามข้อ 7.3 ของความตกลงไอโอทีซี

3.4 ข้อมติและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

ในแต่ละสมัยประชุมของคณะกรรมการ วิชาการ ก็มีข้อมติและข้อเสนอแนะออกมา โดยข้อมติที่เกิดขึ้นในการประชุมแต่ละสมัยจะมีผลบังคับใช้ (binding) แก่รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคี แต่ให้ความร่วมมือ ส่วนข้อเสนอแนะจะมีความแตกต่างจากข้อมติ คือไม่มีผลบังคับใช้เช่นเดียวกับข้อมติ แต่เกิดจากความสมัครใจ (rely on volunteering) ของภาคีสมาชิกที่จะปฏิบัติตามข้อเสนอแนะนั้นๆ คณะกรรมการได้ประชุมร่วมกันเป็นประจำทุกปี ทั้งนี้ ข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการเริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่การประชุมสมัยที่ 3 ในปี ค.ศ.1998 ที่ Victorea, Seychelles จนถึงปัจจุบันคือการประชุมสมัยที่ 16 ค.ศ.2012 จัดการประชุมที่ Fremantle, Australia²² โดยข้อมติและข้อเสนอแนะที่ออกมาในการประชุมแต่ละปี มีทั้งหมด 98 ข้อ และที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน 61 ข้อ แยกเป็นข้อมติ 49 ข้อ ข้อเสนอแนะ 12 ข้อ

²² ข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการ วิชาการ เริ่มจากสมัยการประชุมครั้งที่ 3 -16 รายละเอียดมีดังนี้

1. สมัยประชุมครั้งที่ 3 ค.ศ.1998	จัดขึ้นที่ วิกตอเรีย,ซีเชลล์	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 5 ข้อ
2. สมัยประชุมครั้งที่ 4 ค.ศ. 1999	จัดขึ้นที่ เกียวโต, ญี่ปุ่น	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 4 ข้อ
3. สมัยประชุมครั้งที่ 5 ค.ศ. 2000	จัดขึ้นที่ วิกตอเรีย,ซีเชลล์	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 2 ข้อ
4. สมัยประชุมครั้งที่ 6 ค.ศ. 2001	จัดขึ้นที่ วิกตอเรีย,ซีเชลล์	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 7 ข้อ
5. สมัยประชุมครั้งที่ 7 ค.ศ. 2002	จัดขึ้นที่ วิกตอเรีย,ซีเชลล์	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 9 ข้อ
6. สมัยประชุมครั้งที่ 8 ค.ศ. 2003	จัดขึ้นที่ วิกตอเรีย,ซีเชลล์	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 7 ข้อ
7. สมัยประชุมครั้งที่ 9 ค.ศ. 2005	จัดขึ้นที่ วิกตอเรีย,ซีเชลล์	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 9 ข้อ
8. สมัยประชุมครั้งที่ 10 ค.ศ.2006	จัดขึ้นที่ Goa,อินเดีย	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 6 ข้อ

ทั้งนี้ความตกลงฯ ได้ให้อำนาจคณะกรรมการฯ จัดทำข้อมติเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์ และจัดการ ที่มีผลบังคับใช้ (binding) ตามข้อ 9 . 1²³ ส่วนข้อเสนอแนะคณะกรรมการฯ อาจให้การยอมรับข้อเสนอแนะ ตามข้อ 9 . 8²⁴ ของความตกลงฯ

3.4.1 ข้อมติ(Resolution) ข้อมติที่ออกโดยคณะกรรมการ IOTC ส่วนใหญ่เป็นข้อมติ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริม ควบคุม อนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรประมงทูน่าในมหาสมุทรอินเดีย มีข้อกำหนดให้ประเทศสมาชิก IOTC ต้องมีบทบาทในการบริหารจัดการทรัพยากรปลาทูน่าใน มหาสมุทรอินเดีย และต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมงทูน่า ที่ได้ให้การรับรองเรียบร้อยแล้ว โดยให้แจ้งข้อมูลการจับและการลงแรงประมง แก่ คณะกรรมการ IOTC ทราบตามระยะเวลาที่กำหนด (ก่อนวันที่ 30 มิถุนายนของทุกปี) ข้อมติที่ รัฐภาคีจะต้องปฏิบัติตาม สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม ซึ่งรายละเอียดของข้อมติและ ข้อเสนอแนะ จะนำไปอธิบายไว้ในตารางสรุปพันธกรณีของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือในทำยบทที่สาม การจัดกลุ่มข้อมติดังนี้

9. สมัยประชุมครั้งที่ 11 ค.ศ.2007	จัดขึ้นที่ แกรนด์เบ,มาริติมูส	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 5 ข้อ
10. สมัยประชุมครั้งที่ 12 ค.ศ.2008	จัดขึ้นที่ มัสกาท,โอมาน	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 4 ข้อ
11. สมัยประชุมครั้งที่ 13 ค.ศ.2009	จัดขึ้นที่ บาห์ลี,อินโดนีเซีย	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 6 ข้อ
12. สมัยประชุมครั้งที่ 14 ค.ศ.2010	จัดขึ้นที่ บุษาน, เกาหลีใต้	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 13 ข้อ
13. สมัยประชุมครั้งที่ 15 ค.ศ.2011	จัดขึ้นที่ โคลัมโบ,ศรีลังกา	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 6 ข้อ
14. สมัยประชุมครั้งที่ 16 ค.ศ. 2012	จัดขึ้นที่ ฟรีเมนทัล,ออสเตรเลีย	สร้างข้อมติและข้อเสนอแนะ 15 ข้อ

²³ Article 9 Procedures Concerning Conservation and Management Measures

1. Subject to paragraph 2 ,The Commission may, by a two-thirds majority of its Members present and voting, adopt conservation and management measures binding on Members of the Commission in accordance with this Article.

2. Conservation and management measures for stocks for which a sub-commission has been established under paragraph 2 of Article XII , shall be adopted upon the proposal of the sub-commission concerned.

²⁴ Article 9.8 The Commission may, by a simple majority of its Members present and voting, adopt recommendations concerning conservation and management of the stocks for furthering the objectives of this Agreement.

3.4.1.1 ข้อมติ เพื่อป้องกัน ยับยั้งและจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม (IUU Fishing)

คณะกรรมการวิชาการ ให้ความสำคัญกับข้อมติในกลุ่มนี้เป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้สอดคล้องกับแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ที่ได้กำหนดแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศ (International Plan of Action: IPOA) ในเรื่องต่างๆ ที่เห็นว่ามีมีความจำเป็นเร่งด่วนไม่ว่าจะเป็น IPOA-Seabirds, IPOA-Sharks, IPOA-Capacity และในเรื่องการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม (Illegal Unreported and Unregulated Fishing) ก็ถือเป็นแผนปฏิบัติการหนึ่งที่ FAO ได้กำหนดขึ้น เรียกว่า IPOA to Prevent, Deter and Eliminate Illegal Unreported and Unregulated Fishing (IPOA-IUU) ค.ศ.2001 ซึ่งแผนปฏิบัติการเหล่านี้จะใช้เป็นเครื่องมือให้แก่ทุกประเทศในโลกได้นำไปใช้ปฏิบัติในประเทศและภูมิภาคของตน พันธกรณีของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือจะต้องปฏิบัติข้อมติและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้อง รวมถึงความตกลงว่าด้วยมาตรการบริเวณรัฐท่าเรือเพื่อป้องกัน ยับยั้งและจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ.2009 ด้วย แม้ว่าจะไม่มีสภาพบังคับแต่ในอนาคตก็มีความจำเป็นที่ทุกรัฐจะต้องเข้าเป็นภาคีและในขณะนี้ข้อมติของไอโอทีซี ก็ได้นำหลักการนี้มาบัญญัติไว้ในข้อมติที่ 10/11 ทำให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีข้อนี้

ข้อมติที่เกี่ยวกับการป้องกัน ยับยั้ง และจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม มีดังนี้

การควบคุมเรือประมง ได้แก่

- ข้อมติ 99/02 มาตรการต่อต้านการทำประมงโดยเรือเบ็ดราวทุ่นขนาดใหญ่ที่เป็นเรือแสดงสัญชาติธงตามสะดวก (Large Scale Flag Of Convenience Longline Vessels)

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องทำให้มั่นใจว่าเรือประมงเบ็ดราวขนาดใหญ่ของตนไม่เกี่ยวข้องกับการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ จะต้องปฏิเสธการขึ้นท่า (landing) และการขนถ่าย (transshipment) ปลาที่จับโดยเรือเบ็ดราวขนาดใหญ่ที่เป็นเรือแสดงธงสัญชาติตรงตามความสะดวก นอกจากนี้เรียกร้องให้ผู้นำเข้า ผู้ส่งสินค้า และธุรกิจที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ไม่ดำเนินการค้าขาย หรือขนถ่ายปลาที่จับจากเรือประมงดังกล่าว หรือไม่อนุญาตให้มีการใช้เรือประมงและอุปกรณ์สำหรับปลาที่จับได้ รวมถึงประชาสัมพันธ์ไม่ให้ผู้บริโภคซื้ออีกด้วย

- ข้อมติ 01/02 เกี่ยวกับการควบคุมการทำประมง(Relating To Control of Fishing Activities)

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ จะอนุญาตให้เรือประมงของตนไปทำการประมงได้ ก็ต่อเมื่อสามารถจัดการกับความรับผิดชอบของตนต่อเรือประมง พร้อมกับมั่นใจว่าเรือประมงจะปฏิบัติตามข้อมติของคณะกรรมการฯ แจ็งสำนักงานเลขาธิการฯ เป็นประจำทุกปี ภายในวันที่ 31 มกราคม หรือแจ้งก่อนที่เรือประมงจะทำการประมง สำหรับการอนุญาตให้เรือประมงที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตร ทำการประมงปลาหูฉลาม พร้อมกับแจ้งด้วยว่าอนุญาตให้จับปลาหูฉลามประเภทใด โดยแจ้งรายละเอียดดังนี้ ชื่อเรือและทะเบียนเรือ, ชักธงประเทศใดมาก่อนหรือไม่, สัญญาณการติดต่อทางวิทยุ, ประเภทเรือ ขนาดความยาว และน้ำหนัก, ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของเรือ และ/หรือ ผู้เช่าเรือ และ/หรือ ผู้ใช้เรือ

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องกำหนดให้เรือประมงที่ชักธงของตนเก็บเอกสารเหล่านี้ไว้ที่เรือประมง ใบอนุญาตทำการประมง ,ชื่อเรือ ,ท่าเรือที่ขึ้นทะเบียน และหมายเลข, สัญญาณการติดต่อทางวิทยุ, ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของเรือ และผู้เช่า (ในกรณีที่เหมาะสม) ,ขนาดความยาวเรือ และกำลังเครื่องยนต์

เรือที่ได้รับอนุญาตต้องทำเครื่องหมายที่เห็นได้ชัดและเป็นไปตามมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับ เช่น มาตรฐานการทำเครื่องหมายขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ

นอกจากนี้ต้องมีการทำเครื่องหมายที่เครื่องมือทำการประมงและอุปกรณ์ ที่ชัดเจนด้วย รวมทั้งเครื่องมือล่อฝูงปลา

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องกำหนดให้เรือประมงที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตร ต้องมีสมุดปูมเรือไว้กับเรือประมง เพื่อเก็บรายละเอียดผลการจับในรอบหนึ่งปี

- ข้อมติ 01/03 การดำเนินการตามข้อมติของ IOTC โดยเรือประมงของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี

- เมื่อรัฐภาคีพบเรือหรืออากาศยานของรัฐที่ไม่ใช่ภาคี กำลังทำการประมงโดยฝ่าฝืนหรือละเมิดข้อมติที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์หรือจัดการของ IOTC ต้องดำเนินการแจ้งประเทศเจ้าของธงเรือนั้นโดยทันทีเพื่อให้ทำการตรวจสอบ ในขณะเดียวกันให้รัฐภาคี แจ้งให้สำนักงานเลขานุการฯ ทราบเพื่อแจ้งให้รัฐภาคีอื่นทราบโดยทั่วกัน ในการนี้เรือที่ถูกรับเห็นถือว่ากระทำการอันเป็นเหตุให้มาตรการอนุรักษ์และจัดการไร้ผล เมื่อเรือลำดังกล่าวเข้าเทียบท่าเรือของรัฐภาคี จะต้องได้รับการตรวจค้นโดยเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีความเข้าใจถึงมาตรการอนุรักษ์ของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย เป็นอย่างดี และเรือประมงนั้น ต้องไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นปลาที่ทำเรือ หรือขนถ่ายไปยังที่อื่นจนกว่าการตรวจสอบจะเสร็จสิ้น

- ถ้าการตรวจสอบพบว่า มีสัตว์น้ำที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการฯ บนเรือของประเทศที่ไม่ใช่ภาคี และไม่สามารถแสดงว่าสัตว์น้ำนั้นจับมาจากนอกมหาสมุทรอินเดีย ประเทศสมาชิกจะไม่อนุญาตให้ขึ้นปลาที่ทำเรือหรือขนถ่ายไปยังที่อื่น จะต้องรายงานผลการตรวจสอบไปยังสำนักงานเลขานุการฯ โดยด่วน เพื่อแจ้งให้รัฐภาคีอื่นๆทราบตลอดจนแจ้งรัฐเจ้าของธงด้วย

- ข้อมติ 01/07 การสนับสนุนแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้ง และจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (Concerning The Support of The IPOA -IUU Plan

ให้การสนับสนุนแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และส่งเสริมให้มีการดำเนินการให้สอดคล้อง

จัดทำบัญชีรายชื่อเรือประมงที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุมโดยกระบวนการยุติธรรม โดยโปร่งใส และไม่เลือกปฏิบัติ

คณะกรรมการฯ จัดทำและแลกเปลี่ยนข้อมูลเรือประมงที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม รวมทั้งข้อมูลการค้า

- **ข้อมติ 06/03 การจัดทำโครงการนำร่องเกี่ยวกับระบบติดตามตรวจสอบตำแหน่งเรือ (A vessel Monitoring System Programme: VMS)**

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือควรติดตั้งระบบติดตามตำแหน่งเรือด้วยดาวเทียม (a satellite based vessel monitoring system : VMS) สำหรับเรือประมงที่มีขนาดยาวมากกว่า 15 เมตร ทุกลำที่จดทะเบียนในบันทึกเรือประมงของ IOTC และทำการประมงน่านน้ำบริเวณทะเลหลวงที่อยู่ในความตกลงของ IOTC

คณะกรรมการฯ ควรจัดทำแนวทางสำหรับการจดทะเบียน การนำไปปฏิบัติให้เกิดผล และการปฏิบัติการของระบบติดตามเรือในพื้นที่ IOTC ด้วยการตั้งใจที่จะสร้างมาตรฐานระบบติดตามเรือที่ได้รับการรับรองโดยรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ

- **ข้อมติ 07/02 การจัดทำบันทึกบัญชีรายชื่อเรือประมงที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำการประมงในพื้นที่ไอโอทีซี**

-ให้คณะกรรมการฯ อนุญาตเรือประมงที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตร หรือขนาดความยาวน้อยกว่า 24 เมตรแต่ทำการประมงในน่านน้ำนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐตนและเรือเหล่านี้ได้รับอนุญาตทำการประมงปลาหูฉลามหรือปลาที่คล้ายหูฉลามในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี เมื่อมั่นใจว่าเรือประมงปฏิบัติตามกฎระเบียบและสามารถปฏิบัติตามข้อมติของคณะกรรมการฯ, ดำเนินการเพื่อให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการของ

คณะกรรมการฯ, กำหนดให้เรือประมงมีใบทะเบียนเรือ และอาชญาบัตรทำการประมง และหรือ บันทึกการขนถ่ายปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่ไอโอทีซี อยู่บนเรือประมงด้วย

- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เป็นรัฐเจ้าของธงที่ได้รับอนุญาต ควรทำให้มั่นใจว่า เรือประมงไม่มีประวัติเกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (vessels have no history of IUU fishing activity) หรือหากเรือประมงมีประวัติเกี่ยวข้องมาก่อน ต้องทำให้มั่นใจว่าเจ้าของเรือคนใหม่ มีหลักฐานเพียงพอที่จะแสดงว่าเจ้าของเรือ หรือผู้ประกอบการคนเดิมไม่มีความผูกพันทางกฎหมาย ไม่มีผลประโยชน์ร่วมกัน ไม่สนับสนุนทางการเงิน ไม่มีอำนาจควบคุมเรือ หรือมีความเกี่ยวข้องใดๆ นอกจากนี้ควรทำให้มั่นใจว่า ภายหลังจากพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เรือประมงจะไม่เกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม

- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจัดทำมาตรการ ภายใต้กฎหมายภายในที่สามารถบังคับใช้ได้ เพื่อห้าม (prohibit) การทำประมง มีไว้บนเรือประมง (retaining on board) การขนถ่าย (transshipment) การขึ้นท่า (landing) และการขนส่งปลาทูน่า และปลาที่คล้ายทูน่าที่จับโดยเรือประมงที่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อของคณะกรรมการ นอกจากนี้ปลาทูน่าที่นำเข้าจะต้องมีเอกสารสถิติของปลาทูน่ากำกับด้วย ทั้งนี้ประเทศที่นำเข้าต้องร่วมมือกับประเทศที่จับปลาทูน่า เพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีการจัดทำเอกสารปลอม หรือมีข้อมูลไม่ถูกต้อง

- ในกรณีที่มีข้อมูล ที่มั่นใจว่าเรือประมงที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อของคณะกรรมการฯ แต่กลับทำการประมงอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย รัฐภาคีต้องแจ้งให้สำนักงานเลขานุการทราบ และหากเป็นเรือของรัฐภาคี หรือรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ สำนักเลขานุการฯ ต้องประสานงานกับรัฐภาคีนั้นๆ เพื่อให้ดำเนินการแก้ไขโดยเร็ว แต่หากไม่สามารถระบุประเทศและเป็นเรือของรัฐที่ไม่เป็นภาคี สำนักงานเลขานุการฯ ต้องรวบรวมรายละเอียด เพื่อนำเสนอคณะกรรมการฯ พิจารณาต่อไป

- ข้อมติ 10/08 บันทึกทรายชื่อเรือประมงที่เข้ามาทำการประมงปลาทูน่าและปลากระโทงแทงดาบในพื้นที่ไอโอทีซี

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่ทำการประมงปลาทูน่าและปลากระโทงแทงดาบในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ควรส่งข้อมูลเหล่านี้ไปยังเลขาธิการภายในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ของทุกปี รายชื่อของเรือประมงที่ทำการประมงอยู่จริงในพื้นที่ระหว่างปีที่ผ่านมารีเรือประมงที่มีขนาดยาวมากกว่า 24 เมตร และเรือประมงที่มีขนาดยาวน้อยกว่า 24 เมตรแต่ทำการประมงนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐ

รายการประกอบด้วยข้อมูลดังต่อไปนี้ หมายเลขสมาชิกของไอโอทีซี, ชื่อและหมายเลขทะเบียน, หมายเลข IMO, รัฐธงเดิม (ถ้ามี), สัญญานวิทูระหว่างประเทศ, ชนิดของเรือ ความยาว และขนาดตันกรอส, ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของเรือ และหรือผู้ประกอบการ, สัตว์น้ำเป้าหมาย, ระยะเวลาที่ได้รับอนุญาต

เลขาธิการ จะเก็บรักษาบัญชีรายชื่อเรือประมงที่ทำการประมงในพื้นที่ไอโอทีซี และจัดทำมาตรการที่ทำให้มั่นใจว่า การประกาศรายชื่อเรือประมงและวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงการประกาศรายชื่อบนเว็บไซต์ สอดคล้องกับการรักษาข้อมูลเป็นความลับซึ่งบันทึกโดยรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ

- ข้อมติ 11/02 การเตือนการทำประมงบริเวณทุ่นลอยน้ำ (Data Buoys)

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรเตือนเรือประมงที่มีเจตนาทำการประมงภายในพื้นที่ 1 ไมล์ทะเล หรือมีผลกับข้อมูลทุ่นลอยน้ำในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี รวมถึงเครื่องมือประมงที่อยู่รอบๆ ทุ่นลอยน้ำ หรือเครื่องมือประมงอื่นใด หรือบางส่วนของเรือประมงอาจถูกทุ่นลอยน้ำเวลาทอดสมอ

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรเตือนเรือประมงจากกิจกรรมบนเรือประมง ที่อาจกระทบทุ่นลอยน้ำขณะทำการประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่รับผิดชอบของ IOTC

- ข้อมติ 11/03 การจัดทำรายชื่อเรือประมง ที่สันนิษฐานว่าเกี่ยวข้องกับ การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ในพื้นที่รับผิดชอบของ ไอโอทีซี

กิจกรรมการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม

สำหรับวัตถุประสงค์ของข้อมตินี้ เรือประมงที่ชักธงของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี ที่คาดว่าจะมีการทำกิจกรรมการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ในพื้นที่ IOTC เมื่อรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ แสดงหลักฐานยืนยันว่าเรือประมง เหล่านั้น

(เอ) จับปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่ IOTC และไม่ได้จดทะเบียนบันทึก เรือประมงที่ได้รับอนุญาตของ IOTC ที่จะทำการประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่ IOTC ตามที่บัญญัติไว้ในข้อมติ 07/02 หรือไม่บันทึกรายชื่อเรือประมงที่ทำการประมงของ IOTC (the Active list of Vessels of IOTC)

(บี) จับปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า ในพื้นที่ IOTC ที่ซึ่งรัฐเจ้าของธง(flag state) ไม่มีโควตาในการจับ หรือไม่มีการจัดสรรโควต้าภายใต้มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการที่เหมาะสม

(ซี) ไม่มีการบันทึกหรือรายงานการจับที่เกิดขึ้นในพื้นที่ IOTC หรือได้ทำรายงานที่ไม่ถูกต้อง หรือ

(ดี) ทำการประมงปลาที่มีขนาดเล็กกว่าปกติ (undersized) ที่ฝ่าฝืนมาตรการในการอนุรักษ์ของ IOTC

(อี) ทำการประมงในช่วงระยะเวลาที่ปิด(during closed fishing periods) หรือในพื้นที่ปิด (closed areas) ซึ่งฝ่าฝืนมาตรการในการอนุรักษ์ หรือ

(เอฟ) ใช้เครื่องมือทำการประมงต้องห้าม(use prohibited fishing gear) ที่ฝ่าฝืน มาตรการอนุรักษ์และจัดการ หรือ

(จี) ขนถ่าย หรือมีส่วนร่วมในปฏิบัติการขนถ่าย เช่น จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติมรวมถึงการซ่อมบำรุง (re-supplying) หรือ เติมเชื้อเพลิง (re-fueling) ซึ่งรวมในรายการเรือประมง IUU หรือ

(เอช) จับปลาทุ่นและปลาที่คล้ายทุ่น ในน่านน้ำภายใต้เขตอำนาจของรัฐชายฝั่งในพื้นที่ IOTC โดยไม่มีมีการมอบอำนาจและละเมิดกฎหมายและบทบัญญัติของรัฐชายฝั่ง (โดยปราศจากอคติที่จะใช้สิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่งที่จะจัดทำมาตรการต่อต้านเรือประมงแต่ละลำ) หรือ

(ไอ) เรือประมงไร้สัญชาติ (without nationality) และ ทำการประมงปลาทุ่นและปลาที่คล้ายทุ่นในพื้นที่ IOTC

(เจ) มีส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆ ประกอบด้วย การขนถ่าย การจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติม การเติมเชื้อเพลิง ที่ฝ่าฝืนมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของ IOTC

ข้อมูลของการกล่าวหาว่าเป็นเรือที่ทำการประมง IUU รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคี แต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งข้อมูลไปยังเลขาธิการ อย่างน้อย 70 วันก่อนการประชุมประจำปี รายละเอียดเรือประมงที่สันนิษฐานว่าจะมีการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุมในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ระหว่างปีปัจจุบันและปีที่ผ่านมา รวมถึงหลักฐานที่สนับสนุนการสันนิษฐานว่าเข้าร่วมกิจกรรมการทำประมงไอยูยู

หากมีการระบุชื่อเรือประมง IUU อย่างเป็นทางการแล้ว IOTC ขอให้จะได้ประกาศพร้อมทั้งส่งรายชื่อเรือประมง IUU ไปยังองค์กรบริหารจัดการประมงเพื่อป้องกันการทำประมง IUU ในพื้นที่รับผิดชอบขององค์กรบริหารจัดการอื่น และเผยแพร่ต่อประเทศต่างๆ เพื่อใช้มาตรการที่จำเป็นภายใต้กฎหมายภายในแต่ละรัฐในการ ห้ามมิให้เรือแม่รวมทั้งเรือที่รับขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเลและที่ทำเรือ ในการรับสัตว์น้ำจากเรือที่ถ้ากขึ้นบัญชีประมง IUU ,เรือถูกขึ้นบัญชีประมง IUU ที่เข้าเทียบท่าจะไม่อนุญาตให้ขนถ่ายสัตว์น้ำขึ้นฝั่งหรือขนถ่ายไปยังเรือลำอื่น ห้ามทำการเข้าเรือที่ถูกขึ้นบัญชีประมง IUU ไม่อนุญาตให้ทำการค้า นำเข้า ขนถ่ายปลาทุ่นและปลา

ลักษณะคล้ายปลาทูน่าจากเรือที่ถูกขึ้นบัญชีประมง IUU ขึ้นบนฝั่งหรือขนถ่ายไปยังเรือลำอื่น เป็นต้น

ปัจจุบันรายชื่อเรือประมงไอยูยูที่อยู่ในบันทึกของไอโอทีซี (IOTC IUU Vessel lists) มี 4 ลำ ดังนี้คือ Ocean Lion, Yu Maan Won, Gunuar Melyan 21 และ Hoom Xiang 11 บันทึกไว้เมื่อวันที่ 4 เมษายน 2012

- **ข้อมติ 12/05 การจัดตั้งโปรแกรมสำหรับการขนถ่าย โดยเรือประมงขนาดใหญ่ (Transshipment By Large-Scale Fishing Vessels)**

เรือประมงทุกชนิดจะต้องขนถ่ายปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า บริเวณท่าเรือ (must take place in port) เท่านั้น ไม่อนุญาตให้มีการขนถ่ายบริเวณทะเล (Transshipment at Sea) เพราะเกิดความยุ่งยากในการควบคุม เว้นแต่ เรือประมงเบ็ดราวทูน่าขนาดใหญ่ (Large – scale tuna longline fishing vessels: LSTLV)

เรือประมง จะต้องทำการบันทึกข้อมูลการทำประมง และได้รับอนุญาตจาก คณะกรรมาธิการฯ หากรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือได้รับอนุญาตให้ทำการขนถ่ายปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า และปลาฉลามบริเวณทะเลในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีแล้ว จะต้องส่งข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์เท่าที่จำเป็นแก่เลขาธิการฝ่ายบริหาร รายการประกอบด้วย ข้อมูลดังนี้ (1) รัฐธงของเรือ (2) ชื่อเรือ , หมายเลขทะเบียน (3) ชื่อเดิม (ถ้ามี) (4) รัฐธงเดิม(ถ้ามี) (5) รายละเอียดเดิมของการตัดออกจากการจดทะเบียน(ถ้ามี) (6) สัญญาอนุญาตระหว่างประเทศ (7) ชนิดของเรือ, ความกว้าง, น้ำหนักเป็นตันกรอส, และความสามารถในการบรรทุก (8) ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของและผู้ปฏิบัติการ (9) เรือบรรทุกที่ได้รับอนุญาตขนถ่ายบริเวณทะเล ควรติดตั้งและปฏิบัติตามระบบติดตามตำแหน่งเรือ(Vessel Monitoring System)

การขนถ่ายบริเวณทะเล โดยเรือประมงทูน่าขนาดใหญ่ในน่านน้ำภายใต้เขตอำนาจของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ อยู่ภายใต้หน่วยงานที่มีอำนาจจากรัฐชายฝั่งที่มีอยู่แล้ว รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือควรจัดทำมาตรการที่จำเป็นเพื่อ

ทำให้มั่นใจว่า เรือประมงเบ็ดราวทวน้ำขนาดใหญ่ที่ชักธงของตน ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังนี้ เรือประมงเบ็ดราวทวน้ำขนาดใหญ่ไม่ได้รับอนุญาตขนถ่ายบริเวณทะเล เว้นแต่ได้รับอนุญาตมาก่อนจากรัฐธง

เรือประมง(Fishing Vessel) เพื่อที่จะได้รับอนุญาตจากรัฐธง ให้กัปตัน หรือเจ้าของเรือประมงเบ็ดราวทวน้ำขนาดใหญ่แจ้งข้อมูลดังต่อไปนี้ ไปยังรัฐธงที่ให้อนุญาต อย่างน้อย 24 ชั่วโมง ก่อนที่จะทำการขนถ่าย รายชื่อของเรือประมงเบ็ดราวทวน้ำขนาดใหญ่ และหมายเลขที่อยู่ในบันทึกเรือประมงของ IOTC , ชื่อของเรือบรรทุก และหมายเลขในบันทึกของไอโอทีซีของเรือบรรทุกที่ได้รับอนุญาตขนถ่ายในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี และผลิตภัณฑ์ที่จะขนถ่าย , น้ำหนักผลิตภัณฑ์ที่จะทำการขนถ่าย , วันที่และสถานที่ของการขนถ่าย , ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ของการจับ ทั้งนี้เรือประมงเบ็ดราวทวน้ำขนาดใหญ่ควรทำข้อมูลให้แล้วเสร็จและส่งไปยังรัฐธง ไม่เกิน 15 วัน หลังจากการขนถ่าย

เรือบรรทุกสัตว์น้ำ (Receiving carrier vessel) ก่อนเริ่มการขนถ่าย กัปตันของเรือที่จะรับการบรรทุกควรยืนยันว่าเรือ เบ็ดราวทวน้ำขนาดใหญ่(LSTLV) ที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในโปรแกรมของไอโอทีซีที่จะตรวจสอบการขนถ่าย บริเวณทะเลและได้รับอนุญาตการขนถ่ายจากรัฐธงแล้ว , กัปตันของเรือบรรทุกที่รับการขนถ่ายควรทำประกาศการขนถ่ายของไอโอทีซีให้สมบูรณ์และส่งไปยังเลขาธิการไอโอทีซี และรัฐธงของรัฐภาคี ของเรือ LSTLV รวมถึงหมายเลขบันทึกของไอโอทีซีที่อนุญาตเรือบรรทุกขนถ่ายบริเวณพื้นที่รับผิดชอบ ภายใน 24 ชั่วโมงของการทำให้การขนถ่ายสมบูรณ์ , กัปตันของเรือที่รับการบรรทุก ควรส่งประกาศการขนถ่ายของไอโอทีซี 48 ชั่วโมงก่อนการจอดเทียบท่า รวมถึงหมายเลขบันทึกการอนุญาตของเรือบรรทุกที่รับการขนถ่าย ไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบของรัฐที่จะเข้าจอดเทียบท่า

โปรแกรมผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค (Regional Observer Programme) รัฐภาคีควรทำให้มั่นใจว่า เรือที่รับการขนถ่ายทั้งหมดบริเวณทะเลมีผู้สังเกตการณ์ของ ไอโอทีซี (บนเรือ) ตามโปรแกรมผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค ผู้สังเกตการณ์ของไอโอทีซี ควรสังเกตการณ์ตามข้อมติอย่างใกล้ชิด ว่าปริมาณการขนถ่ายสัมพันธ์กับรายงานในประกาศการขนถ่ายของไอโอทีซี เรือประมงควรเตือนการเริ่มต้นขนถ่ายบริเวณทะเลในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี การขนถ่ายบน

เรือจะต้องมีผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค เว้นแต่ในกรณีของเหตุสุดวิสัย (Force majeure) ให้แจ้งไปยังเลขาธิการ

การควบคุมเครื่องมือประมง

- ข้อมติ 12/08 แผนการจัดการจับปลาด้วยเครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง (on a Fish Aggregate Devices (FADs) Management Plan)

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ที่มีเรือประมงที่ใช้เครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง (FADs) ควรส่งข้อมูลไปยังเลขาธิการในสิ้นปี ค.ศ. 2013 เกี่ยวกับแผนการจัดการสำหรับการใช้เครื่องมือ FADs โดยเรือประมงอวนล้อมและเรือเบ็ด (bait boat vessels)

แผนการจัดการ (The Management plans) ประกอบด้วยการเริ่มต้นหรือการสำรวจ และขอบเขตการจับของปลาทูน่าตาโต ปลาทูน่าครีบน้ำเงินขนาดเล็กและสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย ที่เกี่ยวกับการใช้เครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง

แผนการควรวินิจฉัยโดยคณะกรรมการควบคุมให้เป็นไปตามข้อมติของคณะกรรมการฯ ในที่ประชุมปี ค.ศ.2014 ข้อมูลที่จัดทำจะส่งไปยังคณะกรรมการฯ เหมือนกับมาตรฐานของไอโอทีซี

ตั้งแต่ปี ค.ศ.2015 รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องส่งรายงานการจัดการเครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง ไปยังคณะกรรมการฯ 60 วันก่อนเริ่มการประชุมประจำปี

คณะกรรมการวิทยาศาสตร์จะวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อข้อมูลใช้ได้แล้ว คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ จะเพิ่มแผนการจัดการเครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูงสำหรับการพิจารณาโดยคณะกรรมการฯ ในปี ค.ศ.2015

- ข้อมติ 12/12 เตือนการใช้อวนลอยขนาดใหญ่ (large - scale driftnets) บริเวณทะเลหลวงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี

ห้ามการใช้ฉนวนลอยขนาดใหญ่ ที่มีขนาดยาว 2.5 กิโลเมตรขึ้นไป ในบริเวณทะเลหลวงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจัดทำมาตรการห้ามเรือประมงจากการใช้ ฉนวนลอยขนาดใหญ่ ขณะอยู่ในบริเวณทะเลหลวงซึ่งเป็นพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี หากพบว่ามีการใช้ฉนวนลอยขนาดใหญ่ในทะเลหลวง เรือประมงจะได้รับการสันนิษฐานว่ามีการฝ่าฝืนข้อมตินี้

แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงเรือประมงที่ชักธงของรัฐภาคี ที่ได้รับอนุญาตให้ใช้ ฉนวนลอยขนาดใหญ่ในพื้นที่เขตเศรษฐกิจจำเพาะ

การควบคุมบริเวณท่าเรือ

- ข้อมติ 05/03 การจัดตั้งโปรแกรมของไอโอทีซี ที่จะตรวจสอบบริเวณท่าเรือ

ในเหตุการณ์ที่รัฐเจ้าของท่าเรือ พิจารณามีหลักฐานของการละเมิด (evidence of violation) มาตรการอนุรักษ์และจัดการโดยเรือประมงของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคี ที่รับรองโดยคณะกรรมการฯ รัฐเจ้าของท่าเรือควรแจ้งไปยังรัฐเจ้าของธง และแจ้งไปยังคณะกรรมการฯ รัฐเจ้าของท่าเรือควรส่งหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รวมถึงผลของการตรวจสอบในแต่ละกรณี เมื่อรัฐเจ้าของธงได้รับหลักฐานแล้ว ควรส่งรายละเอียดการดำเนินการกับกรณีดังกล่าวไปยังคณะกรรมการฯ

การดำเนินการข้างต้นจะไม่กระทบการใช้อำนาจอธิปไตย (sovereignty) ของรัฐเหนือท่าเรือภายใต้เขตอำนาจรัฐ ตามกฎหมายระหว่างประเทศ

รัฐภาคีควรส่งข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ ไปยังเลขาธิการฯ ภายในวันที่ 1 กรกฎาคมของทุกปี เกี่ยวกับรายการเรือประมงต่างชาติที่มากขึ้นท่าปลาทุ่นและปลาที่คล้ายทุ่นที่จับมาจากพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี บริเวณท่าเรือ ในปีที่ผ่านมา ข้อมูลประกอบด้วย รายงานการจับนำหนักและชนิดสัตว์น้ำ เมื่อมาขึ้นท่าด้วย

- **ข้อมติ 10/11 มาตรการของรัฐท่าเรือ เพื่อป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม**

วัตถุประสงค์ ของข้อมตินี้เพื่อป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และ ไร้การควบคุม ตลอดจนถึงการอนุวัติการของมาตรการบริเวณท่าเรือที่มีประสิทธิภาพ เพื่อควบคุมการทำประมงสัตว์น้ำที่จับในพื้นที่ไอโอทีซี และเพื่อทำให้มั่นใจการอนุรักษ์ในระยะยาวและการใช้อย่างยั่งยืนของทรัพยากรเหล่านี้และระบบนิเวศทางทะเล

ข้อมตินี้มีบทบัญญัติที่คล้ายคลึงกับความตกลงว่าด้วยมาตรการบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกันการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ.2009 ซึ่งเป็นความตกลงที่มีสภาพบังคับ อยู่ภายใต้กรอบของเอฟเอโอ ขณะนี้กำลังเปิดให้รัฐต่างๆลงนาม และให้สัตยาบัน ดังนั้นรัฐภาคีของไอโอทีซีควรอนุวัติการข้อมตินี้โดยเร็ว เพื่อให้การตรวจสอบบริเวณท่าเรือมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แต่ข้อมตินี้ก็มีข้อจำกัดคือ บังคับใช้ได้เฉพาะท่าเรือของรัฐภาคีที่เป็นพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีเท่านั้น

การควบคุมการทำประมง

-ข้อมติที่ 10/10 มาตรการทางการตลาดที่เกี่ยวข้อง

ข้อมตินี้เป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่ช่วยในเรื่องการป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม โดยการจัดตั้งการรับรองมาตรการทางการตลาดที่เกี่ยวข้อง ในกรณีร้ายแรง(in severe cases)ของการไม่ปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์ และจัดการที่รับรองโดยคณะกรรมการฯ ของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือและรัฐที่ไม่เป็นภาคี ข้อมตินี้กล่าวว่ามาตรการทางการตลาดที่เกี่ยวข้องควรเป็นทางเลือกสุดท้ายหลังจากวิธีการอื่นๆและการอภิปรายกับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องได้กระทำหมดแล้ว

ข้อมตินี้ให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ที่นำเข้าผลิตภัณฑ์ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า จากพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี หรือบริเวณท่าเรือที่นำผลิตภัณฑ์ขึ้นท่าหรือขนถ่าย รวบรวมและตรวจสอบข้อมูล เกี่ยวกับการนำเข้า การขึ้นท่า หรือการขนถ่าย และข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และส่งข้อมูลไปยังคณะกรรมการฯ ในแต่ละปี 60 วันก่อนเริ่มการประชุม

ประจำปีของคณะกรรมการฯ ข้อมูลที่ต้องส่งมีดังนี้ 1. ชื่อของเรือประมงที่จับ , ชิ่นท่า หรือ ชน
ถ่ายผลิตภัณฑ์ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า 2. รัฐเจ้าของธงของเรือประมง 3. สายพันธุ์ของปลา
ทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าที่นำมาทำผลิตภัณฑ์ 4. พื้นที่ในการจับ (มหาสมุทรอินเดีย หรือพื้นที่
อื่นๆ) 5. น้ำหนักของผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด 6. จุดมุ่งหมายของการส่งออก 7. ชื่อและที่อยู่ของ
เจ้าของเรือประมง และ 8. หมายเลขที่จดทะเบียน

-ข้อมติ 11/04 โครงการผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค

วัตถุประสงค์ของโครงการผู้สังเกตการณ์ คือการรวบรวม ตรวจสอบข้อมูลผลจับ
และข้อมูลวิทยาศาสตร์อื่นๆ ที่สัมพันธ์กับการประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่
รับผิดชอบไอโอทีซี

โครงการผู้สังเกตการณ์

-เพื่อพัฒนาการสะสมข้อมูลวิทยาศาสตร์ อย่างน้อยที่สุด 5 เปอร์เซ็นต์ของจำนวน
การปฏิบัติการในพื้นที่ไอโอทีซี สำหรับเครื่องมือประมงโดยกองเรือประมง ของรัฐภาคี ขณะทำการ
ประมงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี เรือประมงที่มีขนาดยาวมากกว่า 24 เมตร และยาวน้อยกว่า
24 เมตร หากทำการประมงนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ควรมีผู้สังเกตการณ์ตรวจสอบการทำประมง
กรณีของเรือประมงที่มีความยาวน้อยกว่า 24 เมตรที่ทำการประมงนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะ สิ่ง
กล่าวมาข้างต้นควรทำให้แล้วเสร็จภายในเดือนมกราคม ค.ศ.2013

-ทั้งนี้รัฐภาคี ควรจัดหาผู้สังเกตการณ์ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นคน
สัญชาติเดียวกับรัฐเจ้าของธงหรือสัญชาติอื่นๆก็ได้

-ผู้สังเกตการณ์ ควรบันทึกและรายงานกิจกรรมการทำประมง ตรวจสอบตำแหน่ง
ของเรือ, สังเกตและประเมินการจับ, บันทึกชนิดเครื่องมือประมง, ขนาดตาข่าย และการแนบท้าย
เอกสารการจ้างงานโดยกัปตันเรือ, สะสมข้อมูลเพื่อทำให้บรรลุผลสำเร็จ ของการเข้าถึงสมุดปูมเรือ
และปฏิบัติงานทางวิทยาศาสตร์ให้สมบูรณ์

3.4.1.2 ข้อมติเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ

หลักการที่ปรากฏในข้อมติ

- ข้อมติ 12/01 การนำไปปฏิบัติให้เกิดผลของหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน (on the Implementation of the Precautionary Approach)

ข้อมตินี้ปรากฏหลักการ precautionary Approach และมีการกล่าวถึงหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ (Ecosystem Approach) ในข้อมตินี้ควบคู่ไปด้วย

หลัก Precautionary Approach ปฏิบัติตามข้อมติที่ 12/01 มีการกล่าวถึงจุดอ้างอิง (Referent Points) และกฎการควบคุมการทำประมง (harvest control rules) ให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือนำไปบังคับใช้กับทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า ซึ่งจะเป็นหลักในการป้องกันการทำการประมงให้ไม่เกินจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ โดยคำนึงถึงความไม่แน่นอนเกี่ยวกับสถานะของมวลสัตว์น้ำสัมพันธ์กับจุดอ้างอิง ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับชีววิทยา สิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์ทางสังคมและเศรษฐกิจ และผลกระทบของกิจกรรมการทำประมงมวลสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย และมวลสัตว์น้ำที่เกี่ยวข้องหรือพึ่งพาอาศัยกัน

หลัก Ecosystem Approach กล่าวถึงการพิจารณาถึงระบบนิเวศในรูปแบบผลกระทบของสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย และเป็นมวลสัตว์น้ำที่พึ่งพาอาศัยกันและสิ่งแวดล้อมในบริเวณนั้นหรือผลกระทบของเหตุการณ์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นแบบไม่ได้คาดคิด (unanticipated)

การอนุรักษ์และจัดการสัตว์น้ำเป้าหมาย (ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า)

- ข้อมติ 99/01 การจัดการความสามารถในการทำการประมง และการลดจับปลาทูน่าตาโตวัยอ่อนโดยเรือประมงที่ทำการประมงปลาทูน่าเขตร้อนในมหาสมุทรอินเดีย รวมถึงเรือที่แสดงสัญชาติตรงตามสะดวก

ขอให้คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ เสนอแนะมาตรการจัดการความสามารถของกองเรือปลาทูน่าที่เหมาะสม ตลอดจนเสนอแนะพื้นที่และระยะเวลาที่ชัดเจนในการห้ามใช้แพล่อเพื่อทำการประมง เพื่อลดอัตราการตายของปลาทูน่าตาโตวัยอ่อน ในการประชุมสมัยหน้า ทั้งนี้ให้เสนอผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับการจับปลาทูน่าตาโต ปลาทูน่าท้องแถบและปลาทูน่าครีบน้ำเงินด้วย

- **ข้อมติ 02/08 การอนุรักษ์ปลาทูน่าตาโตและปลาทูน่าครีบน้ำเงินในมหาสมุทรอินเดีย (Bigeye and Yellowfin tuna)**

ในการประชุมคณะกรรมการฯ สมัยหน้า คณะกรรมการฯ ต้องการให้คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ให้คำปรึกษาหรือข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการอนุรักษ์ปลาทูน่าตาโตและปลาทูน่าครีบน้ำเงิน ดังนี้ มาตรการจัดการในการลดอัตราการตายของปลาทูน่าตาโตและปลาทูน่าครีบน้ำเงินวัยอ่อน เช่น การปิดพื้นที่ และ/หรือการกำหนดช่วงห้ามทำการประมง ของเรืออวนล้อมที่ใช้แพลอปลา การลดกำลังลงแรงประมง มาตรการที่มีประสิทธิภาพในการรักษาหรือลดขีดความสามารถในการทำประมงของเครื่องมือประมงทุกประเภท ผลของมาตรการที่จะใช้กับการทำประมงปลาทูน่าตาโตและปลาทูน่าครีบน้ำเงิน และผลกระทบที่จะมีต่อการทำประมงปลาทูน่าท้องแถบ

- **ข้อมติ 05/01 เกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการปลาทูน่าตาโต (Bigeye Tuna)**

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจำกัดการจับปลาทูน่าตาโต และรายงานการจับไปยังคณะกรรมการฯ คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้ได้วันจำกัดการจับปลาทูน่าตาโตประจำปีในพื้นที่ไอโอทีซี ที่ไม่เกิน 35,000 ตัน

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ โดยเฉพาะรัฐชายฝั่งที่เป็นประเทศกำลังพัฒนา ที่ผลการจับไม่เกิน 1,000 ตัน ที่มีเจตนาเพิ่มผลการจับปลาทูน่า อนุญาตให้ส่งแผนพัฒนากองเรือ (Fleet Development Plans) ระหว่าง 3 ปี ในระยะเวลาชั่วคราว ที่กล่าวไว้ในสมัยการประชุมครั้งที่ 10 ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้จัดตั้งระยะเวลา 3 ปี ของระดับการจับชั่วคราวของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่ต้องการจับปลาทูน่าตาโตเกินจำนวน 1,000 ตัน ทั้งนี้ในระหว่างระยะเวลา 3 ปี คณะกรรมการฯ ควรพัฒนากลไกที่จะจัดสรรโควตาสำหรับปลาทูน่าตาโต ไปยังรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ

- **ข้อมติ 12/13 การอนุรักษ์และจัดการมวลงปลาทูน่าเขตร้อนในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี**

ในอาร์มภพทนั้น ได้ตระหนักถึงการประชุมคณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ครั้งที่ 12 ที่ซีเซลส์ ระหว่างวันที่ 30 พฤศจิกายน ถึง 4 ธันวาคม ค.ศ. 2009 คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ ได้แนะนำว่า ปลาทูน่าครีบน้ำเงินและปลาทูน่าตาโต ปริมาณการจับไม่ควรเกินกว่าระดับสูงสุดที่ประเมินได้ในทางชีวภาพ (MSY) โดยค่าประเมินของปลาทูน่าครีบน้ำเงินอยู่ที่ 300,000 ตัน และปลาทูน่าตาโต 110,000 ตัน หากทำการประมงเกินระดับนี้ก็จะอันตรายต่อมวลปลาทูน่าเขตร้อนเหล่านี้

นอกจากการกำหนดปริมาณการจับแล้วคณะกรรมการวิชาการ ยังต้องการลดการจับสัตว์น้ำเป้าหมายโดยเฉพาะปลาทูน่าครีบน้ำเงินและทูน่าตาโต ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2011, 2012, 2013 และ 2014 โดยกำหนดระยะเวลาที่ทะเลเปิดเอาไว้บริเวณแถบไซมาเลีย พื้นที่ 0 องศา ถึง 10 องศา เหนือ และ 40 องศา และ 60 องศา ตะวันออก (0° - 10° North and 40° and 60° East) โดยจะปิดสำหรับเรือประมงทูน่าเบ็ดราว (Long Line Tunas vessels) ในแต่ละปี ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ ถึง 1 มีนาคม และสำหรับเรือประมงอวนล้อม (Purse-seine) จะปิดในช่วงวันที่ 1 พฤศจิกายน ถึง 1 ธันวาคม เพื่อให้เกิดการฟื้นตัวของทรัพยากรสัตว์น้ำและทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำมีความอุดมสมบูรณ์

มีการจัดทำ pilot project มีเจตนาเพื่อรวบรวมข้อมูลผลการจับของการทำประมงพื้นบ้านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และจัดตั้งระบบรายงานการจับ แผนการนี้จะสร้างข้อมูลที่สัมพันธ์กับข้อมูลของคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ ในการประเมินมวลสัตว์น้ำในอนาคตและการประเมินรายงานโควตาการจับสัตว์น้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำประมงพื้นบ้าน

การอนุรักษ์สัตว์น้ำพลอยได้ (Bycatch)

ปลาฉลาม

- ข้อมติ 05/05 การอนุรักษ์ปลาฉลาม (Sharks) ถูกจับโดยการทำประมงใน

พื้นที่ไอโอทีซี

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรรายงานข้อมูลประจำปีของการจับปลาฉลาม ตามกระบวนการรายงานข้อมูลของไอโอทีซี รวมถึงข้อมูลในปีก่อนๆ ด้วย รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือควรจัดทำมาตรการที่จำเป็นเพื่อเรียกร้องให้

ชาวประมงเก็บทุกส่วนของปลาฉลามไว้บนเรือประมง เว้นแต่ หัว, เครื่องใน และหนัง เพื่อไปยังจุดที่ขึ้นทำครั้งแรก

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรเรียกร้องเรือประมงไม่ทิ้งครีบบปลาฉลามไว้บนเรือประมง ซึ่งมีผลรวมมากกว่า 5 เปอร์เซ็นต์ของน้ำหนักของปลาฉลามบนเรือ

การทำประมงที่ปลาฉลามไม่ใช่สัตว์น้ำเป้าหมาย รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งเสริมการปล่อยปลาฉลามที่มีชีวิตไปยังบริเวณที่สามารถปล่อยได้ โดยเฉพาะปลาฉลามวัยอ่อนและท้อง (juveniles and pregnant) ซึ่งถูกจับมาโดยไม่ได้ตั้งใจ

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือควรทำวิจัยเกี่ยวกับเครื่องมือทำการประมงที่สามารถคัดเลือกสัตว์น้ำเป้าหมายได้ (fishing gears more selective) และเกี่ยวกับพื้นที่แหล่งอนุบาลปลาฉลาม (sharks nursery areas)

- **ข้อมติ 12/09 การอนุรักษ์ปลาฉลามทริชเชอร์ (Tresher Sharks) ตระกูล Alopiidae ถูกจับในการทำประมงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี**

มาตรการนี้ควรนำไปบังคับใช้กับเรือประมงทุกชนิดที่อยู่ในบันทึกเรือประมงที่ได้รับอนุญาตของไอโอทีซี เรือประมงที่ชักธงของรัฐภาคีหรือไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือของไอโอทีซี ได้รับการห้ามการมีไว้บนเรือ, การขนถ่าย, การขึ้นท่า, การกักตุน, การขาย หรือเสนอสำหรับขายบางส่วนหรือทั้งหมดของซาก (carcass) ปลาฉลามทริชเชอร์ตระกูล Alopiidae

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ เรียกร้องให้เรือประมงที่ชักธงของตน ปล่อยปลาฉลามทริชเชอร์ที่มีไว้บนเรือและไม่ได้รับบาดเจ็บอย่างรวดเร็ว

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งเสริมให้ชาวประมงบันทึกและรายงานการจับโดยไม่ได้ตั้งใจ เช่นเดียวกับการปล่อยสิ่งมีชีวิต ข้อมูลเหล่านี้จะเก็บรักษาไว้ที่เลขาธิการไอโอทีซี

สันทนากการและกีฬาที่เกี่ยวข้องกับการประมง เมื่อมีการจับปลาฉลามทริชเชอร์ติดมาควรปล่อยปลาฉลามทริชเชอร์ที่ยังมีชีวิตที่อยู่ในตระกูล Alopiidae

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับปลาฉลาม
ตระกูล Alophidae ในพื้นที่รับผิดชอบตามอนุสัญญา

ผู้สังเกตการณ์ทางวิทยาศาสตร์ อนุญาตให้มีการสะสมข้อมูล และ รวบรวม
ตัวอย่างเกี่ยวกับชีววิทยาของปลาฉลามทรีเซออร์

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐที่มี
กิจกรรมการประมงโดยตรงกับปลาฉลาม ควรส่งข้อมูลสำหรับปลาฉลาม ไปยังกระบวนการ
รายงานข้อมูลของไอโอทีซี

นกทะเล

- ข้อมติ 10/06 การลดการจับสัตว์น้ำพลอยได้ ที่จับนกทะเลโดยไม่ได้ตั้งใจ
ในการทำประมงเบ็ดราว

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรลดระดับการจับนกทะเลโดย
ไม่ได้ตั้งใจในทุกๆ พื้นที่การทำประมง, ฤดูการ และการทำประมงตลอดจนถึงการใช้มาตรการใน
การลดการจับนกทะเลที่มีประสิทธิภาพ

- ข้อมติ 12/06 การลดการจับสัตว์น้ำพลอยได้ที่จับนกทะเลโดยไม่ได้ตั้งใจ
ในการทำประมงเบ็ดราว มีผลบังคับใช้วันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ.2014 เมื่อมีผลบังคับใช้จะ
แทนที่ข้อเสนอแนะ 05/09 on incidental mortality of seabirds และข้อมติ 10/06 on
reducing incidental bycatch of seabirds in lingline fisheries

มีผลบังคับใช้วันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ.2014 เมื่อมีผลบังคับใช้จะแทนที่ข้อเสนอแนะ
05/09 on incidental mortality of seabirds และข้อมติ 10/06 on reducing incidental
bycatch of seabirds in lingline fisheries

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรบันทึกข้อมูลสายพันธุ์นกทะเล
ที่เป็นสัตว์น้ำพลอยได้ถูกจับมาโดยไม่ได้ตั้งใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบันทึกข้อมูลโดยผู้
สังเกตการณ์ตามข้อมติ 11/04 และรายงานการสังเกตการณ์ประจำปีด้วย ผู้สังเกตการณ์จะมีการ
ถ่ายรูปนกทะเลที่ถูกจับโดยเรือประมงและส่งข้อมูลไปยังผู้เชี่ยวชาญนกทะเลระดับชาติของ

เลขาธิการไอโอทีซี สำหรับการพิสูจน์ชนิดพันธุ์ที่แท้จริง แต่ถ้ารัฐภาคีหรือรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ไม่มีการจัดตั้งโปรแกรมผู้สังเกตการณ์ ควรรายงานการจับนทะเลโดยไม่ได้ตั้งใจไว้ในสมุดปูมเรือ ซึ่งจะต้องกล่าวถึงรายละเอียดของสายพันธุ์เท่าที่จะทำได้ และควรวางวิธีการที่จะลดการจับนทะเลอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดทุกพื้นที่การทำประมง ฤดูกาล และการทำประมงโดยมีมาตรการการลดการจับนทะเลที่มีประสิทธิภาพ

เต่าทะเล

- ข้อมติ 12/04 การอนุรักษ์เต่าทะเล (On the Conservation of Marine Turtles)

ข้อมตินี้ นำไปบังคับใช้กับเรือประมงทุกชนิดที่อยู่ในบันทึกเรือประมงของไอโอทีซี รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือปฏิบัติตาม แนวทางของ FAO (The FAO Guidelines) อย่างเหมาะสม

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรรวบรวมข้อมูล สมุดปูมเรือและโปรแกรมผู้สังเกตการณ์ และส่งไปยังเลขาธิการไอโอทีซี ไม่เกิน วันที่ 30 มิถุนายนของปีถัดมา

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรเรียกร้องชาวประมงที่ทำการประมงสัตว์น้ำตามความตกลงไอโอทีซี ว่าหากจับเต่าทะเลติดมาด้วย และเต่าทะเลหมดสติหรือไม่เคลื่อนไหว ควรรักษาให้เต่าทะเลกลับมามีสภาพเดิม รวมถึงช่วยปล่อยเต่าทะเลกลับไปยังที่ที่ปลอดภัย และทำให้มั่นใจว่าชาวประมงถึงการใช้เครื่องมือประมงที่เหมาะสม รวมถึงอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการปล่อยเต่าทะเล สำหรับเรือประมงอวนล้อม ให้หลีกเลี่ยงการที่เต่าทะเลติดมากับอวนล้อม หากติดมาควรจัดทำมาตรการที่เหมาะสมเพื่อปล่อยเต่าทะเล ตาม handling guidelines in the IOTC Marine Turtle Identification Cards รวมถึงเรือประมงเบ็ดราวด้วย และควรบันทึกเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเต่าทะเลระหว่างทำการประมงลงในสมุดปูมเรือและรายงานการจับโดยไม่ได้ตั้งใจไปยังหน่วยงานของรัฐภาคี

ควมคุมรัฐภาคีให้ปฏิบัติตามข้อมติเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการ

- **ข้อมติ 07/01 สนับสนุนการปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการของ
รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ**

โดยปราศจากอคติ ความรับผิดชอบเบื้องต้นของรัฐเจ้าของธง รัฐภาคีและรัฐที่ไม่
เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจัดทำมาตรการที่เหมาะสม ภายใต้และตามกฎหมายและ
บทบัญญัติที่สามารถบังคับใช้ได้

1. เพื่อสอบสวนการกล่าวหา และ/หรือ รายงานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของบุคคล
ธรรมดาหรือนิติบุคคล ภายใต้เขตอำนาจ(Jurisdiction) ในกิจกรรมที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 1 ของ
ข้อมติ 06/01 on Establishing a List of Vessels Presumed to Have Carried Out Illegal,
Unreported and Unregulated Fishing in the IOTC Area (ปัจจุบันข้อมตินี้ถูกแทนที่ด้วยข้อมติ
11/03)

2. เพื่อจัดการกระทำตามที่ผิดกิจกรรมที่พิสูจน์ข้อเท็จจริงกล่าวถึงในข้อ 1

3. เพื่อร่วมมือสำหรับวัตถุประสงค์ของการนำมาตรการไปปฏิบัติ และการกระทำที่
อ้างถึงในข้อ 1

นอกจากนี้ ตัวแทนของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรร่วมกัน
นำมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการไปปฏิบัติ และรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ
ควรจัดทำความร่วมมือของภาคอุตสาหกรรม ภายในเขตอำนาจรัฐ

เพื่อจะช่วยในการนำข้อมตินี้ไปปฏิบัติ รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความ
ร่วมมือ ควรส่งรายงานภายใต้กฎหมายภายในที่เป็นความลับ ไปยังเลขาธิการไอโอทีซี และรัฐภาคี
และรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมืออื่นๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติตามและมาตรการตามที่กล่าวมา

- **ข้อมติ 12/11 การนำไปปฏิบัติให้เกิดผลของการจำกัดความสามารถใน
การทำประมง**

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรแจ้งไปยังเลขาธิการ ภายใน
วันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ.2009 เกี่ยวกับรายชื่อเรือประมง, ชนิดของเครื่องมือประมง ,เรือประมงที่มี

ขนาดความยาวเกิน 24 เมตรและไม่เกิน 24 เมตร ถ้าทำการประมงนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะ สำหรับทำประมงปลาหูช้างเขตร้อนในปี ค.ศ.2006 และปลากระโทงแทงดาบและปลาหูช้างครีบยาว ระหว่างปี ค.ศ.2007

การแจ้งเรือประมงที่ทำการประมงปลาหูช้างเขตร้อน ในปี ค.ศ.2006 และปลากระโทงแทงดาบและครีบยาวในปี ค.ศ.2007 รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรยืนยันว่า มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประสิทธิภาพที่มีอยู่ และกิจกรรมประมงของเรือประมง ในพื้นที่ไอโอทีซี ปี 2006 และ 2007 ตลอดจนถึงวันที่ระบบติดตามเรือ:VMS ,รายงานผลจับ,port calls หรือวิธีอื่นๆ

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรยืนยันว่าไม่มีเรือประมงที่มีชื่ออยู่ในรายการเรือประมง IUU ขององค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคอื่นๆ และแจ้งแผนพัฒนากองเรือประมงและยืนยันข้อมูลเกี่ยวกับเรือประมงไว้ในแผนด้วย หากรัฐภาคีใดไม่สามารถจัดทำแผนพัฒนากองเรือประมงได้ คณะกรรมการควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อมติของคณะกรรมการฯ และคณะกรรมการฯ จะพิจารณาปัญหาสัมพันธ์กับการนำไปปฏิบัติของแผนพัฒนากองเรือประมง

3.4.1.3 ข้อมติเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลทางสถิติในการทำประมง

- ข้อมติ 00/01 การดำเนินการเกี่ยวกับสถิติของรัฐภาคี และการขอความร่วมมือจากรัฐที่ไม่เป็นภาคี

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องดำเนินการตามข้อมติ 98/01 ข้อมูลสถิติที่ต้องการจากรัฐภาคี (ปัจจุบันถูกแทนที่ไปแล้ว) ดังนี้ 1. ปริมาณการจับและการลงแรงประมง 2. ขนาดของปลาหูช้างที่จับได้ 3.ระยะเวลาในการส่งข้อมูล ควรส่งข้อมูลการทำประมงปลาหูช้างและการประมงอื่นในเขตชายฝั่งทะเลของปีที่ผ่านมา ไม่ช้ากว่าวันที่ 30 มิถุนายน ของทุกปี และควรส่งข้อมูลประมาณการของการทำประมงเบ็ดราวในทะเลหลวงของปีที่ผ่านมา ไม่ช้ากว่าวันที่ 30 มิถุนายนของทุกปี และส่งข้อมูลจริงภายในวันที่ 30 ธันวาคม

- ข้อมติ 01/06 เอกสารสถิติปลาหูช้างตาโตของไอโอทีซี

รัฐภาคีต้องทำให้เชื่อมั่นว่า ภายในวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2545 (ค.ศ.2002) ปลาหูหน่าตาโตที่นำเข้าประเทศ ต้องมีเอกสารสถิติของคณะกรรมการการฯ (IOTC Bigeye Tuna Statistical Document) กำกับด้วย ในขณะที่เดียวกันก็ต้องมีใบรับรองการส่งออก (IOTC Bigeye Tuna Re-Export Certificate) เมื่อมีการแปรรูปและส่งออกจากประเทศ ทั้งนี้ไม่รวมถึงปลาหูหน่าตาโตที่จับได้โดยอวนล้อม (Purse Seine) และเบ็ดตวัด(Pole and Line :bait) ที่นำไปผลิตปลาทูน่ากระป๋อง คณะกรรมการการฯและประเทศที่นำเข้า ต้องติดต่อกับประเทศที่ส่งออกเพื่อดำเนินการตามมตินี้

เอกสารสถิตินำเข้าปลาหูหน่าตาโต ต้องได้รับการรับรองโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้รับการแต่งตั้งหรือสถาบันที่เกี่ยวข้อง ในกรณีการเช่าเรือ จะเป็นเจ้าหน้าที่หรือสถาบันที่เรือถูกเช่าไปทำการประมง ในทำนองเดียวกันใบรับรองการส่งออกจะต้องได้รับการรับรองโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้รับการแต่งตั้งหรือสถาบันที่เกี่ยวข้อง รัฐภาคีต้องแจ้งรายชื่อให้คณะกรรมการการฯ ทราบเพื่อแจ้งรัฐภาคีต่อไป

- **ข้อมติ 10/02 ข้อมูลสถิติที่ต้องการจากรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือของไอโอทีซี**

1. Nominal Catch Data ประมาณการของผลการจับโดยรวมประจำปี ของสัตว์น้ำและเครื่องมือประมงทั้งหมดภายใต้บังคับของไอโอทีซี
2. ข้อมูลผลจับและการลงแรงประมง สำหรับการทำประมงในระดับผิวน้ำ ,การทำประมงเบ็ดราว และ การทำประมงบริเวณชายฝั่ง
3. ข้อมูลเกี่ยวกับขนาดของมวลสัตว์น้ำ
4. กิจกรรมของเรือช่วยเหลือหรือสนับสนุน และการใช้เครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง (FADs)
5. ข้อมูลของเรือที่สนับสนุนในการทำประมง
6. ระยะเวลาสำหรับการส่งข้อมูลแก่เลขาธิการ

- กองเรือเบ็ดราว ปฏิบัติการในพื้นที่ทะเลหลวง ส่งข้อมูลการทำประมงในปีที่ผ่านมา ไม่เกินวันที่ 30 มิถุนายน

- กองเรือประมงอื่น (รวมเรือสนับสนุนด้วย) ควรส่งข้อมูลปีที่ผ่านมา ไม่เกินวันที่ 30 มิถุนายน

- ข้อมติ 12/03 บันทึกการจับและกำลังลงแรงโดยเรือประมงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรทำให้มั่นใจว่าเรือประมง อวนล้อม (purse seine), เบ็ดราว (longline), อวนลอย (gillnet), เบ็ดตวัด (pole and line), เบ็ดสาย (handline) และเบ็ดลาก (trolling) ที่ชักธงของรัฐตนและได้รับอนุญาตทำการประมงมวลสัตว์น้ำที่อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการฯ ถือว่าอยู่ภายใต้ระบบการบันทึกข้อมูลนี้

มาตรการควรนำไปบังคับใช้กับเรือประมงอวนลอย, เบ็ดตวัด, เบ็ดสาย และเบ็ดลาก ที่มีขนาดยาว 24 เมตรขึ้นไปและที่มีขนาดความยาวน้อยกว่า 24 เมตร แต่ทำการประมงนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐธง ในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ระบบบันทึกข้อมูลของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่เรือประมงมีขนาดยาวน้อยกว่า 24 เมตร ทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง ต้องนำหลักการนี้ไปบังคับใช้ให้เกิดผลภายในวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 2014

เรือประมงทุกชนิดควรจัดเก็บเอกสารหรือสมุดปูมเรือทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อบันทึกข้อมูล ประกอบด้วย ความต้องการขั้นพื้นฐาน, ข้อมูลและสถิติไว้ในสมุดปูมเรือ

สมุดปูมเรื่อนั้นกับต้นเรือประมงต้องจัดทำให้สมบูรณ์แล้วส่งให้แก่ฝ่ายบริหารของรัฐเจ้าของธง เช่นเดียวกับฝ่ายบริหารของรัฐชายฝั่ง หากเรือประมงทำการประมงในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง

รัฐเจ้าของธงและรัฐที่ได้รับข้อมูลควรส่งข้อมูลที่ได้รับไปยังเลขาธิการ ภายในวันที่ 30 มิถุนายนของปีถัดไป

- ข้อมติ 12/02 นโยบายและกระบวนการในการรักษาความลับของข้อมูล

ข้อมตินี้แก้ไขเพิ่มเติมจากข้อมติที่ 98/02 ที่ถูกยกเลิกไป ข้อมตินี้เกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลของผู้สังเกตการณ์ และเกี่ยวข้องกับข้อมูลต่างๆที่รัฐภาคีส่งให้แก่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน เช่น ข้อมูลผลจับ การลงแรงประมง ระยะเวลาในการทำประมง

กระบวนการป้องกันการเข้าถึงข้อมูล เจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน จะสามารถเข้าถึงข้อมูลสมุดปูมเรือ ได้เฉพาะเมื่อจะนำข้อมูลไปใช้ในกิจกรรมของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน เท่านั้น และจะต้องลงชื่อยืนยันว่าจะนำไปใช้ในงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน จริงและจะไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว ข้อมูลสมุดปูมเรือจะถูกเก็บไว้ โดยมีผู้จัดการข้อมูลเป็นผู้ดูแล และให้ใช้เฉพาะในกิจกรรมของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน เท่านั้น มีระบบป้องกันการเข้าถึงฐานข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต ทั้งนี้ ผู้จัดการข้อมูลและเจ้าหน้าที่อาวุโสของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน สามารถเข้าถึงได้ เมื่อนำข้อมูลมาใช้ในงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน เท่านั้น

ข้อมูลที่ส่งให้กับคณะทำงานต่างๆ สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน จะรวบรวมข้อมูลที่ส่งให้กับคณะทำงานต่างๆ และจะเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว ก็ต่อเมื่อเจ้าของยินยอม

- ข้อมติ 12/07 บันทึกลงใบอนุญาต เรือประมงต่างชาติเข้าทำการประมงสัตว์น้ำของไอโอทีซีในบริเวณพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี

ความตกลงแบบส่วนตัว(private) รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือทุกรัฐที่อนุญาตให้เรือประมงต่างชาติทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะสำหรับสัตว์น้ำที่จัดการโดยไอโอทีซี ในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ควรส่งข้อมูลเกี่ยวกับเรือประมงต่างชาติที่ได้รับอนุญาตไปยังเลขาธิการภายในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ของทุกๆปี เกี่ยวกับรายการของเรือประมงต่างชาติที่ได้รับอนุญาตทำการประมงแต่ละรายในปีก่อน

ความตกลงในระดับรัฐบาลกับรัฐบาล(Government to Government)

-ในกรณีรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เป็นรัฐชายฝั่ง อนุญาตเรือประมงต่างชาติทำการประมงในน่านน้ำเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน ในพื้นที่ไอโอทีซีซึ่งเป็น

มวลส์ตัวนำที่อยู่ภายใต้การดูแลของไอโอทีซี ตลอดจนถึงความตกลงของรัฐภาคีต่อรัฐภาคี รัฐภาคี และรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับความตกลงดังกล่าว ควรแจ้งร่วมกันไปยัง คณะกรรมาธิการฯ ก่อนเริ่มทำการประมงว่ามีการจัดทำความตกลงระหว่างรัฐภาคีและรัฐภาคี และจัดเตรียมข้อมูลแก่คณะกรรมาธิการฯ ที่เกี่ยวข้องกับความตกลงนี้ ประกอบด้วย

1. รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับความตกลงนี้ 2. ระยะเวลาหรือช่วงเวลาที่ดูแลโดยความตกลงนี้ 3. หมายเลขเรือประมงและเครื่องมือประมงที่ได้รับ อนุญาต และข้อมูลเรือประมง 4. มวลส์ตัวนำที่ได้รับอนุญาตสำหรับการประมง รวมถึงการ จำกัดการจับ 5. โควตาของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ 6. มาตรการควบคุม ติดตาม และตรวจสอบเรือ ที่เรียกร้องโดยรัฐธงของรัฐภาคีและรัฐชายฝั่งของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง 7. พันธกรณีการรายงานข้อมูล ระหว่างรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องกำหนดเงื่อนไขในความตกลง เช่นเดียวกับ ข้อมูลที่ต้องจัดส่งให้แก่คณะกรรมาธิการฯ 8. สำเนาของความตกลงที่จัดทำขึ้น

-สำหรับความตกลงฯ การที่ความตกลงฯ เกิดขึ้นก่อนที่จะมีข้อมตินี้ ข้อมูล เฉพาะที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ควรดำเนินการภายใน 60 วัน ก่อนการประชุมปี ค.ศ.2013 จะเริ่มขึ้น

3.4.2 ข้อเสนอแนะ คณะกรรมาธิการฯ ได้รับอำนาจในการจัดทำข้อเสนอแนะมาจาก ข้อ 9.8 ของความตกลงฯ

3.4.2.1 ข้อเสนอแนะเพื่อดำเนินการป้องกันการทำการประมง IUU มีดังนี้

- ข้อเสนอแนะ 02/07 เกี่ยวกับมาตรการในการป้องกันการเปลี่ยนแปลงผล จับของเรือประมงเบ็ดราวขนาดใหญ

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องทำให้มั่นใจได้ว่าเรือประมง เบ็ดราวขนาดใหญ่ของตนได้รับอนุญาตในการขนถ่ายปลาขนาดกลางทะเลหรือที่ทำเรือ ก่อนที่จะ เริ่มดำเนินการ รวมทั้งต้องดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารสถิติให้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังต้องดูแล ตรวจสอบให้ปริมาณปลาที่ถูกล่าเป็นจริงและถูกต้องตามเอกสารสถิติ

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ที่นำเข้าปลาทูน่าที่จับโดยเรือประมงเบ็ดราวขนาดใหญ่ ต้องเรียกร้องให้ผู้ขนส่งปลาทูน่า ดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารสถิติให้เรียบร้อยก่อนที่จะมีการนำเข้าและภายหลังการนำเข้าเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ขนส่งต้องแสดงเอกสารที่เกี่ยวข้อง ที่รวมถึง เอกสารสถิติ และเอกสารอื่น เช่น ใบเสร็จของการขนส่ง

- ข้อเสนอแนะ 03/05 มาตรการทางการค้า

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ที่นำเข้าปลาทูน่า หรือมีการนำปลาทูน่าขึ้นที่ท่าเรือเพื่อการขนถ่าย ต้องเก็บและตรวจสอบข้อมูลที่เกี่ยวข้องและรายงานให้คณะกรรมการการทูราบ ดังนี้ รายชื่อเรือประมงที่จับปลาทูน่า, ธงของเรือประมง, ประเภทปลาทูน่าที่จับได้และน้ำหนัก, แหล่งทำการประมง (มหาสมุทรอินเดียหรือบริเวณอื่น), ประเทศที่ส่งออก, ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของเรือประมง และทะเบียนเรือ

คณะกรรมการควบคุมฯ จะพิจารณาข้อมูลในแต่ละปี และตัดสินใจร่วมกันว่ารัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือใด ที่ไม่ได้ดำเนินการตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการการทูราบ หรือไม่ได้ดำเนินการให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศในการให้ความร่วมมือกับคณะกรรมการการทูราบ ในการอนุรักษ์และจัดการปลาทูน่า โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมในการกระทำที่จะทำให้มาตรการอนุรักษ์และจัดการไร้ผล

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่ได้กระทำให้มาตรการอนุรักษ์และจัดการไร้ผล คณะกรรมการการทูราบ จะให้ใช้มาตรการลดปริมาณปลาทูน่าที่ได้รับการจัดสรร หรือจำกัดผลจับ ก่อนที่จะใช้มาตรการจำกัดทางการค้า ซึ่งจะถือเป็นมาตรการสุดท้ายที่นำมาใช้ การพิจารณาใช้มาตรการจำกัดทางการค้า ต้องสอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศ และคณะกรรมการการทูราบ ต้องแจ้งให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่ถูกดำเนินการจำกัดทางการค้าทราบ พร้อมแสดงหลักฐานสนับสนุน

- ข้อเสนอแนะ 05/07 เกี่ยวกับมาตรฐานสำหรับเรือประมงปลาทูน่า

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจัดทำมาตรการเกี่ยวกับมาตรฐานขั้นต่ำ(ตามเอกสารที่แนบมา 1 มาตรฐานการจัดการขั้นพื้นฐานสำหรับเรือประมงที่ได้รับอนุญาต) เมื่อพบประเด็นเกี่ยวกับใบอนุญาตทำการประมงของเรือประมงที่ได้รับอนุญาต

รัฐธงของรัฐภาคี ที่ได้ให้ใบอนุญาตไปยังเรือประมงที่ได้รับอนุญาต ควรรายงานประจำปี ไปยังคณะกรรมการวิชาการ เกี่ยวกับมาตรการตามที่กล่าวมาในย่อหน้าแรก ซึ่งจะใช้รูปแบบตามเอกสารที่แนบมา 2 คือ Model format for annual reporting of Implementation of the IOTC management standard for AFVs

3.4.2.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ หลักการ

- ข้อเสนอแนะ 12/14 เป้าหมายชั่วคราวและการจำกัดจุดอ้างอิง (On Interim Target and Limit Reference Points)

คณะกรรมการวิทยาศาสตร์นำเป้าหมายชั่วคราวและการจำกัดจุดอ้างอิงสำหรับมวลดปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า Bmsy อ้างถึง ระดับอัตราการเกิดและเติบโต (มวลดชีวภาพ) ที่จะสร้าง the Maximum Sustainable Yield และ Fmsy อ้างถึงอัตราการตายของสัตว์น้ำจากการทำประมง(fishing mortality) ที่จะสร้าง the Maximum Sustainable Yield

- ข้อเสนอแนะ 12/15 หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด (On the Best Available Science)

จัดทำมาตรการที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสม พัฒนาการสื่อสารระหว่างรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ คณะกรรมาธิการ และ คณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ ทำการอภิปรายอย่างต่อเนื่องให้เกิดผลที่เป็นไปได้ เช่น ด้วยวิธีการใช้กลุ่มอภิปรายทางอิเล็กทรอนิกส์ และการประชุมวิธีทางไกล(tele- video conference) , พัฒนา สดสม และส่งข้อมูลไปยังเลขาธิการ ซึ่งรวมข้อมูลสัตว์น้ำที่มีใช้เป้าหมาย, สันนิษฐานโปรแกรมการวิจัย และแผนงานที่สัมพันธ์

กับข้อมูลที่ต้องการของคณะกรรมการฯ, สนับสนุนการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์รุ่นใหม่

สนับสนุนคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ที่มีความเชี่ยวชาญมีอิสระทางความคิด และเป็นคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ที่มีความสามารถ รวมถึงคณะทำงานด้วย

เกี่ยวกับสัตว์น้ำเป้าหมาย

- ข้อเสนอแนะ 10/13 การนำไปปฏิบัติให้เกิดผลของการห้ามทิ้ง ทูน่า ท้องแถบ ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน และปลาทูน่าตาโต และสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมายที่ถูกจับโดยชาวประมงที่ใช้เครื่องมืออวนล้อม

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งเสริมให้เรือประมงอวนล้อม นำปลาทูน่าท้องแถบ, ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน, ปลาทูน่าตาโต ไว้บนเรือประมง เพื่อรอการขึ้นท่า ยกเว้นปลาที่พิจารณาแล้วว่าไม่เหมาะสมสำหรับการบริโภคของมนุษย์²⁵

การมีสัตว์น้ำชนิดอื่นบนเรือ (retain) รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งเสริมเรือประมงอวนล้อมเพื่อมีไว้ซึ่งสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมายไว้บนเรือ และขนถ่าย (สัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย ได้แก่ทูน่าชนิดอื่นๆ, rainbow runner, dolphinfish , triggerfish, billfish, wahoo และ barracuda ยกเว้นปลาที่ไม่เหมาะสมสำหรับการบริโภคของมนุษย์ ดังที่ได้ อธิบายมาแล้ว

เกี่ยวกับสัตว์น้ำพลอยได้

- ข้อเสนอแนะ 05/09 เกี่ยวกับการตายโดยมิได้ตั้งใจของนกทะเล

²⁵ คำว่าไม่เหมาะสมสำหรับการบริโภคของมนุษย์นั้น (unfit for human consumption) คือปลาที่ติดกับตาข่ายหรือถูกทำลาย จากเครื่องมือประมงอวนล้อม หรือได้รับบาดเจ็บเนื่องจากการประมง หรือตายและเน่า เพราะตาข่าย ซึ่งเครื่องมือประมงไม่สามารถกู้คืนตาข่ายกลับมาได้ และพยายามที่จะปล่อยปลาที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่รวมถึงปลาที่ได้รับการพิจารณาแล้วว่าไม่เป็นที่ต้องการในด้านของขนาด, การทำตลาด หรือองค์ประกอบของสายพันธุ์ หรือ ปลาที่เน่าเสียหรือติดเชื้อ ด้วยเหตุเพราะการกระทำหรือการละเว้นของลูกเรือของเรือประมง

รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรแจ้งคณะกรรมการ วิทยาศาสตร์ และคณะกรรมการฯ เกี่ยวกับสถานะของแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อลด การจับโดยไม่ได้ตั้งใจของนกทะเลในการทำประมงเบ็ดราวของรัฐตน คณะกรรมการฯ ควร ส่งเสริมให้รัฐภาคีนำแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศนี้ไปปฏิบัติให้เหมาะสม ถ้ารัฐนั้นยังไม่ได้ ปฏิบัติตามแผนดังกล่าว ควรส่งเสริมการสะสมและให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนกทะเล ประกอบด้วย การจับโดยไม่ได้ตั้งใจของการทำประมงทุกชนิดภายใต้เขตการปฏิบัติงานของไอโอทีซี แก่ คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควร สนับสนุน ประเทศกำลังพัฒนาในการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อลดการจับนก ทะเลโดยไม่ได้ตั้งใจในการทำประมงเบ็ดราว

ข้อมติและข้อเสนอแนะต่างๆเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่เกิดขึ้นในสมัย ประชุมของคณะกรรมการฯ จะทำให้การทำงานขององค์กรและการปฏิบัติตามพันธกรณีของรัฐ ภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากในความตกลงฯ ยัง มีบทบัญญัติที่ไม่สมบูรณ์ ขาดการอ้างถึงหลักการประมงสมัยใหม่ การจำกัดการเข้าเป็นภาคีของ องค์กร และสิทธิและหน้าที่ของรัฐเจ้าของธงและรัฐชายฝั่ง รวมถึงปัญหาในการบริหารงานภายใน องค์กร ซึ่งจะกล่าวถึงปัญหาเหล่านี้ในหัวข้อที่ 3.5 ทั้งนี้หากคณะกรรมการฯ จะทำการแก้ไข เปลี่ยนแปลงความตกลงฯ ก็เป็นเรื่องที่ยุ้งยากเนื่องจากองค์กรอยู่ภายใต้โครงสร้างของ FAO และ ต้องอาศัยความยินยอมจากหลายฝ่าย ซึ่งอาจไม่ได้รับอนุญาตให้แก้ไขจากสภาของ FAO หาก เนื้อหาในการแก้ไขขัดกับวัตถุประสงค์ของ FAO หรือบทบัญญัติของธรรมนูญของ FAO ดังนั้นหาก มีหลักการทำประมงสมัยใหม่ทั้งจากความตกลงในระดับสากล หรือระดับภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการฯ ก็จะมาร่วมประชุมประจำปีและเสนอเป็นข้อมติหรือข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ เพื่อให้รัฐภาคีต่างๆนำไปปฏิบัติให้สอดคล้องกับหลักการสากล

3.5 ปัญหาที่เกิดกับคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC)

3.5.1 ปัญหาการเมืองระหว่างประเทศ

การเมืองระหว่างประเทศ เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับทุกๆรัฐ เนื่องจากในปัจจุบันรัฐใดรัฐหนึ่งไม่สามารถอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้ ต้องอาศัยความร่วมมือในทางระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่ด้อยพัฒนาหรือกำลังพัฒนาที่จะต้องอาศัยความช่วยเหลือจากประเทศที่พัฒนาแล้ว และความช่วยเหลือนั้นก็มักจะมีเรื่องการเมืองระหว่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ

สืบเนื่องมาจากการทำประมงปลาทูน่าในบริเวณพื้นที่รับผิดชอบ (Area of Competence) ของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC) คือพื้นที่หมายเลข 51 และ 57 ของ FAO รวมถึงทะเลบริเวณใกล้เคียงนั้น ประเทศหลักที่สามารถจับปลาทูน่าในมหาสมุทรอินเดียโดยมีปริมาณการจับในแต่ละปีสูง ได้แก่ ฝรั่งเศส สเปน ญี่ปุ่น ไต้หวัน²⁶ และอินโดนีเซีย²⁷

ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ แม้ว่าไต้หวันจะมีกองเรือเข้ามาทำการประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าเป็นจำนวนมากก็ตาม แต่ไต้หวันกลับไม่ได้เป็นสมาชิกของ FAO เนื่องจากไม่ได้การรับรองความเป็นรัฐจากสาธารณรัฐประชาชนจีน และทำให้ไต้หวันไม่ได้มีสถานะเป็นรัฐตามความเห็นของสาธารณรัฐประชาชนจีน การไม่รับรองความเป็นรัฐดังกล่าวเกิดผลกระทบต่อไต้หวันเนื่องจากความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC Agreement) อยู่ภายใต้กรอบขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO Framework) ซึ่งเป็นทบวงการชำนัญพิเศษ (specialized agency) ที่ใหญ่ที่สุดในระบบ

²⁶ ปัจจุบันไต้หวัน เป็นภาคีของ WCPFC - chinese taipei, CCSBT -fishing entity of taiwan and SPRFMO - chinese taipei fishing entity ข้อมูลจาก H Patterson, D Kirby, I Stobutzki and J Larcombe, International fishery management arrangements, (Australia: Fishery status reports ,2010) p.306.

²⁷ สมิต ธรรมเชื้อ. การพัฒนาการทำประมงปลาทูน่าของไทยในทะเลหลวง. เอกสารทางวิชาการฉบับที่ 17, (กรุงเทพฯ: กรมประมงกระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2548), หน้า 59.

สหประชาชาติ(UN) ซึ่งประเทศจีน ไม่อนุญาตให้ไต้หวันเข้ามาเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ รวมถึงห้ามมิให้เข้าเป็นภาคีขององค์การใดๆ ก็ตามในระบบสหประชาชาติ ซึ่งรวมถึงองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ด้วย ยกเว้นว่าจะเข้ามาในนามของไต้หวันที่เป็นจังหวัดหนึ่งของประเทศจีน โดยใช้ชื่อว่า มณฑลหนึ่งของจีนแผ่นดินใหญ่ หรือ ไต้หวัน-จีน (Taiwan Province of China)²⁸ เท่านั้น ซึ่งสถานะทางกฎหมายของไต้หวันในปัจจุบันคือ ไต้หวันเป็นเกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก ใกล้จีนแผ่นดินใหญ่ เป็นเขตปกครองพิเศษของสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งประกอบด้วยเกาะอีกจำนวนหนึ่ง แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว เมื่อคนเรียกชื่อ ไต้หวัน ก็มักหมายถึงความถึงสาธารณรัฐจีนทั้งหมด ในปี พ.ศ. 2514 (ค.ศ. 1971) ก่อนที่นายพล เจียง ไคเช็ก (General Chiang Kaishek) จะถึงอสัญกรรมไม่กี่ปี ไต้หวันซึ่งเป็นประเทศที่ร่วมก่อตั้งองค์การสหประชาชาติได้สูญเสียสมาชิกภาพในฐานะประเทศตัวแทนจีนให้กับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในปี พ.ศ. 2521 (ค.ศ. 1978) สหประชาชาติก็ประกาศรับรองจีนเดียวคือจีนแผ่นดินใหญ่และตัดสัมพันธ์ทางการเมืองกับไต้หวัน ทำให้ไต้หวันไม่มีสถานะความเป็นรัฐเหลืออยู่และมีฐานะเป็นเพียงจังหวัดหนึ่งของประเทศจีนเท่านั้น

โดยปัจจุบันในที่ประชุมรัฐภาคีของ IOTC ไต้หวันก็ได้ส่งผู้แทนมาเข้าร่วมประชุมเป็นประจำทุกปี แต่ก็เข้าร่วมได้แต่ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ(invited experts) ซึ่งเป็นได้แต่เพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้นไม่สามารถแสดงความคิดเห็นใดๆ ในที่ประชุมได้ เพราะไม่ได้เป็นสมาชิกของเอฟโอไอ ฉะนั้นการที่ไต้หวันไม่ได้เป็นสมาชิกขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติเนื่องจากมีสถานะเป็นเพียงจังหวัดหนึ่งของประเทศจีน ทำให้ไต้หวันไม่สามารถเป็นตัวแทนประเทศของตนเข้าผูกพันตนปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการภายใต้กรอบของ IOTC ได้อย่างเต็มที่เสมือนรัฐภาคีอื่นๆ แม้ว่าจะมีการทำการประมงในพื้นที่อย่างมากมาตามและยังถูกจำกัดสิทธิในการแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมอีกด้วย และอีกปัญหาที่พบก็คือกรณีที่มีข้อ

²⁸ William R. Edeson "Overview of Institutional Arrangements for Fisheries and Marine Biodiversity in the Indian Ocean" From Fisheries exploitation in the Indian Ocean Threats and opportunities .Institute of Southeast Asian Studies, 2009 pp.44-45.

พิพาทระหว่างไต้หวันกับคณะกรรมการว่ากองเรือประมงของไต้หวันมีการละเมิดมาตรการอนุรักษ์และจัดการของIOTC หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการฯ ก็ไม่สามารถออกมาตรการมาลงโทษ (sanction) เรือประมงของไต้หวันได้ เพราะไม่ได้เป็นสมาชิกของIOTC ประเด็นนี้จึงมีความสำคัญอีกประเด็นหนึ่ง นอกจากนี้คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียควรจะเสนอให้ไต้หวันเข้าร่วมระบอบการจัดการ(management regime) หากไม่สามารถจัดการปัญหาการเข้าเป็นภาคีของไต้หวันได้ ซึ่งหากไต้หวันเข้าร่วมระบอบการจัดการแล้วจะทำให้ได้ข้อมูลการประมงจากกองเรือไต้หวันเข้ามาปฏิบัติการในพื้นที่เพิ่มขึ้นอีกด้วย²⁹ และหากเกิดการละเมิดกฎหมายในบริเวณพื้นที่ก็สามารถลงโทษได้ตามความตกลงของIOTC

จากการสัมภาษณ์ ดร.สมิท ธรรมเชื้อ เจ้าหน้าที่กองประมงต่างประเทศ กรมประมง กล่าวว่า “ ในทางปฏิบัติการที่ไต้หวันไม่สามารถออกเสียงลงคะแนน หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ต้องการได้ในที่ประชุม ก็จะทำให้ประเทศจีนช่วยแสดงความคิดเห็นให้โดยจะส่งเรื่องที่ต้องการให้แก่ประเทศจีนก่อน ซึ่งจะเห็นได้ว่าแม้ว่าไต้หวันจะมีปัญหาเรื่องความเป็นรัฐทำให้ไม่สามารถเข้าเป็นภาคีของไอโอทีซีได้และต้องการแยกประเทศจากสาธารณรัฐประชาชนจีนก็ตาม แต่ก็ยังสามารถแสดงความต้องการของตนโดยผ่านประเทศจีนได้”

ในความเห็นของผู้เขียน แม้ว่าไต้หวันจะสามารถแสดงความคิดเห็นหรือความต้องการใดๆผ่านประเทศจีน แต่ก็ถือว่าไม่มีสถานะทางกฎหมายในความเป็นรัฐ ที่จะเข้าเป็นภาคีของไอโอทีซีได้ ดังนั้นปัญหาการเมืองระหว่างประเทศที่กล่าวมา คณะกรรมการฯ จึงต้องหาข้อยุติและหาทางแก้ไขเกี่ยวกับประเด็นปัญหาการมีส่วนร่วมของไต้หวัน เพื่อให้องค์กรนี้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะองค์กรบริหารจัดการระดับภูมิภาคอื่นๆ ไต้หวันก็สามารถเข้าร่วมเป็นภาคีได้ เพราะไม่ได้จัดตั้งขึ้นโดยอยู่ภายใต้กรอบของเอฟเอโอ

3.5.2 ปัญหาในเรื่องอำนาจของหน่วยงานที่ก่อตั้ง

²⁹ Jane Mbendo and Martin Tsamenyi. “Regional Cooperation : A case Study of the Western Indian Ocean Tuna fisheries,”in *Fisheries exploitation in the Indian Ocean*, First Published (Singapore: Institute of southeast asia studies, 2009), p291.

คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย เป็นองค์กรบริหารจัดการปลาทูน่าในระดับภูมิภาค (Tuna RFMO) เพียงแห่งเดียวที่ตั้งขึ้นภายใต้กรอบขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (เอฟเอโอ) เอฟเอโอก่อตั้งขึ้นในค.ศ. 1945 ถือเป็นองค์กรระหว่างรัฐ มีหน้าที่ในการ ๓๖๓๓, วิเคราะห์, ๓๖๓๓ และเผยแพร่ข้อมูล เกี่ยวกับสารอาหาร,อาหาร และการเกษตร คำว่า การเกษตรในธรรมนูญของเอฟเอโอ ให้คำนิยาม รวมถึง การประมง(fisheries) และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ(aquaculture) ปัจจุบันการประมงเป็นโปรแกรมในการทำงานหลักของเอฟเอโอ การทำงานของเอฟเอโอ เกี่ยวกับการประมงประกอบด้วย การ๓๖๓๓และการเผยแพร่ข้อมูล, บทบัญญัติของคำแนะนำทางเทคนิค และสนับสนุนให้รัฐและองค์กรบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาค พัฒนาเครื่องมือระหว่างประเทศที่สัมพันธ์กับการประมง

- ประเด็นปัญหา การจำกัดการเข้าเป็นภาคีขององค์กร ดังที่ได้กล่าวมาในหัวข้อที่แล้วว่า การจำกัดการเข้าเป็นภาคีของไอโอทีซีซึ่งอยู่ภายใต้เอฟเอโอ จะต้องเป็นสมาชิกของ FAO แต่มีข้อยกเว้นคือคณะกรรมการฯ อาจยอมรับรัฐอื่นที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของ FAO แต่เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ หรือองค์กรชำนาญพิเศษ หรือองค์การพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ เข้าเป็นภาคีได้ โดยเสียค่าใช้จ่ายมาก สองในสามของสมาชิกของคณะกรรมการ ๓๖๓๓ โดยมีเงื่อนไขว่ารัฐเหล่านี้จะต้องเป็น

-รัฐชายฝั่งซึ่งมีเนื้อที่ทั้งหมดหรือบางส่วนอยู่ในเขต หรือ

-รัฐซึ่งมีเรือประมงของตนจับสัตว์น้ำชนิดที่ปรากฏตามความตกลงนี้ในเขต และ

-ได้ส่งใบสมัครเพื่อเข้าเป็นสมาชิกและประกาศยอมรับความตกลง ฉบับนี้อย่างเป็นทางการ ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ตามความในวรรค 2 ข้อ 17

โดยหากอยู่นอกเงื่อนไขเหล่านี้ก็ไม่สามารถเข้าร่วมเป็นภาคีได้ จึงเกิดปัญหาว่าประเทศที่ทำการประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าเป็นจำนวนมาก แต่ไม่ได้เป็นภาคีขององค์การสหประชาชาติ หรือเอฟเอโอ ก็ไม่สามารถเข้าร่วมเป็นภาคีขององค์การได้

-ประเด็นการจัดการงบประมาณและการเงิน (Financial arrangement)

The IOTC Performance Review Panel วิเคราะห์ว่า “ ความสัมพันธ์ของไอโอทีซีกับเอฟเอโอ เกี่ยวกับประเด็นเรื่องงบประมาณ มีผลกระทบในทางลบในการทำงานขององค์การภายใต้การบริหารงานลักษณะนี้ การเงินไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐภาคีหรือเลขาธิการอย่างแท้จริง แม้ว่าเลขาธิการจะเป็นผู้ดูแลเกี่ยวกับการเงินทั้งหมดก็ตาม ดังนั้นการดำเนินการเกี่ยวกับการเงินหรืองบประมาณจะต้องปฏิบัติตามเอฟเอโอ ซึ่งสร้างข้อจำกัดและความไม่โปร่งใสให้แก่การจัดการทางการเงินของไอโอทีซี เงินช่วยเหลือและการบริจาคทั้งหมดที่ได้จากรัฐภาคีจะต้องส่งไปที่ a Trust Fund ซึ่งเป็นกองทุนที่บริหารโดยผู้อำนวยการใหญ่ของเอฟเอโอ ยิ่งไปกว่านั้นคณะกรรมการการเงินของเอฟเอโอ (the Finance Committee of FAO) มีอำนาจที่จะไม่อนุญาตให้จัดทำหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงระเบียบทางการเงิน (The IOTC Financial regulations) ของไอโอทีซี ถ้าพบว่า ไม่สอดคล้องกับระเบียบทางการเงินของตน การบริหารจัดการในลักษณะแบบนี้ จำกัดความสามารถของเลขาธิการที่จะจัดการการเงินอย่างเป็นอิสระ และจำกัดการควบคุมทางการเงินทั้งหมดของรัฐภาคีไอโอทีซี ซึ่งกล่าวได้ว่าเอฟเอโอไม่ได้ให้ความช่วยเหลือใดๆไปยังไอโอทีซี เห็นได้จากบทบัญญัติข้อ 8.3 ของความตกลง กล่าวว่า “ค่าใช้จ่ายของคณะกรรมการฯ จะจ่ายจากงบประมาณของคณะกรรมการฯ ยกเว้นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับคณะเจ้าหน้าที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งสามารถเบิกจ่ายได้จากงบประมาณของเอฟเอโอได้ ทั้งนี้ เอฟเอโอ จะพิจารณาและเบิกจ่ายภายในวงเงินงบประมาณรอบ 2 ปี ซึ่งผู้อำนวยการใหญ่เอฟเอโอ จะจัดสรรให้ และได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ของเอฟเอโอ แล้ว ตามข้อบังคับทั่วไปและระเบียบทางการเงินของเอฟเอโอ”

จะเห็นได้ว่าค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับคณะเจ้าหน้าที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ภาคีของไอโอทีซีหรือเลขาธิการ ไม่มีอำนาจในการบริหารจัดการงบประมาณของตนเอง จะต้องเบิกจ่ายจากงบประมาณรอบ 2 ปีที่ผู้อำนวยการใหญ่พิจารณาจัดสรรให้ ซึ่งต้องได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมก่อน ทำให้การบริหารจัดการในส่วนนี้ของไอโอทีซี ไม่เป็นอิสระ และไม่โปร่งใส รวมถึงหากไอโอทีซีมีโครงการต่างๆ ที่ได้รับการสนับสนุน จะต้องจ่ายเงินที่ได้ให้แก่เอฟเอไอ ในอัตราร้อยละ 4.5 ของเงินได้พึงประเมิน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับสถานะของการบริหารจัดการเกี่ยวกับงบประมาณ เป็นสิ่งที่ควรพิจารณา

ปัญหาการที่กล่าวมาเนื่องจากความตกลงอยู่ในกรอบของเอฟเอไอ มีความเห็นแบ่งออกเป็นสองฝ่าย คือฝ่ายที่เห็นด้วยกับการออกจากความดูแลของเอฟเอไอ และฝ่ายที่ต้องการให้อยู่ในความดูแลของเอฟเอไอต่อไปดังนี้

ฝ่ายที่เห็นด้วย กับการออกจากความดูแลของเอฟเอไอ เสนอว่า ให้มีการแก้ไขร่างความตกลงของ IOTC ให้อยู่นอกกรอบของ FAO ซึ่งจะทำให้อยู่นอกระบบขององค์การสหประชาชาติด้วย และเพื่อให้ได้ให้เดี๋ยวนี้สามารถเข้ามามีส่วนร่วมกับ IOTC ในฐานะรัฐภาคี และองค์กรฯ สามารถบริหารจัดการตนเองได้อย่างเป็นอิสระ สอดคล้องกับความเห็นของรัฐภาคีหลายๆ รัฐ ที่คิดว่า IOTC จะสามารถบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นหากจัดตั้งอยู่นอกกรอบของ FAO ตัวอย่างขององค์การที่เกี่ยวกับกับบริหารจัดการทรัพยากรประมงที่อยู่ในกรอบระบบสหประชาชาติ คือ ICCAT (International Commission for the Conservation of Atlantic Tunas), CCSBT (Commission for the Conservation of Southern Bluefin Tuna), WCPFC (Western and Central Pacific Fisheries Commission), IATTC (Inter-American Tropical Tuna Commission), และ SEAFO (South-East Atlantic Fisheries Organizations) ซึ่งองค์กรเหล่านี้จะมีอิสระในการดำเนินการในการบริหารจัดการรวมถึงด้านงบประมาณต่างๆ ที่ไม่อยู่ภายใต้ FAO ซึ่งจะช่วยให้จัดการปัญหาได้อย่างรวดเร็ว จากที่กล่าวมาจะพบว่าองค์กรบริหารจัดการปลาทูน่าทั้ง 5 แห่งในโลกนั้น IOTC ก็เป็นองค์กรบริหารจัดการปลาทูน่าเพียงแห่งเดียวที่ตั้งขึ้นภายใต้กรอบของ FAO ซึ่งเป็นหน่วยงานที่อยู่ภายใต้องค์การสหประชาชาติ

ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย ในการออกจากโครงสร้างของเอฟเอไอ ได้แก่ รัฐบาลฝั่งกำลังพัฒนา เช่น อินโดนีเซีย โดยได้กล่าวว่าหากจะออกจากเอฟเอไอจะทำให้ประเทศของตนไม่มีเงินทุนสนับสนุน และไม่สามารถพัฒนากองเรือที่มีประสิทธิภาพเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวงได้³⁰

Nilanto Prabowo ตัวแทนของประเทศอินโดนีเซีย กล่าวไว้ในที่ประชุมสมัยที่ 13 จัดขึ้นที่ บาหลี อินโดนีเซีย ว่า “สถานะขององค์กรควรดำรงไว้ได้อย่างเดิมที่อยู่ภายใต้ความดูแลขององค์กรอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ หรือ เอฟเอไอ การแยกตัวออกจากเอฟเอไอ อาจก่อให้เกิดการเพิ่มการควบคุมองค์กรโดยประเทศมหาอำนาจ เขากล่าวเพิ่มเติมว่า รัฐบาลฝั่งกำลังพัฒนามีผลประโยชน์ในการที่จะอยู่ภายใต้การดูแลของเอฟเอไอซึ่งเป็นองค์กรชำนาญพิเศษของสหประชาชาติ เนื่องจากเอฟเอไอ จะคำนึงถึงการดำรงอยู่ของประเทศที่กำลังพัฒนา” และ

The Legal office ของ FAO ให้ความเห็นว่า “ไอโอทีซี ยังไม่ควรออกจากโครงสร้างของเอฟเอไอ แต่ควรยกเลิก (Terminated) ความตกลงโดยการให้รัฐภาคีถอนตัว (withdrawing) ออกจากความตกลงและจากนั้นก็สร้างคณะกรรมการใหม่พร้อมกับสนธิสัญญาฉบับใหม่”³¹

จากการสัมภาษณ์ดร.สมิท ธรรมเชื้อ ซึ่งเป็นตัวแทนของกรมประมงไทยที่ไปประชุมคณะกรรมการฯ พบว่า “ปัจจุบันไอโอทีซีไม่ได้ต้องการที่จะออกจากโครงสร้างของเอฟเอไอแล้วแต่กำลังจะร่างความตกลงฉบับใหม่ขึ้นมาเพื่อให้มีหลักในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมงสมัยใหม่ สอดคล้องกับหลักการสากล ซึ่งเป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับการแก้ไขปัญหาในขณะนี้

³⁰ www.thejakartapost.com

³¹ William R. Edeson. “Overview of Institutional Arrangements for Fisheries and Marine Biodiversity in the Indian Ocean,” in *Fisheries Exploitation in the Indian Ocean*. ๑(Singapore : The Institute of Southeast Asian Study (ISEAS),2009), p.46.

เนื่องจากประเทศกำลังพัฒนายังต้องการความช่วยเหลือจากองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติอยู่”

ประเด็นปัญหาที่กล่าวมาผู้เขียนมีความเห็นว่า หากไอโอทีซี จะยกเลิกความตกลงและก่อตั้งความตกลงฉบับใหม่ก็คงต้องใช้ระยะเวลาอีกหลายปี เพื่อให้คณะกรรมการเตรียมการและร่างความตกลงฉบับใหม่ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้กรอบของเอฟเอไอ หรือจะออกจากเอฟเอไอก็ตาม ขึ้นอยู่กับว่ารัฐภาคีส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิธีไหน แต่อย่างไรก็ตามก็ควรจะมีการจัดทำความตกลงฉบับใหม่ ให้มีเนื้อหาในการทำประมงที่สมบูรณ์ โดยมีการรวมหลักการประมงสมัยใหม่ไว้ในความตกลงด้วยรวมถึงการมีผลบังคับใช้ไปยังรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีที่ทำการประมงบริเวณพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีด้วย จึงถือเป็นหน้าที่ของไอโอทีซี ที่จะจัดการปัญหานี้ เพื่อให้การบริหารองค์การมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะปัญหาของการมีส่วนร่วมของไต้หวัน และการลงโทษหากเรือประมงของไต้หวันรวมถึงเรือประมงของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีอื่นๆ กระทำความผิดในพื้นที่รับผิดชอบ รวมถึงแก้ไขปัญหาคืออื่น ๆ ที่เกิดขึ้นกับรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ โดยเฉพาะที่เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่สามารถปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซีได้ในทุกเรื่อง ตลอดจนจนถึงรัฐที่เข้ามาทำการประมงในพื้นที่รับผิดชอบของ IOTC และปัญหาภายในของ IOTC เอง เพื่อที่จะทำให้มั่นใจได้ว่าจะมีองค์กรบริหารจัดการทรัพยากรปลาทูน่าที่มีประสิทธิภาพต่อไป

3.5.3 ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติใน ความตกลง (IOTC Agreement) ค.ศ. 1993 ที่ยังไม่ชัดเจนและไม่สอดคล้องกับหลักการสากล

เนื่องจากความตกลงฉบับนี้ได้ร่างขึ้นมาเป็นเวลานานแล้ว และในขณะที่ร่างก็ยังไม่มีความชัดเจนในเรื่องต่างๆและมีการประชุมกันว่าควรจะมีการร่างความตกลงฉบับใหม่ขึ้น ซึ่งการวิเคราะห์ปัญหามีดังนี้

ปัญหาในเรื่อง ประเด็นทั่วไปและอารัมภบท (General issues and preamble)³² ความตกลงฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงแนวคิดหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ และหลักการป้องกันไว้ก่อนในการจัดการประมง ซึ่งปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าเป็นหลักการสำคัญ (Main Principles) ของการจัดการประมงอย่างยั่งยืน (sustainable fisheries management) ในทางกลับกัน ความตกลงกล่าวถึงเฉพาะการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างสูงที่สุด (Optimum Utilisation of Stocks) ในปัจจุบันหลักการนี้ได้รับการพิจารณาว่าเป็นเป้าหมายที่ล้าสมัย (outmoded goal) สำหรับการจัดการประมง และความตกลงยังไม่ได้กล่าวถึงการป้องกัน ขจัดยับยั้ง การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (IUU Fishing) แม้ว่าจะเป็นประเด็นหลักที่สำคัญของคณะกรรมการวิชาการ ที่ได้กล่าวถึงในข้อมติที่เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ แต่ไม่ได้กล่าวไว้ในความตกลง ซึ่งจะแตกต่างจากความตกลงว่าด้วยการทำประมงในมหาสมุทรอินเดียใต้ (Southern Indian Ocean Fisheries Agreement : SIOFA) ที่จะมีการกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ในความตกลงอย่างชัดเจน เนื่องจากเป็นความตกลงที่เกิดขึ้นในปีค.ศ. 2006 จึงมีเนื้อหาที่ครอบคลุมในเรื่องมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำมากกว่าความตกลงของ ไอโอทีซี

ปัญหาในเรื่อง คำนิยาม (Use of Terms) ที่ยังขาดการกล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ ไม่มีการกล่าวถึงความหมายของ การทำประมง (fishing), การปฏิบัติการประมง (fishing operation) , เรือประมง (fishing vessels) ว่าหมายถึงอะไรมีลักษณะอย่างไร เป็นต้น ถือเป็นอุปสรรคในการอนุรักษ์ที่มีประสิทธิผลของความตกลงนี้

วัตถุประสงค์และหลักการของการจัดการ (Objectives and Management Principles) ยังไม่สมบูรณ์ขาดการอ้างถึงอนุสัญญาต่างๆที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ และความตกลงเพื่อการอนุรักษ์สัตว์น้ำคร่อมเขตและอพยพย้ายถิ่นไกลของ

³² FAO Legal office, *Report of The IOTC Performance Review Panel.* (Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations ,January 2009), p.17.

สหประชาชาติ ค.ศ. 1995 (The 1995 United Nations Fish Stocks Agreement : UNFSA) โดยอนุสัญญาเหล่านี้จะกล่าวถึง หลักการว่าด้วยการป้องกันไว้ก่อนในการจัดการประมง (the Precautionary approach) ,มาตรการในการอนุรักษ์จัดการเช่นเดียวกับหลักการของการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Long term sustainability) นอกจากนี้การทำประมงจะต้องกล่าวถึงหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศและการปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพของสิ่งแวดล้อมทางทะเล การที่ไม่มีการกล่าวถึงหลักการหรือวิธีการทำประมงสมัยใหม่ในความตกลง นำไปสู่อุปสรรคของการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพ

ปัญหาในเรื่องการจำกัดการเข้าเป็นสมาชิกของคณะกรรมการ(Restricted to member and associate member) ซึ่งจะต้องเป็นสมาชิกที่เป็นสมาชิกของ FAO ด้วยการจำกัดนี้ยังตรงข้ามกับมาตรา 8-17 ของ The UN Fish Stocks Agreement : UNFSA ที่สนับสนุนให้มีการเปิดรับสมาชิกเข้ามาเรื่อยๆ และมีพันธกรณีที่จะเข้าร่วมในฐานะรัฐ(State)และรัฐที่ทำประมง (Fishing entities) กับองค์การจัดการประมงในระดับภูมิภาค (RFMOs) ซึ่งการจำกัดการเข้าเป็นสมาชิกจะเห็นได้จากกรณีที่ไต้หวัน ซึ่งเป็น Fishing entities ที่มีการทำประมงในพื้นที่เป็นอย่างมาก แต่มีสถานะเป็นเพียงจังหวัดหนึ่งของประเทศจีน ซึ่งไม่สามารถเข้ามาเป็นสมาชิกของ IOTC ได้

พันธกรณีของรัฐภาคี (Members' Obligations) หน้าที่พื้นฐานของพันธกรณีตามความตกลงไม่มีการกล่าวถึงความสัมพันธ์ของรัฐภาคีในฐานะรัฐเจ้าของธง (flag state)และรัฐท่าเรือ (port state) ทั้งๆที่เป็นการทำประมงในทะเลหลวงและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งถือเป็นข้อบกพร่องของความตกลงฉบับนี้

ความร่วมมือกับองค์กรอื่นๆ ความตกลงของไอโอซีซี ประกอบด้วยบทบัญญัติที่ให้ความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศและสถาบันอื่นๆ แม้ว่าเหตุผลสำหรับความร่วมมือภายใต้ความตกลงนี้ ค่อนข้างจำกัด และ มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นอุปสรรคในความร่วมมือกับองค์กรบริหาร

จัดการอื่นๆ สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของไอโอทีซีกับองค์การบริหารจัดการประมงอื่นๆ กับพื้นที่ทับซ้อนกัน (Overlapping competencies) สิ่งนี้คือข้อบกพร่องของความตกลงซึ่งต้องแก้ไข

ความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา บทบัญญัติเกี่ยวกับความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนาไม่มีรายละเอียดที่เพียงพอในเนื้อหาของความตกลง ขณะที่ประเด็นนี้มีการกล่าวถึง

การกล่าวถึงรัฐที่ไม่เป็นภาคี บทบัญญัติของรัฐที่ไม่เป็นภาคี ไม่มีการกล่าวถึงอย่างสมบูรณ์ ถ้าคำนึงถึงตามความตกลงค.ศ.1995 ที่จะมีการกล่าวถึงรัฐที่ไม่เป็นภาคีอย่างชัดเจน

จะเห็นได้ว่าความตกลงฉบับนี้ยังมีข้อบกพร่องถ้าเปรียบเทียบกับองค์ประกอบในทางระหว่างประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพิจารณาเทียบกับองค์การบริหารจัดการประมงส่วนภูมิภาคอื่น ในปัจจุบัน ซึ่งจุดอ่อนของความตกลงฉบับนี้ เกี่ยวเนื่องกับโครงสร้าง และระดับของเนื้อหาของความตกลง ซึ่งก็มีความเห็นว่าจะมีการแก้ไขเนื้อหาในความตกลงหรือยกวางความตกลงใหม่ เพื่อให้ความตกลงทันสมัยและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3.5.4 ปัญหาในการจัดสรรผลประโยชน์ระหว่างประเทศพัฒนาแล้วกับประเทศกำลังพัฒนา

ประเทศที่พัฒนาแล้วที่นำกองเรือประมงเข้ามาทำการประมงในบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ได้แก่สหภาพยุโรป ฝรั่งเศส สเปน และได้หวัน ต้องการสงวนการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร โดยมีเครื่องมือการประมงที่ทันสมัยเข้าไปทำการประมงและจับสัตว์น้ำได้เป็นจำนวนมาก และมักจะไม่ต้องการให้ประเทศกำลังพัฒนามาร่วมใช้ทรัพยากรด้วย และมักจะเป็นประเทศมหาอำนาจที่มีอิทธิพลในเวทีโลก ดังนั้นเวลาการประชุมซึ่งจะมีการโหวตประเทศเหล่านี้ก็มักจะได้คะแนนเสียงข้างมากเสมอและมีอิทธิพลอย่างมากในองค์การสหประชาชาติ และในที่ประชุมของไอโอทีซี

ประเทศที่กำลังพัฒนามีความต้องการพิเศษที่จะใช้ทรัพยากร และดำเนินตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ แต่ปัญหาคือไม่มีกองเรือที่มีประสิทธิภาพที่จะสามารถเข้าไปทำการประมงในบริเวณทะเลหลวงที่ห่างไกลจากชายฝั่งได้ เนื่องจากมีงบประมาณมีจำกัด หากไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลหรือกฎหมายภายในของประเทศไม่สอดคล้องกับความตกลงของคณะกรรมการการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียก็จะทำให้เสียประโยชน์จากการไปแสวงหาแหล่งทำการประมงที่อยู่นอกชายฝั่ง

3.5.5 ปัญหาในทางปฏิบัติในการควบคุมกองเรือที่กระทำผิดกฎหมายในพื้นที่

ปัญหาในเรื่องเขตอำนาจศาลที่จะลงโทษผู้กระทำความผิด ว่าหากเกิดการละเมิดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการในพื้นที่แล้ว เรือประมงที่กระทำผิดกฎหมายจะถูกลงโทษโดยรัฐใด ระหว่างรัฐธง รัฐชายฝั่งหรือรัฐท่าเรือที่เรือประมงนั้นมาจอดเทียบท่า รวมถึงปัญหาว่าจะจับผู้กระทำความผิดมาลงโทษด้วยวิธีใดด้วย ซึ่งบางครั้งผู้กระทำความผิดอาจไม่ใช่เรือประมง แต่เป็นเรือโจรสลัดที่มาปล้นทรัพย์เรือประมง เช่น ปัจจุบันเรือประมงที่ผ่านน่านน้ำของประเทศไซมาเลีย มันถูกเรือโจรสลัดปล้น เพื่อเอาทรัพย์สิน และจับลูกเรือเป็นตัวประกัน และกักเรือเพื่อเรียกค่าไถ่ ซึ่งถือเป็นปัญหาใหญ่ที่ยังแก้ไขไม่ได้ โดยเฉพาะกองเรือประมงที่เป็นประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งไม่มีอาวุธในการต่อสู้กับโจรสลัด ซึ่งมีความคุ้นเคยในบริเวณพื้นที่และมีเรือ และผู้ควบคุมโปรแกรมในการติดตามเรือต่างๆ ที่ทันสมัย ซึ่งหากเลวร้ายที่สุดชาวประมงก็จะถูกฆ่าตาย ถือเป็นปัญหาใหญ่ที่ยังไม่สามารถแก้ไขได้ เพราะแม้เรือโจรสลัดจะกระทำผิดในบริเวณทะเลหลวงแต่ก็ไม่สามารถติดตามมาดำเนินคดีได้ แม้จะมีกฎหมายให้อำนาจไว้ก็ตาม

ตารางสรุปท้ายบทที่ 3

พันธกรณีของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือตามความตกลงฯ (IOTC Agreement) ข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของ คณะกรรมาธิการฯ

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมาธิการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
<p>1.พันธกรณีตามความตกลงว่า ด้วยการจัดตั้งคณะกรรมาธิการ ปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย</p> <p>1.1 หลักการที่ปรากฏในความตกลง</p> <ul style="list-style-type: none"> -หลักการพัฒนาการประมงอย่าง ยั่งยืน (sustainable development of the fisheries) -หลักการอนุรักษ์ (Conservation) -หลักการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด (optimum utilization) <p>1.2. พื้นที่รับผิดชอบ (Area of</p>	<p>ทั้งสามหลักการ มีการกล่าวไว้ในส่วนอารัมภบท ว่า “ปรารถนาที่จะร่วมมือ กัน เพื่อให้เกิดหลักประกันว่าการอนุรักษ์ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่มี ลักษณะคล้ายทูน่าในมหาสมุทรอินเดีย และส่งเสริมการใช้ทรัพยากร เหล่านั้นให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด (Optimum Utilization) ตลอดจนการ พัฒนาการประมงที่ยั่งยืน (Sustainable development of the fisheries)” และบัญญัติไว้ใน ข้อ 5 (1) ของความตกลง ดังนี้ “คณะกรรมาธิการฯ จะ ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐภาคี เพื่อให้เกิดหลักประกันว่าการอนุรักษ์ และใช้ประโยชน์สูงสุดจากประชากรสัตว์น้ำภายใต้ความตกลงฉบับนี้ รวมทั้งมีการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการประมงที่ยั่งยืน โดยการจัดการที่ เหมาะสม</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
<p>Competence) บัญญัติไว้ในข้อ 2</p> <p>1.3 ชนิดสัตว์น้ำและกลุ่มประชากร (Species and Stock) บัญญัติไว้ในข้อ 3</p> <p>1.4 การปฏิบัติตามความตกลงฯ (Implementation) บัญญัติไว้ในข้อ 10</p> <p>1.5 การให้ข้อมูลข่าวสาร (Information) บัญญัติไว้ในข้อ 11</p> <p>1.6 สิทธิของรัฐชายฝั่ง(Coastal States' Right) บัญญัติไว้ในข้อ 16</p>	<p>1.2 พื้นที่รับผิดชอบ คือบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งตามความมุ่งหมายของความตกลงนี้ให้หมายถึง เขตที่ 51 และ 57 ตามการแบ่งเขตทางสถิติของ เอฟเอโอ ดังปรากฏในแผนที่ภาคผนวก ก.ของความตกลงนี้ และทะเลต่อเนื่องเขต รวมถึงเขตทางเหนือของแนวขั้วโลกใต้ ซึ่งจำเป็นต้องครอบคลุมทะเลดังกล่าว ก็เพื่อวัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่เคลื่อนย้ายเข้ามาหรือออกจากมหาสมุทรอินเดีย</p> <p>1.3 ชนิดสัตว์น้ำและกลุ่มประชากร ตามความตกลงฉบับนี้ คือชนิดสัตว์น้ำที่ปรากฏในภาคผนวก ข. สำหรับคำว่ากลุ่มประชากรนั้น ให้หมายถึง ประชากรสัตว์น้ำที่อยู่ในเขต หรือเคลื่อนย้ายเข้ามาหรือออกจากเขต (located in the Area or migrate into or out of the Area)</p> <p>1.4 -รัฐภาคีของคณะกรรมการฯ จะต้องทำให้มั่นใจว่าจะมีการดำเนินการเท่าที่จำเป็นภายใต้กฎหมายภายในของแต่ละประเทศ รวมทั้งมีการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมในกรณีที่มีการฝ่าฝืน เพื่อให้บทบัญญัติของความตกลงนี้มีผลบังคับใช้</p> <p>1.5 รัฐภาคีจะต้องให้ข้อมูลข่าวสารต่างๆเท่าที่มีอยู่ตามที่คณะกรรมการฯ ประสงค์ โดยคณะกรรมการฯจะต้องเก็บรวบรวม ,ออกแบบข้อมูลทางสถิติ เช่นว่านั้น รวมทั้งช่วงระยะเวลาที่จะส่งข้อมูลดังกล่าว</p> <p>1.6 ความตกลงนี้ จะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อการใช้สิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง ตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเล เพื่อการสำรวจ การใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรที่มีชีวิต ซึ่งรวมทั้งสัตว์น้ำที่มีการอพยพย้ายถิ่นไกล ภายในน่านน้ำที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐนั้นๆ ที่ไม่เกิน 200 ไมล์ทะเล</p>
<p>2. ข้อมติ คณะกรรมการฯ จัดทำขึ้น ได้รับอำนาจจัดทำข้อมติที่มีผลผูกพันตามข้อ 9.1 ของความตกลงฯ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้</p> <p>2.1 ข้อมติ เพื่อป้องกัน ยับยั้ง</p>	<p>2.1 ข้อมติที่เกี่ยวกับการป้องกัน ยับยั้ง และจัดการทำประมงที่ผิด</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมาธิการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
<p>และขจัดการทำประมงที่ผิด กฎหมาย ขาดการรายงานและไร้ การควบคุม (IUU)</p>	<p>กฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม มีดังนี้</p> <p>การควบคุมเรือประมง</p> <p>- ข้อมติ 99/02 มาตรการต่อต้านการทำประมงโดยเรือเบ็ดราวทูน่า ขนาดใหญ่ที่เป็นเรือแสดงสัญชาติตรงตามสะดวก</p> <p>- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องทำให้มั่นใจว่า เรือประมงเบ็ดราวทูน่าขนาดใหญ่ของตนไม่เกี่ยวข้องกับประมงที่ผิด กฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็น ภาคีแต่ให้ความร่วมมือ จะต้องปฏิเสธการขึ้นท่า (landing) และการขนถ่าย (transshipment) ปลาทูน่าที่จับโดยเรือเบ็ดราวปลาทูน่าขนาดใหญ่ที่เป็น เรือแสดงธงสัญชาติตรงตามความสะดวก</p> <p>- ข้อมติ 01/02 เกี่ยวกับการควบคุมการทำประมง (Relating To Control of Fishing Activities)</p> <p>- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความ เฝ้าสำนักงานเลขานุการฯ เป็นประจำทุกปี ภายในวันที่ 31 มกราคม หรือแจ้งก่อนที่เรือประมงจะทำ การประมง สำหรับการอนุญาตให้เรือประมงที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตร ทำการประมงปลาทูน่า พร้อมกับแจ้งด้วยว่าอนุญาตให้จับปลาทูน่า ประเภทใด</p> <p>- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องกำหนดให้ เรือประมงที่ซีกธงของตนเก็บเอกสารเหล่านี้ไว้ที่เรือประมง ใบอนุญาตทำ การประมง, ชื่อเรือ, ท่าเรือที่ขึ้นทะเบียน และหมายเลข, สัญญาการติดต่อ ทางวิทยุ, ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของเรือ และผู้เช่า (ในกรณีที่เหมาะสม), ขนาดความยาวเรือ และกำลังเครื่องยนต์</p> <p>- เรือที่ได้รับอนุญาตต้องทำเครื่องหมายที่เห็นได้ชัดและเป็นไปตาม มาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับ นอกจากนี้ต้องมีการทำเครื่องหมายที่เครื่องมือทำ การประมงและอุปกรณ์ ที่ชัดเจนด้วย รวมทั้งเครื่องมือล่อฝูงปลา</p> <p>- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องกำหนดให้ เรือประมงที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตร ต้องมีสมุดปูมเรือไว้กับ เรือประมง เพื่อเก็บรายละเอียดผลจับในรอบหนึ่งปี</p> <p>- ข้อมติ 01/03 การดำเนินการตามข้อมติของ IOTC โดยเรือประมง ของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี</p> <p>- เมื่อรัฐภาคีพบเรือหรืออากาศยานของรัฐที่ไม่ใช่ภาคี กำลังทำการ</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการประมงแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>ประมงโดยฝ่าฝืนหรือละเมิดข้อมติที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์หรือจัดการของ IOTC ต้องดำเนินการแจ้งประเทศเจ้าของธงเรือที่เพื่อให้ทำการตรวจสอบ ในขณะที่เดียวกันให้รัฐภาคี แจ้งให้สำนักงานเลขานุการฯ ทราบ เพื่อแจ้งให้รัฐภาคีอื่นทราบโดยทั่วกัน</p> <p>-ข้อมติ 01/07 การสนับสนุนแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (Concerning The Support of The IPOA - IUU Plan)</p> <p>-ให้การสนับสนุนแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และส่งเสริมให้มีการดำเนินการให้สอดคล้อง</p> <p>-ข้อมติ 06/03 การจัดทำโครงการนำร่องเกี่ยวกับระบบติดตามตรวจสอบตำแหน่งเรือ (A vessel Monitoring System Programme: VMS)</p> <p>- รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือควรติดตั้งระบบติดตามตำแหน่งเรือด้วยดาวเทียม (a satellite based vessel monitoring system : VMS) สำหรับเรือประมงที่มีขนาดยาวมากกว่า 15 เมตร ทุกลำที่จดทะเบียนในบันทึกเรือประมงของ IOTC และทำการประมงทวนบริเวณทะเลหลวงที่อยู่ในความตกลงของ IOTC</p> <p>-ข้อมติ 07/02 การจัดทำบันทึกบัญชีรายชื่อเรือประมงที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำการประมงในพื้นที่ไอโอทีซี</p> <p>-ให้คณะกรรมการฯ อนุญาตเรือประมงที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตรหรือขนาดความยาวน้อยกว่า 24 เมตรแต่ทำการประมงในน่านน้ำนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐตนและเรือเหล่านี้ได้รับอนุญาตทำการประมงปลาทูน่าหรือปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี เมื่อมั่นใจว่าเรือประมงปฏิบัติตามกฎระเบียบและสามารถปฏิบัติตามข้อมติของคณะกรรมการฯ ดำเนินการเพื่อให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ, กำหนดให้เรือประมงมีใบทะเบียนเรือ และอาชญาบัตรทำการประมง และหรือบันทึกการขนถ่ายปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่ไอโอทีซี อยู่บนเรือประมงด้วย</p> <p>-ข้อมติ 10/08 บันทึกรายชื่อเรือประมงที่เข้ามาทำการประมงปลาทูน่าและปลากระโทงแทงตาบในพื้นที่ไอโอทีซี</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการประมงแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่ทำการประมงปลา ทูน่าและปลาคะโทงแทงดาบในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ควรส่งข้อมูล เหล่านี้ไปยังเลขาธิการภายในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ของทุกปี รายละเอียดของ เรือประมงที่ทำการประมงอยู่จริงในพื้นที่ระหว่างปีที่ผ่านมา เรือประมงที่มี ขนาดยาวมากกว่า 24 เมตร และเรือประมงที่มีขนาดยาวน้อยกว่า 24 เมตร แต่ทำการประมงนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐอง</p> <p>-ข้อมติ 11/02 การเตือนการทำประมงบริเวณทุ่นลอยน้ำ (Data Buoys)</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรเตือนเรือประมง ที่มีเจตนาทำการประมงภายในพื้นที่ 1 ไมล์ทะเล หรือมีผลกับข้อมูลทุ่นลอย น้ำในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี รวมถึงเครื่องมือประมงที่อยู่รอบๆ ทุ่นลอย น้ำ หรือเครื่องมือประมงอื่นใด หรือบางส่วนของเรือประมงอาจถูกทุ่นลอย น้ำเวลาทอดสมอ</p> <p>-ข้อมติ 11/03 การจัดทำรายชื่อเรือประมง ที่สันนิษฐานว่าเกี่ยวข้องกับ การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี</p> <p>ข้อมูลของการกล่าวหาว่าเป็นเรือที่ทำการประมง IUU รัฐภาคีและรัฐ ที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งข้อมูลไปยังเลขาธิการ อย่างน้อย 70 วันก่อนการประชุมประจำปี รายละเอียดเรือประมงที่สันนิษฐานว่าจะมีการทำ ประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุมในพื้นที่รับผิดชอบ ของไอโอทีซี ระหว่างปีปัจจุบันและปีที่ผ่านมา รวมถึงหลักฐานที่สนับสนุน การสันนิษฐานว่าเข้าร่วมกิจกรรมการทำประมงไอยูยู</p> <p>หากมีการระบุชื่อเรือประมง IUU อย่างเป็นทางการแล้ว IOTC ขอให้ จะได้ประกาศพร้อมทั้งส่งรายชื่อเรือประมง IUU ไปยังองค์กรบริหารจัดการ ประมงเพื่อป้องกันการทำการประมง IUU ในพื้นที่รับผิดชอบขององค์กรบริหาร จัดการอื่น และเผยแพร่ต่อประเทศต่างๆ เพื่อให้มาตรวจตราที่จำเป็นภายใต้ กฎหมายภายในแต่ละรัฐในการ ห้ามมิให้เรือแม่รวมทั้งเรือที่รับขนถ่ายสัตว์ น้ำกลางทะเลและที่ทำเรือ ในการรับสัตว์น้ำจากเรือที่ดำขึ้นบัญชีประมง IUU ,เรือถูกขึ้นบัญชีประมง IUU ที่เข้าเทียบท่าจะไม่อนุญาตให้ขนถ่ายสัตว์ น้ำขึ้นฝั่งหรือขนถ่ายไปยังเรือลำอื่น ห้ามทำการเช่าเรือที่ถูกขึ้นบัญชีประมง IUU ไม่อนุญาตให้ทำการค้า นำเข้า ขนถ่ายปลาทูน่าและปลาลักษณะ</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>คล้ายปลาทูน่าจากเรือที่ถูกขึ้นบัญชีประมง IUU ขึ้นบนฝั่งหรือขนถ่ายไปยังเรือลำอื่น เป็นต้น</p> <p>-ข้อมติ 12/05 การจัดตั้งโปรแกรมสำหรับการขนถ่าย โดยเรือประมงขนาดใหญ่ (Transhipment By Large-Scale Fishing Vessels)</p> <p>-เรือประมงทุกชนิดจะต้องขนถ่ายปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า บริเวณท่าเรือ (must take place in port) เท่านั้น ไม่อนุญาตให้มีการขนถ่ายบริเวณทะเล (Transhipment at Sea) เพราะเกิดความยุ่งยากในการควบคุม เว้นแต่ เรือประมงเบ็ดราวทูน่าขนาดใหญ่ (Large -scale tuna longline fishing vessels: LSTLV)</p> <p>การขนถ่ายบริเวณทะเล โดยเรือประมงทูน่าขนาดใหญ่ในน่านน้ำภายใต้เขตอำนาจของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ อยู่ภายใต้หน่วยงานที่มีอำนาจจากรัฐชายฝั่งที่มีอยู่แล้ว โปรแกรมผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค (Regional Observer Programme) รัฐภาคีควรทำให้มั่นใจว่า เรือที่รับการขนถ่ายทั้งหมดบริเวณทะเลมีผู้สังเกตการณ์ของไอโอทีซีบนเรือประมง ตามโปรแกรมผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค</p> <p>การควบคุมเครื่องมือประมง</p> <p>-ข้อมติ 12/08 แผนการจัดการจับปลาด้วยเครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง (on a Fish Aggregate Devices (FADs) Management Plan)</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ที่มีเรือประมงที่ใช้เครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง (FADs) ควรส่งข้อมูลไปยังเลขาธิการในสิ้นปี ค.ศ. 2013 เกี่ยวกับแผนการจัดการสำหรับการใช้เครื่องมือ FADs โดยเรือประมงอวนล้อมและเรือเบ็ด (bait boat vessels)</p> <p>-ข้อมติ 12/12 เตือนการใช้อวนลอยขนาดใหญ่ (large - scale driftnets) บริเวณทะเลหลวงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี</p> <p>- ห้ามการใช้อวนลอยขนาดใหญ่ ที่มีขนาดยาว 2.5 กิโลเมตรขึ้นไป ในบริเวณทะเลหลวงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี</p> <p>การควบคุมบริเวณท่าเรือ</p> <p>-ข้อมติ 05/03 การจัดตั้งโปรแกรมของไอโอทีซี ที่จะตรวจสอบบริเวณท่าเรือ</p> <p>-ในเหตุการณ์ที่รัฐเจ้าของท่าเรือ พิจารณาว่ามีหลักฐานของการละเมิด (evidence of violation) มาตราการอนุรักษ์และจัดการโดยเรือประมง</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>ของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคี ที่รับรองโดยคณะกรรมการฯ รัฐเจ้าของ ท่าเรือควรแจ้งไปยังรัฐเจ้าของธง และแจ้งไปยังคณะกรรมการฯ รัฐ เจ้าของท่าเรือควรส่งหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รวมถึงผลของการ ตรวจสอบในแต่ละกรณี เมื่อรัฐเจ้าของธงได้รับหลักฐานแล้ว ควรส่ง รายละเอียดการดำเนินการกับกรณีดังกล่าวไปยังคณะกรรมการฯ</p> <p>-การดำเนินการข้างต้นจะไม่กระทบการใช้อำนาจอธิปไตย (sovereignty) ของรัฐเหนือท่าเรือภายใต้เขตอำนาจรัฐ ตามกฎหมาย ระหว่างประเทศ</p> <p>-รัฐภาคีควรส่งข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ ไปยังเลขาธิการฯ ภายใน วันที่ 1 กรกฎาคมของทุกปี เกี่ยวกับรายการเรือประมงต่างชาติที่มาขึ้นท่า ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าที่จับมาจากพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี บริเวณท่าเรือ ในปีที่ผ่านมา ข้อมูลประกอบด้วย รายงานการจับ น้ำหนัก และชนิดสัตว์น้ำ เมื่อมาขึ้นท่าด้วย</p> <p>-ข้อมติ 10/11 มาตรการของรัฐท่าเรือ เพื่อป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำ ประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม</p> <p>วัตถุประสงค์ ของข้อมตินี้เพื่อป้องกัน ยับยั้ง และจัดการทำประมงที่ ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และ ไร้การควบคุม ตลอดจนถึงการอนุวัติ การของมาตรการบริเวณท่าเรือที่มีประสิทธิภาพ เพื่อควบคุมการทำประมง สัตว์น้ำที่จับในพื้นที่ไอโอทีซี และเพื่อให้มั่นใจการอนุรักษ์ในระยะยาว และการใช้อย่างยั่งยืนของทรัพยากรเหล่านี้และระบบนิเวศทางทะเล</p> <p>ข้อมตินี้มีบทบัญญัติที่คล้ายคลึงกับความตกลงว่าด้วยมาตรการ บริเวณท่าเรือเพื่อป้องกันการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และ ไร้การควบคุม ค.ศ.2009 ซึ่งเป็นความตกลงที่มีสภาพบังคับ อยู่ภายใต้ กรอบของเอฟเอโอ ขณะนี้กำลังเปิดให้รัฐต่างลงนาม และให้สัตยาบัน ดังนั้นรัฐภาคีของไอโอทีซีควรอนุวัติการข้อมตินี้โดยเร็ว เพื่อให้การ ตรวจสอบบริเวณท่าเรือมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แต่ข้อมตินี้มีข้อจำกัดคือ บังคับใช้ได้เฉพาะท่าเรือของรัฐภาคีที่เป็นพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี เท่านั้น</p> <p>การควบคุมการทำประมง</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>-ข้อมติที่ 10/10 มาตรการทางการตลาดที่เกี่ยวข้อง</p> <p>ข้อมตินี้เป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่ช่วยในเรื่องการป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม โดยการจัดตั้งการรับรองมาตรการทางการตลาดที่เกี่ยวข้อง ในกรณีร้ายแรง (in severe cases) ของการไม่ปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่รับรอง โดยคณะกรรมการฯ ของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ และรัฐที่ไม่เป็นภาคี ข้อมตินี้กล่าวว่ามาตรการทางการตลาดที่เกี่ยวข้องควร เป็นทางเลือกสุดท้ายหลังจากวิธีการอื่นๆ และการอภิปรายกับรัฐภาคีที่ เกี่ยวข้องได้กระทำหมดแล้ว</p> <p>-ข้อมตินี้ให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ที่นำเข้า ผลิตภัณฑ์ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า จากพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี หรือบริเวณท่าเรือที่นำผลิตภัณฑ์ขึ้นท่าหรือขนถ่าย รวบรวมและตรวจสอบ ข้อมูล เกี่ยวกับการนำเข้า การขึ้นท่า หรือการขนถ่าย และข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และส่งข้อมูลไปยังคณะกรรมการฯ ในแต่ละปี 60 วันก่อนเริ่มการประชุม ประจำปีของคณะกรรมการฯ ข้อมูลที่ต้องส่งมีดังนี้ 1. ชื่อของเรือประมง ที่จับ , ขึ้นท่า หรือ ขนถ่ายผลิตภัณฑ์ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า 2. รัฐ เจ้าของธงของเรือประมง 3. สายพันธุ์ของปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าที่ นำมาทำผลิตภัณฑ์ 4. พื้นที่ในการจับ (มหาสมุทรอินเดีย หรือพื้นที่อื่นๆ) 5. น้ำหนักของผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด 6. จุดมุ่งหมายของการส่งออก 7. ชื่อและที่ อยู่ของเจ้าของเรือประมง และ 8. หมายเลขที่จดทะเบียน</p> <p>-ข้อมติ 11/04 โครงการผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค</p> <p>วัตถุประสงค์ของโครงการผู้สังเกตการณ์ คือการรวบรวม ตรวจสอบ ข้อมูลการจับและข้อมูลวิทยาศาสตร์อื่นๆ ที่สัมพันธ์กับการประมงปลาทูน่า และปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่รับผิดชอบไอโอทีซี</p> <p>โครงการผู้สังเกตการณ์</p> <p>-ผู้สังเกตการณ์ ควรบันทึกและรายงานกิจกรรมการทำประมง ตรวจสอบตำแหน่งของเรือ, สังเกตและประเมินการจับ, บันทึกชนิด เครื่องมือประมง, ขนาดตาข่าย และการแนบท้ายเอกสารการจ้างงานโดย กับตันเรือ, สะสมข้อมูลเพื่อทำให้บรรลุผลสำเร็จ ของการเข้าถึงสมุดปูมเรือ และปฏิบัติงานทางวิทยาศาสตร์ให้สมบูรณ์</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
<p>2.2 ข้อมติเพื่อการอนุรักษ์และ จัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ</p>	<p>หลักการที่ปรากฏในข้อมติ -ข้อมติ 12/01 การนำไปปฏิบัติให้เกิดผลของหลักการระมัดระวังเพื่อ ป้องกันไว้ก่อน(on the Implementation of the Precautionary Approach) ข้อมตินี้ปรากฏหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน (precautionary Approach) และมีการกล่าวถึงหลักการบูรณาการจัดการ ประมงและระบบนิเวศ (Ecosystem Approach) ในข้อมตินี้ควบคู่ไปด้วย หลัก Precautionary Approach ปฏิบัติตามข้อมติที่ 12/01 มีการ กล่าวถึงจุดอ้างอิง(Referent Points) และกฎการควบคุมการทำประมง (harvest control rules) ให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ นำไปบังคับใช้กับทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า หลักEcosystem Approach กล่าวถึงการพิจารณาถึงระบบนิเวศใน รูปแบบผลกระทบของสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย และเป็นมวลสัตว์น้ำที่พึ่งพา อาศัยกันและสิ่งแวดล้อมในบริเวณนั้นหรือผลกระทบของเหตุการณ์เกี่ยวกับ สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นแบบไม่ได้คาดคิด (unanticipated)</p> <p>การอนุรักษ์และจัดการสัตว์น้ำเป้าหมาย(ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทู น่า) -ข้อมติ 99/01 การจัดการความสามารถในการทำประมง และการลด จับปลาทูน่าตาโตวัยอ่อนโดยเรือประมงที่ทำการประมงปลาทูน่าเขต ร้อนในมหาสมุทรอินเดีย รวมถึงเรือที่แสดงสัญชาติตรงตามสะดวก -ขอให้คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ เสนอแนะมาตรการจัดการ ความสามารถของกองเรือปลาทูน่าที่เหมาะสม ตลอดจนเสนอแนะพื้นที่ และระยะเวลาที่ชัดเจนในการห้ามใช้แพล่อเพื่อทำการประมง เพื่อลดอัตรา การตายของปลาทูน่าตาโตวัยอ่อน ในการประชุมสมัยหน้า ทั้งนี้ให้เสนอ ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับการจับปลาทูน่าตาโต ปลาทูน่าทองแถบและปลา ทูน่าครีบลีอง ด้วย</p> <p>-ข้อมติ 02/08 การอนุรักษ์ปลาทูน่าตาโตและปลาทูน่าครีบลีองใน มหาสมุทรอินเดีย(Bigeye and Yellowfin tuna) - ในการประชุมคณะกรรมการฯ สมัยหน้า คณะกรรมการฯ</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>ต้องการให้คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ให้คำปรึกษาหรือข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการอนุรักษ์ปลาทูน่าตาโตและปลาทูน่าครีบน้ำเงิน ดังนี้ มาตรการจัดการในการลดอัตราการตายของปลาทูน่าตาโตและปลาทูน่าครีบน้ำเงินวัยอ่อน เช่น การปิดพื้นที่ และ/หรือการกำหนดช่วงห้ามทำการประมง ของเรืออวนล้อมที่ใช้แพล่อปลา การลดกำลังลงแรงประมง มาตรการที่มีประสิทธิภาพในการรักษาหรือลดขีดความสามารถในการทำประมงของเครื่องมือประมงทุกประเภท ผลของมาตรการที่จะใช้กับการทำประมงปลาทูน่าตาโตและปลาทูน่าครีบน้ำเงิน และผลกระทบที่จะมีต่อการทำประมงปลาทูน่าทองแถบ</p> <p>-ข้อมติ 05/01 เกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการปลาทูน่าตาโต (Bigeye Tuna)</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจำกัดการจับปลาทูน่าตาโต และรายงานการจับไปยังคณะกรรมการฯ คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้ได้วันจำกัดการจับปลาทูน่าตาโตประจำปีในพื้นที่ไอโอทีซี ที่ไม่เกิน 35,000 ตัน</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ โดยเฉพาะรัฐชายฝั่งที่เป็นประเทศกำลังพัฒนา ที่ผลการจับไม่เกิน 1,000 ตัน ที่มีเจตนาเพิ่มผล การจับปลาทูน่า อนุญาตให้ส่งแผนพัฒนากองเรือ (Fleet Development Plans) ระหว่าง 3ปี ในระยะเวลาชั่วคราว ที่กล่าวไว้ในสมัยการประชุมครั้งที่ 10 ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้จัดตั้งระยะเวลา 3 ปี ของระดับการจับชั่วคราวของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่ต้องการจับปลาทูน่าตาโตเกินจำนวน 1,000 ตัน ทั้งนี้ในระหว่างระยะเวลา 3 ปี คณะกรรมการฯ ควรพัฒนาไกที่จะจัดสรรโควตาสำหรับปลาทูน่าตาโต ไปยังรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ</p> <p>-ข้อมติ 12/13 การอนุรักษ์และจัดการมวลปลาทูน่าเขตร้อนในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ในอาร์มภบทันนั้น ได้ตระหนักถึงการประชุมคณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ครั้งที่ 12 ที่ซีเชลล์ ระหว่างวันที่ 30 พฤศจิกายน ถึง 4 ธันวาคม ค.ศ. 2009 คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ได้แนะนำว่า ปลาทูน่าครีบน้ำเงินและปลาทูน่าตาโต ปริมาณการจับไม่ควร</p>

<p>พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการประมงแห่งประเทศไทย (ไอโอทีซี)</p>	<p>การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี</p>
	<p>เกินกว่าระดับสูงสุดที่ประเมินได้ในทางชีวภาพ (MSY) โดยค่าประเมินของปลาหูครีบเหลืองอยู่ที่ 300,000 ตัน และปลาหูครีบดำ 110,000 ตัน หากทำการประมงเกินระดับนี้ก็จะอันตรายต่อมวลปลาทูน่าเขตร้อนเหล่านี้</p> <p>นอกจากการกำหนดปริมาณการจับแล้วคณะกรรมการฯ ยังต้องการลดการจับสัตว์น้ำเป้าหมายโดยเฉพาะปลาหูครีบเหลืองและทูน่าตาโต ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2011, 2012, 2013 และ 2014 โดยกำหนดระยะเวลาที่ทะเลเปิดเอาไว้บริเวณแถบไซมาเลีย พื้นที่ 0 องศา ถึง 10 องศา เหนือ และ 40 องศา และ 60 องศา ตะวันออก (0° - 10° North and 40° and 60° East) โดยจะปิดสำหรับเรือประมงทูน่าเบ็ดราว (Long Line Tunas vessels) ในแต่ละปี ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ ถึง 1 มีนาคม และสำหรับเรือประมงอวนล้อม (Purse-seine) จะปิดในช่วงวันที่ 1 พฤศจิกายน ถึง 1 ธันวาคม เพื่อให้เกิดการฟื้นตัวของทรัพยากรสัตว์น้ำและทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำมีความอุดมสมบูรณ์</p> <p>มีการจัดทำ pilot project มีเจตนาเพื่อรวบรวมข้อมูลผลการจับของการทำประมงพื้นบ้านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น</p> <p>การอนุรักษ์สัตว์น้ำพลอยได้ (Bycatch)</p> <p>ปลาฉลาม</p> <p>-ข้อมติ 05/05 การอนุรักษ์ปลาฉลาม (Sharks) ถูกจับโดยการทำประมงในพื้นที่ไอโอทีซี</p> <p>รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรรายงานข้อมูลประจำปีของการจับปลาฉลาม ตามกระบวนการรายงานข้อมูลของไอโอทีซี รวมถึงข้อมูลในปีก่อนๆ ด้วย รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือควรจัดทำมาตรการที่จำเป็นเพื่อเรียกร้องให้ชาวประมงเก็บทุกส่วนของปลาฉลามไว้บนเรือประมง เว้นแต่ หัว, เครื่องใน และหนัง เพื่อไปยังจุดที่ขึ้นทำครั้งแรก</p> <p>รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรเรียกร้องเรือประมงไม่ทิ้งครีปลาฉลามไว้บนเรือประมง ซึ่งมีผลรวมมากกว่า 5 เปอร์เซ็นต์ของน้ำหนักของปลาฉลามบนเรือ</p> <p>การทำประมงที่ปลาฉลามไม่ใช่สัตว์น้ำเป้าหมาย รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งเสริมการปล่อยปลาฉลามที่มีชีวิตไปยัง</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
<p>2.3 ข้อมติเกี่ยวกับการรวบรวม ข้อมูลทางสถิติในการทำประมง</p>	<p>บริเวณที่สามารถปล่อยได้ โดยเฉพาะปลาดอลมวัยอ่อนและท้อง (juveniles and pregnant) ซึ่งถูกจับมาโดยไม่ได้ตั้งใจ</p> <p>รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือควรทำวิจัยเกี่ยวกับเครื่องมือทำการประมงที่สามารถคัดเลือกสัตว์น้ำเป้าหมายได้ (fishing gears more selective) และเกี่ยวกับพื้นที่แหล่งอนุบาลปลาดอลม (sharks nursery areas)</p> <p>-ข้อมติ 12/09 การอนุรักษ์ปลาดอลมทริชเชอร์ (Tresher Sharks) ตระกูล Alopiidae ถูกจับในการทำประมงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี</p> <p>-มาตรการนี้ควรนำไปบังคับใช้กับเรือประมงทุกชนิดที่อยู่ในบันทึกเรือประมงที่ได้รับอนุญาตของไอโอทีซี</p> <p>-เรือประมงที่ชักธงของรัฐภาคีหรือไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือของไอโอทีซี ได้รับการห้าม การมีไว้บนเรือ, การขนถ่าย, การขึ้นท่า, การกักตุน, การขาย หรือเสนอสำหรับขายบางส่วนหรือทั้งหมดของซาก (carcass) ปลาดอลมทริชเชอร์ตระกูล Alopiidae</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ เรียกร้องให้เรือประมงที่ชักธงของตน ปล่อยปลาดอลมทริชเชอร์ที่มีไว้บนเรือและไม่ได้รับบาดเจ็บอย่างรวดเร็ว</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งเสริมให้ชาวประมงบันทึกและรายงานการจับโดยไม่ได้ตั้งใจ เช่นเดียวกับการปล่อยสิ่งมีชีวิต ข้อมูลเหล่านี้จะเก็บรักษาไว้ที่เลขาธิการไอโอทีซี</p> <p>-สันทนากการและกีฬาที่เกี่ยวข้องกับการประมง เมื่อมีการจับปลาดอลมทริชเชอร์ติดมาควรปล่อยปลาดอลมทริชเชอร์ที่ยังมีชีวิตที่อยู่ในตระกูล Alopiidae</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับปลาดอลมตระกูล Alopiidae ในพื้นที่รับผิดชอบตามอนุสัญญา เพื่อที่จะระบุพื้นที่เลี้ยงดูที่เป็นไปได้ อยู่บนพื้นฐานการวิจัยนี้ รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือควรพิจารณาการเพิ่มมาตรการจัดการที่เหมาะสม</p> <p>-ผู้สังเกตการณ์ทางวิทยาศาสตร์ อนุญาตให้มีการสะสมข้อมูล และ</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>รวบรวมตัวอย่างเกี่ยวกับชีววิทยาของปลาลามทรีซเซอร์</p> <p>นกทะเล</p> <p>-ข้อมติ 10/06 การลดการจับสัตว์น้ำพลอยได้ ที่จับนกทะเลโดยไม่ได้ตั้งใจในการทำประมงเบ็ดราว</p> <p>รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรลดระดับการจับนกทะเลโดยไม่ได้ตั้งใจในทุกๆ พื้นที่การทำประมง, ฤดูกาล และการทำประมงตลอดจนถึงการใช้มาตรการในการลดการจับนกทะเลที่มีประสิทธิภาพ</p> <p>-ข้อมติ 12/06 การลดการจับสัตว์น้ำพลอยได้ที่จับนกทะเลโดยไม่ได้ตั้งใจในการทำประมงเบ็ดราว มีผลบังคับใช้วันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ.2014 เมื่อมีผลบังคับใช้จะแทนที่ข้อเสนอแนะ 05/09 on incidental mortality of seabirds และข้อมติ 10/06 on reducing incidental bycatch of seabirds in lingline fisheries</p> <p>รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรบันทึกข้อมูลสายพันธุ์นกทะเลที่เป็นสัตว์น้ำพลอยได้ถูกจับมาโดยไม่ได้ตั้งใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบันทึกข้อมูลโดยผู้สังเกตการณ์ตามข้อมติ 11/04 และรายงานการสังเกตการณ์ประจำปีด้วย ผู้สังเกตการณ์จะมีการถ่ายรูปนกทะเลที่ถูกจับโดยเรือประมงและส่งข้อมูลไปยังผู้เชี่ยวชาญนกทะเลระดับชาติของเลขาธิการไอโอทีซี สำหรับการพิสูจน์ชนิดพันธุ์ที่แท้จริง แต่ถ้าวินิจฉัยหรือรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ไม่มีการจัดตั้งโปรแกรมผู้สังเกตการณ์ ควรรายงานการจับนกทะเลโดยไม่ได้ตั้งใจไว้ในสมุดปูมเรือ ซึ่งจะต้องกล่าวถึงรายละเอียดของสายพันธุ์เท่าที่จะทำได้ และควรหาวิธีการที่จะลดการจับนกทะเลอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดทุกพื้นที่การทำประมง ฤดูกาล และการทำประมงโดยมีมาตรการการลดการจับนกทะเลที่มีประสิทธิภาพ</p> <p>เต่าทะเล</p> <p>-ข้อมติ 12/04 การอนุรักษ์เต่าทะเล (On the Conservation of Marine Turtles)</p> <p>- ข้อมตินี้ นำไปบังคับใช้กับเรือประมงทุกชนิดที่อยู่ในบันทึกเรือประมงของไอโอทีซี รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือปฏิบัติ</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>ตาม แนวทางของ FAO(The FAO Guidelines) อย่างเหมาะสม</p> <ul style="list-style-type: none"> - รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรรวบรวมข้อมูล สมุดปูมเรือและโปรแกรมผู้สังเกตการณ์ และส่งไปยังเลขาธิการไอโอทีซี ไม่เกิน วันที่ 30 มิถุนายนของปีถัดมา - รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรเรียกกรอง ชาวประมงที่ทำการประมงสัตว์น้ำตามความตกลงไอโอทีซี ว่าหากจับเต่าทะเลติดมาด้วย และเต่าทะเลหมดสติหรือไม่เคลื่อนไหว ควรรักษาให้เต่าทะเลกลับมามีสภาพเดิม รวมถึงช่วยปล่อยเต่าทะเลกลับไปยังที่ที่ปลอดภัย และทำให้มั่นใจว่าชาวประมงถึงการใช้เครื่องมือประมงที่เหมาะสม รวมถึงอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการปล่อยเต่าทะเล สำหรับเรือประมงอวนล้อม ให้หลีกเลี่ยงการที่เต่าทะเลติดมากับอวนล้อม หากติดมาควรจัดทำมาตรการที่เหมาะสมเพื่อปล่อยเต่าทะเล ตาม handling guidelines in the IOTC Marine Turtle Identification Cards รวมถึงเรือประมงเบ็ดราวด้วย และควรบันทึกเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเต่าทะเลระหว่างทำการประมงลงใน สมุดปูมเรือและรายงานการจับโดยไม่ได้ตั้งใจไปยังหน่วยงานของรัฐภาคี <p>ควบคุมรัฐภาคีให้ปฏิบัติตามข้อมติเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการ</p> <p>-ข้อมติ 07/01 สนับสนุนการปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการ โดยคนชาติของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ</p> <p>โดยปราศจากอคติ ความรับผิดชอบเบื้องต้นของรัฐเจ้าของธง รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจัดทำมาตรการที่เหมาะสม ภายใต้และตามกฎหมายและบทบัญญัติที่สามารถบังคับใช้ได้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อสอบสวนการกล่าวหา และ/หรือ รายงานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล ภายใต้เขตอำนาจ(Jurisdiction) ในกิจกรรมที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 1 ของข้อมติ 06/01 on Establishing a List of Vessels Presumed to Have Carried Out Illegal, Unreported and Unregulated Fishing in the IOTC Area (ปัจจุบันข้อมตินี้ถูกแทนที่ด้วยข้อมติ 11/03) 2. เพื่อจัดทำกรกระทำตามที่มีกิจกรรมที่พิสูจน์ข้อเท็จจริงกล่าวถึงในข้อ 1

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>3. เพื่อร่วมมือสำหรับวัตถุประสงค์ของการนำมาตรการไปปฏิบัติ และการกระทำที่อ้างถึงในข้อ 1</p> <p>นอกจากนี้ ตัวแทนของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรร่วมกันนำมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการไปปฏิบัติ และรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือควรจัดทำความร่วมมือของภาคอุตสาหกรรม ภายในเขตอำนาจรัฐ</p> <p>เพื่อจะช่วยในการนำข้อมตินี้ไปปฏิบัติ รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งรายงานภายใต้กฎหมายภายในที่เป็นความลับ ไปยังเลขาธิการไอโอทีซี และรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมืออื่น ๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติตามและมาตรการตามที่กล่าวมา</p> <p>-ข้อมติ 12/11 การนำไปปฏิบัติให้เกิดผลของการจำกัดความสามารถในการทำประมง</p> <p>รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรแจ้งไปยังเลขาธิการ ภายในวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ.2009 เกี่ยวกับรายชื่อเรือประมง , ชนิดของเครื่องมือประมง , เรือประมงที่มีขนาดความยาวเกิน 24 เมตรและไม่เกิน 24 เมตร ถ้าทำการประมงนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะ สำหรับทำประมงปลาทูน่าเขตร้อนในปี ค.ศ.2006 และปลาทูน่าทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและปลาทูน่าครีบน้ำจืด ระหว่างปี ค.ศ.2007</p> <p>การแจ้งเรือประมงที่ทำการประมงปลาทูน่าเขตร้อน ในปี ค.ศ.2006 และปลาทูน่าทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและครีบน้ำจืดในปี ค.ศ.2007 รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรยืนยันว่า มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประสิทธิภาพที่มีอยู่ และกิจกรรมประมงของเรือประมง ในพื้นที่ไอโอทีซี ปี 2006 และ 2007 ตลอดจนจนถึงบันทึกระบบติดตามเรือ:VMS , รายงานผลจับ, port calls หรือวิธีอื่น ๆ</p> <p>รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรยืนยันว่าไม่มีเรือประมงที่มีชื่ออยู่ในรายการเรือประมง IUU ขององค์การบริหารจัดการประมงระดับภูมิภาคอื่นๆ และแจ้งแผนพัฒนาของเรือประมงและยืนยันข้อมูลเกี่ยวกับเรือประมงไว้ในแผนด้วย หากรัฐภาคีใดไม่สามารถจัดทำแผนพัฒนาของเรือประมงได้ คณะกรรมการควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อมติของคณะกรรมการฯ และคณะกรรมการฯ จะพิจารณา</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการประมงแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>ปัญหาสัมพันธ์กับการนำไปปฏิบัติของแผนพัฒนาของเรือประมง</p> <p>2.3 ข้อมติเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลทางสถิติในการทำประมง</p> <p>-ข้อมติ 00/01 การดำเนินการเกี่ยวกับสถิติของรัฐภาคี และการขอความร่วมมือจากรัฐที่ไม่เป็นภาคี</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องดำเนินการตามข้อมติ 98/01 ข้อมูลสถิติที่ต้องการจากรัฐภาคี (ปัจจุบันถูกแทนที่ไปแล้ว) ดังนี้ 1. ปริมาณการจับและการลงแรงประมง 2. ขนาดของปลาที่จับได้ 3.ระยะเวลาในการส่งข้อมูล ควรส่งข้อมูลการทำประมงปลาผิวน้ำและการประมงอื่นในเขตชายฝั่งทะเลของปีที่ผ่านมา ไม่ช้ากว่าวันที่ 30 มิถุนายน ของทุกปี และควรส่งข้อมูลประมาณการของการทำประมงเบ็ดราวในทะเลหลวงของปีที่ผ่านมา ไม่ช้ากว่าวันที่ 30 มิถุนายน ของทุกปี และส่งข้อมูลจริงภายในวันที่ 30 ธันวาคม</p> <p>-ข้อมติ 01/06 เอกสารสถิติปลาทูน่าตาโตของไอโอทีซี</p> <p>-รัฐภาคีต้องทำให้เชื่อมั่นว่า ภายในวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2545 (ค.ศ.2002) ปลาทูน่าตาโตที่นำเข้าประเทศ ต้องมีเอกสารสถิติของคณะกรรมการการประมง (IOTC Bigeye Tuna Statistical Document) กำกับด้วย ในขณะที่เดียวกันก็ต้องมีใบรับรองการส่งออก (IOTC Bigeye Tuna Re-Export Certificate) เมื่อมีการแปรรูปและส่งออกจากรประเทศ ทั้งนี้ไม่รวมถึงปลาทูน่าตาโตที่จับได้โดยอวนล้อม (Purse Seine) และเบ็ดตวัด (Pole and Line :bait) ที่นำไปผลิตปลาทูน่ากระป๋อง คณะกรรมการการประมงและประเทศที่นำเข้า ต้องติดต่อกับประเทศที่ส่งออกเพื่อดำเนินการตามมตินี้</p> <p>-ข้อมติ 10/02 ข้อมูลสถิติที่ต้องการจากรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคี แต่ให้ความร่วมมือของไอโอทีซี</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจัดหาข้อมูลเหล่านี้แก่เขาธิการ ตามระยะเวลาที่กำหนด</p> <p>1. Nominal Catch Data ปริมาณการของผลการจับโดยรวมประจำปี ของสัตว์น้ำและเครื่องมือประมงทั้งหมดภายใต้บังคับของไอโอทีซี</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการประมงแห่งชาติ มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>2. ข้อมูลการจับและการลงแรงประมง สำหรับการทำให้ประมงในระดับผิวน้ำ, การทำให้ประมงเบ็ดราว และ การทำให้ประมงบริเวณชายฝั่ง</p> <p>3. ข้อมูลเกี่ยวกับขนาดของมวลดสัตว์น้ำ</p> <p>4. กิจกรรมของเรือช่วยเหลือหรือสนับสนุน และการใช้เครื่องมือลอบปลาให้มารวมฝูง (FADs)</p> <p>5. ข้อมูลของเรือที่สนับสนุนในการทำให้ประมง</p> <p>6. ระยะเวลาสำหรับการส่งข้อมูลแก่เลขาธิการฯ</p> <p>-กองเรือเบ็ดราว ปฏิบัติการในพื้นที่ทะเลหลวง ส่งข้อมูลการทำประมงในปีที่ผ่านมา ไม่เกินวันที่ 30 มิถุนายน</p> <p>-กองเรือประมงอื่น (รวมเรือสนับสนุนด้วย) ควรส่งข้อมูลปีที่ผ่านมา ไม่เกินวันที่ 30 มิถุนายน</p> <p>-ข้อมติ 12/03 บันทึกการจับและกำลังลงแรงโดยเรือประมงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรทำให้มั่นใจว่าเรือประมงอวนล้อม (purse seine), เบ็ดราว (longline), อวนลอย (gillnet), เบ็ดตัววัด (pole and line), เบ็ดสาย (handline) และเบ็ดลาก (trolling) ที่ชักธงของรัฐตนและได้รับอนุญาตทำการประมงมวลดสัตว์น้ำที่อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการฯ ถือว่าอยู่ภายใต้ระบบการบันทึกข้อมูลนี้</p> <p>-มาตรการควรนำไปบังคับใช้กับเรือประมงอวนลอย, เบ็ดตัววัด, เบ็ดสาย และเบ็ดลาก ที่มีขนาดยาว 24 เมตรขึ้นไปและที่มีขนาดความยาวน้อยกว่า 24 เมตร แต่ทำการประมงนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐเจ้าของธงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ระบบบันทึกข้อมูลของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่เรือประมงมีขนาดยาวน้อยกว่า 24 เมตร ทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง ต้องนำหลักการนี้ไปบังคับใช้ให้เกิดผลภายในวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 2014</p> <p>-เรือประมงทุกชนิดควรจัดเก็บเอกสารหรือสมุดปูมเรือทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อบันทึกข้อมูล ประกอบด้วย ความต้องการขึ้นพื้นฐาน, ข้อมูลและสถิติไว้ในสมุดปูมเรือ</p> <p>-สมุดปูมเรือที่บันทึกข้อมูลเรือประมงต้องจัดทำให้สมบูรณ์แล้วส่งให้แก่</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>ฝ่ายบริหารของรัฐเจ้าของธง เช่นเดียวกับฝ่ายบริหารของรัฐชายฝั่ง หากเรือประมงทำการประมงในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง</p> <p>-รัฐธงและรัฐที่ได้รับข้อมูลควรส่งข้อมูลที่ได้รับไปยังเลขาธิการภายในวันที่ 30 มิถุนายนของปีถัดไป</p> <p>-ข้อมติ 12/02 นโยบายและกระบวนการในการรักษาความลับของข้อมูล</p> <p>- ข้อมตินี้เกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลของผู้สังเกตการณ์ และเกี่ยวข้องกับข้อมูลต่างๆที่รัฐภาคีส่งให้แก่คณะกรรมการฯ เช่น ข้อมูลผลจับ การลงแรงประมง ระยะเวลาในการทำประมง</p> <p>- กระบวนการป้องกันการเข้าถึงข้อมูล เจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการฯ จะสามารถเข้าถึงข้อมูลสมุดปูมเรือ ได้เฉพาะเมื่อจะนำข้อมูลไปใช้ในกิจกรรมของคณะกรรมการฯ เท่านั้น และจะต้องลงชื่อยืนยันว่าจะนำไปใช้ในงานของคณะกรรมการฯ จริงและจะไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว ข้อมูลสมุดปูมเรือจะถูกเก็บไว้ โดยมีผู้จัดการข้อมูลเป็นผู้ดูแล และให้ใช้เฉพาะในกิจกรรมของคณะกรรมการฯ เท่านั้น มีระบบป้องกันการเข้าถึงฐานข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต ทั้งนี้ ผู้จัดการข้อมูลและเจ้าหน้าที่อาวุโสของคณะกรรมการฯ สามารถเข้าถึงได้ เมื่อนำข้อมูลมาใช้ในงานของคณะกรรมการฯ เท่านั้น</p> <p>ข้อมูลที่ส่งให้กับคณะทำงานต่างๆ สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการฯ จะรวบรวมข้อมูลที่ส่งให้กับคณะทำงานต่างๆ และจะเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว ก็ต่อเมื่อเจ้าของยินยอม</p> <p>-ข้อมติ 12/07 บันทึกใบอนุญาต เรือประมงต่างชาติเข้าทำการประมงสัตว์น้ำของไอโอทีซีในบริเวณพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี</p> <p>ความตกลงแบบส่วนตัว(private)</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือทุกรัฐที่อนุญาตให้เรือประมงต่างชาติทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะสำหรับสัตว์น้ำที่จัดการโดยไอโอทีซี ในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ควรส่งข้อมูลเกี่ยวกับเรือประมงต่างชาติที่ได้รับอนุญาตไปยังเลขาธิการภายในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ของทุกๆ ปี เกี่ยวกับรายการของเรือประมงต่างชาติที่ได้รับอนุญาตทำการประมงแต่ละรายในปีก่อน</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>ความตกลงในระดับรัฐบาลกับรัฐบาล (Government to Government)</p> <p>-ในกรณีรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เป็นรัฐชายฝั่ง อนุญาตเรือประมงชักรงต่างชาติทำการประมงในน่านน้ำเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน ในพื้นที่ไอโอทีซีซึ่งเป็นมวล์สัตว์น้ำที่อยู่ภายใต้การดูแลของไอโอทีซี ตลอดจนถึงความตกลงของรัฐภาคีต่อรัฐภาคี รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับความตกลงดังกล่าว ควรแจ้งร่วมกันไปยังคณะกรรมการฯ ก่อนเริ่มทำการประมงว่ามีการจัดทำความตกลงระหว่างรัฐภาคีและรัฐภาคี และจัดเตรียมข้อมูลแก่คณะกรรมการฯ ที่เกี่ยวข้องกับความตกลงนี้ ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับความตกลงนี้ 2. ระยะเวลาหรือช่วงเวลาที่ถูกดูแลโดยความตกลงนี้ 3. หมายเลขเรือประมงและเครื่องมือประมงที่ได้รับอนุญาต และข้อมูลเรือประมง 4. มวล์สัตว์น้ำที่ได้รับอนุญาตสำหรับการประมง รวมถึงการจำกัดการจับ 5. โศดดาของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ 6. มาตรการควบคุม ติดตาม และตรวจสอบเรือ ที่เรียกร่องโดยรัฐธงของรัฐภาคีและรัฐชายฝั่งของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง 7. พันธกรณีการรายงานข้อมูล ระหว่างรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องกำหนดเงื่อนไขในความตกลง เช่นเดียวกับข้อมูลที่จัดส่งให้แก่คณะกรรมการฯ 8. สำเนาของความตกลงที่จัดทำขึ้น
<p>3. ข้อเสนอแนะคณะกรรมการฯ ได้รับอำนาจในการจัดทำข้อเสนอแนะมาจาก ข้อ 9.8 ของความตกลงฯ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม</p> <p>3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อดำเนินการป้องกันการทำการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (IUU Fishing)</p>	<p>3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อดำเนินการป้องกันการทำการประมง IUU มีดังนี้</p> <p>-ข้อเสนอแนะ 02/07 เกี่ยวกับมาตรการในการป้องกันการเปลี่ยนแปลงผลจับของเรือประมงเบ็ดราวขนาดใหญ่</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องทำให้มั่นใจได้ว่าเรือประมงเบ็ดราวขนาดใหญ่ของตนได้รับอนุญาตในการขนถ่ายปลาทูน่ากลางทะเลหรือที่ทำเรือ ก่อนที่จะเริ่มดำเนินการ รวมทั้งต้องดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารสถิติให้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังต้องดูแล ตรวจสอบให้ปริมาณปลาทูน่าที่ถูกขนถ่ายเป็นจริงและถูกต้องตามเอกสารสถิติ</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ที่นำเข้าปลาทูน่าที่จับโดยเรือประมงเบ็ดราวขนาดใหญ่ ต้องเรียกร่องให้ผู้ขนส่งปลาทูน่า</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>ดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารสถิติให้เรียบร้อยก่อนที่จะมีการนำเข้าและ ภายหลังการนำเข้าเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ขนส่งต้องแสดงเอกสารที่เกี่ยวข้อง ที่ รวมถึง เอกสารสถิติ และเอกสารอื่น เช่น ใบเสร็จของการขนส่ง</p> <p>- ข้อเสนอแนะ 03/05 มาตรการทางการค้า</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือที่ได้กระทำให้ มาตรการอนุรักษ์และจัดการไร้ผล คณะกรรมการฯ จะให้ใช้มาตรการลด ปริมาณปลาทูน่าที่ได้รับการจัดสรร หรือจำกัดผลจับ ก่อนที่จะใช้มาตรการ จำกัดทางการค้า ซึ่งจะถือเป็นมาตรการสุดท้ายที่นำมาใช้ การพิจารณาใช้ มาตรการจำกัดทางการค้า ต้องสอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศ และคณะกรรมการฯ ต้องแจ้งให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความ ร่วมมือที่ถูกดำเนินการจำกัดทางการค้าทราบ พร้อมแสดงหลักฐานสนับสนุน</p> <p>-ข้อเสนอแนะ 05/07 เกี่ยวกับมาตรฐานสำหรับเรือประมงปลาทูน่า</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรจัดทำมาตรการ เกี่ยวกับมาตรฐานขั้นต่ำ(ตามเอกสารที่แนบมา 1 มาตรฐานการจัดการชั้น พื้นฐานสำหรับเรือประมงที่ได้รับอนุญาต) เมื่อพบประเด็นเกี่ยวกับ ใบอนุญาตทำการประมงของเรือประมงที่ได้รับอนุญาต</p> <p>-รัฐของของรัฐภาคี ที่ได้ให้ใบอนุญาตไปยังเรือประมงที่ได้รับอนุญาต ควรรายงานประจำปี ไปยังคณะกรรมการฯ เกี่ยวกับมาตรการตามที่ กล่าวมาในย่อหน้าแรก ซึ่งจะใช้รูปแบบตามเอกสารที่แนบมา 2 คือ Model format for annual reporting of Implementation of the IOTC management standard for AFVs</p> <p>3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ หลักการ</p> <p>-ข้อเสนอแนะ 12/15 หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด (On the Best Available Science)</p> <p>-จัดทำมาตรการที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสม พัฒนาการสื่อสารระหว่าง รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ คณะกรรมการฯและ คณะกรรมการทางวิทยาศาสตร์ ทำการอภิปรายอย่างต่อเนื่องให้เกิดผลที่ เป็นไปได้ เช่น ด้วยวิธีการใช้กลุ่มอภิปรายทางอิเล็กทรอนิกส์ และ การ</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการประมงแห่งชาติ มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
<p>3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการอนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ</p>	<p>ประชุมวิถีทางไกล(tele- video conference) , พัฒนา สะสม และส่ง ข้อมูลไปยังเลขาธิการ ซึ่งรวมข้อมูลสัตว์น้ำที่มีใช้เป้าหมาย,สนับสนุน โปรแกรมการวิจัย และแผนงานที่สัมพันธ์กับข้อมูลที่ต้องการของ คณะกรรมการฯ, สนับสนุนการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์ รุ่นใหม่</p> <p>-ข้อเสนอแนะ 12/14 เป้าหมายชั่วคราวและการจำกัดจุดอ้างอิง (On Interim Target and Limit Reference Points)</p> <p>-คณะกรรมการวิทยาศาสตร์นำเป้าหมายชั่วคราวและการจำกัด จุดอ้างอิงสำหรับมวลปลาและปลาที่คล้ายปลา Bmsy อ้างถึง ระดับ อัตราการเกิดและเติบโต(มวลชีวภาพ)ที่จะสร้าง the Maximum Sustainable Yield และ Fmsy อ้างถึงอัตราการตายของสัตว์น้ำจากการทำ ประมง(fishing mortality) ที่จะสร้าง the Maximum Sustainable Yield</p> <p>การอนุรักษ์สัตว์น้ำเป้าหมาย</p> <p>-ข้อเสนอแนะ 10/13 การนำไปปฏิบัติให้เกิดผลของการห้ามทิ้ง ทูน่า ท้องแถบ ปลาหูช้างครีบเหลือง และปลาทูน่าตาโต และสัตว์น้ำที่ไม่ใช่ เป้าหมายที่ถูกจับโดยชาวประมงที่ใช้เครื่องมืออวนล้อม</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งเสริมให้ เรือประมงอวนล้อม นำปลาทูน่าท้องแถบ, ปลาทูน่าครีบเหลือง, ปลาทูน่า ตาโต ไว้บนเรือประมง เพื่อรอการขึ้นท่า ยกเว้นปลาที่พิจารณาแล้วว่าไม่ เหมาะสมสำหรับการบริโภคของมนุษย์</p> <p>-การมีสัตว์น้ำชนิดอื่นบนเรือ (retain) รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ ให้ความร่วมมือ ควรส่งเสริมเรือประมงอวนล้อมเพื่อมีไว้ซึ่งสัตว์น้ำที่ไม่ใช่ เป้าหมายไว้บนเรือ และขนถ่าย (สัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมาย ได้แก่ทูน่าชนิด อื่นๆ, rainbow runner, dolphinfish , triggerfish, billfish, wahoo และ barracuda ยกเว้นปลาที่ไม่เหมาะสมสำหรับการบริโภคของมนุษย์ ดังที่ได้ อธิบายมาแล้ว</p> <p>การอนุรักษ์สัตว์น้ำพลอยได้</p> <p>-ข้อเสนอแนะ 05/09 เกี่ยวกับการตายโดยมิได้ตั้งใจของนกทะเล</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรแจ้ง</p>

พันธกรณีภายใต้ คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่ง มหาสมุทรอินเดีย (ไอโอทีซี)	การปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ และคณะกรรมการ ฯ เกี่ยวกับสถานะของแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อลดการจับโดยไม่ได้ตั้งใจของนกทะเลในการทำประมงเบ็ดราวของรัฐตน คณะกรรมการฯ ควรส่งเสริมให้รัฐภาคีนำแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศนี้ไปปฏิบัติให้เหมาะสม ถ้ารัฐนั้นยังไม่ได้ปฏิบัติตามแผนดังกล่าว</p> <p>-รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ควรส่งเสริมการสะสมและให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนกทะเล ประกอบด้วย การจับโดยไม่ได้ตั้งใจของการทำประมงทุกชนิดภายใต้เขตการปฏิบัติงานของไอโอทีซี แก่คณะกรรมการวิทยาศาสตร์</p>

บทสรุปท้ายบทที่ 3

1. เนื้อหาของบทที่ 3 นี้จะกล่าวถึงความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียโดยเฉพาะ โดยในส่วนแรกจะกล่าวถึง หลักการ หลักกฎหมาย ที่เกิดจากความตกลง ข้อมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ และหลักการตามอนุสัญญาในระดับสากลที่เกี่ยวข้องที่สร้างความตกลงไอโอทีซีขึ้นมาหรือเป็นกฎหมายแม่บทที่เกี่ยวข้องกับความตกลง ซึ่งความตกลงของไอโอทีซีนั้น จะกล่าวถึงหลักกฎหมายในการอนุรักษ์สัตว์น้ำในทะเลหลวง หลักกฎหมายเกี่ยวกับแสวงหาทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง หลักการของความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง และหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ส่วนหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนนั้น หลักการนี้จะกล่าวถึงชัดเจนในความตกลงฯ ค.ศ. 1995 และจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากความตกลงไอโอทีซีเกิดขึ้นแล้ว ดังนั้นไอโอทีซีจึงไม่มีหลักการนี้บัญญัติไว้ในความตกลงฯ และในที่ประชุมคณะกรรมการฯ ครั้งที่ 16 ในปีค.ศ.2012 ที่ผ่านมา ข้อมติของคณะกรรมการฯ ก็ได้บัญญัติ

หลักการระมัดระวังไว้ก่อนไว้ ในข้อมติที่ 12/01 on the Implementation of the precautionary approach และข้อเสนอแนะที่ 12/14 on the Interim Target And Limit Reference Points ข้อมตินี้จะเกี่ยวกับหลักการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำซึ่งจะเป็นการกำหนดการทำประมงปลาทูน่าแต่ละชนิดที่ไม่ให้เกิดจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้และหลักการนี้ยังได้มีคดีที่เกี่ยวข้อง คือ The South Pacific Bluefin Tuna Case 1999 (New Zealand v. Japan ; Australia v. Japan และ Case Concerning Pulp Mills on the River Uruguay (Argentina v. Uruguay) เกิดขึ้นในปี ค.ศ.2010

หลักการบูรณาการระบบนิเวศ (Ecosystem Approach) หลักการนี้ถือเป็นหลักการประมงแนวใหม่ ซึ่งคำนึงถึง มนุษย์ ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม ซึ่งต้องอยู่ร่วมกันแบบบูรณาการ ในความตกลงไอโอทีซีก็ยังไม่มีการบัญญัติไว้ แต่ได้บัญญัติรวมอยู่กับข้อมติที่ 12/01 on the Implementation of the precautionary approach

2. ข้อมติและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ในการประชุมทั้ง 16 ครั้ง มีข้อมติและข้อเสนอแนะทั้งหมด 98 ข้อ และมีสภาพบังคับในปัจจุบัน 61 ข้อ ข้อมติเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการจะมีผลได้ต่อเมื่อได้รับเสียงข้างมาก 2 ใน 3 จากที่ประชุมคณะกรรมการฯ ตามข้อ 9 .1 ของความตกลงฯ และคณะกรรมการฯ จะออกเสียงได้คนละ 1 เสียงเท่านั้น ส่วนข้อเสนอแนะจะมีผลต่อเมื่อได้รับเสียงข้างมาก (vote) ตามข้อ 9.8 ของความตกลงฯ

3. พันธกรณีของรัฐภาคีในฐานะรัฐชายฝั่งและการระงับข้อพิพาทได้บัญญัติไว้ในความตกลงฯ ส่วนพันธกรณีรัฐเจ้าของธงและรัฐเจ้าของท่าเรือกล่าวไว้ในข้อมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ

4. สิทธิหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี นั้นแยกได้เป็น รัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือกับรัฐที่ไม่เป็นภาคี ซึ่งก็จะมีสิทธิหน้าที่ที่แตกต่างกัน

5. ปัญหาที่เกิดกับคณะกรรมการฯ มีหลายปัญหา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการเมืองระหว่างประเทศ, ปัญหาบทบัญญัติของความตกลงที่ไม่ได้กล่าวถึงหลักการทำประมงสมัยใหม่, ปัญหาของหน่วยงานที่ก่อตั้งความตกลงขึ้นมา, ปัญหาการจัดสรรประโยชน์ระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้วกับประเทศกำลังพัฒนา และปัญหาการลงโทษผู้กระทำผิดในพื้นที่

ในบทต่อไป จะกล่าวถึง การปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงไอโอทีซีกับกฎหมายภายในของประเทศไทย จะพิจารณาถึงความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับความตกลงฯ ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติ และความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อเสนอแนะ รวมถึงพิจารณาปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทย ทั้งในด้านกฎหมาย และในด้านอื่น ๆ หลังจากพิจารณาถึงกฎหมายไทยและแนวปฏิบัติกับความสอดคล้องกับพันธกรณีของไอโอทีซีแล้ว และเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาในการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทย

บทที่ 4

พันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียกับกฎหมายไทย

ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีความตกลงการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย เมื่อวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ.2540 (ค.ศ.1997) และความตกลงฉบับนี้ก็ได้มีผลบังคับใช้แล้ว ตั้งแต่วันที่ 27 มีนาคม ค.ศ.1996 หลังจากที่ 10 ประเทศเข้าร่วมเป็นภาคีตามความตกลง¹ ดังนั้นประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีจึงมีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติตามความตกลง รวมถึงปฏิบัติตาม ข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการที่มีผลบังคับใช้ทั้ง 61 ข้อ (ข้อมูลถึงการประชุมคณะกรรมการฯ สมัยที่ 16 ค.ศ. 2012) และ ต้องปรับปรุงนโยบายตลอดจนถึงกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับหลักการตามความตกลงฯ รวมถึงข้อมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ

จากเนื้อหาของบทที่ 3 ที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงหลักการ หลักกฎหมาย ตามพันธกรณีของความตกลงฯ ตลอดจนถึงข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ ผู้เขียนได้พิจารณาถึงพันธกรณีของรัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ใน 3 ส่วน คือ 1. ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC Agreement) 2. ข้อมติ (Resolutions) เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ และ 3. ข้อเสนอแนะ (Recommendations) เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ว่ารัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือของไอโอทีซีมีพันธกรณีที่ปฏิบัติตามอย่างไรบ้าง ซึ่งได้อธิบายไว้ในเนื้อหาและตารางสรุปท้ายบทที่ 3

¹ Article XVIII. Of IOTC Agreement "ENTRY INTO FORCE"

" This Agreement shall enter into force as from the date of receipt by the Director-General of the tenth instrument of acceptance. Thereafter, with respect to each Member or Associate Member of FAO or State referred to in paragraph 2 of Article IV which subsequently deposits an instrument of acceptance, this Agreement shall enter into force on the date on which such acceptance takes effect or becomes effective in accordance with Article XVII above"

ในบทที่ 4 นี้จะเป็นการพิจารณาถึงความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับพันธกรณีตามความตกลงฯ ข้อมติ และ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการวิชาการ โดยพิจารณาว่ากฎหมายไทยสามารถรองรับพันธกรณีตามคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย หรือ ไอโอทีซี ทั้ง 3 เรื่อง ได้หรือไม่ รวมถึงการใช้อำนาจในทางบริหารเพื่อรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีด้วย จากการที่ผู้เขียนได้พิจารณาถึงบทบัญญัติตามความตกลงฯ ในบทที่ 3 พบว่าเนื้อหาของความตกลงฯ จะเป็นเพียงการบัญญัติกฎหมายเพื่อมาบริหารงานภายในองค์กรเท่านั้น ในส่วนที่ให้รัฐภาคีปฏิบัติอย่างไร มีเพียงการกล่าวถึงวัตถุประสงค์ตามข้อ 5 ของความตกลงฯ ว่าคำนึงถึงการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรสัตว์น้ำ รวมทั้งมีการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการประมงที่ยั่งยืน มีการกล่าวถึงพื้นที่รับผิดชอบในข้อ 2 และชนิดสัตว์น้ำและกลุ่มประชากร ในข้อ 3 การปฏิบัติตามความตกลงฯ ในข้อ 10 เรื่องการส่งข้อมูลข่าวสารในข้อ 11 และสิทธิของรัฐชายฝั่ง ในข้อ 16 นอกจากนั้นจะเป็นเรื่องการบริหารงานภายในองค์กรของคณะกรรมการ เช่น สมาชิกภาพ สมัยประชุมของคณะกรรมการฯ ผู้สังเกตการณ์ การบริหารงานหน่วยงานสาขา การเงิน สำนักงานใหญ่ เป็นต้น ดังนั้นในความตกลงฯ จึงไม่มีการกล่าวถึงหลักการในการอนุรักษ์และจัดการประมงสมัยใหม่ที่เกิดขึ้นหลักจากอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 การบังคับใช้กฎหมายและบทลงโทษที่ชัดเจนหากละเมิดความตกลงฯ รวมถึงการกระทำความผิดในพื้นที่ เช่นการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ไม่มีการกล่าวถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายกันว่าต้องทำอะไรบ้างทั้งที่เป็นสัตว์น้ำเป้าหมายและสัตว์น้ำพลอยได้ที่ติดมากับเครื่องมือประมง การอนุญาตหรือห้ามใช้เครื่องมือประมงบางชนิด การกำหนดฤดูกาลในการทำประมง และไม่มีมีการกล่าวถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีในฐานะรัฐเจ้าของธง และรัฐเจ้าของท่าเรือ ไว้ในบทบัญญัติของความตกลงฯ ดังนั้นการที่จะมาพิจารณาความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับความตกลงฯ แล้ว จะต้องพิจารณาความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติ และ ข้อเสนอแนะ ด้วย เนื่องจากหลักการและวิธีการในการอนุรักษ์และจัดการรวมถึงการบังคับใช้กฎหมาย จะกล่าวไว้ในข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ ซึ่งข้อมติและข้อเสนอแนะที่เกิดขึ้นในแต่ละปีก็จะสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของหลักการหรือหลักกฎหมายในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลา

ที่คล้ายพุน้ำตลอดจนถึงสัตว์น้ำพลอยได้ในช่วงระยะเวลานั้น และกล่าวถึงรายละเอียดต่างๆที่เป็นกฎหมายสารบัญญัติ ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมเรือประมง ควบคุมสัตว์น้ำ ควบคุมเครื่องมือประมง ควบคุมการทำประมง และควบคุมพื้นที่ในการทำประมง เป็นต้น

ต่อไปผู้เขียนจะพิจารณาความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับความตกลงฯ ข้อมติ และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ ว่าประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีของไอโอทีซี มีบทบัญญัติของกฎหมายไทยที่สามารถรองรับพันธกรณีตามคณะกรรมการวิชาการปลาพุน้ำแห่งมหาสมุทรอินเดีย ได้หรือไม่ ดังนี้

4.1 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับพันธกรณีตามความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาพุน้ำแห่งมหาสมุทรอินเดีย

กฎหมายไทยที่จะนำมาใช้พิจารณาว่ามีความสอดคล้องกับพันธกรณีตามความตกลงฯ หรือไม่ ได้แก่ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490², พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456³, พระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. 2481⁴ และกฎหมายในลำดับรองที่ออกมาโดยฝ่ายบริหาร ได้แก่ ระเบียบกรมประมงว่าด้วยการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการ

² พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 เป็นพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ทรัพยากรประมงทั้งในน้ำจืด น้ำกร่อยและน้ำทะเลทั่วประเทศ รวมทั้งมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงในต่างประเทศ

³ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 วัตถุประสงค์สำคัญของพระราชบัญญัตินี้คือ เพื่อควบคุมเรือหรือยานพาหนะทางน้ำทุกชนิดที่อยู่ในเขตน่านน้ำไทย จะเกี่ยวข้องกับเรือประมงเมื่อเรือไทยมาขอต่อใบอนุญาตจะต้องผ่านการตรวจสอบ ทะเลหลวงมิใช่น่านน้ำไทยตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ กฎหมายฉบับนี้ไม่สามารถควบคุมกิจกรรมการทำประมงในบริเวณทะเลหลวงได้

⁴ พระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. 2481 มีสาระสำคัญคือ การจดทะเบียนเป็นเรือไทย ซึ่งจะมีสิทธิทำการค้าหรือการประมงในน่านน้ำไทยที่อยู่ภายใต้อธิปไตยของไทย นอกน่านน้ำ หรือบริเวณทะเลหลวง ดังนั้นเรือประมงที่เป็นเรือไทยจะต้องมาจดทะเบียนเป็นเรือไทย และอยู่ภายใต้กฎหมายไทย ดังนั้น ถ้าเรือไทยจะทำการประมงในทะเลหลวงก็ต้องมาจดทะเบียนเป็นเรือไทย และต้องมีใบอนุญาต พระราชบัญญัตินี้ สามารถจะเป็นฐานในการควบคุมเรือไทยที่ทำประมงในทะเลหลวงได้

ประมงในทะเลหลวง พ.ศ.2553⁵ การพิจารณาความสอดคล้องนั้นผู้เขียนได้นำกฎหมายไทย พิจารณากับพันธกรณีตามความตกลงฯ ในตารางท้ายบทที่ 3 ดังต่อไปนี้

-หลักการที่ปรากฏในความตกลงฯ ปรากฏ 3 หลักการ คือหลักการพัฒนาการประมง อย่างยั่งยืน (sustainable development of the fisheries) หลักการอนุรักษ์ (Conservation) และ หลักการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด (optimum utilization) ซึ่งการวิเคราะห์ว่ากฎหมายไทย สอดคล้องกับหลักการตามความตกลงฯ หรือไม่ ผู้เขียนได้ทำการวิเคราะห์ดังนี้

หลักการพัฒนาการประมงอย่างยั่งยืน คือ หลักการที่คำนึงถึงการพัฒนาในยุคปัจจุบัน และการอนุรักษ์ทรัพยากรไว้ให้คนรุ่นถัดไป ปรากฏในอารัมภบท ของความตกลงฯ และข้อ 5 (1) ของความตกลงฯ หากพิจารณาความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับความตกลงฯ แล้ว หลักการ พัฒนาการประมงอย่างยั่งยืน ไม่ได้ปรากฏอย่างชัดเจนในพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.2490 ทั้งในส่วนอารัมภบทและบทบัญญัติของกฎหมาย แต่เจตนารมณ์ของผู้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ต้องการให้กฎหมายประมงมีการทำประมงอย่างยั่งยืนเนื่องจากวัตถุประสงค์ของกฎหมาย คือ เพื่อ อนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำให้ใช้ได้แบบยั่งยืน และการนำทรัพยากรสัตว์น้ำมาใช้อย่างฉลาด โดย วิธีการวางมาตรการอนุรักษ์สัตว์น้ำ และการควบคุมการทำประมงผ่านทางที่จับสัตว์น้ำ สัตว์น้ำ และ เครื่องมือทำการประมง โดยมีมาตรการทางกฎหมาย และมาตรการบังคับเกี่ยวกับใบอนุญาต ต่างๆ เป็นบทบังคับ⁶ หลักการนี้คนทั่วไปมักจะคิดว่าไม่ได้กล่าวถึงไว้ในพระราชบัญญัติการ

⁵ ระเบียบกรมประมงว่าด้วยการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการประมงในทะเลหลวง พ.ศ.2553 กรมประมงพิจารณาเห็นสมควรให้ผู้ที่มีความประสงค์จะออกไปทำการประมงในทะเลหลวงมาขอรับหนังสือรับรองให้ เรือประมงไทยออกไปทำการประมงในทะเลหลวง อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหาร ราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2545 และข้อ 9 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของหน่วยงานรัฐ พ.ศ. 2534 กรม ประมงจึงออกระเบียบเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการ ประมงในทะเลหลวง

⁶ อัมไพ อธิษฐานธร, มาตรการทางกฎหมายในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่เคลื่อนย้ายถิ่นอยู่ ระหว่างเขตทางทะเลและทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่อพยพย้ายถิ่นไกล, ใน รายงานการสัมมนาวิชาการ เรื่อง มวลสัตว์น้ำที่อาศัย

ประมง พ.ศ. 2490 เพราะในพระราชบัญญัติไม่ได้มีการกล่าวถึงวัตถุประสงค์ไว้ในบทบัญญัติ เหมือนความตกลงในทางระหว่างประเทศ แต่แท้จริงแล้วได้มีวัตถุประสงค์ของหลักการพัฒนาการประมงอย่างยั่งยืนตั้งแต่เริ่มจัดทำร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 แล้ว

หลักการอนุรักษ์ (Conservation) และ หลักการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด (optimum utilization) ในพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.2490 ไม่ได้กล่าวถึงหลักการนี้อย่างชัดเจน แต่สามารถอนุมานได้ บทบัญญัติ มาตรา 32 ซึ่งเป็นมาตราที่เกี่ยวกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการ เป็นเครื่องมือของฝ่ายรัฐในการอนุรักษ์และรักษาสิ่งแวดล้อม โดยให้อำนาจรัฐในการกำหนด มาตรการอนุรักษ์ให้เป็นไปตามความเหมาะสม มาอนุมานใช้ได้โดยสามารถออกกฎหมายภายใน เพื่อรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี โดยเฉพาะตามข้อมติและข้อเสนอแนะที่ คณะกรรมาธิการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียจัดทำขึ้นในแต่ละปี ประเทศไทยในฐานะรัฐภาคี จึงมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามพันธกรณีตามที่คณะกรรมาธิการฯ จัดทำขึ้น ซึ่ง มาตรานี้จะให้อำนาจ รัฐมนตรีหรือข้าหลวงประจำจังหวัด มีอำนาจประกาศกำหนดได้ดังต่อไปนี้ 1. กำหนดขนาดตา และระยะช่องเครื่องมือทำการประมงทุกชนิด กำหนดขนาด ชนิด จำนวน และส่วนประกอบของ เครื่องมือทำการประมงที่อนุญาตให้ใช้ในที่จับสัตว์น้ำ 2.กำหนดมิให้ใช้เครื่องมือทำการประมง อย่างหนึ่งอย่างใดในที่จับสัตว์น้ำโดยเด็ดขาด 3. กำหนดระยะที่ตั้งเครื่องมือประจำที่ให้ห่างกัน เพียงใด 4.กำหนดวิธีใช้เครื่องมือทำการประมงต่างๆ 5. กำหนดฤดูกาลปลาที่มีไข่และวางไข่เลี้ยง ลูก กำหนดเครื่องมือที่ใช้และกำหนดวิธีทำการประมงในที่จับสัตว์น้ำใดๆ ในฤดูดังกล่าว 6. กำหนดชนิด ขนาด และจำนวนอย่างสูงของสัตว์น้ำที่อนุญาตให้ทำการประมง และ 7. กำหนดมิให้ ทำการประมงสัตว์น้ำชนิดใดชนิดหนึ่งโดยเด็ดขาด ซึ่งแต่ละเรื่องหากเรื่องใดที่ประเทศไทยต้องการ จัดทำกฎหมายเพื่อรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีตามข้อมติก็สามารถทำได้ แม้จะเป็นการทำประมงในทะเลหลวงก็ตาม โดยให้อำนาจรัฐมนตรีจัดทำประกาศกระทรวงในเรื่องนั้นๆ โดย นำไปปิด ณ.ศาลากลางจังหวัด และที่ว่าการอำเภอไม่น้อยกว่า 30 วัน จึงจะมีผลใช้บังคับตาม มาตรา 60 ของ พ.ร.บ.ประมง พ.ศ.2490 เพื่อให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามความตกลงฯ

ตัวอย่างของการจัดทำประกาศตามมาตรา 32 เช่น ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ลงวันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 2490 เรื่องห้ามมิให้บุคคลใดจับ ดัก ล่อ ทำอันตรายหรือฆ่าเต่าทะเล รวมทั้งห้ามเก็บหรือทำอันตรายไข่เต่าทะเล แม้เต่าหรือกระรานั้นจะติดหรือถูกจับขึ้นมาด้วยเครื่องมือใดๆ ก็ตาม ให้ปล่อยลงทะเลไปทันที และห้ามมิให้บุคคลใดเก็บหรือทำอันตรายไข่เต่าและไข่กระทะเลทุกชนิดในหาดทุกแห่ง เว้นแต่ผู้ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่⁷ ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติข้อ 32 (7) จากกฎหมายฉบับนี้ จะเห็นได้ว่าประเทศไทยให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์เต่าทะเล มาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว ซึ่งในปัจจุบันข้อมติของไอโอทีซีก็มีข้อมติที่กล่าวถึงการอนุรักษ์เต่าทะเล เช่นเดียวกัน จะเห็นว่าประกาศฉบับนี้แม้ว่าจะออกประกาศมาให้ใช้ในบริเวณพื้นที่ทะเลอาณาเขตเพราะในช่วงระยะเวลานั้นยังไม่มีเขตทางทะเลตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 แต่หากพื้นที่จับสัตว์น้ำ ตามพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 สามารถตีความไปถึงทะเลหลวง ก็จะสามารถใช้บังคับกับการอนุรักษ์เต่าทะเลในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีได้ ในอนาคตประเทศไทยก็อาจมีการออกประกาศในลักษณะเช่นนี้กับการกำหนดชนิดและขนาดของเครื่องมือประมงหรือห้ามใช้เครื่องมือประมงชนิดใดชนิดหนึ่ง ฤดูกาลและพื้นที่ในการทำการประมง โดยมีการออกประกาศห้ามทำการประมงในช่วงระยะเวลาตามที่ข้อมติของไอโอทีซีกำหนดไว้ และกำหนดจำนวนที่อนุญาตให้จับปลาหน้าและปลาที่คล้ายหน้าทั้ง 16 ชนิด ซึ่งเป็นสัตว์น้ำเป้าหมายของไอโอทีซี รวมถึงสัตว์น้ำพลอยได้ที่กล่าวไว้ในข้อมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ ได้แก่ ปลาฉลาม และ นกทะเล เป็นต้น เพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี

ตามบทบัญญัติมาตรา 32 นั้นได้กำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดหรือฝ่าฝืนมาตรา นี้ให้มีโทษตามมาตรา 65 ปรับตั้งแต่ 5, 000 บาท ถึง 10,000 หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

⁷ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 68 หน้า 654 ตอนที่ 17 (แผนกราชกิจจานุเบกษา) ลงวันที่ 15 เมษายน 2490 อ้างมาจาก ป.วิมล, สาระความรู้กฎหมายเกี่ยวกับสัตว์น้ำและการทำประมง, (กรุงเทพฯ: พลสยาม พริ้นติ้ง, 2547), หน้า 19

-พื้นที่รับผิดชอบ (Area of Competence)⁸ตามความตกลงฯ หากพิจารณาความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับความตกลงฯ แล้ว ในพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ได้กล่าวถึงพื้นที่รับผิดชอบตามความตกลงฯ ไว้ในที่จับสัตว์น้ำในมาตรา 4 (5) ของ พ.ร.บ.การประมง พ.ศ. 2490 หมายความว่า “ ที่ซึ่งมีน้ำขังหรือไหล เช่น ทะเล แม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง บ่อ เป็นต้น และหาดทั้งปวง บรรดาซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน รวมทั้งป่าไม้และพื้นดินซึ่งน้ำท่วมในฤดูน้ำไม่ว่าจะเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินหรือที่ดินอันบุคคลถือกรรมสิทธิ์ และภายในเขตน่านน้ำไทยหรือน่านน้ำอื่นใด ซึ่งประเทศไทยใช้ออยู่หรือมีสิทธิจะใช้ต่อไปในการทำประมง โดยที่น่านน้ำเหล่านั้น ปรากฏโดยทั่วไปว่ามีขอบเขตตามกฎหมายท้องถิ่นหรือธรรมเนียมประเพณี หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามสนธิสัญญาหรือด้วยประการอื่นใด ”

ดังนั้นทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย จึงอยู่ในความหมายของที่จับสัตว์น้ำตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ตั้งแต่บทบัญญัติที่กล่าวว่า “ และภายในเขตน่านน้ำไทยหรือน่านน้ำอื่นใด⁹ ซึ่งประเทศไทยใช้ออยู่หรือมีสิทธิจะใช้ต่อไปในการทำประมงโดยที่น่านน้ำเหล่านั้น ปรากฏโดยทั่วไปว่ามีขอบเขตตามกฎหมายท้องถิ่นหรือธรรมเนียมประเพณี หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามสนธิสัญญาหรือด้วยประการอื่นใด ” ดังนั้นทะเลหลวงจึงเป็นที่จับสัตว์น้ำตามความหมายของพระราชบัญญัติการประมง ส่วนอธิปไตยของประเทศไทยเหนือเรือประมงไทยบริเวณทะเล

⁸ พื้นที่รับผิดชอบ (Area of Competence) บัญญัติไว้ในข้อ 2 ของความตกลงฯ คือบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งตามความมุ่งหมายของความตกลงนี้ให้หมายถึง เขตที่ 51 และ 57 ตามการแบ่งเขตทางสถิติของเอฟเอโอ ดังปรากฏในแผนที่ภาคผนวก ก.ของความตกลงนี้ และทะเลต่อเนื่องเขต รวมถึงเขตทางเหนือของแนวขั้วโลกใต้ ซึ่งจำเป็นต้องครอบคลุมทะเลดังกล่าว ก็เพื่อวัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำที่เคลื่อนย้ายเข้ามาหรือออกจากมหาสมุทรอินเดีย

⁹ จากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มีถ้อยคำว่า น่านน้ำอื่นใด หมายความว่า น่านน้ำอื่นๆ ที่ไม่ใช่เขตน่านน้ำไทย แต่เป็นน่านน้ำที่ประเทศไทยได้ใช้ทำการประมงหรือจะมีสิทธิในการทำการประมงในอนาคตและพื้นที่จับสัตว์น้ำตามพระราชบัญญัติการประมงด้วย และถือว่าเป็นเขตการประมงน่านน้ำเหล่านี้จะต้องปรากฏโดยทั่วไปว่ามีขอบเขตตามกฎหมายท้องถิ่นหรือขนบธรรมเนียมประเพณีหรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ ขอบเขตการประมง ถึงแม้ยังไม่ปรากฏว่ามีน่านน้ำดังกล่าวอยู่ก็จะถือเป็นที่จับสัตว์น้ำได้ แต่น่านน้ำที่มีขอบเขตตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามธรรมเนียมประเพณี หรือตามสนธิสัญญานั้นเท่าที่ปรากฏขณะนี้มีดังนี้ 1. ไหล่ทวีป 2. เขตเศรษฐกิจจำเพาะ 3. ทะเลหลวง 4. น่านน้ำตามสนธิสัญญา อ้างมาจากอำนาจ แทนทอง , คำอธิบายพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 พร้อมด้วยกฎหมายและระเบียบที่สำคัญ , เอกสารทางวิชาการ ลำดับที่ 1/2538 ,(กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี,2538) , หน้า51.

หลวงนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 4 วรรค 2 ได้บัญญัติว่า “การกระทำความผิดในเรือไทย หรือในอากาศยานไทยไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใด ให้ถือว่ากระทำความผิดในราชอาณาจักร”¹⁰ ดังนั้น ประเทศไทยจึงมีอำนาจอธิปไตยเหนือเรือประมงไทยที่ทำการประมงในทะเลหลวง และแม้ว่า เรือประมงลำนั้นจะไปจอดยังท่าเรือของรัฐชายฝั่งอื่นๆ รัฐเจ้าของเรือไทยก็ยังมีอำนาจ อธิปไตยเหนือการกระทำความผิดในตัวเรืออยู่และมีอธิปไตยเหนือการรักษาวินัยภายในเรือ (internal discipline) ยกเว้นว่ามีการกระทำความผิดนอกตัวเรือและมีการขอความช่วยเหลือหรือ เมื่อกระทบกระเทือนความเรียบร้อยของรัฐเจ้าของท่าเรือ รัฐเจ้าของท่าเรือก็มีอำนาจตาม กฎหมายในการเข้ามาตรวจสอบเรือประมงของประเทศไทยได้

และทะเลหลวงถือเป็นที่จับสัตว์น้ำประเภทที่สาธารณประโยชน์ ตามมาตรา 16 ของ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 คือที่จับสัตว์น้ำซึ่งบุคคลทุกคนมีสิทธิทำการประมงและ เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำได้ บุคคลใดซึ่งทำการประมงหรือเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในที่สาธารณประโยชน์ ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ดังนั้นการที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีของไอโอทีซีแล้วก็ย่อมมีสิทธิในการทำประมงในพื้นที่รับผิดชอบของความตกลงฯ ซึ่งรวมถึงบริเวณทะเลหลวงด้วย แต่จะมีปัญหาในเรื่องการบังคับใช้กฎหมายคือไม่สามารถไป ลงโทษผู้กระทำความผิดในบริเวณทะเลหลวงได้ เนื่องจากบทบัญญัติของกฎหมายไทยส่วนใหญ่ จะบังคับใช้ได้ถึงบริเวณทะเลอาณาเขตเท่านั้นไกลสุดก็ถึงบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่ประเทศ ไทยมีสิทธิอธิปไตยเหนือบริเวณพื้นดินนั้น และเขตอำนาจของศาลไทยก็มีเขตอำนาจเพียง 12 ไมล์ ทะเล คือสิ้นสุดถึงเฉพาะบริเวณทะเลอาณาเขตเท่านั้น และเจ้าหน้าที่กรมประมงก็ไม่สามารถ ควบคุมกิจกรรมการประมงในบริเวณทะเลหลวงได้ เนื่องจากความไม่พร้อมในเรื่องเจ้าหน้าที่และ เรือที่จะเข้าไปตรวจสอบการทำประมง และการจัดตั้งผู้สังเกตการณ์ในการตรวจสอบกิจกรรมการ ทำประมงบนเรือประมงบริเวณทะเลหลวงของประเทศไทยก็ยังไม่มีการจัดทำขึ้นเนื่องจากจำนวน เรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวงมีน้อย และขาดงบประมาณในการสนับสนุนการจัดทำ โครงการผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค

¹⁰ อำนวย แทนทอง , คำอธิบายพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 พร้อมด้วยกฎหมายและระเบียบที่สำคัญ , เอกสารทางวิชาการ ลำดับที่ 1/2538 ,(กรุงเทพ:โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี,2538) , หน้า 55.

-ชนิดสัตว์น้ำและกลุ่มประชากร (Species and Stock) บัญญัติไว้ในตามข้อ 3 ของความตกลงฯ เมื่อพิจารณาความสอดคล้องของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 กับความตกลงฯ แล้วพบว่าสัตว์น้ำ ตามมาตรา 4 (1) ของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 หมายถึงสัตว์ที่อาศัยอยู่ในน้ำหรือมีวงจรชีวิตส่วนหนึ่งอยู่ในน้ำหรืออาศัยอยู่ในบริเวณที่น้ำท่วมถึง เช่น ปลา กุ้ง ปู แมงดาทะเล หอย เต่า กระ ตะพาน้ำ จระเข้ รวมทั้งไข่ของสัตว์น้ำนั้น สัตว์น้ำจำพวกเลี้ยงลูกด้วยนม ปลิงทะเล ฟองน้ำ หินปะการัง กัลปังหา และสาหร่ายทะเล ทั้งนี้รวมทั้งซากหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์น้ำเหล่านั้น และหมายความรวมถึงพันธุ์ไม้น้ำตามที่ให้มีพระราชกฤษฎีการะบุชื่อ

จะเห็นได้ว่าความหมายของสัตว์น้ำของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 กว้างมากซึ่งรวมถึง ทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่า ซึ่งเป็นสัตว์น้ำเป้าหมายทั้ง 16 ชนิดที่อยู่ในความดูแลของความตกลงฯ ก็อยู่ในความหมายของสัตว์น้ำตาม พ.ร.บ. การประมง พ.ศ. 2490 ดังนั้น ถือว่ากฎหมายไทยสามารถรองรับพันธกรณีตามความตกลงฯ ในเรื่องชนิดสัตว์น้ำและกลุ่มประชากรได้ รวมถึงสัตว์น้ำที่เป็นผลพลอยได้จากการทำประมงปลาทูน่าและคล้ายทูน่าในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี เช่น เต่าทะเล นกทะเล ปลาฉลามด้วย เมื่อปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าเป็นสัตว์น้ำตามความหมายของ พ.ร.บ. การประมง พ.ศ. 2490 ดังที่ได้กล่าวมา ต่อไปผู้เขียนจะได้พิจารณาถึงลักษณะของปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าว่าเป็นมวลสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงตามข้อ 63 วรรค 2 หรือ ถือเป็นมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลตามข้อ 64 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จากที่ศึกษามาพบว่าปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าถือเป็นมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ตามข้อ 64 และ ปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าที่อยู่ภายใต้ความดูแลของไอโอทีซี ทั้ง 16 ชนิด ก็เป็นสัตว์น้ำที่ปรากฏชื่อในภาคผนวก 1 (Annex I) ของอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ. 1982 ทั้งหมด สาเหตุที่กล่าวว่าทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าเป็นสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล เพราะมีการอพยพไปทั่วบริเวณมหาสมุทรอินเดียรวมถึงมหาสมุทรอื่นๆ ซึ่งบางครั้งอาจจะอยู่ในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะ บางครั้งอาจอยู่คร่อมระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง บางครั้งอยู่ในทะเลหลวง หรืออยู่คร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐหนึ่งกับอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งจะอยู่เพียงชั่วคราวเวลาหนึ่งเท่านั้น

จากนั้นจะมีการร่ายไปมาในระยะไกลในทุกเขตทางทะเล จึงถือเป็นสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล และเหตุที่ไม่อยู่ในข้อ 63 วรรค 2 เพราะจะมีการอยู่คร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงเพียงชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้อยู่ตลอดไป จึงถือเป็นสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล และการสนับสนุนว่าปลาหูฉลามเป็นสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ยังได้กล่าวชัดเจนในอารัมภบทของความตกลงฯ ว่าคำนึงถึงอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ซึ่งเปิดให้ลงนามเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2525 โดยเฉพาะข้อ 56, 64 และ 116 -119 ซึ่งความตกลงฯ ได้รับหลักการในการจัดตั้งองค์กรฯ มาจากอนุสัญญาปี ค.ศ. 1982 ดังนั้นปลาหูฉลามและปลาที่คล้ายหูฉลามทั้ง 16 ชนิดซึ่งเป็นทรัพยากรสัตว์น้ำเป้าหมายของไอโอทีซี จึงถือเป็นมวลสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกลไม่ใช่ทรัพยากรสัตว์น้ำคร่อมเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง ตามข้อ 63 วรรค 2 ของอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ. 1982 และเป็นชนิดที่กล่าวไว้ในภาคผนวก 1 ของอนุสัญญาฯ ปี ค.ศ. 1982 ทั้งหมดด้วย

-การปฏิบัติตามความตกลงฯ (Implementation) กล่าวไว้ในข้อ 10 ของความตกลงฯ รัฐภาคีของคณะกรรมาธิการฯ จะต้องทำให้มั่นใจว่าจะมีการดำเนินการเท่าที่จำเป็นภายใต้กฎหมายภายในของแต่ละประเทศ รวมทั้งมีการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมในกรณีที่มีการฝ่าฝืน เพื่อให้บทบัญญัติของความตกลงฯ นี้มีผลบังคับใช้ เมื่อพิจารณากฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องแล้ว ประเทศไทยในฐานะรัฐภาคี และมีกฎหมายเป็นระบบทวินิยมจะต้องมีออกกฎหมายภายในมารองรับในเรื่องการควบคุมเรือประมง การควบคุมสัตว์น้ำ การควบคุมพื้นที่ในการทำประมง การควบคุมเครื่องมือประมง รวมถึงหลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมง แม้ว่าประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีของไอโอทีซีแล้วแต่กฎหมายภายในคือ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ก็มีบทบัญญัติที่ยังไม่สอดคล้องกับการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี ซึ่งตามความตกลงฯ ของไอโอทีซี ได้กล่าวถึงพื้นที่รับผิดชอบ และชนิดสัตว์น้ำและกลุ่มประชากร ซึ่งกฎหมายไทยที่จะมารองรับพันธกรณีในเรื่องนี้คือ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ดังที่ได้อธิบายมาในหัวข้อข้างต้นแล้ว ส่วนการควบคุมเรือประมง การควบคุมเครื่องมือประมง หลักการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมง รวมถึงการอนุรักษ์สัตว์น้ำชนิดต่างๆที่เป็นรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจง รวมถึงการส่งข้อมูลสถิติ จะกล่าวไว้ในข้อหมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมาธิการฯ เช่นกรณีเรือประมง จะมีการกล่าวถึงการควบคุมเรือประมงว่าก่อนจะไปทำการประมงในทะเลหลวง

ชาวประมงจะต้องทำอย่างไรบ้าง เช่นต้องมาขอใบอนุญาตทำการประมง เครื่องมือประมง จากเจ้าหน้าที่กรมประมง หรือเรือไทยจะต้องจดทะเบียนเป็นเรือไทยและขอใบอนุญาตใช้เรือ จากกรมเจ้าท่า ซึ่งผู้เขียนจะไปอธิบายรายละเอียดในข้อมติและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการควบคุมเรือประมงหรือการควบคุมเครื่องมือประมง ในหัวข้อต่อไป ซึ่งจะมีกฎหมายภายในที่มาเกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้โดยเฉพาะ เพื่อพิจารณาว่ากฎหมายไทยสามารถรองรับพันธกรณีในเรื่องเหล่านี้ได้หรือไม่ เพียงใด และเมื่อมีการฝ่าฝืน เช่นเรือประมงไม่มาขอออกใบอนุญาต หรือทำการประมงผิดกฎหมาย จะมีบทลงโทษอย่างไรบ้าง

-การให้ข้อมูลข่าวสาร (Information) บัญญัติไว้ในข้อ 11 ของความตกลงฯ คือรัฐภาคีต้องส่งข้อมูลสถิติและข่าวสารอื่นๆเท่าที่มีอยู่ตามที่คณะกรรมการวิชาการ ร้องขอ เพื่อจุดมุ่งหมายของความตกลงฉบับนี้ การปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงฯในเรื่องนี้ ประเทศไทยสามารถส่งข้อมูลข่าวสารแก่อไอทีซี ได้ในบางเรื่อง แม้ว่าจะมีบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ในหมวด 4 สถิติการประมง¹¹ แต่เนื้อหา ก็จะเป็นการให้เจ้าหน้าที่ไปทำการเก็บข้อมูลสถิติจากผู้ประกอบการประมง และในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่กรมประมงก็จะขอให้เรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวงทั้ง 2 ลำ ส่งข้อมูลการทำประมงมาให้ทุก 2- 3 เดือน ซึ่งบางเรื่องก็สามารถส่งข้อมูลแก่อไอทีซีได้ แต่ในบางเรื่องก็ไม่สามารถทำได้

-สิทธิของรัฐชายฝั่ง บัญญัติไว้ในข้อ 16 ของความตกลงฯ เนื่องจากประเทศไทยเข้าเป็นภาคีของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล และมีการประกาศเรื่องเขตเศรษฐกิจ

¹¹ หมวด 4 สถิติการประมง ของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490

มาตรา 47 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศให้ทำการเก็บสถิติการประมงในท้องที่ใดๆ ได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา 48 เมื่อได้มีการประกาศตามความใน มาตรา 47 แล้ว อธิบดีอาจขอให้ผู้หนึ่ง ผู้ใดที่มีอาชีพเกี่ยวกับสัตว์น้ำส่งรายการข้อความจำนวนเกี่ยวกับสถิตินั้นได้

มาตรา 51 ถ้ามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีเพื่อการนี้มีอำนาจเข้าในสถานที่ทำการของผู้รับคำขอในเวลาตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้น ถึงพระอาทิตย์ตก เพื่อทำการตรวจสอบ จดข้อความจำนวนเกี่ยวกับสถิติการประมง และให้เป็นหน้าที่ของผู้รับคำขอ หรือผู้แทนตอบคำถาม อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการนี้

จำเพาะ 200 ไมล์ทะเล จากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต¹² ดังนั้น ประเทศไทย¹³ ในฐานะของรัฐชายฝั่ง จึงมีสิทธิอธิปไตยในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะในการสำรวจ การใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรที่มีชีวิต ซึ่งรวมทั้งสัตว์น้ำที่มีการอพยพย้ายถิ่นไกล ภายในน่านน้ำที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐนั้นๆที่ไม่เกิน 200 ไมล์ทะเล และนอกจากสิทธิแล้ว ประเทศไทยก็มีหน้าที่ในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของทรัพยากรสัตว์น้ำในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รวมถึงทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่องด้วย และควรมีกฎหมายเพื่อกำหนด ฤดูกาลในการทำประมง , ปริมาณและขนาดของสัตว์น้ำที่อนุญาตให้จับได้, การควบคุมเครื่องมือประมง, และพื้นที่ที่อนุญาตในการจับ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาว่าบทบัญญัติของกฎหมายไทยที่สามารถรองรับพันธกรณีตามความตกลงฯ ของไอโอทีซีได้ คือเรื่องที่จับสัตว์น้ำ ชนิดสัตว์น้ำ สิทธิของรัฐชายฝั่ง และในเรื่องการให้ข้อมูล ข่าวสารแต่ก็จะมีปัญหาในทางปฏิบัติคือ การที่เรือประมงทำการประมงในทะเลหลวง เจ้าหน้าที่ไม่สามารถควบคุมกิจกรรมในการทำประมงในทะเลหลวงได้เนื่องจากปัญหาในเรื่องงบประมาณ และความไม่พร้อมของหน่วยงานต่างๆที่จะทำการควบคุมเรือประมง และบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับได้ก็แค่เฉพาะเขต 12 ไมล์ทะเลเท่านั้น ในปัจจุบันศาลไทยจะบังคับใช้กฎหมายและการบังคับคดี ในคดีความผิดนอกราชอาณาจักร ได้เฉพาะประมวลกฎหมายอาญาตามมาตรา 7 ในความผิดเกี่ยวกับความมั่นคง ความผิดเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจการเงิน ส่วนความผิดในทะเลหลวงก็

¹² เขตเศรษฐกิจจำเพาะ เป็นระบบที่เกิดใหม่เมื่อมีการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ครั้งที่ 3 สมัยที่ 2 ณ กรุงคารากัส ประเทศเวเนซุเอล่า โดยกลุ่มลาตินอเมริกา โดยกลุ่มนี้ถือว่าทะเลนั้นเป็นมรดกตกทอดที่บรรพบุรุษสะสมไว้ให้ รัฐชายฝั่งควรจะได้มีสิทธิใช้สอยทรัพยากรเหล่านั้น ต่อมาแนวความคิดนี้ได้มีอิทธิพลเหนือกลุ่มประเทศอัฟริกัน และได้จัดสัมมนา กฎหมายทะเลขึ้นที่เมือง Yaounde ประเทศ Camerron ในปี ค.ศ. 1972 และขณะนั้นกลุ่มลาตินอเมริกาก็ได้จัดสัมมนากฎหมายทะเลที่เมือง Santo Domingo สาธารณรัฐโดมินิกัน ในปีเดียวกันนั้น ทั้ง 2 กลุ่มเห็นพ้องต้องกันว่า จำเป็นต้องประกาศควบคุมทรัพยากรทางทะเล ออกไปอีก 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต

¹³ ประเทศไทยได้ทำประกาศเพื่อสงวนสิทธิอธิปไตยเหนือบริเวณทะเลด้านอันดามันและอ่าวไทยมีพื้นที่ประมาณ 300,000 ตารางกิโลเมตร โดยทำประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะไว้ในประกาศพระบรมราชโองการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทยซึ่งอยู่ถัดออกไปและติดกับทะเลอาณาเขตเป็นระยะ 200 ไมล์ทะเล เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2524 ประกาศพระบรมราชโองการเรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยในด้านอ่าวไทย ส่วนที่ประชิดติดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของมาเลเซีย วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2531 และประกาศพระบรมราชโองการเรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยด้านทะเลอันดามัน วันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2531 ที่มา : จตุรนต์ ธีระวัฒน์, กฎหมายระหว่างประเทศ, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2550), หน้า 659.

บัญญัติเฉพาะความผิดเรื่องชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์เท่านั้นไม่มีเรื่องการทำ ความผิดตามกฎหมาย ประมงรวมอยู่ด้วย¹⁴ และเรื่องการให้ข้อมูลข่าวสารคือเจ้าหน้าที่ไม่สามารถให้ข้อมูลหรือเก็บข้อมูล จากชาวประมงได้ในทุกเรื่อง บางเรื่องก็ขอความร่วมมือจากชาวประมงให้ส่งข้อมูลการทำประมง ให้ได้ แต่ในบางเรื่องเมื่อขอความร่วมมือแล้วผู้ประกอบการหรือชาวประมงก็ไม่ได้ส่งข้อมูลการทำ ประมงให้ จึงทำให้ข้อมูลที่ได้รับคลาดเคลื่อนไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง และส่งผลให้ข้อมูลที่ เลขาธิการไอโอทีซีได้รับจากประเทศไทยเป็นข้อมูลที่ไม่ถูกต้องด้วย

ในหัวข้อต่อไปจะเป็นการพิจารณาความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติของไอโอทีซี

4.2 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติ (Resolutions) เกี่ยวกับ มาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ

เนื่องจากไอโอทีซีไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงความตกลงฯ ได้ จึงต้องมีการจัดทำข้อ มติเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการขึ้นมา เพื่อนำหลักการในการทำประมงสมัยใหม่ใน ความตกลงฯ ในระดับสากลต่างๆ มาบัญญัติไว้ในข้อมติ เพื่อให้การปฏิบัติตามพันธกรณีของรัฐ ภาคและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือรวมถึงการบังคับใช้กฎหมาย มีประสิทธิภาพมาก ยิ่งขึ้น ซึ่งข้อมติได้รับฐานทางกฎหมายมาจากความตกลงของไอโอทีซี ข้อ 9.1 ซึ่งในหัวข้อนี้เป็น การวิเคราะห์ถึงกฎหมายของไทยที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงและการเดินเรือว่ามีความสอดคล้อง กับพันธกรณีตามข้อมติของไอโอทีซีหรือไม่ ซึ่งผู้เขียนจะได้วิเคราะห์ดังต่อไปนี้

4.2.1 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติ เพื่อป้องกัน ยับยั้งและ จัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม (IUU Fishing)

¹⁴ อ่าไพ อรรถนารถ, มาตรการทางกฎหมายในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่เคลื่อนย้ายถิ่นอยู่ ระหว่างเขตทางทะเลและทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่อพยพย้ายถิ่นไกล, ใน รายงานการสัมมนาวิชาการ เรื่อง มวลสัตว์น้ำที่อาศัย อยู่ระหว่างเขตทางทะเล และมวลสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ย้ายถิ่นเสมอ, (กรุงเทพ : กองอนุรักษ์ทรัพยากรประมง กรมประมง กระทรวง เกษตรและสหกรณ์, 2539), หน้า 383.

การควบคุมเรือประมง

-ข้อมติ 99/02 มาตราการต่อต้านการทำประมงโดยเรือเบ็ดราวทวน้ำขนาดใหญ่ที่เป็นเรือแสดงสัญชาติตรงตามสะดวก การดำเนินการของประเทศไทยในเรื่องนี้นั้นปัจจุบันประเทศไทยมีเรือประมงที่ทำการประมงหลวง 2 ลำ ซึ่งเป็นเรือเบ็ดราวทวน้ำ ในการทำให้มั่นใจว่าเรือประมงเบ็ดราวทวน้ำขนาดใหญ่ของไทย ไม่เกี่ยวข้องกับทำการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม กรมประมงได้ขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลการทำประมงไว้ในสมุดปูมเรือ และส่งให้เจ้าหน้าที่กรมประมงตามระเบียบกรมประมงว่าด้วยการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการประมงในทะเลหลวง พ.ศ. 2553 ข้อ 13 ซึ่งเป็นบันทึกข้อมูลการทำประมงเพื่อป้องกันการทำการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และในกรณีในประเทศไทยพบเรือต่างชาติที่เป็นเรือประมงเบ็ดราวทวน้ำขนาดใหญ่ที่เป็นเรือแสดงสัญชาติตรงตามสะดวก ก็ต้องปฏิบัติตามข้อมตินี้ คือปฏิเสธการขึ้นท่า ขนถ่าย รวมถึงการไม่ดำเนินการค้าขาย หรือขนถ่ายปลาที่จับจากเรือประมงดังกล่าว และห้ามผู้บริโภคน้ำจืดซื้อสัตว์น้ำจากเรือประมงดังกล่าวด้วย แม้ว่าจะไม่ได้กล่าวไว้ในกฎหมายไทยก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติก็ควรปฏิบัติตามข้อมติที่ไอโอทีซีได้กล่าวไว้ และเมื่อพบเรือประมงที่จดทะเบียนเรือแสดงสัญชาติตรงตามสะดวกที่เป็นของรัฐตนก็ควรงดออกใบอนุญาตทำการประมงแก่เรือประมงที่ทำการประมงโดยฝ่าฝืนมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำของไอโอทีซี และปฏิเสธการเทียบท่าหรือขนถ่ายเรือประมงดังกล่าวดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ข้อมติ 01/02 เกี่ยวกับการควบคุมการทำประมง (Relating To Control of Fishing Activities) เนื่องจากบทบัญญัติของข้อมตินี้กล่าวถึง รัฐภาคีและรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ต้องกำหนดให้เรือประมงที่ชักธงของตนเก็บเอกสารเหล่านี้ไว้ที่เรือประมงใบอนุญาตทำการประมง , ชื่อเรือ , ท่าเรือที่ขึ้นทะเบียน และหมายเลข, สัญญาอนุญาตติดต่อกองวิทย์, ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของเรือ และผู้เช่า (ในกรณีที่เหมาะสม) , ขนาดความยาวเรือ และ กำลังเครื่องยนต์ เรือที่ได้รับอนุญาตต้องทำเครื่องหมายที่เห็นได้ชัดและเป็นไปตามมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับ และต้องกำหนดให้เรือประมงที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตร ต้องมีสมุดปูมเรือไว้กับเรือประมง เพื่อเก็บรายละเอียดผลการจับในรอบหนึ่งปี

เมื่อพิจารณาความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติดังกล่าวแล้ว ตามพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มาตรา 25 ได้กำหนดให้ผู้มีอาชีพทำการประมงต้องมาจดทะเบียน และกำหนดให้ชาวประมงมาขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนดำเนินอาชีพเช่นว่านั้น แม้ว่าจะไม่ได้กล่าวว่าใช้ได้ในพื้นที่ใดบ้างก็ตาม แต่โดยส่วนใหญ่จะเป็นการทำประมงในน่านน้ำของประเทศไทยเท่านั้น ซึ่งจะเป็นปัญหาว่าหากใบอนุญาตใช้ในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีจะทำได้หรือไม่ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติกรมประมงจึงได้มีการออกระเบียบกรมประมงว่าด้วยการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการประมงในทะเลหลวง ปี พ.ศ. 2553 มาเสริมในเรื่องนี้ เพื่อให้ระบุพื้นที่ในการขอใบอนุญาตว่าขออนุญาตทำการประมงในบริเวณทะเลหลวงในมหาสมุทรอินเดียซึ่งเป็นพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี อย่างชัดเจน ถือว่าระเบียบฉบับนี้สามารถรองรับในเรื่องการขอใบอนุญาตทำการประมงได้ และมาตรา 35 ของ พ.ร.บ. การประมง พ.ศ. 2490 บัญญัติว่าผู้รับอนุญาตจะต้องนำประทวนบัตร ใบอนุญาต และอาชญาบัตร ติดตัวไปด้วยเสมอในเวลาไปทำการประมงและจะต้องนำออกแสดงเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ขอตรวจ ดังนั้นจากมาตรา 25 และ 35 ของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 และระเบียบกรมประมงฯ พ.ศ. 2553 ถือว่าสอดคล้องกับข้อมติ 01/02 ในเรื่องการขอใบอนุญาตเพื่อทำการประมงและการเก็บใบอนุญาตไว้บนเรือประมงเสมอ นอกจากนั้นการที่เรือประมงจะออกไปทำการประมงต้องพิจารณาพระราชบัญญัติเรือไทย และพระราชบัญญัติเดินเรือในน่านน้ำไทย ประกอบด้วยพิจารณาได้ดังนี้ ก่อนที่เรือประมงไทยจะออกไปทำการประมงในทะเลหลวง เรือประมงต้องทำการจดทะเบียนเป็นเรือไทย ภายใต้ พ.ร.บ. เรือไทย พ.ศ. 2481 ตาม มาตรา 6 การจดทะเบียนเรือไทยตามพระราชบัญญัตินี้ต้องจดทะเบียนเรือ ผู้ที่จะถือกรรมสิทธิเรือที่จดทะเบียนเป็นเรือไทย ถ้าเป็นบุคคลธรรมดาต้องมีสัญชาติไทย ถ้าเป็นนิติบุคคลต้องจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย และมีสำนักงานใหญ่อยู่ในราชอาณาจักรไทย บัญญัติไว้ในมาตรา 7 อีกทั้งเรือที่ขอจดทะเบียนเป็นเรือไทยให้มีเครื่องหมายถาวรเห็นได้ชัดเจนไว้ที่ตัวเรือตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ตามมาตรา 11 ทั้งนี้เมื่อเรือไทยจดทะเบียนแล้ว ในระหว่างเวลาที่คงใช้เรือต้องมีเอกสารดังต่อไปนี้ประจำเรือ 1. ใบทะเบียนเรือหรือใบทะเบียนชั่วคราว แล้วแต่กรณี 2. สัญญาคนประจำเรือ 3. สัญญาเช่าเรือ ถ้ามี 4. ใบตราส่ง ถ้ามี 5. บัญชีสินค้าสำหรับเรือ 6. สมุดปูมเรือ และ 7. ใบปล่อยเรือและใบอนุญาตออกจากท่า ถ้ามี ตามมาตรา 49 และเรือไทยเท่านั้นที่จะมีสิทธิใช้ธงชาติไทยได้ ตาม มาตรา 51

และขอออกใบอนุญาตใช้เรือซึ่งมีอายุ 1 ปี ตามพ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย ซึ่งก่อนที่จะจดทะเบียนเรือหรือออกใบอนุญาตใช้เรือจะต้องมีการตรวจเรือตามมาตรา 163 ของพ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ก่อน จึงจะทำการออกใบอนุญาตและทำการจดทะเบียนเรือได้

จากการพิจารณาในส่วนของกฎหมายที่อยู่ในความดูแลของกรมเจ้าท่า นั้น พบว่า ส่วนที่สอดคล้องกับข้อมตินี้คือ เรือที่ได้รับอนุญาตต้องทำเครื่องหมายที่เห็นได้ชัดและเป็นไปตามมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งกล่าวไว้ในมาตรา 11 ของพ.ร.บ.เรือไทย และการมีสมุดปุมเรือไว้ประจำเรือประมงสำหรับเรือที่มีขนาดความยาว 24 เมตรขึ้นไป ก็สอดคล้องกับมาตรา 49¹⁵ แต่ในพระราชบัญญัติการประมง ไม่ได้กล่าวถึงการมีสมุดปุมเรือไว้กับเรือประมง แต่กล่าวไว้ในระเบียบกรมประมงว่าด้วยการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการประมงในทะเลหลวง ปี พ.ศ. 2553 ว่าต้องมีสมุดปุมเรือไว้กับเรือประมงด้วยตามข้อ 13 กล่าวไว้ว่า เมื่อเรือประมงดังกล่าวจะกลับเข้ามาในราชอาณาจักรจะต้องแจ้งเข้าตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และจัดให้มีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับประเภท ชนิด และปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้จากการทำประมงในสมุดบันทึกการทำประมงที่กรมประมงกำหนดหรือตามแบบที่คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียกำหนดหรือตามแบบที่องค์การบริหารจัดการประมงในระดับภูมิภาคอื่นกำหนดแล้วแต่กรณี และส่งให้กรมประมงทราบทุกครั้งเมื่อเรือประมงเข้าเทียบท่า ถือว่าระเบียบนี้สามารถรองรับในเรื่องสมุดปุมเรือประมงได้

¹⁵ เรือประมงไทย 2 ลำ ที่เข้าไปทำการประมงในทะเลหลวงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี เป็นเรือประมงเบ็ดราวทูน่า ได้แก่ 1. เรือมุกอันดามัน 18 ยาว 53.57 เมตร และ 2. เรือมุกอันดามัน 28 ยาว 52.1 เมตร ข้อมูลจาก [http:// www.iotc.org](http://www.iotc.org) และเรือทั้งสองลำเป็นเรือของบริษัทสยามทูน่า ฟิชเชอร์รี่ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทไทยที่เกิดจากการร่วมทุนระหว่างไทยและไต้หวัน ภายใต้กฎระเบียบการจัดตั้งบริษัทตามกฎหมายไทย เริ่มทำการประมงในปี พ.ศ. 2543 โดยทำการประมงในทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย และทำการประมงร่วมกับประเทศมอริเชียส สัตว์น้ำที่จับได้เป็นปลาทูน่าสด และส่งขายตลาดญี่ปุ่น ข้อมูลจาก สมิต ธรรมเชื้อ, การพัฒนาการทำการประมงปลาทูน่าของไทยในทะเลหลวง. เอกสารทางวิชาการฉบับที่17.(กรุงเทพฯ: กองประมงต่างประเทศ กรมประมง, 2548) หน้า 59

ข้อมติ 01 /02 จะต้องพิจารณาควบคู่กับข้อมติ 07/02 การจัดทำบันทึกบัญชีรายชื่อเรือประมงที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำการประมงในพื้นที่ไอโอทีซี เนื่องจากเป็นพันธกรณีของรัฐภาคีในฐานะที่เป็นรัฐเจ้าของธง ข้อมติที่ 07/02 จะเป็นการกล่าวเพิ่มเติมถึงการดำเนินการเพื่อให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ, กำหนดให้เรือประมงมีใบทะเบียนเรือ และอาชญาบัตรทำการประมง และ หรือบันทึกการขนถ่ายปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่ไอโอทีซี อยู่บนเรือประมงด้วย ในส่วนความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมตินี้ กฎหมายไทยที่สอดคล้องกับข้อมติได้กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ในส่วนของอาชญาบัตรทำการประมง กล่าวไว้ในมาตรา 28 คือให้บุคคลที่จะใช้เครื่องมือในพิกัด จะต้องมาขอออกอาชญาบัตร¹⁶ ระบุชื่อบุคคลนั้น และเสียเงินอากรตามพ.ร.บ.การประมง ซึ่งการจำแนกเครื่องมือประมงนั้น สามารถแยกได้ดังนี้

เครื่องมือประมงตาม มาตรา 4 (3) หมายถึง เครื่องกลไก เครื่องใช้ เครื่องอุปกรณ์ ส่วนประกอบ อารูธ เสา หลัก หรือ เรือ บรรดาที่ใช้ในการทำประมง ดังนั้นเครื่องมือประมงจึงมีทั้งประเภทที่เป็นเครื่องมือทำการประมงโดยสภาพแท้ๆ และประเภทที่ถือเป็นเครื่องมือประมงโดยการนำมาใช้ทำการประมง

เครื่องมือในการทำประมงตามพ.ร.บ.ประมง พ.ศ. 2490 แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. เครื่องมือประจำที่ หมายถึง เครื่องมือทำการประมงซึ่งใช้วิธีลงหลัก บัก ผูก ซึ่งรั้ง ถ่วง หรือวิธีอื่นใด อันทำให้เครื่องมือนั้นอยู่กับที่ในเวลาทำการประมง บัญญัติไว้ในมาตรา 4(12)

2. เครื่องมือในพิกัด หมายถึง เครื่องมือทำการประมงซึ่งระบุชื่อ ลักษณะ หรือวิธีใช้ไว้ในกฎกระทรวง บัญญัติไว้ในมาตรา 4 (13)

¹⁶ อาชญาบัตร ตามมาตรา 4 (10) ของ พ.ร.บ.การประมง พ.ศ. 2490 หมายความว่า ใบอนุญาตซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ออกให้แก่ผู้รับอนุญาตเพื่อใช้เครื่องมือทำการประมง ซึ่งหมายถึงเครื่องมือในพิกัด จากคำนิยามนี้ อาชญาบัตรเป็นเอกสารซึ่งนายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้ากิ่งในท้องที่นั้นได้ออกให้แก่ผู้รับอนุญาตเพื่อใช้เครื่องมือทำการประมง

3. เครื่องมือนอกพิกัด หมายถึง เครื่องมือทำการประมงซึ่งไม่ได้ระบุไว้ใน กฎกระทรวงว่าเป็นเครื่องมือในพิกัด บัญญัติไว้ในมาตรา 4 (14)

เมื่อนำมาพิจารณากับเครื่องมือที่ใช้ทำการประมงในทะเลหลวงแล้ว อวนล้อม (purse seine) ถือว่าเป็นเครื่องมือในพิกัดอวนต่างๆ เป็นเครื่องมือในพิกัดตามข้อ 12 ของ กฎกระทรวง ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2490) ว่าด้วยชื่อเครื่องมือในพิกัด ออกตามความในพระราชบัญญัติ การประมงพ.ศ. 2490¹⁷ ส่วนเบ็ดราว (longline) ถือว่าเป็นเครื่องมือประจำที่ตามมาตรา 31 กล่าวถึงเครื่องมือประจำที่ว่า ห้ามมิให้บุคคลใดตั้ง หรือปัก หรือสร้างเครื่องมือประจำที่ลงในที่ สาธารณประโยชน์ ส่วนที่จับสัตว์น้ำอื่นๆ ห้ามมิให้บุคคลใดกระทำการเช่นว่านั้นโดยมิได้รับ อนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ดังนั้น ความหมายของเครื่องมือทำการประมงของ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ทั้งอวนล้อมและเบ็ดราว กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่ใช้ เครื่องมือประมงอวนล้อมซึ่งเป็นเครื่องมือในพิกัดจะต้องมาขอออกใบอนุญาต ตามมาตรา 28 และส่วนของเครื่องมือประจำที่ก็ต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 31 ถือว่า สอดคล้องกับการออกใบอนุญาต ตามข้อมติ 07/02 ของไอโอทีซี และให้มีใบทะเบียนเรือ ซึ่งเรือ ไทยก็ต้องทำการจดทะเบียนเป็นเรือไทยตามมาตรา 6 ของพ.ร.บ.เรือไทย จึงถือว่ากฎหมายไทย สอดคล้องกับข้อมตินี้

บทลงโทษหากไม่ทำการออกใบอนุญาตในการทำประมง แบ่งเป็นมาตรการทาง ปกครอง คือ ตามมาตรา 36 ของพ.ร.บ.การประมง พ.ศ. 2490 ในกรณีผู้รับอนุญาตกระทำการฝ่า ฝืนพระราชบัญญัตินี้ หรือปฏิบัติผิดเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในประทานบัตร ใบอนุญาต หรืออาชญา บัตร พนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งเพิกถอนประทานบัตร ใบอนุญาต หรืออาชญาบัตรนั้นเสียก็ได้ และ

¹⁷ กฎกระทรวง ฉบับที่ 1 (พ.ศ.2490) กำหนดเครื่องมือในพิกัดมี 14 ชนิด คือ 1.ยอชั้นซ่อ 2.ซ็อนชั้นซ่อ 3. ซ็อนสนั่น 4. ซ็อนหางเหยี่ยว 5.งูงโงงพวงที่ใช้ประกอบกับโงงพวง ร้วไซมาน หรือกันชูร้วไซมาน 6.งูงบาม 7. เรือผีหลอกหรือเรือกัตรา 8. แหยาว ตั้งแต่ 4 เมตร ขึ้นไป 9. ซ็อนต่างๆปากกว้างตั้งแต่ 3.5 เมตรขึ้นไป 10. เบ็ดราวยาวตั้งแต่ 40 เมตรขึ้นไป 11. ซ้าย 12 .อวนต่างๆ 13. ฝือก 14. เครื่องกัน ที่มา : ป.วิมล, *สาระความรู้กฎหมายเกี่ยวกับสัตว์น้ำและการทำประมง*, (กรุงเทพฯ: พลสยาม พรินต์ติ้ง, 2547), หน้า 32.

บทลงโทษตามหมวด 6 เป็นการลงโทษทางอาญา คือ มาตรา 64 บุคคลใดใช้เครื่องมือทำการประมง ซึ่งต้องมีอาชญาบัตรตามพระราชบัญญัติโดยไม่มีอาชญาบัตร ตามมาตรา 28 หรือมิได้เสียอากรเพิ่มตามมาตรา 29 ต้องระวางโทษปรับสามเท่าของเงินอากรและให้อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดีมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และวรรค 2 บัญญัติว่า เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายใน 15 วัน ให้คดีเป็นอันเลิกกัน

-ข้อมติ 01/03 การดำเนินการตามข้อมติของ IOTC โดยเรือประมงของรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคี ทั้งนี้เมื่อเรือประมงไทยหรือเจ้าหน้าที่พบว่าเรือประมงของรัฐที่ไม่เป็นภาคีทำการประมงสัตว์น้ำในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีตามข้อมตินี้ให้แจ้งไปยังรัฐธงของเรือลำนั้น และแจ้งไปยังเลขาธิการไอโอทีซี แต่จะมีปัญหาเมื่อเรือประมงของรัฐที่ไม่เป็นภาคีของไอโอทีซี เข้ามาเทียบท่ายังท่าเรือของไทย เจ้าหน้าที่ไทยก็ไม่มีสิทธิตรวจกิจกรรมการทำประมงได้ หากเรือประมงต่างชาตินั้นไม่ยินยอมหรือไม่ได้รับรองขอให้เข้าไปตรวจสอบ เนื่องจากในปัจจุบันไม่มีกฎหมายภายในเกี่ยวกับการตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงบริเวณท่าเรือ เพราะพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ไม่ได้บัญญัติเรื่องการตรวจสอบกิจกรรมประมงบริเวณท่าเรือไว้ ส่วนกรมเจ้าท่าแม้จะสามารถตรวจเรือประมงได้แต่ก็ไม่มีสิทธิตรวจกิจกรรมการทำประมง นอกจากนี้เรือต่างชาตินั้นจะยินยอมให้เจ้าหน้าที่ของไทยตรวจกิจกรรมการทำประมงว่ามีการทำประมง IUU เอง ซึ่งเมื่อตรวจพบก็ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายต่อไป หรือแจ้งไปยังเลขาธิการไอโอทีซี เพื่อให้มีการพิจารณาว่าเรือประมงลำนั้นเป็นเรือประมง IUU หรือไม่ ซึ่งถ้าคณะกรรมการฯ พบว่าเป็นเรือที่ทำการประมง IUU จริง ก็จะทำการประกาศในรายชื่อเรือประมง IUU ในเว็บไซต์ของไอโอทีซี เพื่อให้เป็นที่รับรู้โดยทั่วกัน และเรือประมงลำนั้นก็จะไม่สามารถทำการประมงสัตว์น้ำในพื้นที่ไอโอทีซีได้อีก และถูกห้ามการขึ้นท่า ขนถ่าย ค้าขาย กับประเทศที่เป็นภาคีของไอโอทีซี และแจ้งให้องค์การบริหารจัดการประมงอื่นๆทราบด้วย

-ข้อมติ 01/07 การสนับสนุนแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (Concerning The Support of The IPOA -IUU Plan) ข้อมตินี้จะเกี่ยวข้องกับการป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำ

ประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม เมื่อพิจารณาความสอดคล้องกับแนวปฏิบัติของประเทศไทยแล้วพบว่า ปัจจุบันประเทศไทยได้ดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติการแห่งชาติในการจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (National Plan of Action to Prevent, Deter and Eliminate Illegal, Unreported and Unregulated Fishing : NPOA-IUU) สื่อเนื่องมาจากแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกัน ขจัด ยับยั้ง การทำประมง IUU (IPOA – IUU) ที่บัญญัติขึ้นโดยองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ได้เรียกร้องให้ทุกประเทศที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนปฏิบัติการระดับชาติ ในการพิจารณานำเครื่องมือหรือวิธีการพื้นฐานที่บรรจุอยู่ในแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศที่บัญญัติขึ้นไปปรับใช้กับการประมงในประเทศของตน และได้เสนอแนะให้ทุกประเทศของตนทบทวนแผนปฏิบัติการแห่งชาติอย่างน้อยทุกๆ 4 ปี และนำเสนอต่อองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ถึงขั้นตอนที่ได้ดำเนินไปตามแผนปฏิบัติการแห่งชาติและแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อจัดการทำประมง IUU

แนวทางการทำงานเพื่อการพัฒนาแผนปฏิบัติการระดับชาติของไทยในการจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุมในปัจจุบัน ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการชุดใหญ่ เพื่อพิจารณาจัดทำแผนปฏิบัติการระดับชาติในการจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม โดยมีท่านอธิบดีกรมประมงเป็นประธานคณะกรรมการฯ มีการประชุมครั้งที่ 1/2550 เมื่อวันที่ 29 มกราคม พ.ศ. 2550 ที่ประชุมมีมติให้แบ่งคณะทำงานหลักออกเป็น 2 คณะทำงานย่อย ได้แก่ 1. คณะทำงานย่อยด้านวิเคราะห์กฎหมาย เพื่อเตรียมการจัดทำแผนปฏิบัติการระดับชาติในการจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และ 2. คณะทำงานย่อยด้านการติดตามผล ควบคุม และเฝ้าระวัง (MCS) นอกจากนี้กรมประมงได้นำแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศไปปฏิบัติ เช่นการติดตั้งระบบติดตามเรือประมง(Vessel Monitoring System :VMS) การมีโครงการผู้สังเกตการณ์บนเรือ (observer on board) ปัจจุบันคณะทำงานติดตามผลจัดทำร่างแผนนโยบายระดับชาติ (NPOA-IUU) ของกรมประมงยังอยู่ระหว่างขั้นตอนการพัฒนาทั้งทางด้านกฎหมาย และเทคนิค อันจะประกอบกันเป็นเครื่องมือที่ทรงประสิทธิภาพในการจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการ

รายงานและใ้การควบคุม เพื่อบังคับใช้กับเรือประมงที่จดทะเบียนในประเทศไทย ทั้งที่ทำการประมงในน่านน้ำ นอกน่านน้ำทั้งน่านน้ำของประเทศเพื่อนบ้านและในทะเลหลวง ตลอดจนเรือต่างชาติที่เทียบท่าขนถ่ายสัตว์น้ำ จัดหาเสบียงอาหารและน้ำมันโดยใช้ท่าเทียบเรือของราชอาณาจักรไทยเป็นฐานการส่งกำลังบำรุงต่อไป¹⁸

-ข้อมติ 06/03 การจัดทำโครงการนำร่องเกี่ยวกับระบบติดตามตรวจสอบตำแหน่งเรือ (A vessel Monitoring System Programme : VMS) ในพระราชบัญญัติการประมงไม่ได้บัญญัติไว้ แต่กฎหมายไทยที่สอดคล้องกับข้อมติคือ ระเบียบกรมประมง พ.ศ. 2553 ได้กล่าวว่าเรือประมงที่จะไปทำการประมงในทะเลหลวงจะต้องมีระบบติดตามเรือ ตามข้อ 6.3¹⁹ และปรากฏในแผนแม่บทการจัดการประมงทะเลไทยในกลยุทธ์ที่ 5 ตามข้อ 3.5 พัฒนาระบบติดตาม ควบคุม และเฝ้าระวัง (Monitoring Control and Surveillance : MCS) ที่มีประสิทธิภาพ โดยรวมถึงการติดตั้งระบบติดตามเรือ (Vessel Monitoring System :VMS) และ การควบคุมของรัฐท่าเรือ (port state control) ดังนั้นกฎหมายไทยที่ออกโดยฝ่ายบริหารในเรื่องนี้สามารถรองรับพันธกรณีตามข้อมติได้

-ข้อมติ 07/02 การจัดทำบันทึกบัญชีรายชื่อเรือประมงที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำการประมงในพื้นที่ไอโอทีซี ข้อมตินี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทางด้านการบริหารควบคุมไปด้วย ทั้งนี้เมื่อเรือประมงไทยประสงค์จะไปทำการประมงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ก็จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆให้เรียบร้อย ทั้งการขออนุญาตทำการประมง การจดทะเบียนเรือ การขออาชญาบัตรและใบอนุญาตในการทำประมง ซึ่งเมื่อดำเนินการครบถ้วนแล้วกรมประมงก็จะแจ้งไปยังเลขาธิการไอโอทีซีเพื่อระบุว่าเรือประมงลำดังกล่าวจะไปทำการประมงในพื้นที่ไอโอทีซี จากนั้นก็จะได้รับหมายเลขเรือประมงของไอโอทีซี ก็ถือว่าเรือประมงไทยลำนั้นสามารถทำการประมงใน

¹⁸ อิศระ ชาญราชกิจ และ คณะ, การประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และใ้การควบคุม, (กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้), หน้า 56,60-61

¹⁹ ข้อ 6 ของระเบียบฯ ปี พ.ศ. 2553 ผู้ยื่นคำขอต้องมีคุณสมบัติดังนี้ 6.1 เป็นบุคคลสัญชาติไทยและมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทย 6.2 ต้องเป็นเจ้าของเรือประมงหรือผู้ได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของเรือ 6.3 เรือประมงต้องมีระบบติดตามเรือ

พื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ถือว่าการปฏิบัติตามกฎหมายของไทยสามารถรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีในข้อนี้ได้

-ข้อมติ 10/08 บันทึกทรายชื่อเรือประมงที่เข้ามาทำการประมงปลาทูน่าและปลากะโทงแทงดาบในพื้นที่ไอโอทีซี ข้อนี้เป็นเรื่องในทางปฏิบัติ คือเมื่อเรือประมงไทยเข้าไปทำการประมงปลาทูน่าและปลากะโทงแทงดาบในพื้นที่ไอโอทีซี จะต้องมีการส่งข้อมูลไปยังเลขาธิการไอโอทีซี ภายในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ของทุกปี ซึ่งกรมประมงก็จะต้องแจ้งไปยังเรือประมงไทยที่ทำการประมงในทะเลหลวง ให้ส่งข้อมูลของการทำประมงปลาทูน่าและปลากะโทงแทงดาบมาให้ และเมื่อได้ข้อมูลแล้วก็จะส่งไปยังเลขาธิการไอโอทีซี

-ข้อมติ 11/02 การเตือนการทำประมงบริเวณทุ่นลอยน้ำ (Data Buoys) กฎหมายไทยไม่มีการบัญญัติถึงพันธกรณีในเรื่องนี้ไว้ แต่ในทางปฏิบัติเมื่อมีข้อมตินี้เจ้าหน้าที่กรมประมงก็จะแจ้งไปยังเรือประมง ว่าห้ามทำการประมงใกล้บริเวณทุ่นลอยน้ำตามข้อมติที่คณะกรรมการฯ แจ้งมา

-ข้อมติ 11/03 การจัดทำรายชื่อเรือประมง ที่สันนิษฐานว่าเกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ตามข้อมตินี้จะมีการกล่าวถึงคำนิยามของการทำประมง IUU การให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือส่งรายชื่อและหลักฐานที่สนับสนุนว่าเรือประมงของรัฐตน เป็นเรือประมง IUU อย่างน้อย 70 วันก่อนการประชุมประจำปี และการพิจารณาของไอโอทีซีว่าเรือเป็นการทำประมง IUU ว่ามีขั้นตอนอย่างไรบ้างและมีบทลงโทษในลักษณะใด ซึ่งกฎหมายไทยที่นำมาพิจารณาความสอดคล้องคือพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ถือว่าพระราชบัญญัตินี้ยังไม่สอดคล้อง เพราะไม่มีการบัญญัติเรื่องการป้องกันการทำประมง IUU ไว้ในพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 จึงไม่ได้มีคำนิยามของการทำประมง IUU ไว้ในกฎหมาย รวมถึงบทลงโทษด้วย แม้ว่าจะมีการควบคุมการทำประมงบัญญัติไว้แล้วก็ตามแต่ก็ยังไม่ครอบคลุมการทำประมง IUU ตามที่องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติและตามข้อมติของไอโอทีซีระบุไว้ ทำให้เกิดปัญหา

ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่หากจะไปตรวจสอบเรือประมงที่สันนิษฐานว่าเกี่ยวข้องกับเรือประมง IUU โดยเฉพาะบริเวณท่าเรือ แต่ในบางเรื่องเช่นเรื่องเครื่องมือประมง หรือใบอนุญาตในการทำประมงเจ้าหน้าที่สามารถเข้าไปตรวจสอบได้เพราะมีการบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 แต่ในเรื่องการจับปลาที่มีขนาดเล็กกว่ามาตรฐาน หรือจับปลามากเกินกว่าที่ไอโอทีซีกำหนดไว้ หรือพบเรือประมงไร้สัญชาติทำการประมงในพื้นที่ไอโอทีซี เจ้าหน้าที่ไทยไม่สามารถตรวจสอบเรือประมงได้ แต่ในกรณีที่สามารถตรวจสอบพบแล้วก็ต้องแจ้งไปยังเลขาธิการไอโอทีซี เพื่อให้พิจารณาว่าจะลงโทษเรือประมงนั้นอย่างไรซึ่งเมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วว่าเป็นเรือประมง IUU ก็จะถูกลงโทษด้วยการระบุว่าเรือประมงนั้นเป็นเรือ IUU ลงบนเว็บไซต์ และห้ามรัฐภาคีต่างๆ เกี่ยวข้องกับเรือประมงลำนี้ ทั้งนี้การจะแก้ไขปัญหการทำประมง IUU ไม่สามารถบรรลุผลได้ด้วยกรมประมงเพียงกรมเดียว เพราะมีหลายส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับปัญหา นี้ เช่น กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงคมนาคม กรมเจ้าท่า ที่ดูแลเรือ การออกใบอนุญาตการใช้เรือและจดทะเบียนเรือ กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงกลาโหมโดยกองทัพเรือ กระทรวงพาณิชย์ที่เกี่ยวข้องกับการส่งผลผลิตประมงออกต่างประเทศ กระทรวงอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการแปรรูปสัตว์น้ำ กระทรวงการคลังที่ดูแลกำกับการเก็บภาษีและงานศุลกากร กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมที่ดูแลปัญหาแรงงานภาคประมง ฯลฯ ดังนั้นการจะแก้ไขปัญหการทำประมง IUU นอกจากการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการประมงฉบับใหม่ให้มีการบัญญัติเรื่องการป้องกัน ยับยั้งและจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม อย่างชัดเจน หรือออกระเบียบเพื่อมารองรับเรื่องการทำประมง IUU แล้ว ก็ควรได้รับความร่วมมืออย่างแท้จริงจากหน่วยงานราชการตลอดจนถึงเอกชนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการจัดการกับปัญหการทำประมง IUU เพื่อให้สอดคล้องกับแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศของเอฟโอไอ (IPOA-IUU) และข้อมติของไอโอทีซี ในเรื่องนี้ ก็จะทำให้การปฏิบัติงานของหน่วยงานต่างๆ เพื่อต่อต้านการทำประมง IUU มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และทำให้สามารถแก้ไขปัญหการทำประมง IUU ให้หมดสิ้นไปได้

ในปัจจุบันประเทศไทยโดยกรมประมงได้เสนอกฎระเบียบเพื่อรองรับการปฏิบัติ ตามระเบียบของสหภาพยุโรป ฉบับที่ 1005/2008 ลงวันที่ 29 กันยายน 2551 เพื่อต่อต้านการทำ

ประมงผิดกฎหมาย ได้เสนอ Common Position on EC Regulation on IUU Fishing : Catch Certification Scheme ในที่ประชุมคณะทำงาน ประมงอาเซียนครั้งที่ 17 ซึ่งจัดขึ้นที่เมืองฮอยอัน สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ในการป้องกันการทำประมง IUU ดังนี้

- ในเรื่องการทำการประมงที่ผิดกฎหมาย (Illegal) นั้น เรือประมงไทยทุกลำต้องมีการจดทะเบียนเรือ และต้องได้รับอนุญาตการทำประมง (อาชญาบัตร) กรมประมงจึงประสานกับกรมเจ้าท่าในการดำเนินการจดทะเบียนเรือประมงไทยทุกลำ ซึ่งเริ่มดำเนินการมาตั้งแต่วันที่ 23 มิถุนายน 2552 แล้ว ในส่วนของอาชญาบัตรกรมประมงได้ดำเนินการมาโดยตลอดแล้วให้เรือประมงไทยดำเนินการขออาชญาบัตรให้ถูกต้อง

- ในเรื่องที่ไม่ควบคุมการทำประมง (Unregulated) นั้น กรมประมงมีกฎหมายในการควบคุมการทำประมง ตาม พรบ. และกฎกระทรวง รวมจำนวนทั้งสิ้นประมาณ 50 ฉบับ ซึ่งเป็นการควบคุมมิให้มีการทำการประมงที่ผิดกฎหมาย

- ในเรื่องที่ไม่รายงานการทำประมง (unreported) นั้น กรมประมงได้วางแนวทางในการใช้สมุดปูมบันทึกการทำประมง (Fishing Logbook) หรือสมุดปูมเรือ เพื่อบันทึกการทำประมงของเรือประมงไทย เพื่อตรวจสอบพื้นที่ทำการประมง ชนิดและสัตว์น้ำที่จับได้ เพื่อการตรวจสอบย้อนกลับของสินค้าประมง

- นอกจากนี้กรมประมงจะกำหนดให้ใช้ใบกำกับการซื้อขาย เพื่อเป็นเอกสารประกอบการเดินทางของสัตว์น้ำจากเรือประมงไปยังโรงงาน เพื่อโรงงานจะได้นำไปประกอบการขอใบรับรองการจับสัตว์น้ำ

สำหรับวัตถุดิบสัตว์น้ำที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ ประเทศไทยต้องมีการตรวจสอบใบรับรองการจับสัตว์น้ำที่แนบมากับสินค้านำเข้า²⁰

²⁰ กองประมงต่างประเทศ กรมประมง. IUU (กรุงเทพมหานคร : กองประมงต่างประเทศ กรมประมง, 2553), หน้า 3 -

-ข้อมติ 12/05 การจัดตั้งโปรแกรมสำหรับการขนถ่าย โดยเรือประมงขนาดใหญ่
(Transshipment By Large-Scale Fishing Vessels)

กฎหมายไทยที่นำมาใช้พิจารณาความสอดคล้องกับข้อมตินี้คือ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ปัจจุบันประเทศไทยมีเรือเบ็ดราวทูน่าขนาดใหญ่ 2 ลำ ทำการประมงในทะเลหลวง ซึ่งตามข้อมติได้กล่าวไว้ว่า การขนถ่ายบริเวณทะเลหลวงจะทำได้เฉพาะเรือประมงเบ็ดราวทูน่าขนาดใหญ่เท่านั้น ส่วนเรือประมงที่ใช้เครื่องมือชนิดอื่นๆ ต้องขนถ่ายบริเวณท่าเรือทั้งหมด เนื่องจากการควบคุมการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเลเป็นเรื่องที่ยากแก่การควบคุม

จากแผนปฏิบัติการระดับภูมิภาค (RPOA-IUU) ได้ระบุอย่างชัดเจนว่ากิจกรรมการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเล (Transshipment at Sea) “คือการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเลถือเป็นวิธีปฏิบัติที่บ่งชี้ว่าทำการประมง IUU ในการกระทำเพื่อให้สัตว์น้ำที่มาจากประมง IUU กลายเป็นสัตว์น้ำที่ถูกจับจากการประมงที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือการฟอกสัตว์น้ำนั่นเอง (Catch lanudry)”²¹

ซึ่งในพระราชบัญญัติการประมงไม่ได้มีการห้ามทำการขนถ่ายกลางทะเลไว้ และไม่ได้กำหนดว่าการขนถ่ายกลางทะเลจะต้องมีผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค เพื่อตรวจสอบการทำประมงอยู่บนเรือด้วยและการนำเรือประมงมาขึ้นท่าจะตรวจสอบอย่างไร ถือว่ากฎหมายไทยยังไม่สอดคล้องกับการปฏิบัติตามข้อมติ แต่ในอนาคตหากประเทศไทยสามารถพัฒนาของเรือประมงได้เป็นจำนวนมากขึ้น ก็ควรมีงบประมาณสนับสนุนในการจัดตั้งผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาคเพื่อตรวจสอบการขนถ่ายการทำประมงบริเวณทะเลหลวง เพื่อให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามข้อมติของไอโอทีซี และสามารถตรวจสอบข้อมูลการทำประมงได้ว่าเป็นการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุมหรือไม่

²¹ อิศระ ชาญราชกิจ และคณะ, การประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม (กรุงเทพมหานคร : ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้, 2550), หน้า 70.

การควบคุมเครื่องมือประมง

- ข้อมติ 12/08 แผนการจัดการจับปลาด้วยเครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง (on a Fish Aggregate Devices (FADs) Management Plan) ไม่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมาย เป็นเรื่องในทางปฏิบัติที่จะขอความร่วมมือจากเรือประมงไทยที่ใช้เครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูง ให้ส่งแผนการจัดการเครื่องมือล่อปลาให้มารวมฝูงข้อมูลไปยังเลขาธิการไอโอทีซี ภายในสิ้นปี ค.ศ. 2013

- ข้อมติ 12/12 เตือนการใช้ฉนวนลอยขนาดใหญ่ (large - scale driftnets) บริเวณทะเลหลวงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี แม้ว่าในพระราชบัญญัติการประมงพ.ศ. 2490 จะไม่ได้บัญญัติห้ามใช้เครื่องมือประมงประเภทฉนวนว่าต้องมีขนาดเท่าใด แต่หากมีข้อมติที่เกี่ยวข้องกับมาตรการอนุรักษ์และจัดการของไอโอทีซีแล้ว ประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีก็ต้องมีกฎหมายเพื่อรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณี โดยสามารถนำมาตรา 32 ของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์น้ำ มาปฏิบัติเพื่อให้สอดคล้องกับข้อมตินี้ โดยผู้มีอำนาจ²² เป็นผู้กำหนดขนาดของเครื่องมือประมงคือฉนวนลอยให้มีขนาดยาวเกิน 2.5 เมตร เพื่อทำการประมงในทะเลหลวงโดยจัดทำเป็นประกาศขึ้นมา ตามมาตรา 32 (1) “ กำหนดขนาดตาและระยะช่องเครื่องมือทำการประมงทุกชนิด กำหนดขนาด จำนวนและส่วนประกอบของเครื่องมือทำการประมงที่อนุญาตให้ใช้ในที่จับสัตว์น้ำ” และมาตรา 32 (2) “ กำหนดมิให้ใช้เครื่องมือทำการประมงอย่างหนึ่งอย่างใดในที่จับสัตว์น้ำ “

เหตุผลที่มีการห้ามใช้เครื่องมือประมงฉนวนลอยขนาดใหญ่ เนื่องจากในอดีตมีการใช้ฉนวนลอยที่มีขนาดความยาวมากในบริเวณทะเลหลวง การใช้ฉนวนลอยขนาดยาวมาก ทำให้ทำลายทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวก วาฬ โลมา นกทะเล เต่าทะเล และปลาทุ่นชนิดต่างๆ ทั้งนี้เมื่อชาวประมงต้องการสัตว์น้ำเป้าหมายคือปลาทุ่นชนิดเดียว ทำให้ต้องทิ้งสัตว์น้ำชนิดอื่นๆลงทะเลทำให้เกิดความสูญเปล่าของทรัพยากรสัตว์น้ำ ทำให้สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติออกข้อมติที่ 44/215(The United Nations General Assembly (UNGA) เมื่อปี ค.ศ.1990 และไอโอทีซีก็

²² ผู้มีอำนาจตามมาตรา 1 คือ 1. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ 2. ข้าหลวงประจำจังหวัดโดยอนุมัติรัฐมนตรีเฉพาะรายในเขตท้องที่ของตน ซึ่งข้าหลวงประจำจังหวัดคือผู้ว่าราชการจังหวัด มีอำนาจประกาศตามมาตรา 32 (1) ถึง(7)

ได้รับเอาแนวทางของข้อมติที่มาจากมติของไอโอทีซีโดยได้กล่าวถึงในส่วนอารัมภบทของข้อมติว่าให้ระลึกลักษณะของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติที่เรียกร้องทั่วโลกห้ามใช้เครื่องมืออวนลอยขนาดใหญ่ในการทำประมงบริเวณทะเลหลวง เพื่อต้องการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำทั้งที่เป็นเป้าหมายและไม่ใชเป้าหมาย เพื่อการทำประมงอย่างยั่งยืน

การควบคุมบริเวณท่าเรือ

ประเทศไทยให้การรับรองแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อป้องกัน ยับยั้งและจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (International Plan of Action to prevent, deter and eliminate IUU Fishing :IPOA -IUU) แผนปฏิบัติการระดับภูมิภาค(Regional Plan of Action to prevent, deter and eliminate IUU Fishing) แผนปฏิบัติการระดับชาติ (National Plan of Action to prevent, deter and eliminate IUU Fishing)และเป็นภาคีของไอโอทีซี ในฐานะที่ประเทศไทยรับรองแผนปฏิบัติการเหล่านี้ และเป็นภาคีของไอโอทีซีจึงต้องปฏิบัติตามมาตรการตรวจสอบบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม แต่ในปัจจุบันตามกฎหมายไทย การตรวจสอบเรือประมงที่เข้ามาจากต่างประเทศ เป็นความรับผิดชอบของกรมเจ้าท่า กรมศุลกากร และกองบัญชาการตำรวจตรวจคนเข้าเมือง ภายใต้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งควบคุมเกี่ยวกับมาตรฐานของเรือประมง (ทางเทคนิค)และอุปกรณ์บนเรือประมง (สิ่งของต้องสำแดง:ภาษี) และคนประจำเรือเป็นหลัก แต่ไม่มีกฎหมายภายในของไทยที่ให้ตรวจสอบใบอนุญาตทำการประมง รายละเอียดของการทำประมงและแหล่งที่มาของสัตว์น้ำซึ่งมีความสำคัญต่อการพิสูจน์ว่าเรือประมงดังกล่าวเป็นเรือประมง IUU หรือไม่ซึ่งควรเป็นหน้าที่ของกรมประมงในการตรวจสอบ ถึงแม้ว่าจะมีเหตุผลเพียงพอว่าเรือประมงลำใดเป็นเรือประมง IUU แต่ก็ไม่มีกฎหมายรองรับในการห้ามขนถ่ายสัตว์น้ำขึ้นท่าเรือได้ แม้ว่า ไอโอทีซี จะทำการขึ้นบัญชีดำและบัญชีขาวเรือประมงเบ็ดราวทูน่าที่มีขนาดความยาว 24 เมตรขึ้นไปและเผยแพร่แก่รัฐเจ้าของท่าเรือทำการตรวจสอบก่อนที่จะห้ามหรืออนุญาตให้มีการขึ้นหรือลำเลียงปลา แต่ประเทศไทยในฐานะรัฐเจ้าของท่าเรือไม่สามารถตรวจสอบการเข้าเทียบท่าเรือของเรือประมงได้ เพราะขาดฐานกฎหมายที่จะมารองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีดังกล่าว การเก็บข้อมูลจากเรือประมงที่มาขึ้นท่าที่จังหวัดภูเก็ต ก็เป็นเรื่องของความ

สมัครใจของเจ้าของเรือทั้งสิ้น โดยเจ้าของเรือจะให้หรือมิให้ข้อมูลประมงดังกล่าวได้โดยไม่มีมาตรการบังคับ ซึ่งในอนาคตมาตรการที่เกี่ยวข้องกับท่าเรือจะมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น เพราะประชาคมระหว่างประเทศกำลังดำเนินการผลักดันให้มีการจัดทำบันทึกความเข้าใจ (Memorandum of Understanding) ระหว่างท่าเรือต่างๆ เพื่อเป็นหลักประกันให้รัฐเจ้าของท่าเรือต่างๆ จะให้ความร่วมมืออย่างจริงจังในการป้องกันมิให้การประมงและเรือประมง IUU ตลอดจนมีการกระจายสินค้าการประมงที่ได้มาโดยมิชอบ ซึ่งกรณีดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศที่ยังพึ่งพารายได้จากการประมง

-ข้อมติ 05/03 การจัดตั้งโปรแกรมของไอโอทีซี ที่จะตรวจสอบบริเวณท่าเรือ และ ข้อมติ 10/11 มาตรการของรัฐท่าเรือ เพื่อป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม กฎหมายภายในของไทยยังไม่สอดคล้องกับการปฏิบัติตามพันธกรณีตามข้อมติของไอโอทีซี เพราะไม่มีการบัญญัติถึงการควบคุมเรือประมงเมื่อมาเทียบท่าเรือ แต่ประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีของไอโอทีซี ก็ต้องปฏิบัติตามข้อมติทั้งสองข้อ โดยเฉพาะข้อมติที่ 10/11 ได้นำหลักการและหลักกฎหมายในการควบคุมบริเวณรัฐท่าเรือ มาจากความตกลงว่าด้วย มาตรการของรัฐท่าเรือที่จะป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ.2009ซึ่งถือเป็นสนธิสัญญาที่มีสภาพบังคับ แม้ประเทศไทยจะยังไม่ไดลงนามความตกลงฯ แต่การที่ประเทศไทยเป็นภาคีของไอโอทีซีก็ต้องปฏิบัติตามข้อมติที่ 10/11 ซึ่งก็เสมือนว่าได้ปฏิบัติตาม ความตกลงฯปีค.ศ. 2009 แล้ว

การควบคุมการทำประมง

-ข้อมติที่ 10/10 มาตรการทางการตลาดที่เกี่ยวข้อง และ ข้อมติ 11/04 โครงการผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค ยังไม่สอดคล้องเพราะไม่มีกฎหมายไทยบัญญัติไว้ แต่ในแผนปฏิบัติการระดับชาติก็ได้มีการกล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ เพื่อมิให้ประเทศไทยถูกกีดกันทางการค้าจากประเทศมหาอำนาจและสามารถตรวจสอบแหล่งที่มา และข้อมูลของการทำประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าได้

4.2.2 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ

หลักการที่ปรากฏในข้อมติ

-ข้อมติ 12/01 การนำไปปฏิบัติให้เกิดผลของหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน (on the Implementation of the Precautionary Approach) ข้อมตินี้ปรากฏหลักการ precautionary Approach และมีการกล่าวถึงหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ (Ecosystem Approach) ในข้อมติควบคุมไปด้วย พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.2490 บัญญัติถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ แต่ไม่ได้กล่าวถึง หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน รวมถึงหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ ซึ่งถือเป็นหลักการจัดการประมงแนวใหม่ ที่เกิดขึ้นหลังจากอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ดังนั้นในพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.2490 ซึ่งเกิดขึ้นก่อนอนุสัญญาฯ ค.ศ. 1982 จึงไม่มีการบัญญัติหลักการเหล่านี้เอาไว้ ไม่มีการกำหนดจุดอ้างอิง และกฎการควบคุมทำการประมง ตามหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน และไม่มีการกล่าวถึงหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ ซึ่งมองสิ่งแวดล้อมแบบองค์รวม

การอนุรักษ์และจัดการสัตว์น้ำเป้าหมาย

-ข้อมติ 12/13 การอนุรักษ์และจัดการมวนปลาหูช้างเขตร้อนในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี พระราชบัญญัติการประมงไม่ได้กล่าวถึงการกำหนดปริมาณที่จับได้สูงสุดของปลาหูช้างน้ำตาโตและปลาหูช้างครีบเหลืองตามข้อมตินี้ รวมถึงการปิดทำการประมงในพื้นที่แถบไซมาเลียเป็นระยะเวลา 1 เดือนสำหรับเรือประมงอวนล้อมและเบ็ดราว ถือว่ากฎหมายไทยยังไม่สอดคล้องกับข้อมตินี้ แต่สามารถออกประกาศตามมาตรา 32 ของพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามข้อมติได้ โดยให้รัฐมนตรีออกประกาศในเรื่องพื้นที่ห้ามทำการประมง และการกำหนดปริมาณสัตว์น้ำที่พึงอนุญาตให้จับได้สูงสุด บริเวณพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ตามข้อ 32 (5) กำหนดฤดูปลาแม่ไข่และเลี้ยงลูก กำหนดเครื่องมือที่ใช้และกำหนดวิธีทำการประมงในที่จับ

สัตว์น้ำใดๆ ในฤดูดังกล่าว และ (6) กำหนดชนิด ขนาด และจำนวนอย่างสูงของสัตว์น้ำที่อนุญาตให้ทำการประมง

การอนุรักษ์สัตว์น้ำพลอยได้ (By catch)

-การอนุรักษ์ปลาลาม ตามข้อมติ 05/05 และ 12/10 การอนุรักษ์ปลาลามที่รีชเชอร์ ในกฎหมายไทยไม่ได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ แต่สามารถออกประกาศให้สอดคล้องกับข้อมตินี้ โดยทำคำประกาศตามมาตรา 32 (7) เพื่อห้ามการทำประมงปลาลามต่างๆ และปลาลามที่รีชเชอร์

-นกทะเล ตามข้อมติ 10/06 การลดการจับสัตว์น้ำพลอยได้ที่จับนกทะเลโดยไม่ได้ตั้งใจในการทำประมงเบ็ดราวและข้อมติ 12/06 การลดการจับสัตว์น้ำพลอยได้ที่จับนกทะเล โดยไม่ได้ตั้งใจในการทำประมงเบ็ดราว มีผลบังคับใช้ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 2014 กฎหมายไทยยังไม่มีการบัญญัติไว้โดยเฉพาะ แต่สามารถออกประกาศตามมาตรา 32 ได้เพื่อให้สอดคล้องกับข้อมตินี้

-ข้อมติ12/04 การอนุรักษ์เต่าทะเล กฎหมายไทย มีประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่องห้ามมิให้ทำการประมงเต่าทะเลและกระทะเลทุกชนิด รวมทั้งไข่ของสัตว์น้ำดังกล่าว ลงวันที่ 14 เมษายน พ.ศ.2490 ซึ่งเต่าถือเป็นสัตว์น้ำที่ห้ามทำการประมงอย่างเด็ดขาด ตามข้อ32 (7) ของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 แต่กรณีของการทำประมงปลาหูฉลามและปลาที่คล้ายหูฉลามในบริเวณทะเลหลวง การทำประมงปลาหูฉลามและปลาที่คล้ายหูฉลามแล้วจับเต่าทะเลเป็นสัตว์น้ำพลอยได้ที่ติดมากับเครื่องมือประมง แล้วต้องปฏิบัติอย่างไรนั้น กฎหมายไทยไม่ได้บัญญัติไว้ แต่สามารถออกระเบียบเพื่อให้สอดคล้องกับข้อมตินี้ได้ในอนาคตเพื่อให้กฎหมายคุมถึงพื้นที่ทำการประมงบริเวณทะเลหลวงซึ่งเป็นพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี

4.2.3 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อมติเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลทางสถิติในการทำประมง

กฎหมายไทยที่สอดคล้องกับข้อมติคือ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 เรื่องสถิติการประมง ตามหมวด 4 ตามมาตรา 47 บัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีในการออกประกาศกระทรวง เพื่อให้มีการเก็บสถิติการประมงในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งก็ได้ตามที่เห็นสมควร และ มาตรา

48 บัญญัติให้อำนาจอธิบดีกรมประมงในการมีคำขอไปยังผู้หนึ่งผู้ใดที่มีอาชีพเกี่ยวกับสัตว์น้ำ ส่งรายการ ข้อความ จำนวน เกี่ยวกับสถิติเหล่านั้นได้ ภายหลังจากที่รัฐมนตรีได้ออกประกาศกระทรวงให้มีการเก็บสถิติการประมงในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดตามมาตรา 47 แล้ว ในทางปฏิบัติการประมงเคยมีคำขอให้กรอก รายการ ข้อความ ตัวเลข ในเรื่อง ชื่อเรื่อง เลขที่ อาชญาบัตร ชื่อเครื่องมือทำการประมง แหล่งที่ทำการประมง ลงในสมุดปูมเรือ แต่ในบางเรื่องที่เป็นการขอข้อมูลเพิ่มเติมใหม่ ๆ ประเทศไทยก็ไม่สามารถส่งข้อมูลสถิติได้ เพราะขาดความร่วมมือจากชาวประมง (ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่กรมประมง) ดังนั้นการเก็บรวบรวมสถิติข้อมูลนี้นอกจากจะมีกฎหมายบัญญัติเพื่อรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีแล้ว ยังต้องอาศัยความร่วมมือจากบริษัทและผู้ประกอบการของเรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวงบันทึกข้อมูลการทำประมงไว้สมุดปูมเรือและส่งข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์น้ำที่จับได้ การบันทึกการจับและการลงแรงประมง และข้อมูลต่างๆที่รัฐภาคีต้องการ แก่เจ้าหน้าที่กรมประมง เช่นเจ้าหน้าที่กรมประมงขอให้ผู้ประกอบการส่งข้อมูลผลจับและการลงแรงประมงทุกๆ 3 เดือนมาให้ เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลสถิติในการทำประมงอย่างแท้จริง และสามารถส่งข้อมูลไปยังเลขาธิการไอโอทีซี เพื่อให้ทราบถึงสถิติของการทำประมงของรัฐภาคีเพื่อนำไปประเมินการจัดทำมาตรการอนุรักษ์และจัดการต่างๆ ต่อไป

4.3 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อเสนอแนะ (Recommendations) เกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของคณะกรรมการฯ

ข้อเสนอแนะ ไม่มีผลผูกพันทางกฎหมาย (non - legal binding) กับรัฐภาคีในการปฏิบัติตาม ซึ่งคณะกรรมการฯ จัดทำข้อเสนอแนะ ตามข้อ 9. 8 ของความตกลงฯ ข้อเสนอแนะแม้จะไม่มีผลผูกพัน แต่หากประเทศอื่นๆ ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะแต่ประเทศไทยไม่ปฏิบัติตามก็จะเกิดความเสียหายต่อประเทศไทยได้ และข้อเสนอแนะบางข้อในอนาคตจะก็จะกลายเป็นข้อมติที่มีผลผูกพันทางกฎหมายกับรัฐภาคีของไอโอทีซี แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

4.3.1 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อเสนอแนะเพื่อดำเนินการป้องกันการทำประมง ที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม

-ข้อเสนอแนะ 02/07 เกี่ยวกับมาตรการในการป้องกันการเปลี่ยนแปลงผลจับของเรือประมงเบ็ดราวทูน่าขนาดใหญ่ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.2490 กล่าวถึงเรื่องการเก็บข้อมูลสถิติแต่ไม่ได้บอกไว้ในลักษณะใดบ้าง ดังนั้นเจ้าหน้าที่จึงต้องตรวจสอบปริมาณปลาทูน่าที่ทำการขนถ่ายปลาทูน่ากลางทะเลหรือบริเวณท่าเรือให้เรียบร้อย เพื่อป้องกันการจัดทำเอกสารทางสถิติที่ไม่ถูกต้อง เพื่อให้สอดคล้องกับข้อมูลนี้ และต้องมีการดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารสถิติก่อนการนำเข้าปลาทูน่าของผู้ขนส่งด้วย

- ข้อเสนอแนะ 03/05 มาตรการทางการค้า ประเทศไทยในฐานะประเทศนำเข้าปลาทูน่ารายใหญ่และส่งออกปลาทูน่ากระป๋องรายใหญ่ของโลก และเป็นภาคีของไอโอทีซี หากอนุญาตให้เรือประมงมาเทียบท่าควรเก็บบันทึก ตรวจสอบข้อมูลการนำเข้า และส่งข้อมูลให้ไอโอทีซี ทุกปี ดังนั้นผู้นำเข้าจึงต้องมีมาตรการตรวจสอบถึงแหล่งที่มา (Traceability) ของปลาจากเอกสารกำกับ หรือต้องติดต่อกับประเทศต้นทางเพื่อมิให้มีการนำเข้าปลาที่ได้มาจากการทำประมง IUU ประเทศไทยในฐานะเป็นศูนย์กลางของการนำเข้าเพื่อการบรรจุหีบห่อปลาทูน่าตาโต ปลาทูน่าครีบลีหลัง ปลาทูน่าครีบน้ำเงิน และปลากระโทงแทงดาบ ไปยังประเทศที่สาม การตรวจสอบเอกสารรับรองการจับจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง แม้ว่าจะเป็นเพียงข้อเสนอแนะแต่หากประเทศไทยไม่ปฏิบัติตามก็อาจถูกห้ามส่งออกสินค้าปลาทูน่ากระป๋องจากประเทศมหาอำนาจได้

-ข้อเสนอแนะ 05/07 เกี่ยวกับมาตรฐานสำหรับเรือประมงปลาทูน่า ประเทศไทยควรตรวจสอบเรือประมงที่ทำการประมงในพื้นที่รับผิดชอบไอโอทีซีให้เป็นไปตามมาตรฐานที่ไอโอทีซีกำหนด

4.3.2 ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับข้อเสนอแนะเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ

หลักการ

-ข้อเสนอแนะ 12/15 หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด (On the Best Available Science) และ ข้อเสนอแนะ 12/14 เป้าหมายชั่วคราวและการจำกัดจุดอ้างอิง (On Interim Target and Limit Reference Points)

ทั้งสองหลักการนี้เป็นการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ โดยเน้นถึงการทำการประมงให้ไม่เกินจุดสูงสุดที่สามารถทำการประมงได้ ถือเป็นหลักในการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนในการทำการประมง โดยมีการกำหนดว่าสามารถทำการประมงในจำนวนเท่าใดที่จะไม่เป็นอันตรายต่อสัตว์น้ำ และหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดซึ่งในอนาคตสองหลักการก็มีแนวโน้มว่าจะพัฒนาเป็นข้อต่อกันต่อไป แม้ว่าในกฎหมายไทยจะไม่ได้บัญญัติไว้แต่ก็ควรเตรียมเรื่องเหล่านี้บรรจุเข้าไว้ในร่างพ.ร.บ.ประมงฉบับใหม่

-ข้อเสนอนี้ 10/13 การนำไปปฏิบัติให้เกิดผลของการห้ามทิ้ง ปลาทูน่าท้องแถบ ปลาทูน่าครีบเหลือง และปลาทูน่าตาโต และสัตว์น้ำที่ไม่ใช่เป้าหมายที่ถูกจับโดยชาวประมงที่ใช้เครื่องมือประมงอวนล้อม ในปัจจุบันกฎหมายไทยคือพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.2490 ไม่ได้บัญญัติไว้ แต่ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่ก็ควรแจ้งไปยังเรือประมงหรือผู้ประกอบการที่ทำการประมงในทะเลหลวง โดยห้ามทิ้งปลาทูน่าเหล่านี้ลงทะเล ซึ่งประเทศไทยไม่มีเรือประมงอวนล้อมทำการประมงในทะเลหลวงแล้ว แต่ก็ควรเตรียมการไว้สำหรับในอนาคตในการพัฒนาของเรือประมงอวนล้อมไปทำการประมงในทะเลหลวงต่อไป

-ข้อเสนอนี้ 05/09 เกี่ยวกับการตายโดยมิได้ตั้งใจของนกทะเล กฎหมายไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังไม่สอดคล้องกับข้อเสนอนี้ แต่สามารถนำมาตรา 32 ไปออกเป็นกฎหมายลำดับรองเพื่อให้สอดคล้องกับข้อเสนอนี้ได้

จากการที่ผู้เขียนได้วิเคราะห์ถึงความสอดคล้องของกฎหมายไทยรวมถึงการใช้อำนาจในทางบริหารกับการปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงฯ ข้อมติ และข้อเสนอนี้ของไอโอทีซี พบว่าในความตกลงฯ นั้นประเทศไทยสามารถรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีได้แต่ในข้อมติและข้อเสนอนี้ กฎหมายไทยที่ยังไม่สอดคล้องก็มีในหลายเรื่อง เช่น เรื่องมาตรการควบคุมบริเวณท่าเรือ การจัดตั้งผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค เป็นต้น ดังนั้นในหัวข้อต่อไปจะเป็นการพิจารณาถึงปัญหาในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นว่ามีปัญหาในด้านใดบ้างเพื่อนำมาพัฒนากฎหมายและแนวปฏิบัติของประเทศไทยเพื่อให้สอดคล้องกับความตกลงฯ ข้อมติและข้อเสนอนี้ของคณะกรรมการฯ

4.4 ปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยตามความตกลงว่าด้วยการจัดตั้ง คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

เนื่องจากกฎหมายภายในของไทยที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง คือ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งเกิดขึ้นมาเป็นเวลากว่า 66 ปี จึงมีปัญหามิชอบในบทบัญญัติของกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับการทำประมงในปัจจุบันที่มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และส่งผลให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เนื่องจากไม่มีกฎหมายที่มีบทบัญญัติในการรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอซีซีดังจะวิเคราะห์ต่อไป

-พระราชบัญญัติฉบับนี้เกิดขึ้นมานานแล้ว จึงขาดหลักการทำประมงในสมัยใหม่ เช่น หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนในการประมง และ หลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ

-ไม่มีบทบัญญัติที่ควบคุม ส่งเสริม สนับสนุน การออกไปทำการประมงปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่านอกน่านน้ำ ไม่มีระบบอนุญาตการทำประมงในทะเลหลวง และ ไม่ได้กำหนดเขตพื้นที่ทำการประมงที่ชัดเจนว่าเป็นการทำประมงน้ำจืด หรือการประมงทะเล ซึ่งในกรณีการทำประมงในทะเลก็ไม่มีการบัญญัติถึงการทำประมงในเขตทางทะเลต่างๆว่า เป็นการทำประมงในเขตชายฝั่งหรือการทำประมงนอกน่านน้ำ ทั้งๆ ที่ลักษณะของการทำประมงทั้งสองประเภทแตกต่างกัน ทำให้กฎหมายที่บัญญัติออกมามีความหมายและลักษณะที่กว้างๆ ที่จะบังคับใช้ได้หมดทั้งประมงน้ำจืดและประมงน้ำเค็ม และการที่ไม่ได้กำหนดเขตพื้นที่ทำการประมง ทำให้เครื่องมือประมงที่ได้รับอนุญาตให้ทำการประมงสามารถทำการประมงได้อย่างเสรีในทุกพื้นที่ ก่อให้เกิดปัญหาการแย่งชิงทรัพยากรประมงระหว่างชาวประมง ก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างชาวประมงที่ใช้เครื่องมือประมงแตกต่างกัน

- ไม่มีการบัญญัติเรื่องการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (Illegal Unreported and Unregulated Fishing) และ มาตรการบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (Port State Control) ซึ่งการป้องกันการทำประมง IUU และเรื่องการควบคุมบริเวณท่าเรือ ทั่วโลกกำลังให้ความสำคัญ เพราะมีทั้งแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อป้องกันการทำประมง IUU และมีความตกลงที่

สภาพบังคับ ในเรื่อง ความตกลงว่าด้วยมาตรการบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน ยับยั้งและขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ค.ศ. 2009 ซึ่งหากประเทศไทยไม่ปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการ รวมถึงไม่เข้าเป็นภาคีของความตกลงฯ ปีค.ศ. 2009 รวมถึงการไม่แก้ไขหรือร่างกฎหมายประมงฉบับใหม่ ก็จะทำให้ประเทศไทยตามไม่ทันกับการทำประมงสมัยใหม่ และอาจมีปัญหาเรื่องการกีดกันทางการค้าจากประเทศที่ไทยส่งออกปลาทูน่า เพราะสหภาพยุโรปได้มีการประกาศกฎระเบียบเพื่อรองรับแผนปฏิบัติการระหว่างประเทศแล้ว ซึ่งถ้าประเทศไทยไม่ปฏิบัติตามก็อาจถูกกีดกันทางการค้าได้ ซึ่งในปัจจุบันในข้อมติของไอโอทีซีก็ได้มีการบัญญัติในเรื่องเหล่านี้หลายข้อ และปัญหาการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติในการทำประมงส่งให้คณะกรรมการปลาทูน่า ซึ่งแม้จะมีการบัญญัติในเรื่องสถิติการประมงไว้ในหมวดที่ 4 แต่ในทางปฏิบัติประเทศไทยก็ไม่สามารถส่งข้อมูลสถิติเกี่ยวกับการทำประมงปลาทูน่าและคล้ายทูน่าบริเวณทะเลหลวงให้แก่คณะกรรมการฯ ได้อย่างครบถ้วน

นอกจากนี้ยังมีปัญหาของการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งบทลงโทษ ตามพระราชบัญญัติการประมงใช้บังคับมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ตั้งแต่ พ.ศ.2490 ซึ่งถือเป็นโทษที่ต่ำ ผู้ฝ่าฝืนจึงยินยอมที่จะเสี่ยงในการทำประมงที่ผิดกฎหมาย เนื่องจากโทษปรับคุ้มค่าง่ายที่ได้ก็จะได้รับจากการทำการประมงโดยฝ่าฝืนกฎหมาย จึงควรปรับปรุงบทลงโทษให้สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

สำหรับปัญหาการออกใบอนุญาตเพื่อทำการประมงในทะเลหลวงนั้น ปัจจุบันกรมประมงได้ออกระเบียบกรมประมงว่าด้วยการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการประมงในทะเลหลวง พ.ศ.2553 เพื่ออนุญาตเรือประมงไทยให้เข้าไปทำการประมงในทะเลหลวงในบริเวณพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี รวมถึงพื้นที่ทะเลหลวงอื่นๆ ซึ่งการที่ประเทศไทยเป็นภาคีของไอโอทีซี จึงต้องปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงฯ หรือข้อมติต่างๆ ตลอดจนการปฏิบัติเพื่อให้สอดคล้องกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง รวมถึงเพื่อรองรับกฎระเบียบสหภาพยุโรป ว่าด้วยการป้องกัน ขจัด ยับยั้ง การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม โดยสัตว์น้ำที่ได้จากการทำประมงที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรต้องสามารถตรวจสอบย้อนกลับแหล่งที่มาของวัตถุดิบได้ แต่ระเบียบฉบับนี้ก็เป็นการออกโดยฝ่ายบริหาร ซึ่งถือเป็น

กฎหมายลำดับรองจากพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติการประมงฉบับใหม่ ควรบัญญัติการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการประมงในทะเลหลวงด้วย ซึ่งในกรณีของใบอนุญาตเพื่อเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง ถือว่าระเบียบนี้สามารถนำมาบังคับใช้กับผู้ประมงจะเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวงได้

จากที่กล่าวมาประเทศไทยสมควรที่จะมีการผลักดันร่างพระราชบัญญัติการประมงฉบับใหม่ให้ออกมาโดยเร็ว เพื่อให้กฎหมายฉบับใหม่มีบทบัญญัติสอดคล้องกับหลักการสากลตามความตกลง ข้อมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ และสอดคล้องกับอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการสัตว์น้ำคร่อมเขตและสัตว์น้ำอพยพย้ายถิ่นไกล ในระดับสากลฉบับอื่นๆที่เกี่ยวข้อง และควรพิจารณาถึงกฎหมายลำดับรองที่ออกโดยฝ่ายบริหารให้สอดคล้องกันด้วย เพราะกฎหมายลำดับรองก็มีความสำคัญในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำเช่นเดียวกัน

พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 พระราชบัญญัตินี้อยู่ในความดูแลของกรมเจ้าท่า วัตถุประสงค์สำคัญของพระราชบัญญัตินี้ คือเพื่อควบคุมเรือหรือยานพาหนะทางน้ำทุกชนิดที่อยู่ในเขตน่านน้ำไทย ตลอดจนแพด้วย กฎหมายฉบับนี้จะเกี่ยวข้องต่อเมื่อเรือไทยมาขอต่อใบอนุญาตใช้เรือ จะต้องผ่านการตรวจสอบตามมาตรา 163 ก่อนซึ่งเป็นการตรวจเรือว่าด้วยข้อบังคับต่างๆ ดังนี้

มาตรา 163 ให้เจ้าท่าโดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมมีอำนาจออกกฎข้อบังคับ สำหรับการตรวจเรือ²³ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการออกใบสำคัญ ดังนี้

1. ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือเพื่ออนุญาตให้ใช้เรือ
2. ใบสำคัญแสดงการตรวจเรือเพื่อจดทะเบียนเรือไทย

²³ การตรวจเรือ มี 2 ประเภทคือ

1. survey คือการตรวจเรืออย่างละเอียด เน้นเรื่องความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมทางทะเล เรือจะมีปัญหาหรือไม่ก็ต้องตรวจ

2. inspection คือการตรวจคร่าวๆ ชุ่มตรวจ ซึ่งจะคล้อยกับหลัก การควบคุมบริเวณท่าเรือ(port state measures)

3. ใบสำคัญรับรองเกี่ยวกับความปลอดภัยแห่งชีวิตในทะเล
4. ใบสำคัญรับรองแนวน้ำบรรทุก
5. ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือเพื่อการอื่นๆ

กฎข้อบังคับนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

จะเห็นได้ว่าเรือประมงไทยทุกลำไม่ว่าจะทำการประมงในน่านน้ำไทยหรือนอกน่านน้ำไทย จะต้องทำการจดทะเบียน ซึ่งเรื่องการจดทะเบียนนั้นจะต้องพิจารณาตามพ.ร.บ. เรือไทย โดยก่อนที่ขอจดทะเบียนเรือไทยจะต้องมีใบสำคัญแสดงการตรวจเรือไปแสดงต่อนายทะเบียนเรือว่าเรือนั้นได้รับการตรวจจากพนักงานตรวจเรือกรมเจ้าท่าว่าถูกต้องตามกฎหมายการเดินเรือในน่านน้ำไทย หากได้รับการตรวจเรือเรียบร้อยแล้วจะไปขอจดทะเบียนเรือไทยได้นอกจากการควบคุมขณะมาขอจดทะเบียนเป็นเรือไทยแล้วและมีใบอนุญาตใช้เรือแล้ว เจ้าพนักงานของกรมเจ้าท่า ยังมีอำนาจที่จะขอตรวจดูใบอนุญาต ขึ้นไปบนเรือตรวจอุปกรณ์เครื่องใช้ประจำเรือว่าอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้หรือไม่ อุปกรณ์เครื่องใช้ถูกต้องหรือไม่ กรณีเรือประมงกรมเจ้าท่าก็มอบหมายให้กรมประมงมีอำนาจดังกล่าวด้วย

ดังนั้น กฎหมายฉบับนี้ไม่สามารถเข้าไปควบคุมการทำประมงในทะเลหลวงได้ เพราะ พ.ร.บ. การเดินเรือในน่านน้ำไทยใช้บังคับกับเรือทุกลำที่เดินเรืออยู่ในน่านน้ำไทย ซึ่งหากเป็นเขตทางทะเลก็จะไปได้ถึงเฉพาะ 12 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต คือบริเวณทะเลอาณาเขตเท่านั้น เท่านั้น ยกเว้นเรื่องมลพิษที่กฎหมายจะกำหนดให้มีอำนาจไปถึงบริเวณเขตต่อเนื่อง คือบริเวณที่ถัดจากทะเลอาณาเขต วัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตไป 24 ไมล์ทะเล ส่วนบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง พ.ร.บ. ฉบับนี้ไม่สามารถเข้าไปควบคุมเรือประมงขณะทำการประมงในบริเวณทะเลหลวงได้

4.4.2 ปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซีในประเด็นอื่นๆ

4.4.2.1 ปัญหาในเรื่องงบประมาณในการสนับสนุนเรือประมงเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง

เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา การทำประมงส่วนใหญ่จะเป็นการทำประมงเพื่อยังชีพบริเวณชายฝั่ง²⁴ หากจะทำการประมงในบริเวณทะเลหลวงชาวประมงก็จะต้องใช้เงินทุนในการจัดซื้อเรือเป็นจำนวนมาก ซึ่งในอดีตนั้น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1-7 ไม่มีการสนับสนุนการทำประมงบริเวณทะเลหลวง จะเน้นการทำประมงบริเวณชายฝั่งและในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศเพื่อนบ้านเท่านั้น แต่เมื่อถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ก็เริ่มมีการสนับสนุนการทำประมงนอกน่านน้ำ และเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีของความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย รวมถึงทรัพยากรบริเวณชายฝั่งก็เริ่มลดลง จึงเริ่มมีการส่งเสริมการทำประมงในทะเลหลวงในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) เป็นต้นมา จนถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในปัจจุบันคือ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ก็ยังสนับสนุนการทำประมงนอกน่านน้ำอยู่ นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนการทำประมงในทะเลหลวง จากนโยบายพัฒนาการประมงแห่งชาติ ถือเป็นนโยบายการพัฒนาการทำประมงในทะเลหลวงที่เด่นชัดจัดทำขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545 - 2549 และ แผนพัฒนาการเกษตรแห่งชาติ ประกอบด้วย 5 นโยบายหลัก และ 1 นโยบายหลัก คือนโยบายพัฒนาการประมงนอกน่านน้ำ และ ปัจจุบันได้มีแผนแม่บทการจัดการประมงทะเลไทย แผนแม่บทการจัดการประมงทะเลไทย ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีในคราวการประชุมเมื่อวันที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2552 เพื่อใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินงานระหว่างปี พ.ศ.2552 - 2561 รวมทั้งคณะรัฐมนตรีได้เห็นชอบแต่งตั้งคณะกรรมการนโยบาย

²⁴ การประมงของประเทศไทยส่วนใหญ่จะเป็นการประมงขนาดเล็กหรือการประมงพื้นบ้านหรือการประมงยังชีพประมาณร้อยละ 90 จึงมีปัญหาในเรื่องขาดแหล่งเงินทุนในการจัดหาเรือประมงขนาดใหญ่เพื่อทำการประมงในทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งเรือประมงที่จะใช้ทำการประมงในทะเลหลวงก็จะต้องมีความยาวประมาณ 20 - 35 เมตรจึงจะเหมาะสม โดยชาวประมงไม่มีแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำระยะยาว เพื่อนำมาเป็นกองทุนจัดซื้อเรือประมงขนาดใหญ่เพื่อทำการประมงในทะเลหลวง รวมถึงขาดงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาล

การทำประมงพาณิชย์ (Commercial Fisheries) ไม่ใช้การประมงเพื่อยังชีพ แต่เป็นการประมงขนาดใหญ่ในประเทศไทยโดยมีการทำประมงประเภทนี้เพียงร้อยละ 10 เท่านั้น ส่วนใหญ่ธุรกิจประมงแบบนี้ จะผูกพันกับกองเรือประมงที่จับปลาโดยใช้อวนลาก เบ็ดราวทะเลลึก หรืออวนลอย โดยทั่วไปเจ้าของเรือจะเป็นผู้ดำเนินการเอง

ประมงแห่งชาติ เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2552 ทำหน้าที่ติดตาม ดูแล กำกับกับการดำเนินงานของหน่วยงานต่างๆ ให้เป็นไปตามแผนฯ รวมทั้งแก้ไขปัญหาคาความเดือดร้อนของชาวประมงทั้งหลายด้วย ในแผนแม่บทฉบับนี้ หลายหน่วยงานจากหลายกระทรวงได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการด้วย ถือเป็นการทำงานบูรณาการงานกัน ซึ่งจะทำให้การแก้ไขปัญหาสำเร็จลุล่วงไปได้ และในที่สุดคณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบแผนปฏิบัติการตามแผนแม่บทการจัดการประมงทะเลไทย (พ.ศ.2552 – 2556) เรียบร้อยแล้ว เมื่อวันที่ 20 เมษายน พ.ศ.2553 ซึ่งหน่วยงานจะใช้เป็นกรอบการดำเนินการและเสนอขออนุมัติต่อไป ในส่วนการทำประมงในทะเลหลวงนั้น ได้กล่าวไว้ใน ปรากฏในกลยุทธ์ที่ 5 ส่งเสริมและพัฒนาการประมงนอกน่านน้ำไทย (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก)

จากที่กล่าวมาแม้ว่าประเทศไทยจะมีนโยบายสนับสนุนการทำประมงบริเวณทะเลหลวงแต่ก็มีเรือประมงไทยทำการประมงในทะเลหลวงเป็นจำนวนน้อย ปัจจุบันเรือประมงไทยที่เข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง มีเรือประมงเบ็ดราวทูน่า 2 ลำ ได้แก่ เรือประมงมุกอันดามัน 18 และมุกอันดามัน 28²⁵ ทั้งนี้เรือประมงที่ประสงค์จะเข้าไปทำการประมงในมหาสมุทรอินเดียจะต้องให้กรมประมงไทยแจ้งรายละเอียดให้คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (IOTC) ประเทศซีเชลส์ ซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของ IOTC ทราบ

ปัญหาเรื่องงบประมาณยังส่งผลให้ทำเรือประมงของไทยยังไม่ได้มาตรฐาน โดยปัจจุบันทำเรือที่เป็นของรัฐ คือองค์การสะพานปลา ตั้งอยู่อยู่หลายจังหวัดที่มีชายฝั่งติดต่อกับทะเล ไม่ว่าจะเป็นภูเก็ต ระนอง กรุงเทพฯ สมุทรสาคร สมุทรปราการ ปัตตานี ฯลฯ ปัจจุบัน มีจำนวน 433 ท่า แต่กลับไม่มีหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย วางแผน ควบคุม และดูแล ทำเรือทั้งหมด ส่งผลให้ทำเรืออยู่ในความดูแลของหน่วยงานต่างๆ กันไป ซึ่งส่วนใหญ่ขาดความรู้ความชำนาญเรื่องทำเรือ ส่วนท่าเรือของเอกชนขาดหน่วยงานให้การดูแลและสนับสนุน รวมถึงบางพื้นที่ขาดผู้ประกอบการโดยสิ้นเชิง ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานทางบก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงข่ายคมนาคมที่เชื่อมต่อกับพื้นที่แนวหลังกับท่าเรือเอกชน ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานทางน้ำซึ่งมีความสำคัญต่อการเดินเรือ

²⁵ ข้อมูลจากกลุ่มบริหารการทำประมงและเศรษฐกิจน่านน้ำ กองประมงต่างประเทศ กรมประมง เมษายน 2556

4.4.2.2 ปัญหาในเรื่องเครื่องมือที่ใช้ในการจับสัตว์น้ำ

เครื่องมือที่ใช้ในการทำประมงในทะเลหลวงเพื่อจับปลาหน้าและปลาที่คล้ายหน้า นั้นโดยทั่วไปนั้นจะใช้เครื่องมือประมงอวนล้อม (Purse Seine) ซึ่งเน้นการจับปลาหน้าท้องแถบ ทุ่นตาโต และทุ่นครีบล้าง เพื่อป้องกันโรงงานปลากระป๋อง และเบ็ดราว (Long Line) เน้นการจับปลาหน้าครีบล้าง ทุ่นครีบบยาว ทุ่นครีบน้ำเงิน และทุ่นตาโต เพื่อนำไปใช้บริโภคสด ทั้งนี้การที่เครื่องมือประมงของไทยยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร กองเรือประมงพาณิชย์ของไทยซึ่งเป็นการประมงขนาดใหญ่ จะใช้เครื่องมือประมงอวนลาก ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นอวนลากแผ่นตะเฆ่ ซึ่งมีปริมาณร้อยละ 83 ของอวนลากทั้งหมด เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสูงในการจับสัตว์น้ำและเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำลดลงอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ประเทศเพื่อนบ้าน เช่น อินเดียนได้เดินหน้าจัดทำโครงการปรับเปลี่ยนเรือประมงเข้าไปทำประมงน้ำลึก เช่น การปรับเปลี่ยนเครื่องมือประมงอวนลากเป็นเครื่องมือเบ็ดราว ซึ่งมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลากว่า 2 ปีแล้ว ดังนั้นประเทศไทยจึงควรสนับสนุนให้ผู้ประกอบการเรือประมงดใช้เครื่องมืออวนลาก และหันมาใช้เบ็ดราวและอวนล้อมเพื่อทำการประมงปลาหน้าเท่านั้น

4.4.2.3 ปัญหาในเรื่องข้อมูลและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

การศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเล และศาสตร์สาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์ทางทะเลยังมีอยู่น้อยมาก และที่มีการดำเนินการอยู่ในปัจจุบันก็มักเป็นการดำเนินการในพื้นที่ใกล้ชายฝั่ง ยังไม่สามารถสร้างนักวิทยาศาสตร์และองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเลได้อย่างเพียงพอต่อความต้องการ ซึ่งสาเหตุหนึ่งคือ การขาดการสนับสนุนงบประมาณในการศึกษาวิจัย การมีตำแหน่งรองรับที่มั่นคง ส่งผลให้ความรู้ความเข้าใจและโอกาสในการใช้ประโยชน์ทางทะเลของประเทศไทยลดลง²⁶ การขาดแคลนนักวิจัยเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางทะเล และขาดแคลนเครื่องมือ ส่งผลให้ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ทางทะเลที่เกี่ยวข้องกับการประมงที่ใน

²⁶ รองศาสตราจารย์ ดร.เมธิมศักดิ์ จารยะพันธุ์ และคณะ, ผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเลและข้อเสนอ (กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย, 2550), หน้า 46-47

ประเทศไทยไม่เป็นที่ไปในทิศทางเดียวกัน บางครั้งข้อมูลที่ส่งให้แก่ไอโอทีซีก็เป็นข้อมูลที่ไม่ถูกต้องตามความจริง จึงจำเป็นต้องส่งเสริมความร่วมมือในการศึกษาวิจัยวิทยาศาสตร์ทางการประมง , สนับสนุนบุคลากรที่จะมาทำงานด้านนี้ และส่งเสริมงบประมาณในเรื่องเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยอย่างจริงจัง เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ถูกต้อง ส่งผลให้เกิดการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าที่ยั่งยืนและมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

4. 4.2.4 ปัญหามาตรฐานกองเรือประมงของไทยต่ำกว่าที่สากลกำหนด

ในปัจจุบันเรือประมงของไทยยังไม่อยู่ในสภาพที่กำหนดไว้เป็นสากล เช่น ภาชนะบรรจุปลาที่จับได้ เรือประมงไม่มีห้องทำความเย็นภายในเรือ สุขลักษณะของลูกเรือที่ไม่ได้มาตรฐาน²⁷ ซึ่งในอนาคตสิ่งเหล่านี้จะถูกนำมาใช้สำหรับการกีดกันทางการค้าในตลาดโลก ทำให้สัตว์น้ำที่จับได้โดยเรือประมงไทยอาจมีปัญหาในการจำหน่าย เช่นการห้ามนำเข้าสู่สัตว์น้ำจากประเทศไทยของสหภาพยุโรป เป็นต้น

4.4.2.4.5 ปัญหาการเมืองภายในประเทศและระหว่างประเทศ

ความไม่แน่นอนทางการเมืองภายในประเทศและระหว่างประเทศ ทำให้ผู้ประกอบการขาดความมั่นใจในการลงทุน ทำให้การพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี วิธีการทำประมง การพัฒนาเรือ เครื่องมือ อุปกรณ์ ที่ใช้ประกอบการเดินเรือและการทำประมงไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร

4.4.2.6 ปัญหาการขาดทักษะการทำประมงปลาทูน่าและคล้ายทูน่าของคนประจำเรือ

ไม่ว่าจะเป็นไต๋กั้ง ผู้ควบคุมเรือ และลูกเรือ ซึ่งยังไม่มี ความชำนาญในการทำประมงในทะเลลึกเนื่องจากความชำนาญของชาวประมงไทยมีข้อจำกัดเพราะสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยมีความลึกของทะเลไม่มากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับทะเลหลวงซึ่งมีความลึกระดับ 1, 000 เมตรขึ้นไป ดังนั้นชาวประมงจึงไม่มีความรู้และความชำนาญเกี่ยวกับทะเลลึก

²⁷ www.tofa.or.th/index.php?mo=3&art=442009

การขาดความชำนาญในการใช้เครื่องมือทำการประมงในบริเวณทะเลหลวง เนื่องจากเครื่องมือในการทำการประมงทะเลลึกเป็นเครื่องมือที่ทันสมัย เช่นอวนล้อมจับปลาทุ่นารวมถึงอุปกรณ์ที่ทันสมัย เช่น เครื่องโซนาร์ เรดาร์ เครื่องกว้าน เครื่องช้อนปลา เป็นต้น ต้องมีการฝึกฝนและเรียนรู้ ซึ่งชาวประมงของไทยแม้ว่าจะมีประสบการณ์สูง แต่ก็ต้องอาศัยความรู้บางอย่าง ประกอบกับการฝึกฝน เพื่อหาประสบการณ์และความชำนาญ ดังนั้นเมื่อขาดความรู้พื้นฐานก็เป็นเรื่องที่ยากที่จะฝึกฝนให้เกิดความชำนาญได้ตามลำพังในระยะเวลาสั้น²⁸

4.4.2.7 ปัญหาการขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การตรวจและควบคุมเรือประมง

การขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานราชการต่างๆ การจะออกไปทำการประมงนอกน่านน้ำเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยกฎหมายจากหน่วยงานหลายหน่วย และขั้นตอนการปฏิบัติเป็นการแยกส่วน เช่นกรมเจ้าท่ามีหน้าที่ออกทะเบียนเรือตาม พ.ร.บ.เรือไทย พ.ศ.2481 หากจะยืนยันว่าเป็นเรือประมงสัญชาติไทย จะต้องจดทะเบียนเป็นเรือไทยตามมาตรา 6 และออกใบอนุญาตใช้เรือ ซึ่งมีอายุ 1 ปี ตาม พ.ร.บ.การเดินทางเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 แต่กรมประมงเป็นผู้ออกอาชญาบัตร คือออกใบอนุญาตจับปลา จึงทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เช่น มีการต่อเรือเพิ่มขึ้นมาก โดยไม่มีการควบคุม หรือ หากมีการกระทำผิดเกี่ยวกับการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุมมาเทียบท่า เจ้าหน้าที่ของกรมเจ้าท่าก็ไม่มีสิทธิตรวจว่าเรือประมงจับสัตว์น้ำมาถูกต้องหรือไม่ ต้องเป็นหน้าที่ของกรมประมงเท่านั้น เพราะกรมเจ้าท่ามีสิทธิตรวจเรือ ตามพ.ร.บ.การเดินทางเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 163 เฉพาะที่ได้รับอนุญาตจาก IMO เท่านั้น เรื่องการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน หรือไร้การควบคุม หรือการตรวจกิจกรรมที่ทำบนเรือประมง ใบอนุญาตในการทำประมง สมุดปูมเรือประมง ซึ่งอยู่ในกรอบของเอฟเอโอ เป็นหน้าที่ของกรมประมง เป็นต้น ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา และ หากเรือประมงถูกจับในต่างประเทศ ก็ต้องอาศัยหลายหน่วยงานไม่ว่าจะเป็นกองทัพเรือ กรมศุลกากร กรมประมง กรมทะเบียนการค้า กระทรวงการต่างประเทศ กรมเจ้าท่า เป็นต้น ที่จะให้ความ

²⁸ วิษณุ ศิริชัยเอกวัฒน์, ยุทธศาสตร์การประมงทะเลของไทย, (กรุงเทพฯ : วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ,2539)

ช่วยเหลือเรือประมงลำนั้น ดังนั้นแต่ละหน่วยงานจึงควรร่วมมือกันเพื่อให้การตรวจสอบเรือประมง
ที่ทำประมงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและหากเรือประมงถูกจับใน
ต่างประเทศก็สามารถช่วยเหลือได้อย่างทันถ่วงที

ตารางสรุปกฎหมายไทยที่สามารถรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงฯ
 ข้อมติ และข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการค้าปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

ชื่อกฎหมายไทย	กฎหมายไทยที่รองรับพันธกรณีของไอโอทีซี	กฎหมายไทยที่ไม่สามารถรองรับพันธกรณีของไอโอทีซี
<p>1 พระราชบัญญัติ การประมง พ.ศ. 2490</p>	<p>พันธกรณีตามความตกลงฯ -สามารถรองรับได้ ในเรื่อง หลักการในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด, หลักการพัฒนากการประมงอย่างยั่งยืน บทบัญญัติของความตกลง ในเรื่อง พื้นที่รับผิดชอบ , ชนิดสัตว์น้ำและกลุ่มประชากร , สิทธิของรัฐชายฝั่ง</p> <p>พันธกรณีตามข้อมติและข้อเสนอแนะ -พระราชบัญญัติการประมง สามารถรองรับเรื่องการควบคุมเครื่องมือประมงทั้งเบ็ดราวซึ่งเป็นเครื่องมือประจำที่และอวนล้อมซึ่งเป็นเครื่องมือในพิกัด โดยให้มีการออกใบอนุญาตการทำประมงสำหรับเครื่องมือในพิกัด และใบอนุญาตสำหรับเครื่องมือประจำที่ โดยต้องเก็บเอกสารเหล่านี้ไว้ที่เรือประมงเสมอตาม มาตรา 35</p>	<p>พันธกรณีตามความตกลงฯ มีกฎหมายรองรับในทุกเรื่องตามความตกลงฯที่เป็นบทบัญญัติให้รัฐภาคีปฏิบัติตาม แต่เรื่องการส่งข้อมูลข่าวสารในเรื่องข้อมูลการเก็บขอมูลทางสถิติก็ยังมีปัญหาคือไม่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลผลจับและการลงแรงประมงได้ในทุกเรื่อง</p> <p>ที่ไอโอทีซีต้องการ</p> <p>พันธกรณีตามข้อมติและข้อเสนอแนะ -ขาดการกล่าวถึงหลักการประมงสมัยใหม่คือ หลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อนในการทำประมงหลักบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ</p> <p>-ไม่มีไม่มีระบบอนุญาตในการขอใบอนุญาตเพื่อ</p>

ชื่อกฎหมายไทย	กฎหมายไทยที่รองรับพันธกรณีของไอโอทีซี	กฎหมายไทยที่ไม่สามารถรองรับพันธกรณีของไอโอทีซี
		<p>ทำการประมงในพื้นที่ทะเลหลวง มีเพียงการขอใบอนุญาตและจดทะเบียนสำหรับผู้มีอาชีพทำการประมงแต่ไม่ระบุว่าใช้ได้ ในเขตพื้นที่ใดบ้าง</p> <p>- ไม่มีการควบคุมเรือประมงที่มาเทียบท่าเรือ ทำให้เจ้าหน้าที่กรมประมงไม่สามารถตรวจเรือประมงที่มาจอดเทียบท่าได้ ปัจจุบันเจ้าหน้าที่ต้องอาศัยความยินยอมจากเรือประมง ถึงจะทำการตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงได้ ส่วนกรมเจ้าท่าก็ไม่มีสิทธิตรวจกิจกรรมการทำประมง เพราะมีสิทธิตรวจได้แต่ความปลอดภัยบนเรือ</p> <p>-ไม่มีการบัญญัตินิยามของการทำประมง IUU และการมีบทลงโทษทางกฎหมายที่ชัดเจน</p> <p>-ไม่มีการกล่าวถึงการ</p>

ชื่อกฎหมายไทย	กฎหมายไทยที่รองรับพันธกรณีของไอโอทีซี	กฎหมายไทยที่ไม่สามารถรองรับพันธกรณีของไอโอทีซี
		<p>อนุรักษ์สัตว์น้ำที่เป็นผลพลอยได้และการห้ามเททิ้งสัตว์น้ำ ซึ่งเป็นข้อมติเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ</p> <p>ในระยะหลังที่มีความเข้มข้น ซึ่งประเทศไทยสามารถทำเป็นประกาศออกตามมาตรา 32 ได้</p> <p>ถือเป็นการออกกฎหมายโดยฝ่ายบริหาร รวมถึงเรื่องการกำหนดฤดูกาลและพื้นที่ในการทำการประมงและห้ามใช้เครื่องมือประมงบางชนิด</p> <p>-ไม่มีการบัญญัติให้มีสมุดปูมเรือประจำเรือประมง</p> <p>-ไม่มีการจัดตั้งผู้สังเกตการณ์บนเรือประมงสำหรับเรือประมงเบ็ดราวทูน่าขนาดใหญ่ เพื่อตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงในทะเลหลวง เช่นการขนถ่ายสัตว์น้ำ</p>

ชื่อกฎหมายไทย	กฎหมายไทยที่รองรับพันธกรณีของไอโอทีซี	กฎหมายไทยที่ไม่สามารถรองรับพันธกรณีของไอโอทีซี
		การตรวจสอบผลจับ การลงแรงประมง เป็นต้น เนื่องจากไม่คุ้มค่ากับการลงทุน
2. พระราชกฤษฎีกาเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456	<p>พันธกรณีตามข้อมติและข้อเสนอแนะ</p> <p>จะเน้นการควบคุมเรือประมง โดยเรือไทยก่อนที่จะไปทำการประมงในทะเลหลวงจะต้องขอใบอนุญาตใช้เรือ โดยก่อนขอใบอนุญาตใช้เรือต้องมีการตรวจเรือตามมาตรา 163 ก่อน เมื่อตรวจสอบแล้วจึงจะออกใบอนุญาตใช้เรือได้</p>	<p>พันธกรณีตามข้อมติและข้อเสนอแนะ</p> <p>-ไม่สามารถตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงและตรวจสอบเรือประมงในบริเวณทะเลหลวงได้เนื่องจากใช้บังคับได้เฉพาะน่านน้ำไทยเท่านั้น รวมถึงไม่สามารถตรวจสอบเรือประมงเมื่อมาขึ้นท่าหรือขนถ่ายบริเวณท่าเรือได้</p>
3. พระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. 2481	<p>พันธกรณีตามข้อมติและข้อเสนอแนะ</p> <p>-รองรับในเรื่องการจดทะเบียนเรือประมง เรือไทยต้องทำการจดทะเบียนเป็นเรือไทยตามมาตรา 6 ซึ่งจะสอดคล้องกับข้อมติของไอโอทีซีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเรือประมงและพันธกรณีของรัฐท่าเรือในข้อมติ 01/02 และ 07/02</p> <p>-เรือที่ขอจดทะเบียนไทยต้องมีเครื่องหมายถาวรเห็นได้ชัดเจนไว้ที่ตัวเรือตามที่กำหนดกฎกระทรวง ตามมาตรา 11</p>	พระราชบัญญัติฉบับนี้สามารถรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซีได้

ชื่อกฎหมายไทย	กฎหมายไทยที่รองรับพันธกรณีของไอโอทีซี	กฎหมายไทยที่ไม่สามารถรองรับพันธกรณีของไอโอทีซี
	<p>-เรือไทยที่ได้จดทะเบียนต้องมีเอกสารสำคัญประจำเรือ เช่น ใบทะเบียนเรือ สมุดปูมเรือ เป็นต้น ตามข้อ 49 เมื่อเจ้าพนักงานประมงจะตรวจก็สามารถเข้าไปตรวจได้</p> <p>-หากเรือทำการประมงในทะเลหลวงอยู่ในสภาพไม่เหมาะสม กฎหมายกำหนดให้มีการริบใบอนุญาต เรียกคืนใบอนุญาต หรือไม่ออกใบอนุญาตให้ก็ได้</p>	
<p>4. ระเบียบกรมประมงว่าด้วยการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการประมงในทะเลหลวง พ.ศ.2553</p>	<p>เป็นกฎหมายที่ออกมาโดยฝ่ายบริหาร อาศัยฐานอำนาจตามมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534</p> <p>-สามารถรองรับในเรื่องการขอหนังสือรับรองเพื่อไปทำการประมงในทะเลหลวงในพื้นที่ไอโอทีซี เนื่องจากในพ.ร.บ.ประมง พ.ศ. 2490 ไม่ได้กล่าวว่าใบอนุญาตสำหรับผู้มีอาชีพการทำประมงนั้นจะใช้ได้ในเขตใดบ้าง จึงมีระเบียบฉบับนี้มาเสริมเพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี</p> <p>-การมีระบบติดตามเรือประมง (VMS)</p> <p>-การมีสมุดปูมเรือ เพื่อบันทึกการทำประมง</p>	<p>แม้ว่าจะมีฐานะเป็นกฎหมาย แต่ก็ยังเป็นเพียงกฎหมายลำดับรองที่ออกโดยฝ่ายบริหาร ดังนั้นจึงไม่สามารถบังคับแก่ชาวประมงได้ ต้องอาศัยความยินยอมในการปฏิบัติตามระเบียบจากชาวประมงด้วย</p>

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่องปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย จะพิจารณาถึงปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยหลังจากที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีของไอโอทีซีแล้วมีในเรื่องใดบ้าง ซึ่งก่อนที่จะศึกษาปัญหาได้ต้องทราบถึงพันธกรณีภายใต้ความตกลงฯ รวมถึงข้อมติและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการ รวมถึงอนุสัญญาในระดับสากลที่ไอโอทีซีได้รับหลักการมาบัญญัติไว้ในความตกลงฯ ข้อมติ และข้อเสนอแนะ ซึ่งผู้เขียนได้ทำการศึกษาไว้ในบทที่ 2 และ 3 ตลอดจนถึงวิเคราะห์ความสอดคล้องของกฎหมายไทยกับความตกลงฯ ข้อมติและข้อเสนอแนะว่ากฎหมายไทยเรื่องใดที่สามารถรองรับพันธกรณีตามไอโอทีซีได้และเรื่องใดบ้างที่ไม่สามารถรองรับพันธกรณีตามไอโอทีซีได้ ไว้ในบทที่ 4 ซึ่งในบทสรุปนี้ผู้เขียนจะได้กล่าวถึงปัญหาในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้ความตกลงฯ ข้อมติ และข้อเสนอแนะ ในด้านกฎหมาย และการปฏิบัติตามพันธกรณีในด้านอื่นๆ และเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยเพื่อให้สอดคล้องกับความตกลงฯ

ก่อนที่จะกล่าวถึงปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบความตกลงฯ ผู้เขียนขออธิบายถึงคำว่า ปัญหาการปฏิบัติ หมายความว่า การที่คณะกรรมการการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดียมีการจัดทำความตกลงฯ ข้อมติและข้อเสนอแนะ เพื่อให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือนำไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าอย่างยั่งยืน จึงต้องพิจารณาว่าประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีสามารถปฏิบัติตามพันธกรณีได้ทุกเรื่องหรือไม่ หากเรื่องใดที่ปฏิบัติตามไม่ได้ ก็ถือเป็นปัญหาในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นซึ่งจะได้ทำการพิจารณาถึงปัญหาที่ประเทศไทยไม่สามารถปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซีได้ดังต่อไปนี้

-**ปัญหากฎหมายภายใน** ที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงของประเทศไทยมีบทบัญญัติที่ไม่สอดคล้องกับข้อมติและข้อเสนอแนะของไอโอทีซี พิจารณาดังนี้

1. การควบคุมเรือประมงบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ตลอดจนถึง การขาดคำนิยามของการทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ไม่ได้กล่าวถึงการที่เรือประมงต้องมีสมุดปูมเรือไว้บนเรือเพื่อตรวจสอบผลจับ กำลังลงแรงประมง และ พื้นที่ในการทำประมง

2. การจัดตั้งผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค (On A Regional Observer Scheme) เพื่อตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงบนเรือประมงที่มีขนาดความยาวตั้งแต่ 24 เมตรขึ้นไป รวมถึงการตรวจสอบการขนถ่ายกลางทะเลโดยเรือประมงเบ็ดราวขนาดใหญ่ (Large –Scale Tuna Longline Fishing Vessels) ในทางปฏิบัติประเทศไทยไม่สามารถจัดตั้งผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาคได้เนื่องจากขาดงบประมาณในการสร้างหลักสูตรในการอบรมและไม่คุ้มค่ากับการจัดตั้งผู้สังเกตการณ์บนเรือประมงเนื่องจากมีเรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวง เพียง 2 ลำ

3. การขาดหลักการอนุรักษ์และจัดการประมงสมัยใหม่ คือหลักการระมัดระวังเพื่อป้องกันไว้ก่อน (The Precautionary Approach) และหลักการบูรณาการจัดการประมงและระบบนิเวศ (Ecosystem approach)

4. การบัญญัติกฎหมายให้มีการติดตั้งระบบติดตามเรือ (Vessel Monitoring System : VMS) และการติดตั้งระบบติดตาม ควบคุม และเฝ้าระวัง (Monitoring Control and Surveillance : MCS)

5. การขาดการบัญญัติถึงมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการตามข้อมติของไอโอทีซี เช่น การกำหนดปริมาณปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าที่อนุญาตให้จับได้ในพื้นที่ไอโอทีซี , การกำหนดพื้นที่ปิดอ่าว และการห้ามเรือประมงที่ใช้เครื่องมืออวนล้อมและเบ็ดราวทำการประมงในบริเวณพื้นที่ปิด (Close Area) ตามที่ข้อมติไอโอทีซีกำหนด , การปฏิบัติต่อสัตว์น้ำที่เป็นผลพลอยได้

(Bycatch) รวมถึงการห้ามทิ้งสัตว์น้ำ (Discards) , ขาดการกล่าวถึงการใช้เครื่องมือประมงตามขนาดที่ได้ระบุไว้ ซึ่งข้อมติ 12/12 ห้ามการใช้วอลเลย์ขนาดใหญ่ (large - scale driftnets) ที่มีขนาดยาว 2.5 กิโลเมตรขึ้นไป บริเวณทะเลหลวงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี

6. ไม่มีระบบอนุญาตเพื่อทำการประมงในทะเลหลวง ตามพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มีเพียงใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้มีอาชีพทำการประมงมาขอเพื่อทำการประมงต้องมาจดทะเบียนและขออนุญาตต่อเจ้าพนักงาน แต่ไม่ได้กล่าวว่าใช้ในพื้นใด ซึ่งรายละเอียดในใบอนุญาตยังไม่สอดคล้องกับที่ไอโอทีซีกำหนดไว้

ซึ่งพันธกรณีของไอโอทีซีที่กล่าวมานี้ไม่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งทำให้กฎหมายประมงของไทยล้าสมัยและไม่สามารถปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซีได้ดังที่ได้กล่าวมา ทั้งจากความตกลง ข้อมติ และข้อเสนอแนะ แต่ในบางเรื่องเช่น ระบบติดตามเรือ : VMS และการออกหนังสือรับรองเพื่อทำการประมงในทะเลหลวงเพื่อใช้เป็นใบอนุญาตเพื่อทำการประมงในทะเลหลวงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ก็สามารถนำระเบียบกรมประมงว่าด้วยการออกหนังสือรับรองให้เรือประมงไทยออกไปทำการประมงในทะเลหลวง พ.ศ.2553 มาใช้แทนได้ ซึ่งในปัจจุบันกลุ่มพัฒนาเศรษฐกิจนอกน่านน้ำก็ได้ใช้ระเบียบฉบับนี้ซึ่งเป็นกฎหมายลำดับรองที่ออกมาโดยฝ่ายบริหารในการออกหนังสือรับรองแก่เรือประมงที่ประสงค์จะเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย การปฏิบัติตามข้อมติในบางเรื่องที่ไม่มีความหมายในระดับพระราชบัญญัติรองรับ สามารถนำบทบัญญัติของมาตรา 32 ของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารเพื่อออกประกาศให้สอดคล้องกับข้อมติไอโอทีซี ได้แก่ การกำหนดขนาดเครื่องมือประมง การกำหนดห้ามมิให้ใช้เครื่องมือทำการประมงอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะ การควบคุมพื้นที่ในการทำประมง การห้ามทำการประมงสัตว์น้ำชนิดใดชนิดหนึ่งโดยเด็ดขาด การกำหนดชนิด ขนาด และจำนวนอย่างสูงของสัตว์น้ำที่อนุญาตให้ทำการประมง เป็นต้น

ส่วนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเรือนั้น พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ก็ใช้บังคับได้แค่ในทะเลอาณาเขตเท่านั้น ไม่มีเขตอำนาจในการบังคับใช้ไปถึงบริเวณทะเลหลวง แต่ในเรื่องการตรวจเรือก่อนที่จะออกใบอนุญาตใช้เรือและการจดทะเบียนเป็นเรือไทยตามพระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ.2481 ถือว่าประเทศไทยสามารถปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซี

ซีได้ เพราะเรือประมงจะต้องมีทะเบียนเรือ ใบอนุญาตใช้เรือ อยู่บนเรือประมงเสมอ ตามข้อมติของ ไอโอทีซีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเรือประมง เพื่อมิให้เป็นเรือประมงที่ทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม

-ปัญหาองค์กร (Organizations) ที่รับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายในเรื่อง การทำประมง หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการทำประมง ได้แก่กรมประมง กรมเจ้าท่า กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ กรมศุลกากร กองทัพเรือ ตำรวจน้ำ ฯลฯ ซึ่งแต่ละ หน่วยงานก็จะมีกฎหมายภายในของแต่ละหน่วยงานซึ่งก็จะมีบทบัญญัติที่แตกต่างกันทำให้เกิด ปัญหาการขาดความร่วมมือกันของแต่ละหน่วยงาน ในการควบคุมการทำประมงปลาทูน่าและ ปลาที่คล้ายทูน่าในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ซึ่งปัญหาการขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน ราชการต่างๆ ทำให้มีปัญหาในการจะออกไปทำการประมงในทะเลหลวงซึ่งเป็นกระบวนการที่ต้อง อาศัยกฎหมายจากหน่วยงานหลายหน่วย และขั้นตอนการปฏิบัติเป็นการแยกส่วน เช่น กรณีของ เรือประมงไทย กรมเจ้าท่ามีหน้าที่ออกทะเบียนเรือตาม พรบ.เรือไทย พ.ศ.2481 หากจะยืนยันว่า เป็นเรือประมงสัญชาติไทย จะต้องจดทะเบียนเป็นเรือไทยตามมาตรา 6 และออกใบอนุญาตใช้เรือ ซึ่งมีอายุ 1 ปี ตามพ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 แต่กรมประมง เป็นผู้ออกอาชญา บัตร คือออกใบอนุญาตในการใช้เครื่องมือประมง และใบอนุญาตในการทำประมง จึงทำให้เกิด ปัญหาต่าง ๆ เช่น มีการต่อเรือเพิ่มขึ้นมาก โดยไม่มีการควบคุม เพราะแต่ละหน่วยงานก็รับผิดชอบ ในส่วนของกฎหมายที่มีการบัญญัติไว้เท่านั้น ไม่ได้มองแบบองค์รวม รวมถึงการควบคุมเรือประมง ในการขึ้นท่าหรือการขนถ่ายบริเวณท่าเรือ หรือกลางทะเล และปัญหาในการช่วยเหลือเรือประมง หากถูกจับในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐอื่น ก็ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายหน่วยงานเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นกองทัพเรือ กรมศุลกากร กรมประมง กรมทะเบียนการค้า กระทรวงการต่างประเทศ กรมเจ้าท่า เป็นต้น

-ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย (enforcement) ตามพันธกรณีของไอโอทีซี ที่ยังมี ปัญหาคือ เจ้าหน้าที่กรมประมง ไม่สามารถตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงของเรือประมงที่เข้ามา จอดเทียบท่าบริเวณท่าเรือไทยว่ามีการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม

หรือไม่ และไม่สามารถลงโทษเรือประมงลำนั้นได้ หากไม่พบว่าเป็นการกระทำความผิดอย่างซึ่งหน้าที่เป็นการทำประมง IUU หรือเรือประมงนั้นๆยินยอมให้มีการตรวจสอบบริเวณท่าเรือ จึงจะสามารถตรวจสอบเรือประมงได้ ซึ่งการปฏิบัติตามพันธกรณีตามข้อมติ 10/11 ในเรื่องมาตรการของรัฐท่าเรือ เพื่อป้องกัน ขจัด ยับยั้งการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม เจ้าหน้าที่กรมประมงไม่สามารถปฏิบัติตามข้อมติของไอโอทีซีได้ เนื่องจากไม่มีกฎหมายรองรับข้อมติในเรื่องนี้ให้อำนาจเจ้าหน้าที่กรมประมงสามารถตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงบริเวณท่าเรือได้ ซึ่งการตรวจสอบบริเวณท่าเรือตามที่ข้อมติได้บัญญัติไว้ นั้นเจ้าหน้าที่จะต้องตรวจสอบใบอนุญาตทำการประมง รายละเอียดการทำประมง และแหล่งทำการประมงและที่มาของสัตว์น้ำนั้นว่าจับปลาหูฉลามและปลาที่คล้ายหูฉลามมาจากพื้นที่ใด ตลอดจนถึงการขนถ่ายปลาหูฉลามและคล้ายหูฉลามบริเวณท่าเรือและกลางทะเล ในกรณีของการขนถ่ายปลาหูฉลามกลางทะเลประเทศไทยก็ยังไม่มีการจัดตั้งผู้สังเกตการณ์เพื่อตรวจสอบการทำประมง ซึ่งการตรวจสอบเหล่านี้สำคัญต่อการพิสูจน์ว่าเรือประมงที่เข้ามาเทียบท่าเกี่ยวข้องกับกับการทำประมง IUU หรือไม่ ส่วนกรมเจ้าท่าก็ไม่สามารถตรวจสอบเรือประมงว่าทำกิจกรรมประมงมาผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุมหรือไม่ สามารถตรวจได้แต่ความเรียบร้อยของเรือเท่านั้น และปัจจุบันก็ไม่มีเจ้าหน้าที่หน่วยงานใดออกไปตรวจสอบการทำประมงในบริเวณทะเลหลวง การตรวจเรือประมงของทหารเรือส่วนใหญ่ก็เป็นการตรวจในบริเวณทะเลอาณาเขตและไม่เกินเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

-**ปัญหาในเรื่องงบประมาณ** ที่จะสนับสนุนให้เรือประมงเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง ขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐบาลในขณะนั้นว่าจะสนับสนุนการทำประมงในบริเวณทะเลหลวงหรือไม่ส่งผลให้ผู้ประกอบการไม่มีความมั่นใจในการจัดซื้อเรือเพื่อทำการประมงในทะเลหลวง ซึ่งมีราคาหลายร้อยล้านบาท และเป็นเรือประมงขนาดใหญ่ที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ซึ่งหากทำการประมงได้ไม่คุ้มค่ากับการลงทุนแล้วบริษัทหรือผู้ประกอบการก็จะเกิดความเสียหายมาก แม้ว่าไอโอทีซีจะเห็นชอบให้รัฐภาคีและรัฐที่ไม่เป็นภาคีแต่ให้ความร่วมมือ ที่มีเรือประมงขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตร ทำการประมงได้เป็นจำนวน 50 ลำ และประเทศไทยได้จัดทำแผนพัฒนาของเรือประมงปลาหูฉลามให้แก่ไอโอทีซีในปี พ.ศ. 2548 แต่ก็ยังไม่สามารถพัฒนาของเรือประมงได้

เท่ากับแผนพัฒนาของเรือที่ได้ส่งให้แก่ไอโอทีซี และสืบเนื่องจากในอดีตแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1-4 (พ.ศ.2504-2524) เน้นการพัฒนาประมงที่เพิ่มผลผลิต และส่งเสริมการส่งออก ซึ่งยังเน้นการทำประมงในบริเวณพื้นที่ชายฝั่งของไทยและเน้นการทำประมงให้ได้ปริมาณมากที่สุดโดยไม่ได้นำคำนึงถึงหลักในการอนุรักษ์และจัดการ ต่อมาแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 และ 6 (พ.ศ.2525-2534) เน้นการส่งเสริมการทำประมงร่วมกับประเทศเพื่อนบ้านเช่นเดียวกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) แต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจที่เริ่มส่งเสริมการทำประมงในทะเลหลวงปรากฏในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) รัฐบาลได้กำหนดให้นโยบายการประมงนอกน่านน้ำเป็นนโยบายหนึ่งในสี่นโยบายหลักทางการประมง มีทั้งนโยบายการทำประมงในน่านน้ำต่างประเทศ และในทะเลหลวง ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาการทำประมงในน่านน้ำต่างประเทศของประเทศไทย รวมถึงนโยบายการพัฒนาการประมงแห่งชาติและจากแผนแม่บทการจัดการประมงทะเลไทย ก็ได้มีการสนับสนุนการทำประมงในทะเลหลวงอย่างเด่นชัดเช่นกัน

ปัจจุบัน แม้ว่าจะมีการส่งเสริมการทำประมงในทะเลหลวงแต่ก็มีเรือเบ็ดราวทูน่าเพียง 2 ลำคือเรือมุกอันดามัน 18 และ 28 ที่ทำการประมงในทะเลหลวง การที่มีเรือประมงจำนวนน้อยเพราะผู้ประกอบการไม่มั่นใจว่ารัฐบาลจะสนับสนุนการทำประมงในทะเลหลวงหรือไม่ และความไม่แน่นอนเกี่ยวกับราคาปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าในท้องตลาด ซึ่งหากราคาปลาทูน่าในตลาดโลกสูงและเรือประมงจับปลาทูน่าได้เป็นปริมาณมากก็จะคุ้มค่ากับการลงทุน แต่ถ้าราคาปลาทูน่าในตลาดโลกตกต่ำก็จะกระทบต่อชาวประมงและไม่คุ้มค่าแก่การลงทุน จากข้อเท็จจริงนั้นในอดีตตั้งแต่เริ่มมีนโยบายสนับสนุนการทำประมงในทะเลหลวงประเทศไทยเคยมีเรือประมงทั้งอวนล้อมและเบ็ดราวมากกว่านี้ แต่เกิดปัญหาความไม่เชี่ยวชาญในการทำประมงและต้นทุนที่สูงในการทำประมง รวมถึงค่าใช้จ่ายต่างๆบนเรือประมง ทำให้ต้องขายเรือประมงนั้นให้กับต่างชาติ ตัวอย่างเช่น เรือมุกมณี รวมถึงการถูกโจรสลัดในแถบโซมาเลียปล้นเรือประมงอวนล้อมของไทย ซึ่งก็ถือเป็นปัญหาที่รัฐบาลจะต้องทำการแก้ไขต่อไป เพื่อส่งเสริมให้มีการทำประมงในทะเลหลวงให้มากขึ้น และสร้างความมั่นใจแก่ผู้ประกอบการว่าจะคุ้มค่ากับการลงทุนเพราะในทะเลหลวงมีทรัพยากรปลาทูน่าและปลาที่คล้ายทูน่าที่อุดมสมบูรณ์

-ปัญหาการขาดทักษะในการทำประมงปลาหูนาในทะเลหลวง ไม่ว่าจะเป็ได้กััง ผู้ควบคุมเรือ และลูกเรือ ซึ่งยังไม่มีควมชำนาญในการทำประมงในทะเลลึกเนื่องจากควมชำนาญของชาวประมงไทยมีข้อจำกัดเพราะสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยมีความลึกของทะเลไม่มากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับทะเลหลวงซึ่งมีความลึกระดับ 1, 000 เมตรขึ้นไป ดังนั้นชาวประมงจึงไม่มีควมรู้และควมชำนาญเกี่ยวกับทะเลลึก การขาดควมชำนาญในการใช้เครื่องมือทำการประมงในบริเวณทะเลหลวง เนื่องจากเครื่องมือในการทำการประมงทะเลลึกเป็นเครื่องมือที่ทันสมัย ต้องมีการฝึกฝนและเรียนรู้อันซึ่งชาวประมงของไทยแม้ว่าจะมีประสบการณ์สูง แต่ก็ต้องอาศัยควมรู้บางอย่าง ประกอบกับการฝึกฝน เพื่อหาประสบการณ์และความชำนาญ ดังนั้นเมื่อขาดควมรู้พื้นฐานก็เป็นเรื่องที่ยากที่จะฝึกฝนให้เกิดควมชำนาญได้ตามลำพังในระยะเวลาสั้น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อไปว่าประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีของไอโอทีซี แต่ไม่มีควมเชี่ยวชาญในการทำประมงน้ำลึก จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างไร เพราะทะเลหลวงมีทรัพยากรปลาหูนาและปลาที่คล้ายหูนาที่อุดมสมบูรณ์แต่เรือประมงไทยก็ไม่สามารถไปใช้ประโยชน์ในฐานะรัฐภาคีได้อย่างเต็มที่

-ปัญหาการจัดเก็บข้อมูลในการทำประมงและส่งข้อมูลสถิติให้แก่เลขาธิการไอโอทีซี แม้ว่าในพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 จะมีหมวด 4 ที่กล่าวถึงสถิติการประมง แต่ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่ไม่สามารถขอควมร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากเรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวงในทุกๆเรื่องทั้งการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์น้ำทั้งสัตว์น้ำเป้าหมาย และสัตว์น้ำที่เป็นผลพลอยได้ การลงแรงประมง พื้นที่ในการทำประมง จึงเป็นปัญหาทางปฏิบัติในการที่ประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีจะส่งข้อมูลแก่เลขาธิการตามข้อมติที่เกิดขึ้นและมีผลบังคับใช้ในแต่ละปี และส่งผลให้ข้อมูลที่ไอโอทีซีได้รับคลาดเคลื่อนและไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง

จากการศึกษาถึงปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบไอโอทีซีที่กล่าวมาข้างต้นผู้เขียนจะได้ เสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบไอโอทีซี ดังนี้คือ

แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านกฎหมาย

1. การปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการการค้าปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย พบว่าบทบัญญัติของกฎหมายไทยยังไม่สอดคล้องกับเรื่องดังกล่าว โดยเฉพาะพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. .2490 ที่ไม่มีการกล่าวถึงการควบคุมบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกัน ยับยั้ง และขจัด การทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ทำให้เกิดปัญหาแก่เจ้าหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายในเรื่องนี้และไม่สามารถลงโทษเรือประมงที่กระทำความผิดได้ ซึ่งในร่างพระราชบัญญัติการประมงฉบับใหม่ควรมีการให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงบริเวณท่าเรือ โดยให้เรือประมงต่างประเทศที่ประสงค์จะนำสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำเข้ามาในราชอาณาจักร จะต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่และต้องเข้าเทียบท่าเรือซึ่งมีพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำอยู่ หากเจ้าหน้าที่ตรวจสอบแล้วมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เรือประมงต่างประเทศมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ฝ่าฝืนการปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงฯ ข้อมติ และข้อเสนอแนะของไอโอทีซี โดยมีการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม ก็ให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งห้ามการขนถ่ายสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำจากเรือลำนั้น ซึ่งจะสอดคล้องกับข้อมติเกี่ยวกับการควบคุมบริเวณท่าเรือเพื่อป้องกันการทำประมง ที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม ตามข้อมติที่

10/11

กรณีตัวอย่างของต่างประเทศที่มีการตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงบนเรือประมงบริเวณท่าเรือ เช่น ฟิลิปปินส์ ที่เรือประมงต่างชาติทุกลำต้องมีการตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงบนเรือประมงหากเข้ามาเทียบท่าเรือ และประเทศอินโดนีเซีย เรือประมงต่างชาติที่จะเข้าเทียบท่า

ต้องแจ้งข้อมูลแก่หัวหน้าผู้ควบคุมท่าเรือ รวมถึงแสดงใบอนุญาต แสดงรายงานการเดินเรือแก่ผู้ตรวจสอบสัตว์น้ำ และแสดงสมุดปูมเรือเพื่อตรวจสอบผลจับว่ามาจากการทำประมง IUU หรือไม่

2. นอกจากนี้ควรมีการแบ่งเขตการทำประมงให้ชัดเจน ว่าเป็นการทำประมงในบริเวณเขตพื้นที่ไดน้ำจืดหรือน้ำเค็ม โดยเฉพาะการแบ่งเขตพื้นที่ทางทะเลควรแบ่งเป็น 4 เขต คือเขตอนุรักษ์ทรัพยากรประมงทะเล เขตการประมงชายฝั่ง เขตการประมงทะเลพาณิชย์ และเขตการประมงทะเลนอกน่านน้ำไทย เพื่อให้ง่ายต่อการควบคุม เพราะในแต่ละเขตทางทะเลก็จะมีสภาพบังคับของกฎหมายที่ไม่เหมือนกัน และการทำประมงในทะเลหลวงจะต้องมีระบบอนุญาต โดยเฉพาะถึงจะไปทำการประมงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีได้

3. บทกำหนดโทษหากมีการฝ่าฝืนควรมีบทกำหนดโทษที่มีบทลงโทษที่เป็นบทหนัก หากมีการฝ่าฝืนการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการประมงเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน เพราะในปัจจุบันโทษในการฝ่าฝืนตามพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 เช่นการไม่ขออนุญาตอาชญาบัตรในการทำประมงตามข้อ 28 จะมีความผิดตามมาตรา 64 ซึ่งเป็นโทษปรับสามเท่าของเงินอากรซึ่งเป็นอัตราโทษที่น้อย บางครั้งชาวประมงก็พร้อมที่จะฝ่าฝืน และควรบัญญัติถึงการทำการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุมให้ชัดเจนเลยว่า อัตราโทษของการฝ่าฝืนมีอย่างไรบ้าง เพื่อให้การบังคับใช้พระราชบัญญัติการประมงฉบับใหม่ มีประสิทธิภาพที่แท้จริง

4. ควรมีกฎหมายที่บัญญัติให้เรือประมงทุกลำที่มีขนาดความยาวมากกว่า 24 เมตรขึ้นไป ที่ทำการประมงในทะเลหลวง หรือน้อยกว่า 24 เมตร แต่ทำการประมงนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐตนให้มีการจัดตั้งผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาคบนเรือประมง เพื่อตรวจสอบกิจกรรมการทำประมงบนเรือนั้น และรวมถึงการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเลของเรือประมงเบ็ดราวทุ่นขนาดใหญ่ก็ต้องมีผู้สังเกตการณ์บนเรือประมงด้วย และควรมีบทบัญญัติที่ว่าเรือประมงทุกชนิดต้องขนถ่ายบริเวณท่าเรือยกเว้นเรือประมงเบ็ดราวทุ่นขนาดใหญ่เท่านั้นเพื่อให้สอดคล้องกับข้อมติของไอโอทีซี

.5. ในส่วนมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำ ในการควบคุมสัตว์น้ำเป้าหมาย และสัตว์น้ำพลอยได้ ควบคุมการลงแรงประมง ควบคุมพื้นที่ทำการประมง ควบคุมเครื่องมือประมง สามารถออกกฎหมายลำดับรองโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32 ของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 โดยให้รัฐมนตรีทำประกาศออกมาเพื่อใช้บังคับในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซี ให้สอดคล้องกับการปฏิบัติตามข้อมติของไอโอทีซี

แนวทางการแก้ไขปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณีของไอโอทีซีในด้านอื่น ๆ

1. ในด้านงบประมาณในการสนับสนุนเรือประมงให้ทำการประมงในทะเลหลวง ควรมีกองทุนเพื่อช่วยเหลือชาวประมงหรือผู้ประกอบการที่จะซื้อเรือเพื่อไปทำการประมงในทะเลหลวง หรืออาจเป็นการปรับปรุงเรือประมงของไทยที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและเป็นไปตามมาตรฐานเรือประมงปลาทูน่าตามที่คณะกรรมการกำหนด เพื่อเป็นการลดต้นทุนในการจัดซื้อเรือประมง และควรมีการจัดอบรมการจัดตั้งผู้สังเกตการณ์ส่วนภูมิภาค การใช้เครื่องมือทำการประมงในทะเลหลวง การใช้เครื่องมือสมัยใหม่บนเรือประมง เพื่อให้มีความเชี่ยวชาญในการทำประมงทะเลหลวงซึ่งเป็นทะเลน้ำลึก เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาองเรือประมงทั้งอวนล้อมและเบ็ดราวเข้าไปทำการประมงในพื้นที่ทะเลหลวงในพื้นที่รับผิดชอบของไอโอทีซีได้มากขึ้น

2. ปัญหาในการจัดเก็บข้อมูลทางสถิตินั้น เจ้าหน้าที่ต้องขอความร่วมมือไปยังผู้ประกอบการว่า ให้ส่งข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมการทำประมงที่เจ้าหน้าที่ต้องการส่งให้แก่เจ้าหน้าที่เป็นประจำทุก 2-3 เดือน เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถจัดเก็บข้อมูลเพื่อส่งให้แก่ไอโอทีซีได้ และหากไม่ส่งจะเกิดผลเสียอย่างไรบ้าง และหากมีข้อสงสัยในเรื่องใหม่ๆ เจ้าหน้าที่ก็ต้องแจ้งไปยังผู้ประกอบการให้ทราบด้วย เพื่อให้การส่งข้อมูลของประเทศไทยมีความถูกต้อง และทำให้เกิดการนำข้อมูลที่ได้รับไปใช้ประโยชน์อย่างแท้จริง

หากประเทศไทยสามารถปรับปรุงกฎหมายและแก้ไขปัญหาการปฏิบัติตามพันธกรณี ภายใต้กรอบความตกลงฯ ก็จะทำให้กฎหมายของไทยสอดคล้องกับหลักการ หลักกฎหมาย ตามพันธกรณีตามความตกลง ข้อมติ และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการของ ไอโอทีซี และทำให้เจ้าหน้าที่และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง รวมถึงผู้ประกอบการและชาวประมง สามารถปฏิบัติตามพันธกรณีได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ประมง, กรม . กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. แผนแม่บทการจัดการประมงทะเลไทย.

กรุงเทพมหานคร: กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2553.

ประมง, กรม . กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. คู่มือปฏิบัติเพื่อรองรับกฎระเบียบของสหภาพยุโรป ว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (การประมงไอยูยู) สำหรับเรือประมงไทย, กรุงเทพมหานคร : กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2552.

กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ. คำแปลอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย
กฎหมายทะเล ค.ศ.1982. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอราวัณ
การพิมพ์, 2548.

กลุ่มบริหารการทำประมงและเศรษฐกิจน่านน้ำ. การประมงไทยกับ IOTC. บทความ.
กรุงเทพมหานคร : กลุ่มบริหารการทำประมงและเศรษฐกิจน่านน้ำ กองประมง
ต่างประเทศ กรมประมง, 2553.

จตุรนต์ ธีระวัฒน์. กฎหมายระหว่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
วิญญูชน จำกัด , 2550.

จตุรนต์ ธีระวัฒน์. อาณาเขตทางทะเลของประเทศไทย ปัญหากฎหมายในทางปฏิบัติในส่วนที่
เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านและประชาคมระหว่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

จุมพต สายสุนทร . กฎหมายระหว่างประเทศ เล่มหนึ่ง. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด, 2550.

เจริญ จิระสถิตย์ และอุดม ปาเตีย. กิจการประมงทะเลฝั่งมหาสมุทรอินเดียของประเทศไทย.
เอกสารเผยแพร่ทางวิชาการ . กรุงเทพมหานคร : กองประมงทะเล กรมประมง, 2522.

ชีวิน อินทรากุล. ปัญหาของการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวงภายใต้อนุสัญญา
สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982, วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขา
นิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

ชุมพร ปัจจุบันนท์. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่องกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการทำ
ประมงในทะเลหลวง ผลกระทบต่อประเทศไทย . กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย (สกว.) , 2543.

ชุมพร ปัจจุบันนท์. กฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการทำประมงในทะเลหลวง.ใน
ศาสตราจารย์ ดร.จาดุรณีย์ ธิระวัฒน์ บรรณาธิการ, อาจารย์บุญชาติศาสตราจารย์ ดร.อรุณ
ภาณุพงศ์. หน้า 341-371. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.

ชุมพร ปัจจุบันนท์ พรชัย ด่านวิวัฒน์ และธรรมนิตย์ สุมนต์กุล. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์
โครงการศึกษากระบวนการการเข้าเป็นภาคี อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมาย
ทะเล ค.ศ. 1982. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.), 2553.

ทวีป บุญวานิช และสุชาดา บุญภักดี. 5 ทศวรรษการประมงอวนลากไทย .กรุงเทพมหานคร :
สำนักวิจัยและพัฒนาประมงทะเล , 2553.

ทัศนีย์ ชัยเจริญ. ผลทางกฎหมาย ต่อการประมงไทยของการเข้าร่วมเป็นภาคีในความตกลงว่า
ด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ.1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์
น้ำจำพวกครุ้งอมเขตรหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำที่
อพยพย้ายถิ่นไกล, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2541.

ทิพรัตน์ วันวาน. ข้อจำกัดทางกฎหมายเกี่ยวกับเสรีภาพในทะเลหลวง, วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต. สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2551.

นิชุดา เศรษฐะทัตต์. หลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าในกฎหมายทะเล คีศึกษากรณีประมง.
ปริญญานิติศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

ป.วิมล. สาระความรู้กฎหมายเกี่ยวกับสัตว์น้ำและการทำประมง. กรุงเทพมหานคร : พลสยาม
พรินติ้ง, 2547.

เผติมศักดิ์ จารยะพันธุ์ และ สมฤดี มีประเสริฐ จิตประไพ. โครงการจัดการความรู้เพื่อประโยชน์
แห่งชาติทางทะเล. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ,
2550.

พวงทอง อ่อนอุระ. หลักการและสาระสำคัญของความตกลงว่าด้วยการใช้มาตรการตรวจสอบของ
รัฐเจ้าของท่าเรือ เพื่อป้องกัน ยับยั้ง และจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน
และไร้การควบคุม. กรุงเทพมหานคร : กลุ่มกฎหมายระหว่างประเทศ กองประมง
ต่างประเทศ กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2553.

มัลลิกา พินิจจันทร์. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายระหว่างประเทศ หน่วยที่ 11กฎหมายทะเล.
พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2552.

วิชาญ ศิริชัยเอกวัฒน์. ยุทธศาสตร์การประมงทะเลไทย. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร, 2538-2539.

วิชาญ ศิริชัยเอกวัฒน์. ยุทธวิธีแก้ไขปัญหาประมงทะเลของไทยอย่างเป็นทางการเพื่อความยั่งยืน.
สมุทรสาคร: ศูนย์ประมงศึกษา, 2544.

วิโรจน์ หล้าสกุล. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการประมง. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2546.

ศรันย์ เพ็ชรพิรุณ. สมุทรภรณ์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549.

สมิท ธรรมเชื้อ. การพัฒนาการทำประมงปลาทูน่าของไทยในทะเลหลวง. เอกสารทางวิชาการฉบับ
ที่ 17. กรุงเทพมหานคร : กองประมงต่างประเทศ กรมประมง, 2548.

สมิท ธรรมเชื้อ. บทความเรื่องแอบดูการประชุมเชิงปฏิบัติการระดับโลกเพื่อหาแนวทางจัดการกับ
ขีดความสามารถในการทำประมงปลาทูน่า. กรุงเทพมหานคร : กองประมงต่างประเทศ
กรมประมง, 2553.

สุธาบดี สัตตบุศย์. กฎหมายทะเล. พิมพ์ครั้งที่ 6 . กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2529.

สมบูรณ์ เสงี่ยมบุตร. กฎหมายระหว่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
วิญญูชน , 2550.

อนุชา วิทยากร ภูริพันธ์ภิญโญ. บทความเรื่องสัญญาณตเื้อนภัยการประมงระดับโลก (Global
Overfishing) . กรุงเทพมหานคร : คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

อิสระ ชาญราชกิจ พิษณุ ศิริพิชญตระกูล นุชรัตน์ หวังดี และศรันย์ เพ็ชรพิรุณ. การประมงที่ผิด
กฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์พัฒนาการประมง
แห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้, 2550.

อุบลรัตน์ สู่อุช. การเข้าเป็นภาคีความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรในทะเลหลวง:ศึกษากกรณีประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2542.

อำนาจ แทนทอง, คำอธิบายพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 พร้อมด้วยกฎหมายและ ระเบียบที่สำคัญ, เอกสารทางวิชาการ ลำดับที่ 1/ 2538 . กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2538.

อำไพ อธิวนารถ. มาตรการทางกฎหมายในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ เคลื่อนย้ายถิ่นอยู่ระหว่างเขตทางทะเลและทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่อพยพย้ายถิ่น ไกล. ใน รายงานการสัมมนาวิชาการ เรื่อง มวล์สัตว์น้ำที่อาศัยอยู่ระหว่างเขตทางทะเล และมวล์สัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ย้ายถิ่นเสมอ, หน้า 339-385 . กรุงเทพมหานคร: กองอนุรักษ์ ทรัพยากรประมง กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2539.

ภาษาอังกฤษ

CCSBT. Total Allowable Catch [online].2013. Available from :

http://www.ccsbt.org/site/conservation_and_management.php

Dennis Rumley and Others. Fisheries exploitation in the Indian Ocean Threats and Opportunities. First published. Singapore : Institute of Southeast Asian Studies , 2009.

Erika J. Techera. Marine Environmental Governance From International Law to Local Practice. First published. USA and Canada: Routledge Taylor & Francis Group, 2012.

FAO Legal Office. Collection of Resolutions and Recommendations by the Indian Ocean Tuna Commission . Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations , 2010.

FAO Legal Office. Report of The IOTC Performance Review Panel. Rome : Food and Agriculture Organization of the United Nations , 2009.

Ian Brownlie. Principle of Public International Law . Fifth Edition . Oxford : Oxford University press , 2001.

Indian Ocean Tuna Commission. Collection of Active Conservation and Management Measures for the Indian Ocean Tuna Commission. Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2012.

Indian Ocean Tuna Commission. Report of the Fourteenth Session of the Indian Ocean Tuna Commission. Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2010 .

Indian Ocean Tuna Commission. Report of the fifteenth Session of the Indian Ocean Tuna Commission. Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2011.

Indian Ocean Tuna Commission. Report of the Sixteenth Session of the Indian Ocean Tuna Commission. Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2012.

I Stobutzki and Others. International fishery management arrangements. Australia: Fishery Status Reports, 2008.

Jame Harrison. Making the Law of the Sea A study in the Development of International Law. First Published. Cambridge , UK ; New York : Cambridge University Press, 2011.

Makoto Peter Miyake and others. Recent Developments in the Tuna Industry. Technical Paper No.543. Rome: Food and Agriculture Organization, 2010. Malcolm N. Shaw QC. International law . Sixth Edition. Cambridge , UK: Cambridge University Press , 2008.

Marion Markowski. The International Law of EEZ Fisheries Principles and Implementation Groningen : Europa Law Publishing, 2010.

Natalie Klein. Maritime Security and The Law of The Sea. First published: New York: Oxford University Press, 2011

Olav Schram Stokke. Governing High Seas Fisheries. New York : Oxford University Press, 2001.

Robin Allen. International Management of Tuna Fisheries Arrangement ,Challenges and a way forward. Technical Paper No.536. Rome : FAO Food and Agriculture Organization , 2010.

Robin Warner. Protecting the Oceans Beyond National Jurisdiction. Leiden ; Boston: Martinus Jihdoff Publishers, 2009.

Southeast Asian Fisheries Development Center. Report of the Expert Group Meeting on Port State Measures in Southeast Asia. Bangkok: Training center of SEAFDEC, 2013

Till Markus. European Fisheries Law From promotion to management. Groningen: Europa Law Publishing, 2009

Yoshifumi Tanaka, The International Law of the Sea, First published. Cambridge: Cambridge University Press, 2012

<http://www.fao.org/fishery>

<http://iotc.org>

<http://www.ccsbt.org/docs/about.html>

<http://www.seafdec.org/>

<http://www.tofa.or.th>

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ประมง, กรม . กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. แผนแม่บทการจัดการประมงทะเลไทย.

กรุงเทพมหานคร: กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2553.

ประมง, กรม . กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. คู่มือปฏิบัติเพื่อรองรับกฎระเบียบของสหภาพยุโรป ว่าด้วยการป้องกัน ยับยั้ง และขจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (การประมงไคยูยู) สำหรับเรือประมงไทย, กรุงเทพมหานคร : กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2552.

กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ. คำแปลอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอราวัณ การพิมพ์, 2548.

กลุ่มบริหารการทำประมงและเศรษฐกิจน่านน้ำ. การประมงไทยกับ IOTC.บทความ. กรุงเทพมหานคร : กลุ่มบริหารการทำประมงและเศรษฐกิจน่านน้ำ กองประมงต่างประเทศ กรมประมง, 2553.

จตุรนต์ ธีระวัฒน์. กฎหมายระหว่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ วิญญูชน จำกัด , 2550.

จตุรนต์ ธีระวัฒน์. อาณาเขตทางทะเลของประเทศไทย ปัญหากฎหมายในทางปฏิบัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประเทศเพื่อนบ้านและประชาคมระหว่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

จุมพต สายสุนทร . กฎหมายระหว่างประเทศ เล่มหนึ่ง. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด, 2550.

เจริญ จิระสถิตย์ และอุดม ปาเตีย. กิจการประมงทะเลฝั่งมหาสมุทรอินเดียของประเทศไทย. เอกสารเผยแพร่ทางวิชาการ . กรุงเทพมหานคร : กองประมงทะเล กรมประมง, 2522.

ชีวิน อินทรากุล. ปัญหาของการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำในทะเลหลวงภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขา นิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

ชুমพร ปัจจุบันนที. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่องกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการทำประมงในทะเลหลวง ผลกระทบต่อประเทศไทย . กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) , 2543.

ชুমพร ปัจจุบันนที. กฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการทำประมงในทะเลหลวง. ใน ศาสตราจารย์ ดร.จาทูรณ์ ธีระวัฒน์ บรรณารักษ์, อาจารย์วิทยาศาสตร์ศาสตราจารย์ ดร.อรุณ ภาณุพงศ์. หน้า 341-371. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.

ชুমพร ปัจจุบันนที พรชัย ด้านวิวัฒน์ และธรรมนิตย์ สุมันตกุล. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษากระบวนการการเข้าเป็นภาคี อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.), 2553.

ทวีป บุญวานิช และสุชาดา บุญภักดี. 5 ทศวรรษการประมงอวนลากไทย .กรุงเทพมหานคร : สำนักวิจัยและพัฒนาประมงทะเล , 2553.

ทัศนีย์ ชัยเจริญ. ผลทางกฎหมาย ต่อการประมงไทยของการเข้าร่วมเป็นภาคีในความตกลงว่าด้วยกฎหมายทะเล 10 ธันวาคม ค.ศ.1982 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำจำพวกครุ้งระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและทรัพยากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

ทิพรัตน์ วันวาน. ข้อจำกัดทางกฎหมายเกี่ยวกับเสรีภาพในทะเลหลวง, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

นิชชุดา เศรษฐะทัตต์. หลักการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้าในกฎหมายทะเล ศึกษานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

ป.วิมล. สาระความรู้กฎหมายเกี่ยวกับสัตว์น้ำและการทำประมง. กรุงเทพมหานคร : พลสยามพริ้นติ้ง, 2547.

เผติมศักดิ์ จารยะพันธุ์ และ สมฤดี มีประเสริฐ จิตประไพ. โครงการจัดการความรู้เพื่อประโยชน์แห่งชาติทางทะเล. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) , 2550.

พวงทอง อ่อนอุระ. หลักการและสาระสำคัญของความตกลงว่าด้วยการใช้มาตรการตรวจสอบของรัฐเจ้าของท่าเรือ เพื่อป้องกัน ยับยั้ง และจัดการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม. กรุงเทพมหานคร : กลุ่มกฎหมายระหว่างประเทศ กองประมงต่างประเทศ กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2553.

มัลลิกา พิณจันทร. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายระหว่างประเทศ หน่วยที่ 11กฎหมายทะเล.

พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2552.

วิชาญ ศิริชัยเอกวัฒน์. ยุทธศาสตร์การประมงทะเลไทย. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร, 2538-2539.

วิชาญ ศิริชัยเอกวัฒน์. ยุทธวิธีแก้ไขปัญหาประมงทะเลของไทยอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อความยั่งยืน.
สมุทรสาคร: ศูนย์ประมงศึกษา, 2544.

วิโรจน์ หล้าสกุล. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการประมง. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2546.

ศรันย์ เพ็ชรพิรุณ. สมุทรภรณ์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549.

สมิท ธรรมเชื้อ. การพัฒนาการทำประมงปลาทูน่าของไทยในทะเลหลวง. เอกสารทางวิชาการฉบับ
ที่ 17. กรุงเทพมหานคร : กองประมงต่างประเทศ กรมประมง, 2548.

สมิท ธรรมเชื้อ. บทความเรื่องแอบดูการประมงเชิงปฏิบัติการระดับโลกเพื่อหาแนวทางจัดการกับ
ขีดความสามารถในการทำประมงปลาทูน่า. กรุงเทพมหานคร : กองประมงต่างประเทศ
กรมประมง, 2553.

สุธาบดี สัตตบุศย์. กฎหมายทะเล. พิมพ์ครั้งที่ 6 . กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2529.

สมบูรณ์ เสี่ยมบุตร. กฎหมายระหว่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
วิญญูชน , 2550.

อนุชา วิทยากร ภูริพันธ์ภิญโญ. บทความเรื่องสัญญาณเตือนภัยการประมงระดับโลก (Global
Overfishing) . กรุงเทพมหานคร : คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

อิสระ ชาญราชกิจ พิษณุ ศิริพิชญตระกูล นุชรัตน์ หวังดี และศรัณย์ เพ็ชรพิรุณ. การประมงที่ผิด
กฎหมาย ขาดการรายงานและไร้การควบคุม . กรุงเทพมหานคร : ศูนย์พัฒนาการประมง
แห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้, 2550.

อุบลรัตน์ สู้สุข. การเข้าเป็นภาคีความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์
และจัดการทรัพยากรในทะเลหลวง:ศึกษากรณีประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2542.

อำนาจ แทนทอง, คำอธิบายพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 พร้อมด้วยกฎหมายและ
ระเบียบที่สำคัญ , เอกสารทางวิชาการ ลำดับที่ 1/ 2538 . กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2538.

อำไพ อรัญนารถ. มาตรการทางกฎหมายในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่
เคลื่อนย้ายถิ่นอยู่ระหว่างเขตทางทะเลและทรัพยากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่อพยพย้ายถิ่น
ไกล. ใน รายงานการสัมมนาวิชาการ เรื่อง มวลสัตว์น้ำที่อาศัยอยู่ระหว่างเขตทางทะเล
และมวลสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ย้ายถิ่นเสมอ, หน้า 339-385 . กรุงเทพมหานคร: กองอนุรักษ์
ทรัพยากรประมง กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2539.

ภาษาอังกฤษ

CCSBT. Total Allowable Catch [online].2013. Available from :

http://www.ccsbt.org/site/conservation_and_management.php

Dennis Rumley and Others. Fisheries exploitation in the Indian Ocean Threats and Opportunities. First published. Singapore : Institute of Southeast Asian Studies , 2009.

Erika J. Techera. Marine Environmental Governance From International Law to Local Practice. First published. USA and Canada: Rout ledge Taylor & Francis Group, 2012.

FAO Legal Office. Collection of Resolutions and Recommendations by the Indian Ocean Tuna Commission . Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations , 2010.

FAO Legal Office. Report of The IOTC Performance Review Panel. Rome : Food and Agriculture Organization of the United Nations , 2009.

Ian Brownlie. Principle of Public International Law . Fifth Edition . Oxford : Oxford University press , 2001.

Indian Ocean Tuna Commission. Collection of Active Conservation and Management Measures for the Indian Ocean Tuna Commission. Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2012.

Indian Ocean Tuna Commission. Report of the Fourteenth Session of the Indian Ocean Tuna Commission. Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2010 .

Indian Ocean Tuna Commission. Report of the fifteenth Session of the Indian Ocean Tuna Commission. Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2011.

Indian Ocean Tuna Commission. Report of the Sixteenth Session of the Indian Ocean Tuna Commission. Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2012.

I Stobutzki and Others. International fishery management arrangements. Australia: Fishery Status Reports, 2008.

Jame Harrison. Making the Law of the Sea A study in the Development of International Law. First Published. Cambridge , UK ; New York : Cambridge University Press, 2011.

Makoto Peter Miyake and others. Recent Developments in the Tuna Industry. Technical Paper No.543. Rome: Food and Agriculture Organization, 2010. Malcolm N.

Shaw QC. International law . Sixth Edition. Cambridge , UK: Cambridge University Press , 2008.

Marion Markowski. The International Law of EEZ Fisheries Principles and Implementation Groningen : Europa Law Publishing, 2010.

Natalie Klein. Maritime Security and The Law of The Sea. First published: New York: Oxford University Press, 2011

Olav Schram Stokke. Governing High Seas Fisheries. New York : Oxford University Press, 2001.

Robin Allen. International Management of Tuna Fisheries Arrangement ,Challenges and a way forward. Technical Paper No.536. Rome : FAO Food and Agriculture Organization , 2010.

Robin Warner. Protecting the Oceans Beyond National Jurisdiction. Leiden ; Boston: Martinus Jihdoff Publishers, 2009.

Southeast Asian Fisheries Development Center. Report of the Expert Group Meeting on Port State Measures in Southeast Asia. Bangkok: Training center of SEAFDEC, 2013

Till Markus. European Fisheries Law From promotion to management. Groningen: Europa Law Publishing, 2009

Yoshifumi Tanaka, The International Law of the Sea, First published. Cambridge:
Cambridge University Press, 2012

<http://www.fao.org/fishery>

<http://iotc.org>

<http://www.ccsbt.org/docs/about.html>

<http://www.seafdec.org/>

<http://www.tofa.or.th>

ภาคผนวก

AGREEMENT FOR THE ESTABLISHMENT OF THE INDIAN OCEAN TUNA COMMISSION

PREAMBLE

The Contracting Parties,

Recognizing the desirability of promoting the peaceful uses of the seas and oceans, and the equitable and efficient utilization and conservation of their living resources,

Desiring to contribute to the realization of a just and equitable international economic order, with due regard to the special interests and needs of developing countries,

Desiring to cooperate with a view to ensuring the conservation of tuna and tuna-like species in the Indian Ocean and promoting their optimum utilization, and the sustainable development of the fisheries,

Recognizing, in particular, the special interests of developing countries in the Indian Ocean Region to benefit equitably from the fishery resources,

Considering the United Nations Convention on the Law of the Sea opened for signature on 10 December 1982 and, in particular, Articles 56, 64 and 116 to 119 thereof,

Considering that the conservation of tuna and tuna-like species and the sustainable and rational utilization of tuna resources in the Indian Ocean would be greatly enhanced by the establishment of cooperative measures by both the coastal states of the Indian Ocean and other States whose nationals harvest tuna and tuna-like species in the region,

Bearing in mind the Western Indian Ocean Tuna Organization Convention which was opened for signature on 19 June 1991,

Considering that the aforementioned objectives could best be achieved through the establishment of a Commission set up under Article XIV of the Constitution of the Food and Agriculture Organization of the United Nations,

Have agreed as follows:

Article I. ESTABLISHMENT

The Contracting Parties hereby agree to establish the Indian Ocean Tuna Commission (hereinafter referred to as the "Commission") within the framework of the Food and Agriculture Organization of the United Nations (hereinafter referred to as "FAO").

Article II. AREA OF COMPETENCE

The area of competence of the Commission (hereinafter referred to as the "Area") shall be the Indian Ocean (defined for the purpose of this Agreement as being FAO statistical areas 51 and 57 as shown on the map set out in Annex A to this Agreement) and adjacent seas, north of the Antarctic Convergence, insofar as it is necessary to cover such seas for the purpose of conserving and managing stocks that migrate into or out of the Indian Ocean.

Article III. SPECIES AND STOCKS

The species covered by this Agreement shall be those set out in Annex B. The term "stocks" means the populations of such species which are located in the Area or migrate into or out of the Area.

Article IV. MEMBERSHIP

1. Membership in the Commission shall be open to Members and Associate Members of FAO

(a) that are:

(i) coastal States or Associate Members situated wholly or partly within the Area;

- (ii) States or Associate Members whose vessels engage in fishing in the Area for stocks covered by this Agreement; or
- (iii) regional economic integration organizations of which any State referred to in subparagraphs (i), or (ii) above is a member and to which that State has transferred competence over matters within the purview of this Agreement;

and

(b) that accept this Agreement in accordance with the provisions of paragraph 1 of Article XVII.

2. The Commission may, by a two-thirds majority of its Members, admit to membership any other States that are not Members of FAO, but are Members of the United Nations, or of any of its Specialized Agencies or of the International Atomic Energy Agency, provided that such States:

- (a) are
 - (i) coastal States situated wholly or partly within the Area; or
 - (ii) States whose vessels engage in fishing in the Area for stocks covered by this Agreement; and
- (b) have submitted an application for membership and a declaration made in a formal instrument that they accept this Agreement as in force at the time of acceptance in accordance with paragraph 2 of Article XVII.

3. With a view to furthering the objectives of this Agreement, the Members of the Commission shall cooperate with each other to encourage any State or regional economic integration organization which is entitled to become, but is not yet, a Member of the Commission, to accede to this Agreement.

4. If any Member of the Commission ceases to meet the criteria set out in paragraphs 1 or 2 above for two consecutive calendar years, the Commission may, after consultation with the Member concerned, determine that the Member is deemed to have withdrawn from this Agreement effective as from the date of that determination.

5. For the purposes of this Agreement, the term "whose vessels" in relation to a Member Organization means vessels of a Member State of such Member Organization.

6. Nothing in this Agreement, nor any act or activity carried out in pursuance of this Agreement, shall be interpreted as changing or in any way affecting the position of any party to this Agreement with respect to the legal status of any area covered by this Agreement.

Article V. OBJECTIVES, FUNCTIONS AND RESPONSIBILITIES OF THE COMMISSION

1. The Commission shall promote cooperation among its Members with a view to ensuring, through appropriate management, the conservation and optimum utilization of stocks covered by this Agreement and encouraging sustainable development of fisheries based on such stocks.

2. In order to achieve these objectives, the Commission shall have the following functions and responsibilities, in accordance with the principles expressed in the relevant provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea:

- (a) to keep under review the conditions and trends of the stocks and to gather, analyse and disseminate scientific information, catch and effort statistics and other data relevant to the conservation and management of the stocks and to fisheries based on the stocks covered by this Agreement;
- (b) to encourage, recommend, and coordinate research and development activities in respect of the stocks and fisheries covered by this Agreement, and such other activities as the

Commission may decide appropriate, including activities connected with transfer of technology, training and enhancement, having due regard to the need to ensure the equitable participation of Members of the Commission in the fisheries and the special interests and needs of Members in the region that are developing countries;

- (c) to adopt, in accordance with Article IX and on the basis of scientific evidence, conservation and management measures, to ensure the conservation of the stocks covered by this Agreement and to promote the objective of their optimum utilization throughout the Area;
- (d) to keep under review the economic and social aspects of the fisheries based on the stocks covered by this Agreement bearing in mind, in particular, the interests of developing coastal states;
- (e) to consider and approve its programme and autonomous budget, as well as the accounts for the past budgetary period;
- (f) to transmit to the Director-General of FAO (hereinafter referred to as the "Director-General") reports on its activities, programme, accounts and autonomous budget and on such other matters as may be appropriate for action by the Council or the Conference of FAO;
- (g) to adopt its own Rules of Procedure, Financial Regulations and other internal administrative regulations as may be necessary to carry out its functions; and
- (h) to carry out such other activities as may be necessary to fulfil its objectives as set out above.

3. The Commission may adopt decisions and recommendations, as required, with a view to furthering the objectives of this Agreement.

Article VI. SESSIONS OF THE COMMISSION

1. Each Member of the Commission shall be represented at sessions of the Commission by a single delegate who may be accompanied by an alternate and by experts and advisers. Alternates, experts and advisers may take part in the proceedings of the Commission but may not vote, except in the case of an alternate who is duly authorized to substitute for the delegate.

2. Each Member of the Commission shall have one vote. Unless otherwise provided in this Agreement, decisions and recommendations of the Commission shall be taken by a majority of the votes cast. A majority of the Members of the Commission shall constitute a quorum.

3. The Commission may adopt and amend, as required, its own Rules of Procedure by a two-thirds majority of its Members, which Rules shall not be inconsistent with this Agreement or with the Constitution of FAO.

4. The Chairperson of the Commission shall convene an annual regular session of the Commission.

5. Special sessions of the Commission may be convened by the Chairperson of the Commission at the request of at least one-third of its Members.

6. The Commission shall elect its Chairperson and no more than (two) Vice-Chairpersons, each of whom shall serve for a term of two years and shall be eligible for re-election but shall not serve for more than four years in succession. In electing the Chairperson and the Vice-Chairpersons the Commission shall pay due regard to the need for an equitable representation from among the Indian Ocean States.

7. The Commission may adopt and amend, as required, the Financial Regulations of the Commission by a two-thirds majority of its Members, which Financial Regulations shall be consistent with the principles embodied in the Financial Regulations of FAO. The Financial Regulations and amendments thereto shall be reported to the Finance Committee of FAO which shall have the power to disallow them if it finds that they are inconsistent with the principles embodied in the Financial Regulations of FAO.

8. In order to ensure close cooperation between the Commission and FAO, FAO shall have the right to participate without vote in all meetings of the Commission and subsidiary bodies established in accordance with paragraph 5 of Article XII.

Article VII. OBSERVERS

1. Any Member or Associate Member of FAO that is not a Member of the Commission may, upon its request, be invited to be represented by an observer at sessions of the Commission. It may submit memoranda and participate without vote in the discussions.
2. States which, while not Members of the Commission nor Members or Associate Members of FAO, are Members of the United Nations, any of its Specialized Agencies or the International Atomic Energy Agency may, upon request and subject to the concurrence of the Commission through its Chairperson and to the provisions relating to the granting of observer status to nations adopted by the Conference of FAO, be invited to attend sessions of the Commission as observers.
3. The Commission may invite intergovernmental or, on request, non-governmental organizations having special competence in the field of activity of the Commission to attend such of its meetings as the Commission may specify.

Article VIII. ADMINISTRATION

1. The Secretary of the Commission (hereinafter referred to as the "Secretary") shall be appointed by the Director-General with the approval of the Commission, or in the event of appointment between regular sessions of the Commission, with the approval of the Members of the Commission. The staff of the Commission shall be appointed by the Secretary and shall be under the Secretary's direct supervision. The Secretary and staff of the Commission shall be appointed under the same terms and conditions as staff members of FAO; they shall, for administrative purposes, be responsible to the Director-General.
2. The Secretary shall be responsible for implementing the policies and activities of the Commission and shall report thereon to the Commission. The Secretary shall also act as Secretary to other subsidiary bodies established by the Commission, as required.
3. The expenses of the Commission shall be paid out of its autonomous budget except those relating to such staff and facilities as can be made available by FAO. The expenses to be borne by FAO shall be determined and paid within the limits of the biennial budget prepared by the Director-General and approved by the Conference of FAO in accordance with the General Rules and the Financial Regulations of FAO.
4. Expenses incurred by delegates, their alternates, experts and advisers when attending, as government representatives, sessions of the Commission, its sub-commissions and its committees, as well as the expenses incurred by observers at sessions, shall be borne by the respective governments or organizations. The expenses of experts invited by the Commission to attend, in their individual capacity, meetings of the Commission or its sub-commissions or committees shall be borne by the budget of the Commission.

Article IX. PROCEDURES CONCERNING CONSERVATION AND MANAGEMENT MEASURES

1. Subject to paragraph 2, the Commission may, by a two-thirds majority of its Members present and voting, adopt conservation and management measures binding on Members of the Commission in accordance with this Article.
2. Conservation and management measures for stocks for which a sub-commission has been established under paragraph 2 of Article XII, shall be adopted upon the proposal of the sub-commission concerned.
3. The Secretary shall, without undue delay, notify the Members of the Commission of any conservation and management measures adopted by the Commission.
4. Subject to paragraphs 5 and 6, conservation and management measures adopted by the Commission under paragraph 1, shall become binding on Members 120 days from the date specified in the Secretary's notification or on such other date as may be specified by the Commission.
5. Any Member of the Commission may, within 120 days from the date specified or within such other period as may be specified by the Commission under paragraph 4, object to a conservation and management measure adopted under paragraph 1. A Member of the Commission which has objected to a measure shall not be bound

thereby. Any other Member of the Commission may similarly object within a further period of 60 days from the expiry of the 120-day period. A Member of the Commission may also withdraw its objection at any time and become bound by the measure immediately if the measure is already in effect or at such time as it may come into effect under this article.

6. If objections to a measure adopted under paragraph 1 are made by more than one-third of the Members of the Commission, the other Members shall not be bound by that measure; but this shall not preclude any or all of them from giving effect thereto.

7. The Secretary shall notify each Member of the Commission immediately upon receipt of each objection or withdrawal of objection.

8. The Commission may, by a simple majority of its Members present and voting, adopt recommendations concerning conservation and management of the stocks for furthering the objectives of this Agreement.

Article X. IMPLEMENTATION

1. Each Member of the Commission shall ensure that such action is taken, under its national legislation, including the imposition of adequate penalties for violations, as may be necessary to make effective the provisions of this Agreement and to implement conservation and management measures which become binding on it under paragraph 1 of Article IX.

2. Each Member of the Commission shall transmit to the Commission an annual statement of the actions it has taken pursuant to paragraph 1. Such statement shall be sent to the Secretary of the Commission not later than 60 days before the date of the following regular session of the Commission.

3. The Members of the Commission shall cooperate, through the Commission, in the establishment of an appropriate system to keep under review the implementation of conservation and management measures adopted under paragraph 1 of Article IX, taking into account appropriate and effective tools and techniques to monitor the fishing activities and to gather the scientific information required for the purposes of this Agreement.

4. The Members of the Commission shall cooperate in the exchange of information regarding any fishing for stocks covered by this Agreement by nationals of any State or entity which is not a Member of the Commission.

Article XI. INFORMATION

1. The Members of the Commission shall, on the request of the Commission, provide such available and accessible statistical and other data and information as the Commission may require for the purposes of this Agreement. The Commission shall decide the scope and form of such statistics and the intervals at which they shall be provided. The Commission shall also endeavour to obtain fishing statistics from fishing States or entities which are not Members of the Commission.

2. Each Member of the Commission shall provide to the Commission copies of laws, regulations and administrative instructions in force or, where appropriate, summaries thereof, relating to the conservation and management of stocks covered by this Agreement and shall inform the Commission of any amendment or repeal of such laws, regulations and administrative instructions.

Article XII. SUBSIDIARY BODIES

1. The Commission shall establish a permanent Scientific Committee.

2. The Commission may establish sub-commissions to deal with one or more of the stocks covered by this Agreement.

3. Such sub-commissions shall be open to Members of the Commission which are coastal States lying on the migratory path of the stocks concerned in the sub-commission or are States whose vessels participate in the fisheries of these stocks.

4. A sub-commission shall provide a forum for consultation and cooperation on matters related to the management of the stocks concerned and in particular:

- (a) to keep under review the stocks concerned and to gather scientific and other relevant information relating to the stocks concerned;
- (b) to assess and analyse the conditions and trends of the stocks concerned;
- (c) to coordinate research and studies of the stocks concerned;
- (d) to report to the Commission on its findings;
- (e) to propose such recommendations for action by the Members of the Commission as may be appropriate, including action to obtain necessary information relating to the stocks and proposals for conservation and management measures;
- (f) to consider any matter referred to it by the Commission.

5. The Commission may, subject to the provisions of this Article, establish such committees, working parties or other subsidiary bodies as may be necessary for the purposes of this Agreement.

6. The establishment by the Commission of any sub-commission which requires funding by the Commission, and of any committee, working party or other subsidiary body shall be subject to the availability of the necessary funds in the approved autonomous budget of the Commission or of FAO as the case may be. When the related expenses are to be borne by FAO, the determination of such availability shall be made by the Director-General. Before taking any decision involving expenditure in connection with the establishment of subsidiary bodies, the Commission shall have before it a report from the Secretary or the Director-General, as appropriate, on the administrative and financial implications.

7. Subsidiary bodies shall provide to the Commission such information regarding their activities as the Commission may require.

Article XIII. FINANCES

1. Each Member of the Commission undertakes to contribute annually its share of the autonomous budget in accordance with a scale of contributions to be adopted by the Commission.

2. At each regular session, the Commission shall adopt its autonomous budget by consensus of its Members provided, however, that if, after every effort has been made, a consensus cannot be reached in the course of that session, the matter will be put to a vote and the budget shall be adopted by a two-thirds majority of its Members.

3. (a) The amount of the contribution of each Member of the Commission shall be determined in accordance with a scheme which the Commission shall adopt and amend by consensus.

(b) In adopting the scheme, due consideration shall be given to each Member being assessed an equal basic fee and a variable fee based, *inter alia*, on the total catch and landings of species covered by this Agreement in the Area, and the per capita income of each Member.

(c) The scheme adopted or amended by the Commission shall be set out in the Financial Regulations of the Commission.

4. Any non-Member of FAO that becomes a Member of the Commission shall be required to make such contribution towards the expenses incurred by FAO with respect to the activities of the Commission as the Commission may determine.

5. Contributions shall be payable in freely convertible currencies unless otherwise determined by the Commission with the concurrence of the Director-General.

6. The Commission may also accept donations and other forms of assistance from organizations, individuals and other sources for purposes connected with the fulfilment of any of its functions.

7. Contributions and donations and other forms of assistance received shall be placed in a Trust Fund administered by the Director-General in conformity with the Financial Regulations of FAO.

8. A Member of the Commission which is in arrears in the payment of its financial contributions to the Commission shall have no vote in the Commission if the amount of its arrears equals or exceeds the amount of the contributions due from it for the two preceding calendar years. The Commission may, nevertheless, permit such a Member to vote if it is satisfied that the failure to pay was due to conditions beyond the control of the Member.

Article XIV. HEADQUARTERS

The Commission, after consultation with the Director-General, shall determine the place of its headquarters.

Article XV. COOPERATION WITH OTHER ORGANIZATIONS AND INSTITUTIONS

1. The Commission shall cooperate and make appropriate arrangements therefore with other intergovernmental organizations and institutions, especially those active in the fisheries sector, which might contribute to the work and further the objectives of the Commission in particular with any intergovernmental organization or institution dealing with tuna in the Area. The Commission may enter into agreements with such organizations and institutions. Such agreements shall seek to promote complementarity and, subject to paragraph 2, to avoid duplication in and conflict with the activities of the Commission and such organizations.

2. Nothing in this Agreement shall prejudice the rights and responsibilities of other intergovernmental organizations or institutions dealing with tuna or a species of tuna in the Area or the validity of any measures adopted by such organization or institution.

Article XVI. COASTAL STATES' RIGHTS

This Agreement shall not prejudice the exercise of sovereign rights of a coastal state in accordance with the international law of the sea for the purposes of exploring and exploiting, conserving and managing the living resources, including the highly migratory species, within a zone of up to 200 nautical miles under its jurisdiction.

Article XVII. ACCEPTANCE

1. Acceptance of this Agreement by any Member or Associate Member of FAO shall be effected by the deposit of an instrument of acceptance with the Director-General.

2. Acceptance of this Agreement by any State referred to in paragraph 2 of Article IV shall be effected by the deposit of an instrument of acceptance with the Director-General. Acceptance shall become effective on the date on which the Commission approves the application for membership.

3. The Director-General shall inform all Members of the Commission, all Members of FAO and the Secretary-General of the United Nations of all acceptances that have become effective.

Article XVIII. ENTRY INTO FORCE

This Agreement shall enter into force as from the date of receipt by the Director-General of the tenth instrument of acceptance. Thereafter, with respect to each Member or Associate Member of FAO or State referred to in paragraph 2 of Article IV which subsequently deposits an instrument of acceptance, this Agreement shall enter into force on the date on which such acceptance takes effect or becomes effective in accordance with Article XVII above.

Article XIX. RESERVATIONS

Acceptance of this Agreement may be made subject to reservations in accordance with the general rules of public international law as reflected in the provisions of Part II, Section 2 of the Vienna Convention on the Law of Treaties of 1969.

Article XX. AMENDMENT

1. This Agreement may be amended by a three-quarters majority of the Members of the Commission.

2. Proposals for amendments may be made by any Member of the Commission or by the Director- General. Proposals made by a Member of the Commission shall be addressed to both the Chairperson of the Commission and the Director-General and those made by the Director-General shall be addressed to the Chairperson of the Commission, not later than 120 days before the Session of the Commission at which the proposal is to be considered. The Director-General shall immediately inform all Members of the Commission of all proposals for amendments.

3. Any amendment to this Agreement shall be reported to the Council of FAO which may disallow an amendment which is clearly inconsistent with the objectives and purposes of FAO or the provisions of the Constitution of FAO.

4. Amendments not involving new obligations for Members of the Commission shall take effect for all Members from the date of their adoption by the Commission, subject to paragraph 3 above.

5. Amendments involving new obligations for Members of the Commission shall, after adoption by the Commission, subject to paragraph 3 above, come into force in respect of each Member only upon its acceptance thereof. The instruments of acceptance of amendments involving new obligations shall be deposited with the Director-General. The Director-General shall inform all Members of the Commission and the Secretary-General of the United Nations of such acceptance. The rights and obligations of any Member of the Commission that has not accepted an amendment involving new obligations shall continue to be governed by the provisions of this Agreement in force prior to the Amendment.

6. Amendments to the Annexes to this Agreement may be adopted by a two-thirds majority of the Members of the Commission and shall come into force from the date of approval by the Commission.

7. The Director-General shall inform all Members of the Commission, all Members and Associate Members of FAO and the Secretary-General of the United Nations of the entry into force of any amendment.

Article XXI. WITHDRAWAL

1. Any Member of the Commission may withdraw from this Agreement at any time after the expiry of two years from the date upon which the Agreement entered into force with respect to that Member, by giving written notice of such withdrawal to the Director-General who shall immediately inform all the Members of the Commission and the Members and Associate Members of FAO and the Secretary- General of the United Nations of such withdrawal. Withdrawal shall become effective at the end of the calendar year following that in which the notice of withdrawal has been received by the Director- General.

2. A Member of the Commission may give notice of withdrawal with respect to one or more of the territories for the international relations of which it is responsible. When a Member gives notice of its own withdrawal from the Commission, it shall state to which territory or territories the withdrawal is to apply. In the absence of such a statement, the withdrawal shall be deemed to apply to all the territories for the international relations of which the Member of the Commission is responsible, with the exception of territories belonging to an Associate Member which is a Member of the Commission in its own right.

3. Any Member of the Commission that gives notice of withdrawal from FAO shall be deemed to have simultaneously withdrawn from the Commission, and this withdrawal shall be deemed to apply to all the territories for the international relations of which the Member of the Commission is responsible, with the exception of territories belonging to an Associate Member which is a Member of the Commission in its own right.

4. Withdrawal may also take place as provided for under paragraph 4 of Article IV.

Article XXII. TERMINATION

This Agreement shall be automatically terminated if and when, as the result of withdrawals, the number of Members of the Commission drops below ten, unless the remaining Members of the Commission unanimously decide otherwise.

Article XXIII. INTERPRETATION AND SETTLEMENT OF DISPUTES

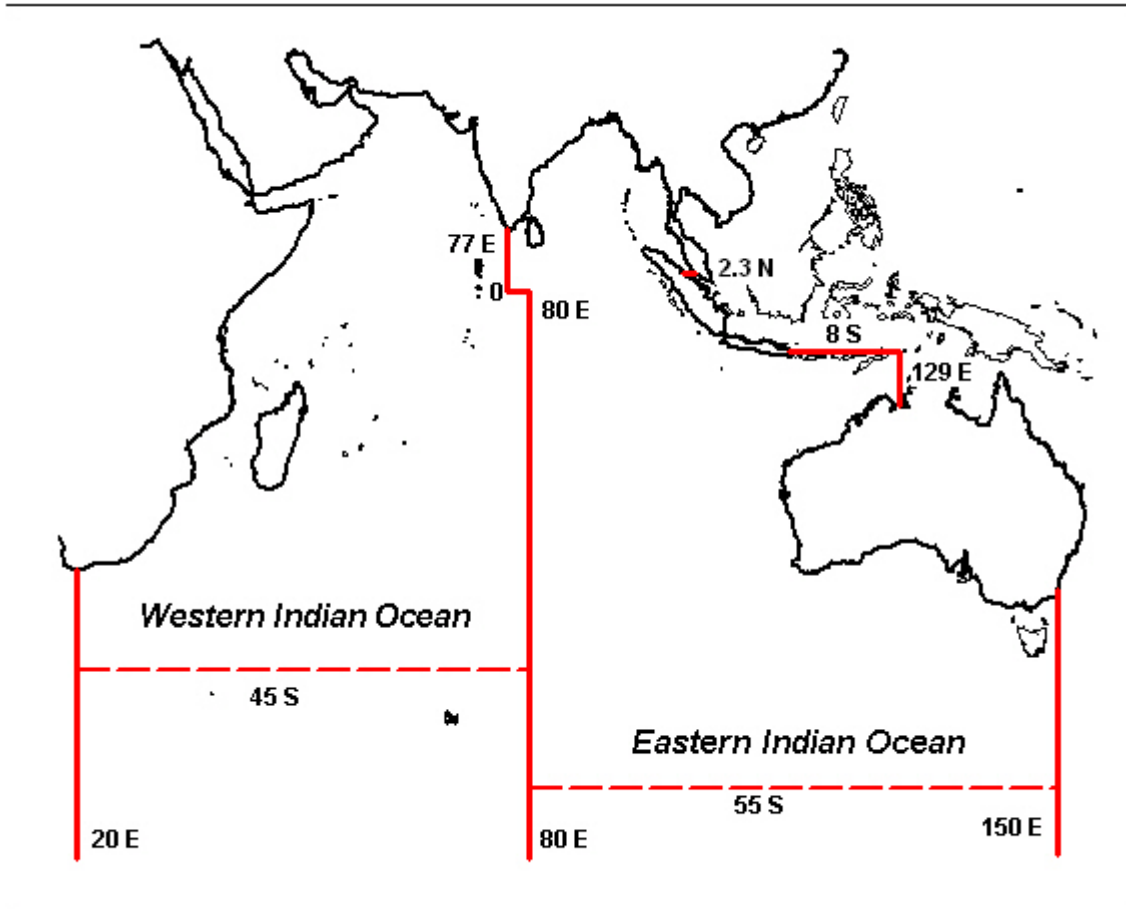
Any dispute regarding the interpretation or application of this Agreement, if not settled by the Commission, shall be referred for settlement to a conciliation procedure to be adopted by the Commission. The results of such conciliation procedure, while not binding in character, shall become the basis for renewed consideration by the parties concerned of the matter out of which the disagreement arose. If as the result of this procedure the dispute is not settled, it may be referred to the International Court of Justice in accordance with the Statute of the International Court of Justice, unless the parties to the dispute agree to another method of settlement.

Article XXIV. DEPOSITARY

The Director-General shall be the Depositary of this Agreement. The Depositary shall:

- (a) send certified copies of this Agreement to each Member and Associate Member of FAO and to such non-Member States as may become party to this Agreement;
- (b) arrange for the registration of this Agreement, upon its entry into force, with the Secretariat of the United Nations in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations;
- (c) inform each Member and Associate Member of FAO which has accepted this Agreement and any non-Member State which has been admitted to membership in the Commission of:
 - (i) the application of a non-Member State to be admitted to membership in the Commission;
 - (ii) proposals for the amendment of this Agreement or of the Annexes thereto;
- (d) inform each Member and Associate Member of FAO and any non-Member States as may become party to this Agreement of:
 - (i) the deposit of instruments of acceptance in accordance with Article XVII;
 - (ii) the date of entry into force of this Agreement in accordance with Article XVIII;
 - (iii) reservations made to this Agreement in accordance with Article XIX;
 - (iv) the adoption of amendments to this Agreement in accordance with Article XX;
 - (v) withdrawals from this Agreement pursuant to Article XXI; and
 - (vi) termination of this Agreement in accordance with Article XXII.

Annex A

Annex B

FAO English name	Nom FAO en français	Nombre FAO en español	Scientific name
Nom FAO en anglais	FAO French name	FAO Spanish name	Nom scientifique
Nombre FAO en inglés	Nombre FAO en francés	Nom FAO en español	Nombre científico
1. Yellowfin tuna	Albacore	Rabil	<i>Thunnus albacares</i>
2. Skipjack	Listao; Bonite à ventre rayé	Listado	<i>Katsuwonus pelamis</i>
3. Bigeye tuna	Patudo; Thon obèse	Patudo	<i>Thunnus obesus</i>
4. Albacore tuna	Germon	Atún blanco	<i>Thunnus alalunga</i>
5. Southern Bluefin tuna	Thon rouge du sud	Atún del sur	<i>Thunnus maccoyii</i>
6. Longtail tuna	Thon mignon	Atún tongol	<i>Thunnus tonggol</i>
7. Kawakawa	Thonine orientale	Baroceta oriental	<i>Euthynnus affinis</i>
8. Frigate tuna	Auxide	Melva	<i>Auxis thazard</i>
9. Bullet tuna	Bonitou	Melva (= Melvera)	<i>Auxis rochei</i>
10. Narrow barred Spanish Mackerel	Thazard rayé	Carite estraido (Indo- Pacífico)	<i>Scomberomorus commerson</i>
11. Indo-Pacific king mackerel	Thazard ponctué	Carite (Indo-Pacífico)	<i>Scomberomorus guttatus</i>
12. Indo-Pacific Blue Marlin	Makaire bleu de l'Indo Pacifique	Aguja azul (Indo-Pacífico)	<i>Makaira mazara</i>
13. Black Marlin	Makaire noir	Aguja negra	<i>Makaira indica</i>
14. Striped Marlin	Marlin rayé	Marlín rayado	<i>Tetrapturus audax</i>
15. Indo-Pacific Sailfish	Voilier de l'Indo-Pacifique	Pez vela (Indo-Pacífico)	<i>Istiophorus platypterus</i>
16. Swordfish	Espadon	Pez espada	<i>Xiphias gladius</i>